

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HE'S ALWAYS LOVED HER.
NOW HE'LL FIGHT TO SAVE HER.

Storms and **SECRETS**

A SMALL-TOWN ROMANCE

CLAIRE
KINGSLEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Storms and **SECRETS**

A KÜÇÜK KASABA ROMANTİZM

CLAI RE
KINGSLEY

" / rl"

Copyright © 2024 by Claire Kingsley

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Always Have, LLC tarafından yayınlandı

Eliza Ames ve Michelle Fewer tarafından

düzenlenmiştir Kapak Tasarımı: Lori Jackson

ISBN: 9798883130754

www.clairekingsleybooks.com

[Vellum ile oluşturuldu](#)

İçindekiler

Bu kitap hakkında

1. Zachary

2. Marigold

Sadece Bir

Gezinti

3. Zachary

4. Zachary

5. Marigold

Kulübe

6. Marigold

7. Zachary

8. Marigold

9. Zachary

Çok Havalı Bir Adam

10. Marigold

11. Zachary

12. Marigold

13. Marigold

Arkadaşını

Getiriyor

14. Zachary

15. Marigold

16. Zachary

17. Marigold

18. Zachary

19. Zachary

kilitli mi?

20. Marigold

21. [Zachary](#) .

22. [Marigold](#)

23. [Marigold](#)

24. [Zachary](#) .

25. [Marigold](#)

[Plan değişikliği](#)

26. [Zachary](#) .

27. [Marigold](#)

28. [Marigold](#)

[Neredeyim](#)

[ben?](#)

29. [Zachary](#) .

30. [Marigold](#)

[Bunu](#)

[Yapamaz](#)

31. [Zachary](#) .

32. [Marigold](#)

33. [Zachary](#) .

34. [Marigold](#)

35. [Zachary](#) .

36. [Marigold](#)

37. [Zachary](#) .

38. [Marigold](#)

39. [Zachary](#) .

40. [Marigold](#)

41. [Zachary](#) .

42. [Marigold](#)

[Sonsöz](#) ____

[Seni Koruyorum: Bölüm 1 Sizi](#)

[Koruyoruz: Bölüm 2](#) ____

[Sevgili okuyucu](#)

[Teşekkür](#) ____

[Ayrıca Claire Kingsley Yazar](#)

[Hakkında](#) ____

*Son kitabımı bir köpeğe ithaf ettiğimde beni çok kıskanan kedim Westley'e.
Aslında, o soğuk, kedi kalbinde herhangi bir duygu olduğunu sanmıyorum.
Ama yine de seni seviyorum Westley. Bu kitaba bir kedi koymamış olsam bile.
(Çünkü en sevdiğim botlarıma işedin. Alacağın bu.)*

Bu kitap hakkında

Onu hep sevdi. Şimdi onu kurtarmak için

savaşacak. Zachary Haven bir yalanı yaşıyordu.

Her zaman sevdiği kadından nefret ediyormuş gibi davranarak bir rutinin içinde sıkışıp kalmıştır. İşlerin bu hale gelmesini istememişti. Ama bazen hayat kontrolden çıkar, özellikle de genç ve aptal olduğunuzda.

Onunla hiç şansı olmadığından değil. O çok güzel, akıllı, yetenekli ve nazik. Peki ya Zachary? Kendini beladan uzak tutamıyor gibi görünüyor.

Marigold Martin hayallerindeki adamla yeni tanıştı.

Hayatına bir fırtına gibi giren adam, onun ayaklarını yerden keser. Yardım edemez ama onun doğru kişi olup olmadığını merak eder. Ismarlama takım elbisesi içinde bir rüya gibi ve onun kalbini istediğini söylüyor.

Ama hiçbir şey görüldüğü gibi değildir.

Ölümle burun buruna gelen Zachary, hayatının gerçekleriyle yüzleşir. Ve Marigold'a olan hislerini. Onu kendine ait kılmaya kararlıdır; her zaman birlikte olmaları gerektiğine onu ikna edecektir.

Ancak sırlar derindir ve Zachary, Marigold'un peşindeki adamın romantik bir rakipten fazlası olabileceğinden korkmaktadır.

Şeytanın ta kendisi olabilir.

Ve Zachary onu kurtarmak için çok geç kalmış olabilir.

Yazarın notu: Küçük bir kasabanın baş belası kahramanı, hayatının aşkı için her şeyi riske atıyor. Gücünü bulan yufka yürekli bir kadın kahraman. Yanlışlıkla yapılan bir vücut piercingi, kardeşçe saçmalıklar, Sincap Koruma Timi ve bir sürü büyük his. Bu küçük kasaba romantik gerilimi

beklediğiniz romantik mutlu sonla sizi nefessiz bırakacak.

Aşk üçgeni DEĞİL

İçerik uyarısı: Bu kitap seks ticareti ile ilgili referanslar içermektedir

BÖLÜM 1

Zachary

Bir tekila daha içmek muhtemelen bir hataydı.

Yine de geri attım. Rocco bana baktı. Bir tane daha sipariş etmeyi aklından bile geçirme, çünkü sana servis yapmayacağım.

Bu iyiydi. Başım hoş bir şekilde bulanıktı, uzuvlarım gevşekti ve hala bitirmem gereken bir bira vardı. Sarhoş değildim. Yaklaşmıştım ama o çizgide nasıl yürüyeceğimi biliyordum.

Kabul ediyorum, o noktada muhtemelen düz bir çizgide yürüyemiyordum, bu yüzden ya bir araca ihtiyacım vardı ya da eve yürüyordum. Tekrar söylüyorum.

Tilikum'daki tüm sincapları boğacak kadar yağmur yağdığı düşünüldüğünde bu pek de ideal değildi. Ekim ayının başlarında dağlarda hava adeta sarhoş gibiydi. Bir öğleden sonra güneşli ve sıcaktan fırtınalı ve berbat bir havaya dönüşebilirdi.

Yine de evim uzakta değildi.

Taburemde kıpırdandım ve etrafı gözden geçirebilmek için döndüm. Timberbeast Tavernası'ndaki Cumartesi gecesi eğlenceli ya da sıkıcı olabilirdi, bunu herkes tahmin edebilirdi. Kardeşim Garrett oradaydı, diğer birkaç görevli memurla takılıyordu. Sıkıcı. Garrett ailenin izci çocuğuydu. Temelde bir robottu. Bu beni deli ediyordu. Ve o adamlar yüzlerine çarpsa bile eğlenceyi bilmezlerdi. Muhtemelen tutuklardı.

Eski Tilikum Trading Co. tabelasının altındaki masada oturan iki kız var ya? Eğlenceli görünüyorlardı.

Turist sezonu kapanmıştı ama dışarıdan gelenlere benziyorlardı. Orada ne yaptıklarını merak ettim. Timberbeast çoğu ziyaretçiye hitap edecek kadar güzel değildi. Gerçekten paslı ahşap aletler, duvarlarda eski tabelalar ve ormandan çıkmış gibi görünen bir barmenle batakhane'nin bir adım ötesindeydi.

Güzel giyinmişlerdi. Biri sarışın, biri esmer. İkisi de seksi. Bana hayatlarında biraz Z Haven'a ihtiyaçları varmış gibi göründüler.

Taburemden zıpladım ve oda biraz dönerken durakladım. Kahretsin. Sorun değildi, bunu almıştım. Biramı aldım ve masalarına doğru yürüdüm.

"Selam." Sırıttım ve ikisini de içeri aldım, ilk tepkilerini değerlendirdim.

Ben. Esmer olan gülümsedi ama sarışın sıkılmış, hatta şüpheli görünüyordu.

İlgisizliği hoşuma gitti. Meydan okuma kabul edildi.

Amacım onu yanımda eve götürmek değildi. Bu kasabada bir ünüm vardı ve kısmen hak edilmişti. Dünya çapında bir flörtçüydüm. Eğer kızlara asılmak bir spor olsaydı, bütün altın madalyaları ben alırdım. Ama insanların sandığının aksine, tanıştığım her kızla hemen yatağa atlamıyordum.

Hepsi cazibemin bir parçasıydı.

"Zachary Haven." Esmer kıza elimi uzattım. Elimi sıkı ve kirpiklerini hafifçe kırıştırdı. Şirindi ama işi çok kolaylaştırıyordu. Peki ya sarışın? Elimi sıkmadan önce bana birkaç kez yukarı aşağı baktı. Sistemimdeki alkolle birlikte dönen küçük bir adrenalin yumruğu verdi bana.

"Ben Julia," dedi fazla hevesli esmer kadın. "Bu da arkadaşım Lynnette." "Size katılmamın sakıncası var mı?"

Lynnette'in gözleri benden Julia'ya kaydı ve tekrar geri döndü. "Elbette."

Yakındaki bir masadan boş bir sandalye çektim ve arkaya doğru uzandım. İkisinin de içkisi vardı, bu yüzden henüz bir tane almayı teklif etme zahmetine girmedim.

Onlarla sohbet etmeye başladım. Basit şeyler, kendilerinden bahsetmelerini sağlamak için basit sorular soruyordum. Arkadaşları, üniversitede tanışmışlardı ve şehirde bir hafta sonu kaçamağının tadını çıkarıyorlardı. Julia bekardı ve Lynnette son zamanlarda bir adamla birkaç randevuda olduğunu itiraf etmesine rağmen, bu beni rahatsız etmedi. Bu hiçbir yere gitmiyordu. Sadece gidebileceğini bilmek hoşuma gidiyordu.

Birkaç şaka onları güldürdü, gevşetti. Lynnette artık o kadar şüpheli bakmıyordu, gözleri benimkilerdeydi.

Z'ye bir puan daha.

Kapı açıldı ve kız kardeşim Annika içeri girdi, onu uzun zamandır arkadaşlarından biri olan Isabelle izledi.

Audrey hemen arkalarından geldi. Bir süre önce kasabaya taşınmıştı ve kardeşim Josiah ile nişanlıydı. Kapı arkasından kapandığında rahat bir nefes aldım. Belki de sadece üçü vardı.

Kapı tekrar açılana kadar güvende olduğumu sanmıştım. Ve o içeri girdi. Marigold Martin.

Gecem mahvoldu.

Dikkatimi Lynnette'e geri çevirmeye çalıştım, ama tek yapabildiğim onu Marigold ile karşılaştırmaktı. Lanet olsun, bu hep oluyordu. Marigold standarttı. İstesem de istemesem de, her kadını onunla karşılaştırdım.

Ve hepsi yetersiz kaldı.

Lynnette ve Julia ateşliydi. Ama Marigold? O muhteşemdi. Uzun kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu ve kusursuz teni barın loş ışığında parlıyor gibiydi. Uzun kollu bir gömlek giymişti - oturduğum yerden ne renk olduğunu söylemek zordu - kot pantolon ve topuklu ayakkabı giymişti. Onun için sıradan ama harika görünüyordu.

Her zaman harika görünürdü.

"O kim?" Lynnette sordu.

Gözlerimi kaçırdım. "Kim?"

"Baktığın kız." "Bakmıyorum."

"Öyleydin. Dur tahmin edeyim. Eski kız arkadaşın mı?"

Bunu geçiştirebileceğimi umarak alay ettim. "Hayır. Onu tanımıyorum bile." Lynnette kaşlarını kaldırdı, saçmalıklarımı açıkça görüyordu.

"Bu duyduğum en yalan." "Tamam, kız kardeşimin arkadaşı."

Julia daha yakına eğildi, sanki bu bilgi durumu daha ilginç hale getirmiş gibi gözleri parladı. "Gerçekten mi? Çocukluk arkadaşı gibi mi?"

"Evet."

"Ne zamandır ona aşıksın?"

Kıkırdadım. "Kız kardeşimin en iyi arkadaşına aşık değilim."

Lynnette'in ifadesi de değişmişti. Duruşu açıktı ve bakışları benimle Marigold arasında gidip geliyordu. "Neden? Kız kardeşin arkadaşlarıyla çıkmaman konusunda ısrar falan mı etti?"

Kaşlarım çatıldı. "Hayır. Eğer kız kardeşim onunla çıkmamamı söyleseydi, sırf o söyledi diye çıkardım."

Lynnette güldü. Sevimli bir gülümsemesi vardı ama Marigold'un ışıltısından yoksundu.

Yine yapıyordum.

Julia, "Bu işe kendimi çok adadım," dedi.

"Biliyorum, değil mi?" Lynnette tekrar Marigold'a baktı. "Ondan hoşlandığını biliyor mu?"

"Hayır. Ne? ." Bu iş hızla yokuş aşağı gidiyordu.

Julia sanki ben orada değilmişim gibi Lynnette'e, "bilmiyordur," dedi.

"Başka biriyle evli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lynnette koltuğunda kaydı. "Ben yüzük görmüyorum." "O değil," diye homurdandım.

"Oh iyi, o zaman hala bir şansın var," dedi Lynnette.

Başımı salladım, sonra biramı içtim. Bir tane istediğimi itiraf edecek değildim ama Marigold'la hiç şansım yoktu. Onunla ilişkimi uzun zaman önce mahvetmişim. Şimdi onu agresif bir şekilde görmezden gelmekle ondan hoşlanmıyormuş gibi davranmak arasında gidip geliyordum. Bu aptalcaydı, gerçekten. Ve yaşamak için iyi bir yol değildi. Özellikle de birbirimizden kaçamayacağımız küçük bir kasabada.

Marigold sipariş vermek için bara gitti ve ben de ona tekrar bakarken yakalanmamak için başka tarafa baktım.

Pembe. Gömleği pembeydi.

"Muhtemelen gitmeliyiz," dedi Lynnette. "Ama seninle tanışmak şaşırtıcı derecede eğlenceliydi."

"Umarım bir gün onunla bir araya gelirsiniz," dedi Julia. "Siz ikiniz gerçekten çok tatlı bir çift olurdunuz."

Ona çarpık bir sırıtış fırlattım. "Yapardık, ama bir yarısının Ben."

Julia güldü, sonra ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

"Eğer bir araya gelerseniz, umarım o serttir." Lynnette arkadaşına katıldı, omzunun üzerinden seslendi. "Seni hizada tutacak birine ihtiyacın var."

Haksız da sayılmazdı.

Ama Marigold'la asla bir araya gelmeyecektim.

Gitmelerini izledim, hayal kırıklığına mı uğramıştım yoksa kayıtsız mıydım emin değildim. Biramı bitirdim, Rocco'nun bana bir tane daha ikram edip etmeyeceğini merak ediyordum. Muhtemelen vermezdi.

Belki de eve gidip kendimi unutana kadar içerdim. Sabah çalışacak olmasam da, mevcut müşterimin beni hafta sonu çağırmayacağından emin olamazdım. Daha önce de olmuştu. Ve her ne kadar yaşlandığımı kabul etmek istemesem de, eskisi kadar dayanıklı değildim. Yirmi bir yaşındayken bütün gece parti yapabiliyor ve sekizde işimin başında kadar ayılabiliyordum. Artık otuzlu yaşlarımın ortasıdaydım ve içkili bir geceden sonra kendime gelmem daha uzun sürüyordu.

Ve elektrikçi olduğunuzda keskin olmak isteğe bağlı değildi. Bir hata beni öldürebilirdi.

Gerçi işimi sevmemin bir nedeni de buydu.

Öfkeyle yükselen bir erkek sesi dikkatimi çekti ve omzumun üzerinden baktım. Cory Wilcox tanımadığım bir kızla bir masadaydı. İkisi de mutlu görünmüyordu. Adam konuşurken yüzü buruşuyor, kız da sanki aralarına daha fazla mesafe koymaya çalışıyormuş gibi eğiliyordu.

Cory pisliğin tekiydi. Onu çok eskiden tanırdım. Lisedeyken tam olarak arkadaş değildik ama aynı kalabalığa katılmıştık. Şimdilerde, bira göbeğinin başlangıcında olan, yüksek sesle konuşan bir pislikti. Yanındaki kızın sarı saçları koyu renkti ve siyah giyinmişti.

Daha yakına eğildi ve sesini alçaltarak tam olarak duyamadığım bir şey söyledi. Cevap verirken kaşları birbirine yaklaştı.

Arkamı döndüm. Benim sorunum değil, beni ilgilendirmez.

Cory'nin susmaması dışında. Sesi yeniden yükseldi. "Bu saçmalık Katrina ve sen de bunu biliyorsun."

"Neden hep böyle olmak zorundasın?"

"Çünkü sürekli bu saçmalığı yapıyorsun. Ben kıcıımı yırtarak çalışıyorum ve sen bütün gün ne yapıyorsun? Hiçbir şey yapmadan oturuyorsun. İşe yaramazsın ve benden şikayet edebileceğini mi sanıyorsun?"

Sırtım gerildi.

"Benimle şekilde konuşmamalısın."

"Seninle nasıl istersem öyle konuşurum."

Garrett'a doğru baktım. O ve arkadaşları barın diğer tarafındaydı. İş o noktaya gelirse muhtemelen müdahale ederlerdi ama olanları duyamayacak kadar uzaktaydılar.

Katrina başka bir şey söylemeye başladı ama Cory bir dizi küfür savurarak saldırdı. Onu tanıımıyordum ve belki de o çalışırken gerçekten bütün gün hiçbir şey yapmadan oturuyordu, ama bu ona böyle davranmaya hakkı olduğu anlamına gelmiyordu.

İyi bir adam olarak bilinmezdim ama konu Cory gibi pisliklere gelince çok çabuk sinirlenirdim. Bir kadınla böyle konuşamazsın. Asla. Onlara baktım.

Gitmek için ayağa kalktığında sandalyesi yere sürtündü. "Seni aptal sürtük, buraya gel."

Cory onun kolunu tuttu.

Tamam, işim bitmişti.

Ayağa kalktım ve neyse ki oda dönmüyordu. Cory'ye doğru yürürken sabit duruyordum. Katrina'nın tam karşısındaydı ama yeterince yüksek sesle bağırıyordu.

Odadaki polislerin dikkatini çekmek için.

Bu iyiydi. Ben hallederim. Ve bundan zevk de alacaktım.

İşaret parmağımla Cory'nin omzunun arkasını birkaç kez dürttüm. Çok sertti.

Katrina'nın kolunu bırakmadan arkasına döndü, yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Ne oluyor lan?"

"Bırak onu." "Geri çekil Haven."

"Çok isterim." Bu bir yalandı. Geri çekilmek değil, suratına bir yumruk atmak istiyordum. "Ama beni kızdırıyorsun."

"Sen kendi işine bak."

Arkasını dönmeye çalıştı -sanki bu kadar kolay kurtulabilirmiş gibi- ben de onu omzundan yakaladım ve kendime doğru çevirdim.

"Onunla konuşma şeklinden hoşlanmıyorum ve gitmeye çalıştığında onu yakalama şeklinden gerçekten hoşlanmıyorum." Yalpalamamaya çalışarak daha yakına eğildim ama oda yine dönmeye başlamıştı. "Yani hıyarlık yapmayı bırak. Hayır. Hıyarlığı bırak."

"Siktir git Haven."

Hiç uyarmadan yumruğumu sıktım ve ağzına bir tane patlattım. Katrina çığlık attı ve geriye, boş bir sandalyeye doğru sendeledi.

Bu kadarla bırakabilirdim. Öylece bırakmalıydım. Ama tabii ki bırakmadım.

Kargaşaya ve odadaki üç görevli polise aldırmadan peşinden gittim. Çenesinden kan akıyordu ama onu yere düşürecek kadar sert vurmamıştım. Yumruğunu salladı ve yumruğu çenemden sıyrıldı. İrkilmedim bile. Onu gömleğinden yakaladım ve yüzüne yumruk attım.

Bu yaptı. Yapışkan zemine düştü. Alt dudağımı yaladım ve kanın metalik tadını aldım.

Katrina onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Aman Tanrım. Bebeğim, iyi misin?"

O iyi miydi? Bir dakika önce ona kitaptaki tüm aşağılayıcı isimleri söylüyordu. Şimdi onun için endişeleniyor muydu?

Biri beni kolumun üstünden tuttu ve kapıya doğru itti. "Hadi gidelim." Garrett'ti.

Cory yerde inliyordu. Onu bayıltmamıştım bile.

"Ne oluyor be?" Kolumu çekmeye çalıştım ama Garrett tutuşunu sıkılaştırdı. "Dostum, ne yapıyorsun?"

"Seni buradan çıkarıyorum."

"Beni dışarı atamazlar." Arkamı döndüm ve sesimi yükselttim. "Bunu hak ettin Cory, seni dallama."

"Kapa çeneni, Z," diye hırladı Garrett.

"Ne yapacaksınız? Beni tutuklayacak mısınız?"

Kapıyı açtı ve beni dışarı itti. "İster misin? Çünkü öyle görünüyor."

"Ben nasıl kötü adam oluyorum?" Elimle barı işaret ettim. "Tam bir pislik gibi davranıyordu."

"Hıyar olmak saldırı için bir savunma değildir."

"Bir erkeğin bir kadınla böyle konuşmasına seyirci kalmamı mı bekliyorsun?" "Bir kadın için ayağa kalkmak iyidir, ama etrafta dolaşıp insanların yüzüne."

Sırıttım. "Evet, yapabilirim. Az önce yaptım."

Görünüşe göre bu söylenecek yanlış bir şeydi. Yüz ifadesi sertleşti ve tekrar kolumu tuttu. "Hadi gidelim."

"Bekle, gerçekten beni tutuklayacak mısın? Sadece küçük bir bar kavgasıydı. Onu bayıltmadım bile."

Beni arabasına doğru sürükledi. "Muhtemelen seni tutuklamalıyım. Orada olduğum için şanslısın, yoksa geceyi bir hücrede geçirecektin. Seni eve götürüyorum."

Nedense itiraz etmeden arabasına bindim. Belki de Cory'yi yumruklamak içimdeki kavgayı bitirmişti. Şimdilik. İtiraz edersem Garrett fikrini değiştirip beni içeri atabilirdi.

Bu ilk kez olmazdı.

Otoparktan çıktık ve elimi esnettim. Parmak eklemlerim acımaya başlamıştı ve ağzımda hâlâ kan tadı vardı.

Yine de bir şeyden memnundum. Garrett beni bardan dışarı çıkardığında Marigold'un yüzündeki ifadeyi görmemiştim.

BÖLÜM 2

Marigold

KAPI Zachary ve Garrett'in arkasından kapandı ama bardaki gergin enerji devam etti. Az önce ne olduğunu merak ederek etrafıma bakındım. Zachary Haven durup dururken Cory Wilcox'a yumruk atmış gibi görünüyordu.

Bunu neden yapsın ki?

Ama yine de, o Zachary'ydi. Sorun çıkarmak için bahaneye ihtiyacı yoktu. O *zaten* belaydı.

Rocco, Cory'nin ayağa kalkmasına yardım ederken, son kız arkadaşı Katrina hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Garrett'la birlikte oturan nöbetçi yardımcılardan biri olan Kade onlarla konuşmak için yanlarına gitti.

"Oh, Z." Annika başını salladı. "Seninle ne yapacağız ağabey?"

"Ne olduğunu merak ediyorum," dedi Audrey.

"Kim bilir," dedi Annika. "Cory muhtemelen aptalca bir şey söyledi ve Zachary'nin dürtü kontrolü yok."

Bu muhtemel görünüyordu. Cory Wilcox pisliğin tekiydi. Katrina'yı tanıımıyordum ama onu bir kenara çekip kucaklamak ve nazikçe ondan ayrılmayı düşünmesini önermek istedim. Sonra da köklerini düzeltmesi için ona bir randevu vermek.

Bir bar kavgasının ardından birinin boyasını fark etmeyi salon sahibi olarak bana bırakın.

Ama dürüst olmak gerekirse, o kökler. Daha iyisini hak ediyordu. Cory Wilcox'tan daha iyisini hak ediyordu.

Annika'nın kardeşlerini dışarıda takip etmemesine biraz şaşırmıştım. Biz daha küçükken, o ailede barışı sağlayan kişiydi ve sık sık kardeşlerini beladan uzak tutmak için devreye girerdi. Belki de bir eş ve anne olmak bazı şeyleri değiştirmişti. Artık endişelenmesi gereken kendi çocukları vardı. Kardeşlerinin kendi başlarının çaresine bakması gerekiyordu.

Bardaki hava değişti ve insanlar içkilerine geri dönerken sohbetin uğultusu yeniden başladı. Kereste Canavarı bara yabancı değildi

ara sıra bar kavgası. Bunun küçük bir kasaba olayı olduğunu düşündüm. Bazen buradaki adamlar işleri yumrukla halletmekte ısrar ederlerdi.

Çok rafine edilmemiş.

Hâlâ bekâr olmama şaşmamalı.

"Çok eğlenceliydi," dedi Isabelle. "Şehirde bir Cumartesi gecesi gibisi yok."

Audrey daha dik oturarak görmeye çalıştı. "Sence o iyi mi?"

Cory'ye baktım. Yaralıdan çok kızgın görünüyordu. "İyi görünüyor."

"Muhtemelen gururunu yüzünden daha çok incitmiştir," dedi Isabelle.

Şarabımdan bir yudum aldım ve bakışlarım kapıya kaydı. Gitmiş miydi? Bundan sonra geri gelmezdi, değil mi? En azından bu gece. Garrett onu eve götürecekti.

Bu iyiydi.

Değil mi?

Bardağımı yere bıraktım ve bir iç çektim. Zachary Haven. Aklımdan çıkaramadığım tek erkek oydu. Kız kardeşi Annika'yla beri en iyi arkadaştık ve onun için sadece kız kardeşinin arkadaşı olabilirdim. Daha fazlası değil. Bunu uzun zaman önce açıkça belirtmişti.

Peki neden o etraftayken kalbim hala çarpıyordu? Neden yanaklarım kızarıyor ve beynim çalışmayı durduruyordu? Onun dikkatsiz kahverengi saçları mıydı? Gizemli mavi gözleri mi? Keskin elmacık kemikleri, inatçı kare çenesi ve çenesindeki küçük gamzesi mi? Genel olarak erkeklerin yanında yeterince zariftim ama Zachary Haven'ın yanında? Berbat haldeydim.

Ki bu tamamen saçmaydı. Özellikle de onunla ilgili iki büyük sorun olduğu için. Birincisi, benim tipim değildi. Benim hayalimdeki erkek kibar ve centilmendi. Alışkanlık olarak kapıları açan ve sandalyeleri çeken bir tipti. Zachary ise hâlâ bar kavgaları çıkaran, alaycı ve hırçın bir çocuktü.

Ve ikincisi -ki dürüst olmak gerekirse, daha büyük sorun buydu- benden nefret ediyordu.

Benden hoşlanmaması için ne yaptığımı bilmiyordum ama bu gizemi çözmeye çalışmayı uzun zaman önce bırakmışım.

Öyleyse neden yanlış yere olan aşkımın ötesine geçemiyordum? Güzel bir çocukluk geçirmiştım, ailem iyi insanlardı. Hiçbir şey benden nefret eden bir adamın ilgisini arzulamama neden olmamalıydı. Bu ne kadar zehirliydi? Yine de, o etrafımdayken yüzümün kızarması ve kelekler uçuşması döngüsüne sıkışıp kalmışım.

Ama bundan hiç bahsetmedim, arkadaşlarıma bile, çünkü bu beni çok zavallı hissettiriyordu.

Bu yüzden gittiğine sevinmiştim.

Yumrukların da karıştığı bir tartışmadan sonra gittiğine sevinmedim. Ama en azından rahatlayabilirdim.

"Pembe altın ve şarap havasını seviyorum," dedi Audrey. "Özellikle de kış için."

"Çok zarif olacak," dedi Annika.

Ben bir anlığına dalmışken, masamızdaki sohbet sezonun en önemli konusuna dönmüştü - en azından dördümüz için. Audrey'nin düğünü.

Audrey o yazın başlarında şehre taşınmıştı ve hemen arkadaş olmuştuk. Hayatının benzer bir evresinde olan bir arkadaşına sahip olmak eğlenceliydi. Annika ve Isabelle'i çok severdim ama ikisi de evliydi ve küçük çocukları vardı. Farklı sorumlulukları ve endişeleri vardı. Başlangıçta Audrey ile otuzlu yaşlarımızda bekâr olduğumuz için birbirimize bağlanmıştık, ancak onun için bu durum uzun sürmemiştir. Kısa süre önce Annika'nın kardeşi Josiah ile nişanlanmıştı.

Çok tatlı bir çift olmuşlardı ve insanlarla arası pek iyi olmayan Josiah'nın biraz yumuşadığını görmek çok güzeldi. Kısa bir süre önce Josiah'ın yeniden düzenlediği bir eve taşınmışlardı. Ben de biraz düğün takıntılı olduğum için Audrey'e büyük günlerinin ayrıntılarını bir araya getirmesinde yardımcı oluyordum.

Dikkatimi tekrar arkadaşlarıma yönelttim. "Ben de renkleri seviyorum. Senin için mükemmeller."

"Davetiyeleri biz seçtik," dedi Audrey. "Yani ben seçtim. Josiah'nın bu konuda güçlü bir fikri yoktu, bu yüzden sorun olmadı. Zarfların içi pırıl pırıl pembe altın renginde ve davetiyenin etrafında da şarap renginde muhteşem bir kurdele var."

"Onları gördüğümü hatırlıyorum," dedim. "En sevdiklerimden biriydi."

Elbiseleri ve DJ ile müzik grubunun göreceli değerlerini konuştuk. Mekâna çoktan karar vermişlerdi - Tilikum'dan çok da uzak olmayan Echo Creek'teki Salishan Cellars Şaraphanesi. Orta Cascades'teki düğünler için en iyi yerdi. Birçok kez şarap tadımı için oraya gitmiştim ve kendimi hep orada kendi düğünümü yapma hayalleri kurarken bulmuştum.

Tabii ki bir damat yardımcı olurdu. Ve bu konuda çok eksiktim.

Bir bakıma komikti. Aşkla ilgili her şeyi severdim-romantik romanlar, aşk hikayeleri, gelin partileri, düğünler. Hayat estetiğim şöyle özetlenebilirdi.

Romantik. Kıyafetlerimden evimin ve salonumun dekoruna kadar her şey romantizm yayıyordu. Yine de kendi sonsuza dek mutlu sonumu bulma konusunda oldukça başarısız olmuştum.

Denemediğimden değil. Arada bir çıkıyordum. Bu ilişkilerden birkaçı doğru kişi olma potansiyeline sahipmiş gibi görünüyordu. Ama hiçbirini yürümedi. Her zaman bir engel vardı; doğru olmayan bir şeyler. Sırf evlenmek için yerleşmek istemedim. Ama evlilik, bebekler, aile ve bir partnerle gelecek hayallerimin sadece hayal olup olmadığını merak ediyordum.

Telefonum bir mesajla çaldı, bu garipti. En sık mesajlaştığım insanlarla birlikteydim. Ailemle düzenli olarak konuşuyordum ama onlar telefonla arayan insanlardı. Telefonuma baktım, arayanın salonumun ev sahibi olduğunu görünce endişelendim.

"Her şey yolunda mı?" Isabelle sordu.

Arkadaşlarım beni çok iyi tanırdı. "Evet, iyi. Salon sahibim."

"Ev sahibin neden Cumartesi gecesi sana mesaj atıyor?" Annika sordu.

"Tuvaletteki aydınlatma armatürü söndü." Telefonumu çantama geri soktum. "Sabah tamir etmesi için birini göndereceğini söyledi."

"Bu iyi," dedi.

"Çok iyi. Günler önce birini göndermesi gerekiyordu. Alevsiz mumlar koymak ve müşterilerimden daha fazla ışığa ihtiyaç duyarlarsa el feneri kullanmalarını istemek zorunda kaldım. Şu anda salonun ihtiyacı olan son şey, müşterilerin geri dönmesinin önündeki bir başka engel."

"Sen bir saç dâhisisin," dedi Audrey. "Eminim müşterileriniz loş bir tuvalete aldırılmazlar. Senin gibi bir stiliste sahip olmaya kesinlikle değer."

"Çok tatlısın. Minnettarım. Ama işler zor, özellikle de geçen yıl. Enflasyonla birlikte insanlar tasarruf ediyor ve güzellik rutinleri genellikle ilk gözden çıkarılan şeylerden biri oluyor."

"Bu kesinlikle tanıdık geliyor," dedi Audrey. "İşsizken saçımı tamamen ihmal etmiştim."

"Bazen zor seçimler yapmak zorunda kalıyoruz," dedim. "Bu anlaşılabilir bir durum. Ve herkes için zor, ben de dahil. Sadece ailemin önünde hiçbir şeyden bahsetme. Eğer babam işimle ilgili bir sorun olduğunu anlarsa aşırı tepki verir."

"Baban çok tatlı biri," dedi Annika. "Ama evet, bir dahaki sefere ailenle yemek yediğinde, muhtemelen binayı satın aldığını öğrenirsin, böylece artık kira ödemek zorunda kalmazsın."

Başımı salladım. "O kadar ileri gider mi bilmiyorum ama kesinlikle bir şeyler yapardı."

"Bu muhtemelen aptalca bir soru," dedi Audrey, "ama ailen bunu gerçekten yapabilir mi? Bunu karşılayabilirler mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedim. "İyi iş yapıyorlar ama bina satın almak için paraları olduğunu sanmıyorum."

"Asla bilemezsin," dedi Isabelle. "Annenin tabloları zengin, eksantrik bir sanat koleksiyoncusunun dikkatini çekmiş ve onun son şaheserini milyonlar karşılığında satın almış olabilir."

Güldüm. Annem bir ressamdı ve eserlerini satardı ama çoğunlukla kasabadaki yerel bir sanat galerisinde. "Bu harika olurdu. Ama böyle bir şey olursa, iş hayatımdaki zorlukları kendi başıma aşmayı ve ailemin yeni buldukları milyonların tadını çıkarmasına izin vermeyi tercih ederim."

Sohbet benim salonumdan Annika'nın son el işi projesine kaydı. Tatillerde Tilikum'un Noel Köyü'nde satmak üzere Noel süsleri yapmakla meşguldü. Dört çocuk annesi, yoğun çalışan bir anneyken böylesine güzel tasarımlar yapmak için nasıl zaman bulduğunu hiç . Ama belki de el işi yapmak ona keyif verdiği için zaman ayırıyordu.

Bu iyi bir dersti. Onun örneğini hatırlamam gerekiyordu. Kocasını Levi Bailey'nin çok ilgili bir eş ve baba olması da yardımcı oldu. Gerçekten harika bir adamla evlenmişti ve birlikte güzel bir hayat kurmuşlardı.

Isabelle ve kocası Elias da öyle. Ailesi, tüm kasaba için tatil sezonunun en önemli noktası olan Noel Köyü'nün sahibi ve işletmecisiydi. Elias kendi başarılı işini yönetirken onlar da Isabelle'in aile çiftliğini işletmek ve iki çocuk yetiştirmekle meşguldü.

Bu bana hala arada bir araya gelebilecek kadar yakın yaşadığımız için ne kadar şanslı olduğumuzu hatırlattı. Bu kız kızı geceler çok sık olmuyordu ama her zaman dolu dolu geçiyordu.

"Siz üçünüzü ne kadar çok sevdiğimi söylemek için ara vermem gerekiyor," dedim, boğazım bir duygu seliyle sıkılarak. "Hepinizin kariyerlerinizle, düğünlerinizle, kocalarınızla ve çocuklarınızla çok meşgul olduğunuzu biliyorum. Bu gece için zaman ayırdığınız için çok minnettarım."

Annika eğildi ve bana sarıldı. "Seni çok seviyoruz."

"Beni ağlatacaksın." Audrey gözlerinin altındaki birkaç yaşı sildi. Isabelle kadehini kaldırdı. "Dostluğumuza."
Hepimiz kendimizinkini kaldırdık ve tokuşturduk. "Dostluğumuza."
Büyük duygular yaşadığımız an geçti ve mutlu gözyaşlarımıza güldük.
"Merhaba hanımlar."

Arkamdan gelen sese gülümsedim. Luke Haven. Masamıza yaklaştı ve elini kız kardeşinin sandalyesinin arkasına koydu.

"Merhaba." Annika koltuğunda dönerek ona baktı. "Neyin peşindesin?"

Diğer elini sandalyemin üzerine koydu ve bana göz kırptı. "Sadece arkadaşlarla takılıyorum."

Luke iyi bir adamdı. Belki biraz kaybolmuştu ama bana karşı hep iyi davranmıştı. Arada bir neden ondan etkilenmediğimi merak ederdim. Kağıt üzerinde Luke ve ben iyi bir çift olabilirdik. Gerçekçi olmayan beklentilerim mi önümde duran şeyi görmemi engelliyordu?

Hayır, değildi. Luke'la aramızda bir kıvılcım yoktu. Birkaç yıl önce, bir çift olup olmamamız gerektiği hakkında çok açık bir konuşma bile yapmıştık. O bekârdı. Ben de bekârdım. Birbirimizi uzun zamandır tanıyorduk. Belki de mantıklıydı.

Ama benden hoşlanmayı dilediğini gönülsüzce itiraf etmişti, ama sadece... hoşlanmıyordu.

Bu beni rahatlatmıştı çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum. Ve ikimiz de yerleşmek istemiyorduk.

Bana karşı çapkın davranıyordu ama her kıza karşı böyle davranırdı. Bu onun kişiliği idi. Zachary'nin bana davranışından dolayı kendini kötü hissettiği için bana biraz daha fazla ilgi gösterdiğine dair bir his vardı içimde. Sanki kardeşinin hatasını telafi etmeye çalışıyor gibiydi.

Sigh.

"Bu gece ateşli bir randevu yok mu?" Annika sordu. "Korkarım yok," dedi.

"Dikkatli ol," dedi Isabelle. "Josiah birini buldu. Belki de sırada sen varsındır."

Kıkırdadı. "Hiç sanmıyorum. Neyse, bölmeyeyim. Sadece bir merhaba diyeyim dedim. İyi geceler hanımlar."

Hepimiz koro halinde "İyi geceler Luke," dedik.

"Neden hâlâ bekâr?" Isabelle onun uzaklaşmasını izlerken başını eğerek sordu. "O iyi bir adam. Yakışıklı. Başarılı bir işyeri var."

iş. Henüz kimsenin onu kapmamış olması garip görünüyor."

"Benim teorime göre radarı bozuk," dedi Annika. "Her zaman yanlış kadınlara ilgi duyuyor."

Isabelle, "Ya da belki de bilerek yanlış olanları seçiyordur," dedi.

"Bazı erkekler bağlanmaktan kaçınmak istiyorlarsa bunu yaparlar," diyor Audrey dedi.

Merak ettim. Garrett evlenen tek Haven kardeşiydi, Ama evliliği birkaç yıl önce sona ermişti ki bu iyi bir şeydi. Karısı... ilginç biriydi. İlginç derken, korkunç demek istiyorum.

Yuva kurmak için beklemek sadece Haven'a özgü bir şey miydi? Karışık bir aileden geliyorlardı. Çocuklardan üçü Paul Haven'ın, üçü de Marlene Haven'ın ilk evliliğinden olan oğullarıydı. Annika birlikte sahip oldukları tek çocuktı. Paul ve Marlene birlikte olduklarında çocukların hepsi oldukça küçüktü ama belki de boşanma ve ayrılıkla ilgili o erken deneyimler Haven kardeşlerde iz bırakmıştı.

Bunu söylemek zordu. Ama Luke'un bir gün aradığını bulacağını umuyordum. Bunu hak etmişti.

Bana gelince, itiraf etmeliyim ki bir çıkmazın içinde sıkışıp kalmıştım. Kariyerimi seviyordum ama işim zorlanıyordu. Özel hayatım da pek heyecan verici sayılmazdı. Arkadaşlarımın hepsi düğünler, kocalar ve bebeklerle dolu rüya gibi hayatlar yaşıyordu. Aile kuruyorlardı. Bunu onlar için sevdim. Çocuklarına tapıyordum ve en sevilen teyze olmayı seviyordum.

Sıranın bana gelip gelmeyeceğini merak etmekten kendimi .

Sadece Bir Gezinti

BRIELLE

Brielle'in kapüşonu sıırıslıklam olmasaydı yürüyüş o kadar da kötü olmazdı. Ama evden çıktıktan hemen sonra yağmur yağmaya başlamıştı ve bir araç bulmak düşündüğünden daha zor olmuştu.

Gün ortasıydı ama gökyüzü karanlıktı, güneş kara fırtına bulutlarının ardına gizlenmişti. O ayrıldığında bunlar yoktu. Hava griydi ama fırtınanın yaklaştığına dair bir işaret yoktu.

Harika. Bir araç bulsa iyi olacaktı çünkü yağmur can sıkıcı olmaktan çıkıp sağanağa dönüşmek üzereydi.

Sırt çantasının kayışlarını düzelitti ve yürümeye devam etti. Otoyolun bu kısmında pek fazla banket yoktu. Son geçen adam dönüşü kucaklıyordu ve neredeyse ona çarpıyordu. Adamı terslemişti ama adamın bakmış olduğundan bile şüpheliydi. Muhtemelen onu görmemişti bile.

Önünde farlar yanıp sönüyordu ama araba yanlış yöne, Tilikum'a doğru gidiyordu. Hava nasıl olursa olsun kasabadan uzaklaşması gerekiyordu. Bu Pinecrest'e kadar yürümek anlamına gelse bile.

Karanlık çökmeden yürüyerek gidebilir miydi? Muhtemelen hayır. Sadece birilerinin durup onu bir an önce bırakmasını umuyordu. Özellikle de yağmur yüzünden.

Pinecrest'e vardığında Vegas'a giden bir otobüse binebilirdi. Tilikum'da bir otobüs durağı vardı ama ortadan kaybolmak istiyordu ve aptal meraklı kasaba halkı bunu imkânsız kılacaktı.

Yağmurda dışarıda olması onların suçuydu.

Bu ve aptal eski erkek arkadaşı. Onun yanına taşınmanın sorunlarını çözeceğini düşünmüştü. Ailesiyle yaşamak tam bir kabustu. On dokuz yaşındaydı, artık ona ne yapacağını söyleyemezlerdi. Kendi dairesi vardı ve her şey harikaydı.

Ta ki onu sözde en iyi arkadaşıyla yakalayana kadar.

Bu onu nerede bıraktı? Onunla kalamazdı. Ailesinin evine geri dönemezdi. Ve güvenebileceği hiç arkadaşı yoktu.

Kaçma vakti gelmişti. Tilikum'dan kurtulmanın. Ona çöp gibi davranan ailesinden uzaklaşmak. Ve ona ihanet eden pisliklerden de.

Vegas'a vardığında ortadan kaybolacaktı. Yeni bir iş bulacak, yeni bir hayata başlayacaktı. Asla geri dönmeyecekti.

Bir rüzgâr sarı saçlarının yüzünün etrafında dönmesine neden oldu. Kapüşonunu yukarı kaldırdı ve kapüşonunun içine büzüldü, keşke düzgün bir montum olsaydı diye düşündü. Daha Ekim ayıydı, neden bu kadar soğuktu?

Arkasından bir araba yaklaştı. Döndü ve ona acıyıp durmalarını umarak başparmağını uzattı.

bile. "Pislik herif," diye
seslendi.

İşe yaradığından değil. Sanki onu duymuşlar gibi.

Kollarını kavuşturdu, başını öne eğdi ve yürümeye devam etti. Yağmur durmadan yağıyor, kapüşonunu ıslatıyor ve onu titretiyordu. O kadar soğuktu ki dişleri takırdadı ve dudaklarının maviye dönüp dönmediğini merak etti.

Başka bir arabanın sesini duyduğunda, onlara işaret vermeyi umarak döndü, ama onlar çoktan yavaşlıyorlardı.

Araç kenara çekilince umut yükseldi. Güzel bir arabaydı; sedan, siyah ya da belki koyu gri. Ama araba yaklaştığında umutları suya düştü. Arabayı bir adam kullanıyordu ve yalnız gibi görünüyordu.

Daha önce de otostop çekmişti ve yanlarında kadın ya da çocuk olmadığı sürece arabalarına binmezdi.

Camı indirdi. "Hey, iyi misin?"

Arabada görmediği başka biri olduğunu umarak içeriye daha dikkatli baktı. Ama aracın geri kalanı boştu.

"Ben iyiyim."

"Seni bırakmamı ister misin?"

Bunu söyleme şekli onun dikkatini çekti. Sesinde bir tereddüt vardı, sanki bu işin nasıl yürüdüğünden emin değilmiş gibiydi. Sanki daha önce bir otostopçu için hiç durmamış gibiydi.

Bir adım daha yaklaştı. "Ben erkeklerle takılmam."

"Evet, seni suçlamıyorum." Kaşları endişeyle çatıldı. "Dışarıda bir sürü kötü insan var."

Vay canına, adam muhteşemdi. Ondan daha yaşlıydı ama siyah saçlarında ak yoktu. Sıcak kahverengi gözleri ve düzgünce kesilmiş kirli sakalları vardı. Üst düğmeleri açık ve kolları manşetli bir gömlek giymişti. Onu hayal edebiliyordu

İşten sonra kravatı gevşetmek, çıkarmak için yakadan kaydırmak ve ilk birkaç düğmeyi açmak.

Yanaklarından aşağı su damlıyordu ve ayakları uyuşma yolundaydı. Alnının endişeyle kırışması, şehvet ya da kötü niyet içermemesi, ona güvenmek istemesine neden oldu.

Belki de fırtına ve arabasının potansiyel sıcaklığıydı.

"Ben iyi olacağım." Dişlerinin takırdamasını engellemeye çalıştı. "Sadece Pinecrest'teki otobüs durağına gitmem gerekiyor."

Önce ileriye, sonra tekrar ona baktı. "Bu uzun bir yürüyüş."

"Evet."

Bir başka rüzgâr daha ona çarptı ve yüzüne yağmur yağdı.

"Tamam." Tereddüt etti. "Eğer eminsen. Seni hiçbir şeye zorlamayacağım, ama eğer binmek istersen..."

Erkeklerle arabaya binmezdi. Ama ıslaktı ve donuyordu ve adam hoş görünüyordu. Kibar gözleri vardı. Ağzının bir köşesi yukarı kalktı ve yolcu koltuğuna doğru başını salladı, sanki içeri gel der gibi. Her şey iyi olacak.

Güven bana.

Fırtınanın ıslattığı otoyolda etrafına baktı. Yağan yağmura ve rüzgârda eğilen ağaçlara.

Arabanın diğer tarafına koştu ve içine tırmandı.

BÖLÜM 3

Zachary

TELEFONUM BENİ UYANDIRDI. İnleyerek yuvarlandım ve gözlerimi zorla açtım. Pazar günü bu kadar erken saatte beni kim arıyordu? Ve neden normal bir insan gibi mesaj atmıyorlardı?

"Alo?"

"Zachary, ben Joe Rodriguez."

Bazen onun için işler yapardım. Belki benim için hızlı ve kolay bir işi vardı. Uyanmaya çalışarak elimi yüzümde gezdirdim. "Hey, Joe. N'aber?"

"Hafta sonu bu kadar erken saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm ama başım dertte. Main Street'teki binamda değiştirilmesi gereken bir banyo aydınlatma armatürü var. Bugün oraya gelme şansınız var mı?"

Banyo aydınlatma armatürü mü? Kesinlikle kolay. "Tabii, sorun değil."

Rahatlamış bir nefes verdi. "Çok teşekkür ederim. Bu sabah oraya birini göndereceğime söz vermişim, o yüzden bu çok yardımcı oldu."

Vedalaştık ve telefonu yatağımın üzerine bıraktım. Tekrar yüzümü ovuşturdum ve burnumun kenarını çimdikledim. Akşamdan kalma gibiydim. Ki bu aptalcaydı. Dün gece o kadar çok içmemiştim.

Çenemi birkaç kez yokladım, ağrımını bekliyordum ama Cory bana o kadar da sert vurmamıştı. Neredeyse hiçbir şey hissetmedim. Yumruğum acıyordu ama buna değer diye düşündüm.

Bekle. Joe ne demişti? Hangi bina?

Birkaç tane vardı, hepsi de şehir merkezindeydi. Ama Ana Cadde'deki?

Orası Timeless Beauty idi. Marigold'un salonu.

Kahretsin.

Bir an için Joe'yu geri arayıp gelemeyeceğimi söylemeyi düşündüm. Salonu pazar günleri açıktı. Orada olacaktı. Marigold'la yakın bir yerde vakit geçirmek akşamdan kalmalıktan daha kötüydü.

Ama bunu yapmazsam, sadece Joe'yu kötü bir durumda bırakmakla kalmam, Mari'yi de mahvetmiş olurum.

Bunu bir daha asla yapmayacağıma dair kendime söz verdim ve yorgani üzerimden atıp kışımı kaldırdım ve duşa girdim.

Zamansız Güzellik'in kapısını açtığımda küçük bir zil çaldı. Burası o kadar Marigold'du ki, gülünçtü. Süslü çerçeveli aynalardan kadife şezlonga ve duvarlardaki eski sanat eserlerine kadar her şey onun mükemmel bir temsiliydi.

"Hemen geliyorum." Müzikal sesi arkadan geldi ve göğsüm sıkıştı.

Gözlerindeki maviyi ortaya çıkaran lacivert bir elbise giyerek ön masanın arkasındaki bölmeden geldi. Durdu ve yüzündeki şaşkınlık ifadesini kaçırmadım.

"Oh. Selam." Ellerini ne yapacağını bilemiyormuş gibi dalgınca kavuşturdu. "Tuvaletin ışığını değiştirmek için gelmiş olmalısınız."

"Evet."

Öyle mi? Tüm söyleyebildiğim bu muydu? *Pürüzsüz, Z. Gerçekten pürüzsüz.*

Yanaklarında bir parça pembelik ve beni anında sertleştirdi.

Bu da beni tam bir sürüngen gibi hissettirdi.

"Mevcut ampulleri değiştirmeyi denedim ama işe yaramadı, bu yüzden Joe yeni bir armatür aldı. Umarım işe yarar. Burası sahip olduğum tek tuvalet ve ışık olmadan içerisi zifiri karanlık."

"Ben hallederim."

"Teşekkürler." Salonun arka tarafını işaret etti. "Arka tarafta."

Yanından geçip boş salona doğru yürüdüm ve ne kadar güzel koktuğunu görmezden gelmeye çalıştım.

Haklıydı, tuvalet cehennem gibi karanlıktı. İçeri ışık girmesini sağlayacak küçük bir pencere bile yoktu. Kapıyı destekleyerek açtım ve düğmeyi birkaç kez çevirirken ışık fikstürüne baktım. Açılmasını beklediğimden değil, ama asla bilemezsiniz.

"Elektrik panosunun nerede olduğunu biliyor musun?" Seslendim, sonra yüzümü buruşturdum. Akşamdan kalmalık çok kötü bir şeydi.

"Sanırım arka tarafta."

Sesi yumuşaktı. Ve çok yakındı. Beni takip etmediğini düşündüm ama tuvaletin kapısındaaydı.

"Özür dilerim. Seni orada görmedim."

Garip bir gülümsemeyle gözlerini kaçırdı.

Tam bir aptaldım.

Onu takip ederek bir kapıdan geçip çalışma alanına girdim. Bir duvarda üzerinde raflar olan geniş bir dolap sırası vardı ve bir köşede açık bir dizüstü bilgisayar ve üzerinde küçük bir ruj lekesi olan bir kupa bulunan küçük bir masa vardı.

Gözlerim dudaklarının kırmızı izine takıldı.

Bunu durdurmam gerekiyordu. *Odaklan, Z.*

Elektrik panosu arka duvardaydı. Açtım ve etiketler yaşlılıktan solmuş olsa da okunabiliyordu.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi ve sesindeki tereddütü fark etmedim, sanki benimle nasıl konuşacağından tam olarak emin değildi. "Her an bir müşterim gelebilir, o yüzden elektriğin geri kalanının açık kalmasını umuyorum."

"Tuvalete giden elektriği kapatabilirim. Aynı devrede başka bir şey varsa çalışmayabilir ama en kısa sürede sizi çalışır hale getireceğim."

"Tamam. Um... teşekkürler."

Ön kapının zili çaldı ve başka bir şey söylemeden salonda gözden kayboldu.

Başımı salladım. Aramızdaki ilişkinin garip olması benim suçumdu. En başta işleri batıran bendim -çünkü elbette bendim, batırmak benim göbek adımdı. Çıktığımız falan yoktu. O eski bir kız arkadaş değildi. Sadece aptalca bir şey yapmıştım. Yıllar önce geride bırakabileceğim bir şey.

Ama sonra ondan kaçarak durumu daha da kötüleştirdim. O bir odaya giriyor, ben çıkıyordum. Ondaki uzak durmam gerektiğini hissetmem uzun sürmedi, aksi takdirde... Bilmiyorum, güneş süpernova gibi bir şey olacaktı.

İşte yıllar sonra birlikteydik ve onun yanındayken ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Muhtemelen ondan nefret ettiğimi düşünüyordu, bu da ondan daha fazla kaçmama neden oluyordu.

Kısır döngü.

Marigold'la yakın mesafede olmak konusunda ne hissedersen hissedeyim, yapmam gereken bir iş vardı. Tuvalete giden elektriği kesmek için şalteri indirdim, sonra kamyonetime geri dönüp merdivenimi ve aletlerimi aldım.

Marigold müşterisi Sandra'yı bir sandalyeye oturttu. Onunla aynada konuşurken parmaklarını kısa gümüş rengi saçlarında gezdirdi.

Merdivenimi tuvalete götürdüm, fazla müdahaleci olmamaya çalışıyordum. Merdiveni kurduktan ve alet kemerimi taktıktan sonra eski armatürü indirmeye başlamak için yukarı tırmandım.

Eski armatürü sökmeyi bitirip tavandan aşağı indirirken alçıpan tozu döküldü. Görüldüğünden daha ağırdı, bu yüzden kabloları sıcak olmadıklarından emin olmak için test ederken bir ucunu omzuma dayadım ve kablolama üzerinde çalışmaya başladım.

Marigold'un sesi biraz daha yükseldi. Sanki Sandra'yı duvarın diğer tarafındaki çamaşır lavabosuna taşımış gibiydi. Onun sesine değil, yaptığım işe odaklanmaya çalıştım.

Kolay olmadı.

Birdenbire görüşüm karardı. Gece geç saatlerde kar fırtınasında çok hızlı araba kullanmak gibiydi; karanlıktı ama her yerde parlak beyaz ışıklar vardı, o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki birbirlerine karışıyorlardı. Mekanik bir çatırtı sesi kulaklarımı doldurdu ve her şeyi bastırdı. Ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

Oh, lanet olsun. Elektrik çarptı mı?

Kabloları bırakamıyordum. Her nasılsa beynim vücudumdan elektrik akımı geçtiğini anlayacak kadar iyi çalışıyordu, muhtemelen beni içten içe yakıyordu -her ne kadar acı hissetmesem de- ama hareket edemiyordum.

Bu beni öldürebilir. Ve Marigold'a onun hakkında ne hissettiğimi hiç söylemedim.

Başladığı anda gürültü kesildi. Sessizlik bana bir darbe gibi çarptı. Nefes alamıyordum. Görüşüm karanlıktı, belirsiz gölgelerden başka bir şey yoktu.

Bekle. Artık merdivende değildim. Yerdeydim. Sonra acı vurdu.

Kollarım ve göğsüm yanıyordu ama hâlâ hareket edemiyordum. Sonunda ciğerlerime hava çekerek nefes aldım ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Ağrı sırtım boyunca yayılıyordu. Merdivenden düşmüş ve yere çarpmış olmalıydım. Sert bir şekilde.

"Zachary?"

Gözlerimi birkaç kez kırptırarak görüşümü netleştirmeye çalıştım. "Zachary, beni duyabiliyor musun?"

Sis dağılmaya başladı ve acının bulanıklığında bir yüz şekillendi. O bir melek olmalıydı. Hiçbir insan bu kadar güzel olamaz. Berrak mavi

Endişe dolu gözler. Dolgun pembe dudaklı yumuşak bir ağız. Açık teninin etrafına dökülen koyu renk saçlar.

"Sen bir melek misin?"

"Ne?" Sesi çok endişeliydi. Neredeyse paniklemişti. "Hayır. Sandra 911'i aradı. Yoldalarmış. Kımıldamayın."

Yüzüne uzandım ve yanağına dokundum. Gerçek olup olmadığını bilmem gerekiyordu. "Çok güzelsin."

"Yapma Zachary, yaralısın. Merdivenden düştün."

Etrafındaki oda bir türlü netleşmiyordu. Her şey puslu ve belirsizdi. Sanki bana tepeden bakan bu güzel kadın dışında hiçbir şey yokmuş gibiydi.

"Kablolar sıcak olmamalıydı," diye mırıldandım.

"Ne? Kablolar mı? Aman Tanrım, çarpıldın mı?"

Görüşümün kenarları karardı, sanki kara bulutlar ona doğru yaklaşıyordu. Tekrar uzandım, ona tutunmaya çalıştım. Elimi tuttu ve neden bu kadar acıdığını anlayamadım.

"Sanırım bayılacağım." Kendi sesimi tanımakta güçlük çekiyordum. Neredeyse sarhoş gibiydım.

"Benimle kal, Zachary." Yanağıma dokundu. "Benimle kal."

Bip sesiyle sarsılarak uyandım. Her şey bulanıktı, gözlerim sulanmıştı. Neredeydim ben?

Bir ambulans yolculuğunun belirsiz anıları aklıma geldi. Beni hastaneye götürmüşlerdi. Marigold'un salonundaydım ve merdivenden düşmüştüm. Neden düşmüştüm?

Doğru, armatür. Eski lambanın bağlantısını kesmek için uzanıyordum ve elimi kutunun üzerine koydum. Ama hiçbir şey sıcak olmamalıydı. Devreyi şalterden kapatmıştım. Kabloları test ettim.

"Bir şeyler yanlış bağlanmış olmalı," diye mırıldandım.

"Sorun yok," diye yumuşak bir ses konuştu. "Uyanmana çok sevindim. Bana uyanacağını söylediler ama endişelenmeye başlamıştım."

O ses. *Benimle kal, Zachary.* "Marigold?"

Yaklaştı ve yüzü netleşti. "Ağrın var mı?"

Çok acı çekiyordum ama nedense bunun bir önemi yoktu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni buraya ambulansla getirdiler, ben de takip ettim. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"ACIL SERVİS Mİ?"

"Evet. Ne olduğunu hatırlıyor musun? söylediler."

Gözlerimi açık tutmak zordu, bu yüzden kapanmalarına izin verdim. "Kabloları test ettim. Neden sıcak olduğunu bilmiyorum."

"Yani şok olduğunu biliyorsun?"

Başımı salladım. Bu bir hataydı. Cehennem gibi acıttı. İnledim.

"Ağrın var, değil mi? Hemşire sana bir şeyler verdi ama uyandığında daha fazlasına ihtiyacın olabileceğini söyledi. Yanıkların var ve oldukça sert düşmüşsün."

Gözlerimi açarak yüzüne odaklanmaya çalıştım. Burns. Hissettiğim şey buydu. Ellerim yanıyormuş gibi hissediyordum. Omzum ve göğsüm de öyle. Akım bir kolumdan girip diğerinden çıkmış olmalıydı.

Kalbim durmadığı için şanslıydım.

"Hemşireyi çağırayım."

"Hayır." Ağrı kesiciler beni bayıltmadan önce onunla konuşmam gerekiyordu. Böyle bir fırsat bir daha elime geçmeyebilirdi. "Marigold, bekle."

"Bir saniye içinde burada olacak. Biraz daha dayan."

Ona söylemek zorundaydım. Ölebilirdim ve onun bundan hiç haberi olmazdı. "Hayır, Mari-"

"Güzel, uyandı." Mavi önlükler giymiş bir hemşire perdenin geldi. Saçlarına ak düşmüştü ve anaç bir gülümsemesi vardı.

Görüşüm düzeliyordu ama kafam düzelmiyordu. Her şey hala çok bulanıktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Acıyor," dedim. "Ama-"

"Merak etme tatlım, ben halledebilirim." Serumla bir şeyler yapmaya başladı. "Seni yatıracaklar, o yüzden hazır olduğunda seni başka bir odaya alacağız. Tahminimce yarın eve gideceksiniz. Bazı yanıklarınız var ve düştüğünüz için ağrınız olacak ama çok şanslısınız. Yaraların çok daha kötü olabilirdi."

Giderek bulanıklaşan beynime bu iyi bir şeymiş gibi geliyordu. İlaçların içimde dolaşmaya başladığını hissedebiliyordum. Harika hissettiriyordu, acıyı sanki hiç olmamış gibi siliyordu.

Ama yine de Marigold'la konuşmam gerekiyordu. Ona söylemem gerekiyordu. "Seni seviyorum."

Hemşire güldü. "Hepsi böyle söylüyor. Bu dinlenmenize yardımcı olacak ve sizi sabaha kadar kesebileceğiz. Şimdilik biraz uyuyun."

"Hayır." Sesim sanki başka biri konuşuyormuş gibi uzaklardan geliyordu ve gözlerimi kapattığımı fark ettim. Zorla açtım, Marigold'u bulmaya çalışıyordum. "Seni seviyorum. Her zaman seni."

"Çok tatlısın," dedi hemşire. "Bu onu gerçekten uykulu yapacak, o yüzden sadece uyursa endişelenmeyin. İyi olacak."

Başka sesler de vardı. Konuşuyorlardı. Ne olduğunu anlayamadım. Çok yorgundum. Uyanık kalmak istiyordum ama vücudum buna izin vermiyordu.

Uyandığımda Marigold'un yanımda olacağını umarak acısız bir mutluluğun derinliklerine daldım.

BÖLÜM 4

Zachary

Ertesi sabah uyandığımda Marigold çoktan gitmişti. Yüzüme dokunup bana iyileşmemi söylediğine dair belli belirsiz bir anım vardı ama bu bir rüya da olabilirdi. Bunu söylemek zordu. Ağrı kesicilerin etkisi geçtikçe ağrılarım da artıyordu ama kafamın rahat olmasını istiyordum, bu yüzden daha fazlasını reddettim.

Düşüş beni şoktan daha çok etkilemişti. Küçük yanıklarım vardı ama şanslıydım. Çok daha kötü olabilirdi. Neyse ki herhangi bir kemiğim kırılmamıştı ama morarmış ve hırpalanmışım. Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyordum. Defalarca.

Kafam da darmadağındı ama bunun nedeni şok ya da düşüş değildi. Marigold'du.

Sesini hâlâ duyabiliyordum, baştan çıkarıcı bir fısıltı gibiydi. *Benimle kal, Zachary.*

Bir an için, içimde elektrik akımı varken, öleceğimi düşünmüştüm. Peki kimi düşünmüştüm? Ailemi, kardeşlerimi, kız kardeşimi, yeğenlerimi, arkadaşlarımı?

Hayır. Marigold Martin.

Bununla ne yapmam gerekiyordu?

O yokmuş gibi davranmaya devam edemezdim. O gerçekten vardı. Ve bu hayattaki tüm pişmanlıklarım arasında, ona davranış şeklim, bunun bir son olabileceğini düşündüğümde beni en çok incitendi.

Bu çok büyük bir şeydi.

Gerçekle yüzleşmek zorundaydım. Marigold'a karşı bir şeyler hissediyordum ve bu asla ama asla geçmeyecekti.

Kendini ulaşılmaz hissettiği için değildi, öyle olmasına rağmen. Kız kardeşimle olan arkadaşlığı onu sınırların dışında bıraktığı için de değildi. Annika bana Marigold'a aşık olamayacağımı söyleseydi, şimdiye kadar onunla evlenmiş olurum.

Hayır, Marigold'a kim olduğu için deli oluyordum. Çünkü zeki, tatlı ve çok güzeldi. Çünkü o tam bir

Bir ambulansı hastaneye kadar takip ve on beş yıldan fazla bir süre onu görmezden gelen bir adamla oturan kadın. O böyle biriydi.

Kabul ediyorum, onun için yeterince iyi değildim. Kesinlikle benden daha iyisini hak ediyordu. Ama bu bahane artık işe yaramayacaktı.

Asıl soru, bu konuda ne yapacağımdı?

Verecek bir cevabım yoktu ve ben daha fazla düşünmeden doktor taburcu edildiğimi bildirmek için geldi. Bana dinlenmemi ve işten biraz izin almamı söyledi. Ses tonundan dinleyip dinlemeyeceğimden emin olmadığını anlayabiliyordum.

Ben de öyle.

Kamyonetim hâlâ Marigold'un salonundaydı, bu yüzden giyinirken kimi aramam gerektiğini düşündüm. Pazartesi günü öğlen vaktiydi. Arkadaşlarımdan hepsi işteydi. Kardeşim Theo da öyle. Lisede öğretmen ve futbol koçuydu. Garrett'in bugün görevde olup olmadığını bilmiyordum ve öğrenmek de istemiyordum. Önce eve yürüyecektim.

Annika'yı da aramak istemedim. İş ve dört çocukla uğraşmakla meşguldü. Josiah iyi bir bahisti. O ve ben genelde iyi anlaşırdık. Kendisi için çalıştığından, gelip beni bırakması çok da zor olmazdı.

Zihnimde kardeşlerimin listesini gözden geçirirken aklıma kardeşim Reese geldi. Bu garipti çünkü o pislik yıllar önce Tilikum'dan ayrılmış ve bir daha geri dönmemişti. Gerçi onu aşağı yukarı yedi yıl önce bir kez gördüğüme yemin edebilirdim. Kasabada siyah bir cipe binen bir adam görmüştüm ve bir an için Reese'e benzetmiştim.

Muhtemelen o değildi ama arada bir bunu düşünüyordum. Suratına yumruk atasım geliyordu. Reese'i bir daha görüp görmemem umurunda değildi ama annemin umurundaydı. Eğer annemi görmeye gitmeden Tilikum'a yaklaşıp, kışına tekme yemeyi hak etmişti.

Telefonumu çıkardım ve Josiah'ı aramak üzereydim ki annem Marlene perdenin arkasından geldi. Saçları toplanmıştı ve mavi çerçeveli gözlüklerini düzeltmişti.

"İşte buradasın." Beni nazikçe kucakladı, sonra geri çekildi ve yüzüme dokundu. "İyi misin? Neden ayaktasın?"

"Ben eve gidiyorum."

Babası onun arkasından içeri girdi, tipik fanılası ve kot pantolonunu giymişti. Paul Haven iri kolları ve kırılmış gür sakallarıyla oduncu görünümlü bir adamdı. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ama yüz ifadesi hiç değişmedi.

hiçbir şeye ihanet etmedi. Tek bildiğim, şokun beni öldürmemiş olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramış olmasıydı.

Kollarını kavuşturdu. "Seni gerçekten serbest mi bıraktılar, yoksa öylece çıkıp gidecek misin?"

"Hastaneden öylece çıkıp gitmezdim."

Babamın kaşları çatıldı. Annem kaşlarını kaldırdı.

"Peki, tamam. Ama sadece bir kez oldu ve yirmi yaşındaydım. Taburcu evraklarımı görmek ister misiniz?" Hemşirenin bana verdiği paketi aldım ve havaya kaldırdım.

"Tabii ki hayır," dedi annem. "Ama sanırım arazi bisikletiyle kaza yaptığında daha büyüktün."

Başka bir olayı düşünüyordum, dört tekerlekli bir araç kazası.

-Ama bir değil, iki kez doktor emirlerine karşı gelerek hastaneyi terk edecek kadar aptal olduğumu belirtmemeye karar verdim.

Ama hey, kim sayıyordu ki?

"Burada olduğumu nereden biliyordunuz?"

"Bize haber vermek için aradılar," dedi annem. "Dün gece acile geldim ama sen uyuyordun."

Bu biraz ürkütücüydü. Annemin orada olduğunu hiç hatırlamıyorum. Bayılmış olmalıyım.

Marigold'un hâlâ orada olup olmadığını merak ettim. "Hadi seni eve götürelim," diye homurdandı babam. "Onu eve götürmüyoruz," dedi annem. "O zaman burada ne işimiz var?"

Annem elini onun koluna koydu. "Onu bizim eve götürüyoruz. İyi olduğundan emin olduğumda eve gidebilir."

"Doktor iyi olduğumu söyledi," dedim.

Babam bana bir bakış attı. "Annenle tartışma."

Bu ikisi neden beni hâlâ on yaşında bir çocukmuşum gibi hissettirebiliyordu? Ellerimi kaldırdım. "Tartışmıyorum."

Annem yaklaştı ve yanağıma tekrar dokundu. "Bizi korkuttun, Zachary. Bu seni öldürebilirdi."

Sırıttım. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın." Babam homurdandı. Annem sadece başını salladı.

İnlememeye çalışarak iş botlarımı tekrar giydim. Annemin zaten endişelendiğinden daha fazla endişelenmesini istemiyordum. Ve babamın önünde acı çektiğimi itiraf etmek istemiyordum.

Çıktık ve çıkışa doğru yöneldik. Dışarı çıkarken hemşirelere gülümsedim, birkaçına göz kırptım.

Alışkanlık.

Ailemin evine kadar olan engebeli yol hiç hoş değildi. Çok fazla çürük vardı. Çam ağaçlarının arasından Tilikum'u gören bir tepede, uzun çakıllı bir araba yolunun sonunda, elle inşa edilmiş kütük bir evde yaşıyorlardı. Büyümek için güzel bir yerdi, özellikle de benim gibi huzursuz bir çocuk için.

Kamyonetim evin dışına park edilmişti. Oraya nasıl gelmişti?

"Kamyonetimi aldınız mı?" diye sordum.

"Josiah ve Audrey konuyu açtı," dedi annem.

Hah. Çok havalıarmış.

İçeri girdik ve ben doğruca mutfığa yöneldim. Son yirmi dört saat içinde pek bir şey yememiştım ve eşigindeydim.

"Git otur," dedi annem beni kovarak. "Sana yemek getireyim."

Buna karşı çıkmayacaktım. Başının üstünü öptüm. "Teşekkürler anne."

Babam sinirli görünüyordu, gerçi bazen bu sadece yüzünden kaynaklanıyordu. Oturma odasına gittim ve kendimi yavaşça kanepeye bıraktım. Telefonum bir mesajla çaldı, ben de kontrol etmek için çıkardım. Üzerinde çalıştığım işin genel müteahhidinden bir cevaptı. Nihayet. Ne olduğunu ve bugün orada olamayacağımı bildirmek için saatler önce ona mesaj atmıştım. Her zamanki gibi tek cevabı "Tamam" oldu.

Her neyse. Ölümle burun buruna gelmemi umursamasını beklemiyordum.

Babam da beni takip etti ama oturmadı, sadece mutfak kapısına yaslandı. "Dün ne oldu?"

"Cehenneme kadar şok olmam dışında mı?" "Yani neden oldu?"

Midemin çukurundan meydan okuyan bir öfke yükseldi. Elbette bunun benim hatam olduğunu varsayıyordu.

İlk defa, aslında değildi. "Joe bu sabah beni aradı. Meğer bir dâhi duvardaki ortak borudan iki kablo geçirmiş ve anahtar ayağını kutuya kısa devre yaptırmayı başarmış. Marigold ben dokunurken diğer ışığı açmış olmalı. Onun hatası değil. Bilemezdi."

"Annen haklıydı, bu seni öldürebilirdi."

Ona ukala bir yarım sırtış attım. "Yapabilirdim ama yapmadım."

Küstah ses tonum onu açıkça kızdırmıştı. Kalın kaşları dik dik bakarak birbirine yaklaştı. Bana patlaması için kendimi hazırladım ama bu sefer patlamadı. Sadece homurdandı ve arka kapıdan çıktı.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Bana hala bir ergenmişim gibi bağırması mı, yoksa bağırmaması mı, sanki bu zahmete değmezmişim gibi.

Son zamanlarda benden vazgeçmiş gibi hissetmemek çok zordu.

Babamla olan sürtüşmemi, teknik olarak üvey babam olmasına bağlamış olabilirim. Annemle babam evlendiklerinde, her ikisi de üç erkek çocuğa tek ebeveynlik yapmıştı. Biyolojik babam arada bir ortaya çıksa da, Paul benim babamdı. Bana kalırsa her zaman öyleydi. Ben bir Haven'dım, hikayenin sonu.

Ama bu iyi anlaştığımız anlamına gelmiyordu. Ve sorunun genlerimde olduğundan şüpheliydim.

Sorun bendim.

Hayatımın

hikayesi.

Annem içinde kocaman bir sandviç olan bir tabak getirdi ve bana uzattı.

"O kızgın değil."

"Beni kandırabilirdi." "Onu korkuttun."

"Korkuya karşı ilginç bir tepki." Büyük bir ısırık aldım.

Benim yanıma oturdu. "Büyük duygularla nasıl başa çıkacağını bilmiyor. İkinizin ortak noktası bu."

Gözlerine baktım, alnım şaşkınlıktan gerilmişti. " giden ben değilim."

"Doğru, ama ikiniz de kendi saklanıyorsunuz. O . Siz mizahı kullanıyorsunuz." Kaşlarını kaldırdı. "Ve alaycılık."

"Bilmiyorum." Bu bir yalandı. Kesinlikle biliyordum.

Sadece başını salladı. "Duyduğuma göre aşıkımsın."

Sandviçimi neredeyse kucağıma düşürüyordum. "Ne?"

Gülümsedi. "Acil servisteki hemşireye onu sevdiğini söylemişsin."

İnledim. Marigold'a söylemeye çalışıyordum ama belli ki zamanlamam berbattı. Şimdi bu bir şakaydı, anesteziyen çıktığından sonra hemşiresine evlenme teklif eden birinin viral videolarından biri gibi.

"Bunu duydun? Orada mıydın?"

"Hayır, ben oraya gitmeden önceydi ama Louise Teyze'yle konuştum." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi omuz silkti.

Louise Teyze'nin nasıl duyduğunu kim bilebilirdi ki? Tilikum dedikodu hattı yine iş başında.

Sırıttım. "Hatırladığım kadarıyla hemşire yaşına göre oldukça seksiydi. Ve bana verdiği ilaçlar harikaydı."

"Sevilmeyecek ne var? Bu arada, bu sabah mağazada Gavin Bailey'i gördüm. İyi olup olmadığını sordu."

"Gavin mi? Nereden biliyor?"

"Müdahale edenlerden biriydi."

Bunu nasıl hatırlamam? Gavin Bailey doğduğumuzdan beri benim ezeli düşmanlarımdan biriydi. Haven ve Bailey aileleri, kız kardeşim gidip Levi Bailey ile evlenene kadar nesillerdir kan davalıydı. Hâlâ onlardan nefret etmemeye alışmaya çalışıyordum. Eski alışkanlıklar zor ölür.

"Gerçekten kendimde değildim herhalde. Ona yumruk atmaya falan çalıştım mı?" "Sanmıyorum. Onlar geldiğinde bilincinin yerinde olup olmadığından emin değilim."

Orada."

"Bu muhtemelen iyi. Hayatını kurtarmaya çalışan adama yumruk atmamalısın. Bailey olsa bile."

Bacağımı okşadı. "Sana başka bir şey getireyim mi?"

Marigold'la randevu mu? "Hayır. Eve gitmeme ne zaman izin vereceksin?" "Belki yarın."

Güldüm ve başımı salladım. "Anne, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Ver şunu bana. Artık siz çocuklarla çok sık ilgilenemiyorum."

Bana senin küçüklüğünü hatırlatıyor."

"Küçüklüğümüzü hatırlamak istiyorsan, boş yatak odasına git. Neden hâlâ o eski ranzalardan var?"

"Torunlarımız var." Durakladı ve gülümsedi. "Ve umarım bir gün daha fazlasına sahip oluruz."

Neredeyse Marigold ve benim ona küçük bir torun ordusu vereceğimizden emin olduğumu ağzımdan kaçıracaktım. Ama aceleci davranıyordum. Önce Marigold'u bana bir şans vermesi için ikna etmem gerekiyordu. Bebeklere sonra bakarız.

Annem bacağımı tekrar okşadı, sonra kalktı ve arka kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Sandviçimin kalanını içime çektikten sonra kanepeye uzandım. Vücudumun yaşadıklarını düşününce, biraz kestirmek iyi bir fikir olabilirdi.

Ama uyuyamadım.

Marigold'u düşünerek tavana baktım.

Bugün ne yapıyordu? İŖe mi gitti? Benim için endiŖeleniyor muydu?

Onu aramalı mıyım diye düŖündüm. Beni hastaneye götürdüğü için ona teŖekkür etmeli ve iyi olduğumu bilmesini sağlamalıydım.

Ama bunu şahsen yapmak istedim.

Yıllardır ona yaptığım kötölükleri geri almak için ne yapmam gerekiyordu? İdeal değildi ama ihtimallerden de korkmuyordum. Asi yanım çok derindi ve bu bana söze dökülmemiş bir meydan okuma gibi geliyordu. Marigold Martin'in bana aşık olmasını sağlamak mı?

Ben Zachary Haven'dım. Kadınlarla hiç takılmadım. Ne kadar zor olabilir ki?

BÖLÜM 5

Marigold

Tekrar kuaförde olmak garipti.

Yağmur camlara vuruyor ve dışarıdaki dünya gri bir sisle örtülüyordu. Çayımдан bir yudum aldım ve elimdeki bardağın sıcaklığının tadını çıkardım. Salon soğuk değildi ama dışarıdaki fırtınayı izlemek sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Belki de Zachary'nin geçirdiği kazanın anısıydı.

Bu konuda kendimi çok kötü hissediyordum. Joe'nun her şeyi tamir etmesi için gönderdiği elektrikçi, yıkama istasyonunun üzerindeki ışığı Zachary'nin bir şekilde şok geçirdiğini açıklamıştı. Bunun olmaması gerektiğini, kablolarda bir sorun olduğunu ve kesinlikle benim hatam olmadığını söylemişti. Ama yine de kendimi berbat hissediyordum.

Ölebilirdi. Yaşadığım sürece onun yerde yatarkenki görüntüsünü asla unutamayacaktım. Hareket etmemiştir ve ölmüş olmasından korkmuştum.

Olayın büyük bir kısmı hafızamda bulanıktı. Sandra'ya 911'i araması için bağıırıyordum. Nefes alıp almadığına bakmak için acele etmek. Nefes aldığında ve hayatta olduğunu anladığımda hissettiğim rahatlama.

Kafamı toparlamak için gözlerimi kırptım. O korkunç deneyimi yeniden yaşamak hiç iyi gelmiyordu. Zachary iyiydi. Annika'dan o sabah hastaneden taburcu edildiğini duymuştum. Büyük bir kafa ya da omurga yaralanması yoktu ve yanıkları da olabileceği kadar kötü değildi. Ailesi iyileşmesine yardımcı olmak için onu evlerine götürmüştü.

Çok tatlı bir aileydiler.

"Hey, Mari, Amy aradı," dedi Stacey resepsiyondaki yerinden. "Kızı hastaymış, o yüzden onu okuldan alması gerekiyormuş. Onu gelecek haftaya erteledim."

Saate baktım. Bu, bugün başka randevum olmadığı anlamına geliyordu. İçimi çektim. Son bir ayda işler gerçekten yavaşlamıştı.

"Tamam, teşekkürler. Eve erken gitsen iyi olur. Gelen giden olacağını sanmıyorum ama olursa da ben hallederim."

Gülümsedi, gözleri parlıyordu, uzun, koyu renk saçlarına daha fazla boyut kazandırmak için kısa süre önce eklediğimiz karamel röfleler mükemmel tenini güzelleştiriyordu. "Aslında bu harika olur. Jason zaten bugünlük evde."

Stacey son birkaç yıldır benim için çalışıyordu ve onu çok severdim. Kocasını Jason'ın kendi tesisat işi vardı. Ama o, pantolonu aşağı sarkan tipte bir tesisatçı değildi. Eski bir futbolcuyken halterci olmuş, Yunan tanrısı gibi bir tesisatçıydı.

Stacey çok şanslı bir kadındı.

Eşyalarını toplayıp ön kapıdan çıkmadan önce ön masayı biraz toparladı.

Boş çay bardağını durulamak için arka tarafa götürdüm, acaba erken mi kapatmalıyım diye düşündüm. Hava bu haldeyken kimsenin geleceği şüpheli görünüyordu. Ama yapmam gereken bazı muhasebe işleri vardı -işletme sahibinin sorunları- bu yüzden kapanış saatine kadar dayanmaya karar verdim.

Ben çalışırken dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Defter tutmak eğlenceli bir iş değildi, özellikle de mali durum bu kadar sıkışıkken. Her şey nasıl bu kadar pahalı hale gelmişti? Renkliden tonere ve çamaşır deterjanına kadar her şeyin fiyatı son birkaç yılda iki katına çıkmış gibiydi.

Benim için çalışan başka bir stilistim varken işler daha iyiydi ama o hayallerindeki adamla evlenmiş ve Colorado'ya taşınmıştı. Onun yerini dolduracak birini bulmam gerekiyordu yoksa Stacey'nin maaşını ödemeye devam edemeyecektim.

Ön kapının zili dikkatimi iç karartıcı rakamlardan uzaklaştırdı. Belki de gelen bir ziyaretçidir. Bu günü bitirmek için olumlu bir yol olurdu.

"Hemen geliyorum," diye seslendim.

Ayağa kalktım ve uzun saçlarımı kabarttım, ardından potansiyel müşterimi karşılamak için dışarı çıktım.

İçeride bir adam duruyordu. Sırtı bana dönüktü ve bir elini saçlarında gezdirerek yağmurun bir kısmını sildi. Yüzünü bana döndüğünde şaşkınlıkla göz kırptım.

Uzun boylu. Kalın, siyah saçlı. Büyüleyici kahverengi gözler. Kemik yapısı mükemmeldi, kirli sakalları özenle kesilmişti. Tasarımcı erkek kolonyası reklamından gibi görünüyordu.

"Merhaba." Sesi derin ve pürüzsüzdü, zengin akçağaç şurubu gibi üzerime akıyordu. "Açık mısın?"

Cevap vermem bir saniye sürdü ve yanaklarımın kızardığını hissettim. "Evet. Evet, açığım."

İki yanağındaki gamzeleri büzüştürerek bana ince bir sırıtış attı. İkisinde de. Yanaklar.

"Burada erkeklerle çalışıyor musunuz?"

"Um, ne?"

Gülümsemesi büyüdü. "Erkek saç kesimi mi? İki berber de kapalı, ben de burayı deneyeyim dedim."

"Oh, evet. Tabii ki biliyorum. Evet. Girin." Çok telaşlıydım, kendimi toparlamam gerekiyordu Ama aman Tanrım, çok yakışıklıydı. "Paltonuzu alabilir miyim?"

"Teşekkürler."

Ceketini omuzlarından sıyırdı, düğmeli bir gömlek ve koyu renk bir pantolon ortaya çıktı. Paltosunu elime aldım, belli ki kaslı vücudu dikkatimi daha fazla dağıtmamaya çalışıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bu adam gelmişti?

Ceketini astım ve onu koltuğuma yönlendirdim. Genelde ilk yaptığım şey, müşteriye ne istediğini sorarken parmaklarımı saçlarında gezdirmek olurdu. Ama o kadar gergindim ki ona dokunmaya cesaret edebileceğimden emin değildim.

"Peki, sizin için ne yapabilirim?"

Gözleri aynada benimkilerle buluştu. "Sadece bir düzeltmeye ihtiyacım var. Yanlarda ve arkada kısa kalsın ama üstte biraz uzunluk iyi olur."

Başımı salladım ve sonunda kendimi onun saçlarına dokunmaya zorladım. Çok sağlıklıydı.

-Kalın ve yumuşak. Parmaklarımı tepesinde gezdirdim ve bir tarak aldım. "Preston," dedi.

"Ne?"

"Benim adım." Aynada yine o karanlık gözler vardı. "Preston Bradford. Ve sen...?"

"Marigold Martin."

"Güzel isim." Ağzının bir köşesi kalktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Marigold Martin."

"Teşekkürler. Sana da."

Sertçe yutkundum. O gizemli gözlerde kaybolmak çok kolay olurdu. Bakışlarımı aynadan ayırdım ve bir pelerin kaptım. Ben bir

Profesyonel. Sadece işimi yapmam gerekiyordu.

Pelerini omuzlarına doladım ve ensesinden tutturdum. "Beni takip edersen, saçını yıkayacağım ve sonra başlayabilirim."

Göz ucuyla onun tekrar gülümsediğini gördüm.

Bayıldım.

Onu yıkama istasyonuna götürdüm ve sandalyede arkasına yaslandı. Suyu açıp ısınması için birkaç saniye bekledikten sonra üzerinde test ettim. "Sıcaklığı nasıl?"

"Mükemmel."

Saçlarını ıslattım ve yıkadım, o sadece başka bir müşteriymiş ve midem kelebeklerle dolu değilmiş gibi davrandım. Her zaman yaptığım gibi kafa derisine masaj yapmaya başlayana kadar yeterince işe yaradı ve inledi.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Özür dilerim. Bu iyi hissettiriyor."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve utanç verici bir şey söylememek için kendimi zorlayarak masaj yapmaya devam ettim. Gözleri kapalıydı, bu yüzden benim gözlerim onun yakışıklı yüz hatlarında gezindi. Tekrar inledi, sesi boğazında düğümlenmişti. Normalde bu noktada masajı bıraktırdım ama biraz daha devam ettim.

Ama dürüst olmak gerekirse, beni suçlayabilir misin?

Sonunda durmak zorundaydım yoksa işleri daha da zorlaştıracaktım. Onu oturttum ve fazla suyu almak için saçına bir havlu bastırdım.

"Bu beni neredeyse uyutacaktı," dedi. "Yetenekli ellerin var."

Güldüm ve yanaklarım alev alev yandı. Bu adam beni burada, kendi salonumda öldürecekti.

Garip bir şekilde, bu bana Zachary'nin yerde yatarken nasıl görüldüğünü düşündürdü.

O anda aklıma gelen tuhaf bir düşünce.

"İstasyonuma geri dönebiliriz."

Preston beni takip etti ve sandalyeye oturdu. Ben de işe koyuldum.

Kesmeye başlarken normal bir konuşma yapmaya çalışarak, "Demek şehirde yenisiniz," dedim. "Ya da ziyarete mi geldiniz?"

"Tam zamanlı olarak burada yaşamıyorum ama buranın yaklaşık bir saat kuzeybatısında bir yer inşa ediyorum. Bir tür dağ kaçamağı. Oldukça izole bir yer, bu yüzden Tilikum bölgeye geldiğimde kalmam için uygun bir yer."

Bu ilginçti. Tilikum dedikodu hattı, birilerinin nehir üzerinde bir malikane inşa ettiğine dair dedikodularla çalkalanıyordu. Stacey'nin kocası da dahil olmak üzere pek çok yerel esnaf bu işte çalışmak üzere işe alınmıştı. Sahibi bu olmalı.

"Geri kalan zamanda nerede yaşıyorsun?"

"Seattle."

Bu yaygındı. Çoğunluğu Seattle bölgesinden olmak üzere, bölgede tatil evleri olan pek çok yabancı vardı. Çoğu evlerini kullanmadıkları zamanlarda kiraya verirdi.

"Peki sen?" diye sordu. "Tilikum'dan mısın?"

"Doğma büyüme buralıyım. Wenatchee'de güzellik okuluna gittim ama onun dışında hep burada yaşadım."

"Güzel bir kasaba. Hoşuma gitti."

"Ben de öyle. Küçük kasaba hayatı herkese göre değil ama bana uygun." Gözleri yine aynada benimkilere takıldı ve gülümsedi.

Odaklan, Marigold. Saçını mahvetme.

"Ne iş yapıyorsunuz?" 'Müşteriyle sohbet etme' alışkanlığımın beni ele geçirmesine izin vererek sordum.

"Ben bir avukatım."

"Ne tür bir avukatlık yapıyorsunuz?"

"Şirketler hukuku. Muhtemelen kulağa sürükleyici gelmiyor ama hoşuma gidiyor." "Yaptığın işten zevk aldığın sürece, önemli olan budur."

"Ben perde arkasında çalışmayı tercih ediyorum. Çoğunlukla sözleşmelerde delikler açmaya çalışıyorum. Boşlukları buluyor ve müşterilerimin bu boşluklar yüzünden kazıklanmamasını sağlıyorum."

"Kulağa karmaşık geliyor."

Omuz silkti. "Başlarda öyle ama sanırım bu konuda yetenekliyim."

Makasımı yere bıraktım ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek uzunluğunu test ettim, sonra kesmeye devam ettim. Ona evli olup olmadığını sormak istiyordum ama bunu konuşmanın arasına sıkıştırmanın bir yolunu bulamıyordum. Erkek müşterilerime asla evli olup olmadıklarını ya da biriyle çıkıp çıkmadıklarını sormazdım. Bu bilmem gereken bir şey değildi.

Ama gerçekten bilmek istiyordum.

"Şehirde ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Emin değilim. İnşa etmekte olduğum ev beklediğimden daha uzun sürüyor. İşlerin çoğuyla asistanım ilgileniyor ama ben de buraya bir uğrayıp işleri programa uygun hale getirip getiremeyeceğime bakmaya karar verdim."

"İnşa ettiğiniz evin çok güzel olduğunu duydum."

"Bunu nereden duydun?"

Omuz silktim. "Burası küçük bir kasaba. İnsanlar konuşur. Dışarıdan gelen birinin büyük bir ev inşa etmesi burada baş sayfa haberidir."

Göz ucuyla gülümsemesini yakaladım. "Güzel olacak."

Eşiniz de öyle mi düşünüyor? Kız arkadaşın renkleri seçmene yardım ediyor mu? Hayır, yapamadım. Saçını kesmeye devam ettim.

Tıraşını bitirdim, makasla ensesini temizlerken daha da yaklaşık kokusunu içime çekme isteğime karşı koydum. Kullandığım şampuan onun üzerinde inanılmaz kokuyordu.

Saçına biraz pomat sürdükten sonra pelerini çıkardım ve onu fırçaladım. Ona bir ayna uzattım ve arkasını görebilmesi için sandalyeyi döndürdüm.

"Ne düşünüyorsun?"

Ön tarafa dokundu ve başını gezdirdi. "Harika görünüyor. Teşekkür ederim."

" ederim. Paltonuzu alıp ön tarafta buluşalım."

Paltosunu askıdan alıp resepsiyona götürürken midem bulanıyordu. Stacey'i eve erken gönderdiğim için memnundum. Yanaklarımdaki kızarıklığı ya da onu aramaya çalışırken nasıl beceriksizleştiğimi fark etmemesine imkân yoktu. Masanın diğer tarafında durmuş, yüzünde hafif bir gülümsemeyle beni izliyordu.

Ona toplam tutarı verdim ve ödemek için kredi kartına dokundu. "Her şey tamam," dedim. "Fiş istiyor musunuz?"

"Hayır, ben iyiyim." Durakladı, gözleri uzun bir süre benimkilerde kaldı. "Bir ara seni dışarı çıkarmak isterim."

gözlerimi kırptım, aklım başımdan gitmişti. Dudaklarım aralandı ama hiçbir kelime çıkaramadım.

Kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

Ağzımı kapattım ve derin bir nefes aldım. "Özür dilerim. Evet, isterim."

Telefonunu çıkarırken bana yine o ince gülümsemesini takındı.

"Numaranı alabilir miyim?"

Ona verdim. Bu gerçekten oluyor muydu? "Bu gece meşgulüm. Ama yarın?" diye sordu. "Yarın harika olur."

"Seni arayacağım." Tekrar gülümsedi. "Hoşça kal, Marigold." "Güle güle, Preston."

Paltosunu giydi ve fırtınanın içinde kayboldu.

Şaşkınlıkla gidişini izledim. Hayallerimin yakışıklısı salonuma girip bana çıkma mı teklif etmişti?

Öyle görünüyordu.

Kulübe

BRIELLE

KABIN GÜZELDI. Hatta lüks. Deri koltuklar, büyük bir şömine, Brielle'in şimdiye kadar yattığı en rahat yatağa sahip bir çatı katı yatak odası.

Pinecrest'teki otobüs durağına vardıklarında son otobüs çoktan gitmişti. Fırtınanın ortasında kalacak bir yeri olmadan sıkışıp kalmıştı.

Ama onu alan adam -adının John olduğunu söylemişti- geri gelmişti. Kız bilet almaya çalışırken adam birkaç kez sokağın etrafında dönmüş. Onu yolun kenarında umutsuzca dururken gördüğünde, ona kalabileceği bir yer teklif etmişti.

Fırtına giderek şiddetleniyordu ve o da çaresizdi. Ya eve dönüp bir yerlerde açıkta kalarak öleceğini ya da John'la şansını deneyip muhtemelen bir cinayet kurbanı olacağını düşünmüştü.

Ev zor bir hayırdı. Fırtınada donmuş da olsa, öldürülmüş de olsa, her halükarda ölmüştü, öyleyse neden uyuyacak sıcak bir yer aramasındı ki?

Ona kulübenin biraz uzakta olduğunu söylemişti ama o noktada kararlıydı. Ve şimdiye kadar kötü bir şey olmamıştı. Tehdit yok, onu bağlamak yok, hiçbir şey yok. Ona asılmamış bile. Sadece kimsenin kullanmadığı bir kulübesi olduğunu ve işleri çözene kadar orada kalabileceğini söyledi.

Onu orada tek başına bıraktığında, ya sabah geri gelip onu öldüreceğini ya da bir şekilde kim olduğunu bildiğini ve ailesinin ortaya çıkacağını merak etmişti.

Bir kez daha onu şaşırttı. Ailesi yok. Ve belli ki onu öldürmemişti. Sadece ona yiyecek bir şeyler getirmiş, eski DVD oynatıcıyı nasıl kullanacağını göstermiş ve güvende olması için biraz daha kalmasını söylemişti.

Ne de olsa dışarıda başka bir fırtına vardı. Vegas bekleyebilirdi.

Brielle aptal değildi. İnsanların sebepsiz yere iyi olmadıklarını biliyordu. John'un bir nedeni vardı. Sadece henüz ne olduğunu bulamamıştı.

Şimdilik sıcak ve kuruydu. Telefonunu evde bırakmıştı ve onsuz kendini çıplak gibi hissediyordu ama biri onu takip etmek için kullanabilirdi. Ve eğer John ona gerçekten zarar vermek isteseydi, bunu yapardı. Bir sürü fırsatı vardı. Ona güvendiğinden değil, gerçekten kimseye güvenmediğinden.

-Ama onun misafirperverliğinden olabildiğince uzun süre yararlanacak, sonra da Vegas'a giden bir otobüse binmek için onu Pinecrest'e geri götürmesini isteyecekti.

Bir elinde bir paket cips tutuyor ve arka camdan yağan yağmuru izlerken dalgın dalgın yiyordu. Tek görebildiği çam ağaçları ve bulutlardı. Yazın muhtemelen güzel olurdu.

Aklına küçük bir hayal geldi, basit bir hayal. John onu orada tutuyordu, tecavüzcü ya da katil olduğu için değil, ondan hoşlandığı için. Bir kulede onun prensesi olabilir, o güvende tutarken ormanda saklanabilirdi. Orada yaşamasına izin verecek ve ona bakacak, onu bir hazine gibi saklı tutacaktı.

Bunun aptalca bir hayal olduğunu biliyordu. Ama yine de hayal etmek güzeldi.

Kapının çalınması onu düşüncelerinden uyandırdı ve John'un içeri girdiğini görmek için döndü.

"Selam." Kapıyı arkasından kapattı ve ona gülümsedi. "Seni bir kontrol edeyim dedim. Bir şeye ihtiyacın var mı diye."

Ceketini çıkarıp kapının yanındaki kancaya asarken ona hızlıca bir göz attı. Üzerinde bir kazak ve pantolon vardı ve bir silah saklıyor olabileceği halde, bariz bir şey fark etmemişti. Adam plastik örtü ve kasap bıçağıyla dolu bir spor çantası falan da getirmemişti.

"Ben iyiyim. İhtiyacım olan bir şey olduğunu sanmıyorum."

Adam bir adım attı ve kadın içgüdüsel olarak geri adım attı. Adam durakladı ama fark ettiğine dair başka bir işaret vermedi. "Güzel. Sadece emin olmak istedim. Sıkıldın mı? Yapacak pek bir şey olmadığını biliyorum."

"Hayır, uyudum ve sonra senin The Office koleksiyonunu izlemeye başladım."

"İyi gösteri."

"Evet, çok komik." Elindeki cips paketini yere bıraktı ve parmaklarındaki tuzu emdi. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Buna alışık , değil mi?"

Kollarını kavuşturdu ve başını salladı.

"Anladım. Fırtınada otoyola eğlenmek için çıkmadın. Vegas'a gideceğini söylemiştin, değil mi?"

Başını salladı.

"Neden?"

"Oraya taşıyorum."

"Sadece sırt çantasıyla mı?"

"Böylesi daha kolay oldu. Vegas'a vardığımda bir iş ve kalacak bir yer bulacağım. Ama hala soruma cevap vermedin."

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Benim bir ablam vardı. Bir gün gitti ve eve hiç dönmedi. Seni gördüğümde bana onu hatırlattın."

Demek ona bu kadar iyi davranmasının nedeni buydu. Brielle'in kalbi sempati ile kabardı. "Özür dilerim. Korkunç bir şey olmalı."

"Öyleydi. Sadece bir çocuktum ama her zaman bir şeyler yapıp yapamayacağımı merak edeceğim."

"Eminim gitmesi senin suçun değildir."

"Hayır." Durakladı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, otostopçuları alıp buraya getirmek gibi bir alışkanlığım yok. Sen benim ilkinsin."

Bu onu biraz güldürdü. "Bana kalacak bir yer verdiğin için teşekkürler. Ama Pinecrest'e dönsem iyi olacak, böylece bir otobüs bileti alıp yolunuzdan çekilebilirim."

Tekrar gözlerini kaçırdı ve ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyormuş gibi yavaşça başını salladı. "Sadece... biraz kalsan nasıl olur?"

"Burada mı kalayım?"

"Evet. Eğer gerçekten istediğin buysa seni Vegas'a gitmekten vazgeçirmeye çalışmayacağım. Ama orası tehlikeli. Hava berbat."

Bir adım daha geri çekildi. Bir parçası -büyük bir parçası- kalmak istiyordu. Kendini güvende hissetti.

Ama sonsuza dek rastgele bir adamın kulübesinde kalamazdı. Onun gizli hazinesi olma hayali aptalcaydı.

değil miydi?

"Ne kadar sürecek?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bunu ilerledikçe uyduruyorum. Sadece seni otogara bırakırsam başına korkunç bir şey gelmesinden endişeleniyorum. Burada kalsaydın önleyebileceğim bir şey."

Yine kız kardeşini düşünüyordu. Brielle bunu anlayabiliyordu. Belki de onu ikinci şansı olarak görüyordu. Kaybettiği kız kardeşini telafi etmenin bir yolu.

Orada biraz daha saklanmak çok mu kötü olurdu? Kimse onu bulamazdı - eğer biri bakmaya zahmet ediyorsa bile, ki bu tartışılırdı.

"Bana güvenmek için bir nedenin olmadığını biliyorum," dedi John onun gözlerine bakarak. "Ama zor şeyler yaşadığını söyleyebilirim. Sadece yardım etmek istiyorum."

Gözyaşları sel oldu. John'un ona bakışı, onu gördüğünü hissettiriyordu. Onu gerçekten olduğu gibi görüyordu. Bağırılacak ve küçümsenecek biri değildi. Sadece Brielle.

Belki de gerçekten bir tecavüzcü ya da katil değildi. Ona zarar vermek için bir sürü fırsatı vardı. Planladığı şey bu olsaydı, çoktan yapmış olması gerekmez miydi? Neden sürekli yardım teklif ediyordu?

Sadece doğru zamanda doğru adama mı rastlamıştı? Bir mola vermesinin zamanı gelmişti.

Adam temkinli bir şekilde ona yaklaşırken yanaklarındaki gözyaşlarını sildi ve kollarını ona dolmasına izin verdi. Onun kucağına gömüldü ve başını göğsüne yasladı. Adam güzel kokuyordu, kolonya ve temiz çamaşır gibi.

"Yaşadıklarınız için üzgünüm," dedi.

Uzun bir süre kendisine sarılmasına izin verdi. Bu tam olarak bir baba kucaklaması değildi ama uygunsuz bir şey de yapmadı. Rahatladı, kendini hayatı boyunca hiç hissetmediği kadar güvende hissetti.

"Tamam. Bir süre kalacağım."

Onu sıktı, sonra bıraktı ve geri çekildi. "Güzel. Bir plan yapmana yardım edeceğim. Ama bu iyi."

Brielle kabul etti. Bu iyiydi. Doğrudan Vegas'a gitmekten bile daha iyiydi. Acele etmeyecekti. Kimsenin onu bulamayacağı bir yerde saklanabilirdi. Güvende olduğu bir yere.

Ve daha sonra, onu tekrar yalnız bıraktığında, orada olduğu için o kadar minnettardı ki, onu dışarıdan kilitlediğini fark etmedi.

BÖLÜM 6

Marigold

Ailemin evine giderken bir kamyonun yanından geçtim ve bir an için onun Zachary olduğunu sandım. Kalbim küt küt atmaya başladı ki bu çok aptalcaydı. O bile değildi, sadece benzer bir kamyon kullanan yaşlı bir adamdı. Birbirimizin yanından geçmiş olmamız kimin umurundaydı ki? Burası küçük bir kasabaydı, onu zaman zaman dışarıda görürdüm.

Belki de kuafördeki olaydan sonra onun için endişelenmiştim. Bu benim yersiz aşkım değildi, sadece dostça bir endişeydi.

Bu kalp çarpıntısını açıklamıyordu ama bunu aklımdan çıkardım.

Müşterilerim arasında bir mola vermiştim, bu yüzden annemi ziyaret etmeye karar vermiştim. Birkaç gün önce sol bileğinden küçük bir tıbbi operasyon geçirmişti ve telefonda söylediği kadar iyi iyileştiğinden emin olmak için onu bizzat kontrol etmem gerektiğini tecrübelerimden biliyordum.

Annem ve babam, Craig ve Alyssa Martin, sakın bir sokakta, büyüdüğüm evde yaşıyorlardı. Evi satın aldıklarında üç yatak odalı, tek banyolu mütevazı bir başlangıç eviydi. Babam daha sonra ikinci bir kat eklemiş, garajı genişletmiş ve annem için bir sanat atölyesi inşa etmişti. Serin sonbahar havasında pencerelerden gelen ışık evi sıcak ve davetkâr gösteriyordu.

Kapıyı çaldım ve içeri girdim. "Merhaba anne.

Benim." "Merhaba, çiçek," diye seslendi.

"Buradayım."

Tanıdık mekânda ilerledim, eski aile resimlerinin ve annemin tablolarının yanından geçerek evin arka tarafındaki sesine doğru yol aldım. Babam sürekli ev üzerinde çalışıyordu ama mobilyalar son yirmi yılda pek değişmemişti. Toprak tonlarında aynı rahat mobilyalar, mutfakta aynı yosun yeşili tabaklar ve ocakta sürekli ziyaretçiler için hazır bekleyen aynı beyaz çaydanlık vardı.

Annemin atölyesinin kapısında boncuklu bir perde asılıydı ve parke zemin yılların boya sıçramalarıyla kaplıydı. Birkaç şövale devam eden resimleri tutuyordu ve büyük pencereler dışarıdan gelen ışığı içeri alıyordu.

Arka bahçede. Kot tulum ve beyaz bir atlet giymiş, siyah saçlarını gelişigüzel bir topuz yapmış olan annem her şeyin ortasında, başı öne eğik, bir eli kalçasında duruyordu.

"Anne?"

Bir parmağını kaldırdı ve başını diğer yöne doğru eğdi.

O önündeki yarım kalmış resmi düşünürken ben bekledim. Geniş bir boya fırçası ve bir tüp boya aldı, sonra tuvalin üzerine bir damla açık mavi sıktı. Abartılı vuruşlarla boyayı üzerinde çalıştığı resmin her tarafına bulaştırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Hayır." Boyayı tuval üzerinde ileri geri fırçalamaya devam etti. "Bu önemsiz."

"Hurda olmadığına eminim. Mahvetmek zorunda mıydın?"

"Evet." Fırçayı yere bıraktı ve döndü. "Bazen yeniden başlamakta başka yol yoktur." Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve kollarını açtı. "Buraya gel, çiçek."

Ona sarıldım, bana sarılırken tanıdık parfümünü içime çektim. "Burada ne yapıyorsun?" çekildi, kaşları çatılmıştı hafif bir kafa karışıklığı.

"Dün sana uğrayacağımı söylemiştim." Sol bileğindeki korseyi işaret ettim. "İyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Neredeyse boş bir kupayı eline aldı ve sanki dolu olmasını bekliyormuş gibi içine baktı. "Bana söylemiş miydin? Üzgünüm, unutmuş olmalıyım."

Annem biraz dağınık biriydi. Babam ona uçarı bir sanatçı derdi ve bunu sevgiyle söylemiş olsa da doğrudu da. Hafızası pek iyi değilmiş ve sürekli bir şeyleri kaybediyormuş gibi görünürdü ama ben hafızasının iyi olduğunu düşünürdüm. Sadece dikkatini vermiyordu. Akli hep başka bir dünyadaydı.

Ve bu yaşlı olduğu anlamına gelmiyordu. Yakınından bile geçmiyordu. Ben doğduğumda genç bir anneydi ve şimdi ellili yaşlarındaydı. Ve öyle görünüyordu. Koyu renk saçlarında sadece birkaç gri vardı ve gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgileri onu yaşlandırmak yerine neşeli bir görünüm veriyordu.

"Bileğin nasıl?" diye sordum.

"Bir şeyim yok. Biraz ağrıyor ama bu beklenen bir şey." Bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Soğuk. Biraz daha yapmalıyım. Çay ister misin?"

"Elbette."

Onu boncuklu perdenin arkasından mutfağa kadar takip ettim. Elindeki son soğuk çayı lavaboya attı ve çaydanlığı doldurdu.

"Babam nerede?" Ben sordum. "Bugün çalışıyor mu?"

"Kim bilir." Eliyle küstah bir hareket yaptı. "Onu tanıyorsun. Yerinde duramıyor."

Bu doğrudu. Bir inşaat şirketi vardı ve Tilikum'daki yeni evlerin çoğunu inşa etmişti. Çalışmadığı zamanlarda rahatlama fikri evin etrafında bir şeyler inşa etmek ya da tamir etmektir.

İkimiz için çay yapmasına yardım ettim ve fincanlarımızı masaya götürdük.

"Başka yeni ne var?" Annem sordu ve çayına üfledi.

Bir an için ona Preston Bradford'dan ve o akşam beni götüreceği randevudan bahsetmeyi düşündüm. Ama bu sadece bir ilk randevuydu ve her ne kadar rüya gibi olsa da, onu tanıma fırsatım olmadan anneme herhangi bir fikir vermek istemedim. "Pek bir şey yok. İşle meşguldüm ve Audrey'nin düğün planlarına yardım ediyordum. Eğlenceliydi."

"Zachary nasıl?"

"Görünüşe göre iyi." Omuz silktim ve çayımdan dikkatli bir yudum aldım. "Annika yaralarının olabileceği kadar ciddi olmadığını söyledi."

"Bu çok iyi. Oh! Sincap savaşını duydun mu?" "Sincap savaşı mı?"

"Buradaki sincapların hepsinin işbirliği içinde olduğunu düşünme eğiliminde olduğumuzu biliyorsunuz."

"Tamam..."

"Görünüşe göre cennette sorun var. Tilikum Hırdavat'ın arkasında birkaç sincabın fındık zulası varmış. Çalışanlar molalarında onları izlemiş. Ve sonra, geçen gün, bir baskın oldu."

"Sincap baskını mı?"

Annem başını salladı. "Başka bir grup sincap içeri daldı, fındıkları topladı ve onlarla birlikte kaçtı."

"Aynı sincaplar olmadığını nereden biliyorlar? Belki de sadece zulalarını taşıyorlardı."

"Hiç sanmıyorum. Asıl sincaplar oradaydı, davetsiz misafirler aşağı inerken ağaçlardan ciyak ciyak bağıyorlardı. Sincap Koruma Ekibi bu konuda ayaklanmış durumda. Kimin tarafını tutacaklarını bilmiyorlar."

"SPS'nin gerçekten bu işe karışması gerekiyor mu?"

Elini bardağının etrafına sardı. "Ben de öyle dedim."

Güldüm. Açıkçası gerçek bir olaydan mı bahsediyordu yoksa bir sincap hikayesinin parçalarını duyup gerisini uydurmuş muydu emin olamadım.

Yine de, bu Tilikum'du. Bir sincap savaşı sıra dışı olmazdı.

Garajın kapısı açıldı ve babam içeri girdi. Uzun boylu, yıllarca inşaatlarda çalışmış, bronz tenli ve parlak mavi gözlü biriydi.

"Şuna bakın, benim en iyi iki kızım." Anneme hızlı bir öpücük verdi. "Merhaba aşk kuşum. Seni özledim."

Annemle babam gülünç derecede sevimliydiler. Birbirlerini anaokulundan beri tanıyorlardı, lisede çıkmaya başladılar ve gerisi tarih oldu. Dışarıdan bakan biri için kötü bir eşleşme gibi görünebilirlerdi - çok farklı. Ama babamın kararlılığı ve görev bilinci, annemin uçarılığı için mükemmel bir dengeydi.

"Ben de seni özledim," dedi. "Sabahtan beri ne yapıyorsun?"

"Marigold'un evindeydim."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Neden benim evimdeydin?"

Bir sandalye çekti ve oturdu. "Ocağını değiştirdim."

"Ocağı neden değiştirdin? Gayet iyi çalışıyordu."

"Gazdı," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Gazlı olduğunu biliyorum. Gaz ocağı olmasını seviyorum."

Başını salladı. "Gazlı ocak kullanmamanız gerektiğini söyleyen yeni bir araştırma çıktı. Astıma, alerjiye ya da başka bir şeye neden oluyormuş."

"Astımım ya da alerjim yok."

"Henüz."

Bir an için babama baktım. Ailemde evimin anahtarı vardı - acil durumlar için onlara vermiştim - ve bu, gerekli olan ya da olmayan bir ev onarımını tamamlama görevini ilk kez üstlenişi değildi. Hem de bana haber vermeden.

"Baba, ocağımı değiştirmene gerek yoktu. Elektrikli bir ocağa ihtiyacım olduğuna karar verseydim, bunu kendim yapardım."

"Çiçek," dedi ve burnuma vurdu, "küçük kızımın böyle şeyler hakkında endişelenmesini istemiyorum."

İç çektim. Babamı ve yardım etme isteğini takdir ediyordum. Gerçekten takdir ediyordum. Ama bana kendi başımın çaresine bakamayacağımı hissettiren bir tarzı vardı.

Sanki yetişkin bir kadın olduğumu kabullenemiyormuş gibi. Ya da kendi hayatımı idare edebileceğim konusunda bana güvenmiyordu.

Ama onu buna ikna edecek zamanım yoktu. Salona dönmek zorundaydım.

"Üzgünüm ama işe dönmem gerekiyor." Kupamı lavaboya götürdüm ve çalkaladım. "Anne, çay için teşekkürler ve bileğinin iyi olmasına sevindim."

"Ah evet." Sanki orada olduğunu unutmuş gibi bileğindeki korseye baktı. "Teşekkür ederim, çiçek."

"Hoşça kal baba. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi dalgınca, çoktan annemin bileğiyle ilgilenmeye başlamıştı.

Arabayla salona geri döndüm ve binanın yanındaki otoparka park ettim. Gökyüzü griydi, bulutlar yağmur tehdidinde bulunuyordu ve esinti soğuktu.

"Hey, Marigold!"

O ses. İçime ulaştı ve kalbimin çarpmasına neden oldu. Siyah bir ceket ve kot pantolon giymiş, saçları rüzgârdan biraz dağılmış, kaldırımından bana doğru koşan Zachary Haven'ı görünce karnım karıncalandı.

Nefes al, Marigold. Nefes al.

Neden bu kadar sevimli olmak zorundaydı ki? Mavi gözleri güneşli bir günde gökyüzü gibiydi ve dudakları her zaman muzip bir gülümsemenin eşiğinde gibiydi.

Her zamanki gibi dilim tutuldu ve tek yapabildiğim ona göz kırpmak oldu.

Durdu. Ve sonra çok garip bir şey yaptı. Bana baktı. Zachary Haven bana hiç bakmamıştı.

Benimle gerçekten etkileşime girmek zorunda kaldığı nadir durumlarda, gözlerimle buluşmazdı. Başka tarafa bakar, söylenmesi gerekeni olabildiğince çabuk söyler ve yanımdan geçip giderdi.

Bu sefer öyle yapmadı. Kaldırımında hareketsiz durdu ve gözlerimin içine bakarak beni o muhteşem maviliklerin tüm gücüne maruz bıraktı.

Bakışlarındaki yoğunluk kalbimi hızlandırdı. Ne istiyordu? Neden hiçbir şey söylemiyordu?

Birkaç garip saniye sonra nihayet "Merhaba" dedi.

"Merhaba."

Konuşacakmış gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve "Üzgünüm, şey..." diye mırıldandı.

"İyi misin?"

"Evet." Ayaklarının üzerinde kaydı ve kafası karışmış gibi gözlerini kırptırarak etrafına bakındı.

Neler oluyordu?

Olamaz. Düşerken başından mı yaralanmış?

Yaklaştım. "Emin misin? Şimdiden ayağa kalkmış olman gerekmiyor mu? Belki de eve gidip biraz uzanmalısın."

"Hayır, uzanmama gerek yok." Gözlerimle tekrar buluştu. "Sadece teşekkür etmek istedim."

Çok nazikti. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Tek yaptığım ambulans çağırmaktı. Onu bile ben yapmadım. Sandra yaptı."

Kaşları çatıldı. "Sen hastanede değil miydin? Yoksa rüya mı gördüm?"

"Bunu rüyanda görmedin. Ben

oradaydım." "Emin misin?"

"Evet. Belki de eve gidip ."

"Hayır." Bakışlarını kaçırarak ensesini ovuşturdu. "Neyim var benim böyle? Bunun neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum."

"Neden bu kadar zor?"

"Bu." İkimizin arasında bir işaret yaptı.

Bir rüzgâr saçlarımı tekrar yüzüme savurdu.

"Gördün mü?" dedi, sanki rüzgâr her şeyi açıklıyormuş gibi. "Her şey yanlış." "Ailen uyandığını biliyor mu? Doktor sorun söyledi mi?"

"Evet, sorun bu değil."

Bu çok garipti. Neden davranıyordu? "Ne sorunu?" Ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum."

"Marigold, konuşmamız gerek," dedi arkamdan bir kadın. Gina Hembree'ydi, sıradaki müşterim. Yaklaştığını fark etmemiştim bile. "Uçlarım kızardı ve bu sefer gerçekten daha karanlık bir yere gitmemiz gerektiğini düşünüyorum."

Gözlerimi Zachary'den ayırdım. "Tamam, Gina. İçeri gir ve Stacey seni içeri alsın. Bir dakika içinde orada olacağım."

Saatini kontrol etti. "Sizi acele ettirmek istemem ama bundan sonra başka bir randevum var."

"Sorun değil." Ona gülümsedim ve o salona girerken Zachary'ye döndüm. "Üzgünüm ama gitmem gerek."

Gözlerindeki acı dolu bakış hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ona neler oluyordu?

Bakışları benden salonun kapısına kayd, sonra tekrar bana döndü. "Tamam. Çalışıyorum. Anladım. Sonra konuşuruz."

"Zachary, ciddiym, iyi misin? Beni endişelendiriyorsun."

"Evet." Geri çekilmeye başladı, kaşları hâlâ kafası karışmış gibi çatıktı. "Peki."

İyi değildi ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Yağmurun ilk damlaları etrafımdaki kaldırıma vuruyor ve soğuk rüzgâr ceketimi delip geçiyordu. Döndü ve geldiği yöne doğru yürüdü, gidişini izlerken bir daha bana bakmadı.

"Mari?" Stacey salonun kapısı kısmen açık bir şekilde duruyordu. "İyi misin?"

İrkildim. "Evet. İyiyim. Özür dilerim. Ben de geliyorum."

Ben rüzgârdan korunmak için aceleyle içeri girerken o da benim için kapıyı tuttu. "Gina, hemen geliyorum."

Arka ofise gittim, ceketimi çıkardım ve sandalyenin arkasına astım.

"Orada kiminle konuşuyordun?" Stacey sordu. "Zachary Haven mıydı o?"

"Evet."

"O iyi mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum." Bir fırça alıp saçlarımda gezdirdim, onca rüzgârdan sonra bu sabah yaptığım gevşek dalgaları tamamen yok etmeden onları evcilleştirmeye çalışıyordum. "Garip davranıyordu ama o da Zachary Haven, yani kim bilir."

"Saçın için endişelenme. Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun."

Gülümsedim. "Teşekkürler, Stace. Gina'nın dikkatini biraz dağıtabilir misin? Hızlı bir arama yapmam gerekiyor."

"Tabii ki."

Stacey müşterimle konuşmaya giderken ben de telefonumu çıkardım. Annika'yı aramam gerekiyordu.

"Hey, Mari," diye cevap verdi.

"Bugün kardeşinle konuştun mu?" "Hangisiyle?"

"Üzgünüm, Zachary."

"Hayır, hâlâ ailemin evinde olduğunu sanıyordum."

"Belki de öyleydi, ama onu az önce gördüm ve garip davranıyordu."

"Garip, nasıl?"

"Kendisi değil. Açıklaması zor. Salonun dışında yanıma geldi ve ilk başta sadece teşekkür etti, sanırım düştüğünde ona yardım ettiğim için. Sonra başka bir şey söylemek ister gibi oldu ama kafası karışmış gibi davranıyordu."

"Uh-oh. Annem kafasını çarpmadığını söyledi ama belki de çarpmıştır ve doktorlar bir şeyi gözden kaçırmıştır."

"İlk aklıma gelen kafa travması oldu. Ama bilmiyorum, en tuhaf kısmı bu bile değildi."

"En tuhaf kısmı neydi?" "Bana baktı."

"Ne demek istiyorsun? Bu neden garipti?"

"Bana hiç bakmıyor. Göz teması kurdu."

"Tamam, bu garip."

"Değil mi? Onun nesi var bilmiyorum ama belki de onu bulmalısın. Ya da annene falan söylemelisin."

"Yapacağım. Uyardığın için teşekkürler."

"Sorun değil. Dinle, bekleyen bir müşterim var, bu yüzden , ama seninle sonra konuşacağım."

Vedalaştık ama telefonumu elimden bırakamadan bir mesaj geldi.

Ben Preston. Bu gece seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Derin bir nefes aldım. Preston Bradford bu gece beni dışarı çıkaracaktı.

Zachary'yi kesinlikle aklımdan çıkararak, adımlarımda biraz daha fazla baharla Gina'nın saçıyla ilgilenmek için dışarı çıktım.

BÖLÜM 7

Zachary

LANET OLSUN.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Yağmurdan kurtulmak için aceleyle kamyonuma geri döndüm. Neyim vardı benim böyle? Hayatımda bir kadının yanında hiç bu kadar beceriksiz olmamıştım. Ama onu görmek göz kamaştırıcıydı; fırtına bulutlarının arasından parlayan güneş gibiydi. Bir an için, salonunun zemininde kendime geldiğim an gibiydi.

Benimle kal, Zachary.

Ve sonra beynimle ağzımı bir araya getiremedim. Ona zar zor teşekkür etmeyi başarmıştım ama daha fazlasını söylemeye çalıştığımda sanki bir sigorta atmış gibiydim. Devreyi bozmuştum. Ve işte bu kadar. Söz yok.

Muhtemelen kafa geçirdiğimi düşündü. Harika.

Arabaya bindim ve direksiyona vurdum. İşler düşündüğüm gibi gitmemişti. Kadınlarla her zaman konuşurdum. Kızlara asılmayı bir spor haline getirmiştım ve büyük şampiyon bendim. Her zaman ne söyleyeceğimi bilirdim. Küçük bir gülümseme, bir göz kırpma, bir şaka. Kadınlarla aram çok iyiydi.

Görünüşe göre Marigold'la değil.

Belki de şok beynimi biraz kızartmıştı. Ya da belki de sadece oydu.

Bir nefes verdim. Onu salona kadar takip etmeli miydim? Ama o zaman daha büyük bir kitlenin önünde kendimi aptal durumuna düşürmüş olurdum. Ve o, bir erkeğin beceriksiz bir aptal olmasının sevimli olduğunu düşünecek türden bir kız değildi. Marigold çekici ve kibar erkeklerden hoşlanırdı.

Performansımın tam tersi. Lanet olsun.

Zorluklar karşısında geri adım atacak biri olmadığımдан, yeniden toparlanmam gerektiğine karar verdim. Tekrar deneyecektim. Ona ne söyleyeceğimi bulacaktım, hatta belki pratik bile yapacaktım. Böylece beynim tekrar çalışmayı durdurmaya karar verirse, hazırlıklı olacaktım.

Saate baktım. Doktorun emirlerini kısmen dinlemeye ve yarım gün çalışmaya karar vermiştim. İş sahası yaklaşık bir saat uzaklıktaydı ama bir şeyler atıştırmak için zamanım vardı. Buharlı Kupa hemen caddenin yukarısındaydı, ben de yağmurun içine geri döndüm ve kaldırımda koşmaya başladım.

İçeri girer girmez kahve kokusu beni karşıladı. Sırada kimse yoktu ve masaların sadece birkaçı doluydu. Öğle yemeği vakti olmasına rağmen hâlâ kahvaltılık sandviçleri olduğunu umarak pasta kutusuna baktım.

Barista siparişimi aldı ve Marigold'daki şansım boktan olmasına rağmen, yemek konusundaki şansım daha iyiydi. En sevdiğim sandviç vardı.

-Yumurtalı, pastırmalı ve peynirli kruvasan ve ben de büyük boy bir kahve sipariş ettim. "Merhaba tatlım."

Bir grup yaşlı kadın bir getirdikleri üç masanın etrafında toplanmıştı. Yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Aralarında Tilikum'daki en sevdiğim insanlardan biri de vardı. Louise Teyze. Onu gözden kaçırmak zordu. Sahip olduğu tek giysi, gökkuşağı renklerinde kadife eşofmanlardı - bugünkü parlak sarıydı.

Halam Louise Haven babamın erkek kardeşiyle yaklaşık yüz yıldır evliydi ve iki temel nedenden dolayı en sevdiğim insanlardan biriydi. Birincisi, hiç siklemezdi ve ne isterse söylerdi, genellikle de komik sonuçlar doğururdu. İkincisi, bana düzenli olarak kurabiye pişirirdi. Sevilmeyecek ne vardı ki?

"Merhaba güzelim." Masasına doğru yürüdüm, elini tuttum ve parmak eklemlerini öptüm.

Diğer hanımlardan birkaçı hafifçe güldü ve bakiştılar. "Zachary, kendi iyiliğin için fazla çekicisin."

"Bana çok iyi geldiğini söyleyebilirim. Günaydın hanımlar." Daha fazla kıkırdama.

Louise Teyze gözlerini devirdi ve arkadaşlarına bir el hareketi yaptı.

"Onu cesaretlendirmeyin. Zaten yeterince iflah olmaz biri."

"Bu konuda ne yapıyorsun..." Pencereden yağmura baktım, "o kadar da güzel bir gün değil mi?"

"Tilikum bekar hiyerarşisini güncelliyorum."

"Bekârlar hiyerarşisi nedir?"

"Bu, uygun Tilikum erkeklerinin bir sıralaması. Bu kasabada çok fazla bekâr var. Özellikle Haven bekarları, ancak hiyerarşi sadece bizim ailemizle sınırlı değil."

"Tamam, ama onunla ne yapacaksın?"

"Bu, eşleştirme çabalarımıza odaklanmamıza yardımcı olan bir araç. Arada sırada küçük bir bahse de girebiliriz."

Başımı salladım. Görünüşe göre Louise Teyze kardeşlerime kadın ayarlamaya çalışmakla ünlüydü. Garip bir şekilde, bana hiç kimseyi ayarlamaya çalışmamıştı. Rahatlasam mı yoksa hakaret mi etsem hâlâ emin değildim. Ağabeylerimin hepsi şanslı olduğumu iddia ederdi. Çöpçatanlık girişimleri genellikle kötü sonuçlanırdı.

Ama neden benimle denemedi ki?

Bir sandalye çektim ve sırt üstü uzandım. "Nasıl değerlendiriyorum?"

Karşısında oturan kadınla bilmiş bir bakış alışverişinde . "Bu gizli bir bilgi."

"Hadi, bana söyleyebilirsin. En tepede ben varım, değil mi?" Ona bir sırıtış attım. "Sorun değil, kabul edebilirsin."

"Olabilirsin, ama kasabada belli bir şöhretin var." Alay ettim.

"Söylentiler."

"mi? Cory Wilcox'un burnunu sen kırmadın mı?"

"Burnunu kırdığımı sanmıyorum. Burnuna vurduğumu bile sanmıyorum." Kaşlarını kaldırdı.

"Hey, ben centilmenlik yapıyordum. Kız arkadaşına pislik gibi davranıyordu. Birinin onun için ayağa kalkması gerekiyordu."

"Hmm." Küçük spiralli defterini açtı ve bir şeyler not aldı. "İlginç."

"Bunun için puan alıyor muyum?"

Defteri kapattı. "Gizli bilgi." "En azından Garrett'tan önde olduğumu söyle."

"Garrett'ın istikrarlı, saygın bir işi var ve Owen'a iyi bir babalık yapıyor."

"İstikrarlı, saygın bir işim var. Çocuğumun olmaması da benim lehime bir puan olmalı."

"Tatlım, seni sevdiğimi biliyorsun." Elimi okşadı. "Sadece senin yuva kuracak bir tip olduğundan emin değilim."

Elimi kalbimin üzerine koydum. "Louise Teyze, incindim. Ben tamamen sakın bir tipim." Ya da Marigold'u benimle çıkmaya ikna ettiğimde öyle olacaktım.

Başını eğdi ve gözlerini kıstı. "Belki de yanılmışımdır ve tek ihtiyacın olan doğru kadındır."

"Aynen öyle. Doğru kadına ihtiyacım var."

Gözleri parladı. "Ben biliyorum! Doris Tilburn'ün yeğeni. Burada, kasabada yaşamıyor ama bu mükemmel. Senin hakkında önyargılı fikirleri olmayacaktır. Doris'ten yakında ziyarete gelip gelmeyeceğini öğreneceğim."

"Whoa." Ellerimi kaldırdım. "Yavaş ol Louise Teyze. Bana kimsenin yeğenini ayarlamana ihtiyacım yok."

Masanın üzerinden arkadaşlarına doğru eğildi. "Sizce de öyle değil mi? Onunla sadece bir ya da iki kez karşılaştım ama bahse girerim onunla başa çıkabilir. Cesur birine benziyordu."

Louise Teyze defterini açıp tekrar yazmaya başlarken diğer kadınlardan birkaçı başlarını sallayarak ve mırıldanarak .

Uh-oh. Ne başlatmıştım?

Louise Teyze'nin omzuna bir el koydum ve daha yakına eğildim. "Merak etme. Ben zaten doğru kadını tanıyorum. Sadece bana şans dile çünkü onu ikna etmek biraz zaman alacak."

Kafasını çevirdi. "Gerçekten mi? Anlatsana."

Ayağa kalkıp sandalyemi yerine iterken sııttım. "Bu gizli bir bilgi."

"Zachary Haven, çok kötüsün."

"Evet, ama beni seviyorsun. İstikrarlı ve saygın işime gitmem gerekiyor." Not defterini işaret ettim. "Sadece Garrett'in önünde olduğumdan emin ol."

Gülümsedi. "İyi günler tatlım." "Hoşça kal, Louise Teyze. Güle güle, hanımlar."

Siparişim beni bekliyordu, ben de onu aldım ve kamyonuma doğru yola çıktım.

Bekar hiyerarşisi mi? Garrett'in önünde olmalıydım.

İş sahasına giderken sandviçimi yedim ve kahvemi yudumladım. Her gün gitmek için uzun bir yoldu, ama iyi para veriyordu, bu yüzden umursamadım. Ev sahibi her kimse -kendisiyle hiç tanışmamıştım, genel müteahhit tarafından işe alınmıştım- belli ki zengin biriydi. İnşa ettiği ev gerçek bir ev değildi. En azından kelimenin normal anlamıyla. Bir malikaneydi. Devasa bir mutfak, birden fazla yaşam alanı ve her biri özel banyolu en az bir düzine yatak odasıyla on beş bin metrekarenin üzerindeydi. Otoyolun gerisinde, uzun, dolambaçlı bir araba yolunun aşağısında yer alıyordu ve neredeyse gizlenmişti.

Ne için olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne tam bir otel, ne de tipik bir tatil evi. Belki sahibi burayı şirket toplantıları, düğünler ya da aile toplantıları için kiralamayı planlıyordu. Yine de, bu çok

Tilikum'un ya da herhangi bir kasabanın çok dıřında, bu durumların gerektirdiđini dūřundūđum restoranlara ve olanaklara kolay eriřim sađlamak için.

Ama o da umurumda değildi. Bu adam kendisi için on beş bin metrekairelik bir tatil evi inşa etmek istiyorsa, bu onun bileceği içti.

Ayrıca, gereken daha önemli şeyler vardı. Marigold'u kendime aşık gibi.

BÖLÜM 8

Marigold

KÜÇÜK SİYAH ELBİSE iyi bir seçimdi. Klasik, şık, zamansız. Boy aynamda farklı bir açıdan bakmak için döndüm. Kısa kollu ve düşük yakalı sade bir kılıf elbiseydi. Gururumu okşuyor ve kendimi güzel hissettiriyordu.

Mükemmel.

Aynada bir resim çektim ve Audrey'e gönderdim. Saniyeler içinde cevap verdi.

Audrey: *MUHTEŞEM! Bu elbiseye bayıldım.*

Ben: *Teşekkür ederim! Hangi ayakkabılar?*

Birkaç farklı çift denedim ve her birinin fotoğrafını ona gönderdim. Audrey: *Bunların hepsi güzel ama kırmızı olanlardan yok mu?*

Haklıydı, kırmızı olanları denemeliydim. Kırmızı topukluları dolabımdan çıkardım ve içine adımımı atar atmaz bu geceki randevum için tam da ihtiyacım olan şey olduklarını anladım.

Kırmızı ruj mu? Kesinlikle.

Başka bir resim göndermeden önce ruju ekledim.

Audrey: *Umarım onun sana delicesine aşık olmasına hazırsındır çünkü bu harika bir şey.*

Ben: *Çok tatlısın.*

Preston Bradford'un bana aşık olma düşüncesi beni biraz sersemletti. Bu mümkün müydü? Ben sadece küçük bir kasaba kıızıydım. Onun gibi bir adam bende ne bulabilirdi ki?

Aynada kendimi bir aşağı bir yukarı süzdüm. Kıyafetimin içinde kendimi harika hissediyordum, yani bu bir başlangıçtı. Preston'la aramda bir şeyler olup olmayacağını zaman gösterecekti.

Ama kırmızı ruj ve seksi topukların zararı olmazdı.

Audrey ile birkaç kez daha mesajlaştık ve bana harika bir gece geçirmemi diledi. Çok fazla umutlanmak istemiyordum ama içimde sadece harika olmayacağına, büyülü olacağına dair bir his vardı.

Kader gibi şeylere inanan biri değildim ama Preston'la tanışmamızın bir nedeni olmalıydı. Yeni biriyle tanışmayalı çok uzun zaman olmuştu. Sanki bir fırtına onu hayatıma sokmuştu.

Kapım çalındı, ben de aynaya son bir kez bakarak rujumu ve telefonumu çantama tıktırdım ve randevumu karşılamaya gittim.

Mükemmel bir şekilde dikilmiş tam takım elbisesiyle kapımın önünde duruyordu. Saçının tek bir teli bile yerinde değildi ve kirli sakalı da düzgündü, ama görünüşü üzerinde hiç durmamış gibi görünüyordu. Son derece muhteşemdi ve bunu kesinlikle zahmetsizce yapıyordu.

Gözleri üzerimde gezindi, doğrudan gözlerimin içine bakmadan önce beni içine aldı. "Vay canına. İnanılmaz görünüyorsun."

Yanaklarım ısındı. "Teşekkür . Sen de öyle."

"Hazır mısın?"

"Evet."

Yün trençkotumu aldım ve daha giymeden Preston kollarımı içeri sokarken onu tutmak için yanımdaydı. Yakınlığı sarhoş ediciydi, özellikle de kokusunu aldığımda. Hangi kolonyayı sürdüğünü bilmiyordum ama sıcak ve erkeksi bir kokuydu, içimi döndürüyordu.

Erkeksiliğinin etkisinden kurtulmak için bir saniye göz kırptıktan sonra kapıyı kapatıp arkamdan kilitlemeden önce her şeyi aldığıma emin oldum.

Preston sırtıma hafifçe dokunarak beni siyah Audi'sinin yolcu tarafına götürdü. Benim için kapıyı açtı, içeri girmeme yardım etmek için elini uzattı ve oturduğumda kapıyı kapattı.

Tüm o centilmen jestleri ne kadar sevdiğimi nereden biliyordu? Daha yeni tanışmıştık, bilemezdi.

Bu da onun için normal olduğu anlamına geliyordu. Swoon!

Arabaya bindi ve bana gamzeli bir gülümseme fırlattı. "Düşünüyordum da, şehirde çok fazla iyi restoran seçeneği yok. Biraz daha maceracı bir şeyler ister misin?"

"Tabii, macera kulağa eğlenceli geliyor."

Gözlerini tekrar aşağı yukarı gezdirerek gördüklerinden hoşlandığını hissettirdi. "Güzel."

Kasabadan geçerken karnım beklentiyle karıncalandı. Biraz daha maceralı bir şey ne anlama geliyordu? Nereye gidiyorduk?

Hafif bir sohbet yaptık ve sohbeti devam ettirmekte iyi olduğunu fark ettim. Çok sık kullanmadığım bir yola saptı. O yolda küçük, kırsal bir havaalanı dışında pek bir şey yoktu. Havaalanında bir restoran vardı ama Preston Bradford'un biriyle çıkacağı türden bir yer gibi görünmüyordu.

Sonra tekrar, belki de yapardı. Yemekler güzeldi ve uçakların kalkışını izlemek eğlenceliydi. Annika ve Isabelle ve çocuklarıyla birkaç kez orada öğle yemeği yemiştım. Çocuklar kesinlikle bayılmıştı. Belki de çok fazla şey bekliyordum -çok süslü bir şey- ve hayal gücümü tekrar yeryüzüne indirmem gerekiyordu.

Küçük havaalanının otoparkına döndüğünde şaşkınlık ve merak karışımı bir duyguya kapıldım. Bir açıklama yapmadı, sadece arabanın benim tarafıma geldi, kapıyı açtı ve bana yardım etmek için elini uzattı - hepsi de küçük bir gülümsemeyle.

"Elinizde ne var Bay Bradford?" Gülümsemesi
ganzelerini büzererek büyüdü. "

Kolunu uzattı ve ana binaya doğru yöneldik.

Havaalanı o kadar küçüktü ki, gerçek bir terminali bile yoktu. Gelen ya da giden ticari uçuş yoktu, sadece özel uçaklar vardı. Beni içeri götürdü ve pist manzaralı bar ve ızgaranın yanından geçti. Uzak taraftaki bir kapıda, ceketinin iç cebinden bir kart çıkardı ve içeri girmek için kartı okuttu.

Aklımda çok fazla soru vardı ama dudaklarımı birbirine bastırdım. Belli ki bir planı vardı ve ben bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordum. Uçmaya mı gidiyorduk? O bir pilot muydu? İçimde heyecan ve biraz da korku vardı. Daha önce hiç küçük bir uçağa binmemiştim.

Dışarıda yürürken hava soğuk ama durgundu. Yakınlarda birkaç küçük uçak park etmişti ama hiçbirine doğru gitmedik. Bunun yerine beni sağ tarafa, pistten uzağa ve büyük bir hangara doğru götürdü.

Büyük bir beton meydanın ortasına bir helikopter park edilmişti. İstemeden de olsa kolunu sıktım *Onunla* mı yukarı çıkacaktık?

Durduk ve bana baktı. "Hiç helikoptere bindin mi?"

"Asla."

"Ben senin ilkinim." Ağzı başka bir gülümsemeyle kapandı. "Güzel."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Midemdeki kıpırtıların ilk kez bir helikoptere binmek üzere olduğum için mi olduğunu bilmiyordum.

ya da Preston yüzünden.

Muhtemelen ikisi de.

Siyah takım elbiseli bir adam yaklaştı. "Bay Bradford. Gitmeye hazırız."

"Mükemmel."

Pilot kapılardan birini açtı ve Preston bir kez daha içeri girmeme yardım etmek için bana elini uzattı. İçerisi gösterişliydi, dört deri koltuk çiftler halinde birbirine bakıyordu. Preston arkamdan bindi ve bana bir koltuk seçmemi işaret etti. Benim yanımdakini aldı ve elimi uzattı.

"Nereye gidiyoruz?" Ben

sordum. "Seattle'a."

Bacaklarımı bileklerimden çaprazladım ve pilot kokpite girip kulaklığını takarken bekledim. Preston hoşuma giden bir aşinalıkla elimi tuttu ve başparmağını elime sürttü.

"Uçuş ne kadar sürecek?" diye

sordum. "Yaklaşık bir saat. Gergin

misin?" "Biraz."

"Merak etme." Elimi sıktı. "."

Sesi ve dokunuşu hem güven verici hem de heyecan vericiydi.

Pilot motoru çalıştırdı ve kabinin ne kadar sessiz olduğuna şaşırdım. Lüks sadece koltukları kapsamıyordu, tüm deneyimi kapsıyordu. Çevre, konfor. Bu tür bir savurganlığın Preston'ın banka hesabı hakkında ne söylediğine takılmamaya çalıştım ama fark etmemek mümkün değildi. Belli ki varlıklı bir adamdı.

Havaya yükseldik ve pencereye doğru eğilerek yerin altımızdan kayıp gidişini izledim. Manzara nefes kesiciydi.

"Çok güzel," dedi ama pencereden dışarı bakmıyordu. Bana bakıyordu.

"İnanılmaz," dedim manzarayı işaret ederek. "Seattle'a böyle mi gidip geliyorsun?"

"Zaman kazandırıyor. Ve bir kızı etkilemek için fena bir yol değil."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani tüm randevularını helikopter gezintileriyle mi süslüyorsun?"

Gözlerime baktı. "Sadece sen."

Buna inandığımdan emin değildim ama yine de bakışlarındaki sıcaklık tüylerimi diken diken etti.

Kayalık çıkıntıları olan dağların ve sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen çam ormanlarının üzerinden uçtuk. Altımızdaki arazinin tarlalara ve tarım arazilerine dönüşmesi uzun sürmedi. Bir nehir manzarayı kesiyor ve sonunda ormanlar ve tarlaların yerini sokaklar ve mahalleler alıyordu.

"Bana kendinden bahset," dedi Preston, dikkatimi manzaradan başka yöne çekerek.

"Ne bilmek istiyorsun?" "Her şeyi."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Anlatacak çok şey var mı bilmiyorum. Ben Tilikum'da büyüdüm. Babamın bir inşaat şirketi var ve annem de bir sanatçı. Ben tek çocuğum. Liseden sonra güzellik okuluna gittim ve sonunda kendi salonumu açtım. Peki ya siz?"

"Hepsi oldukça genel. Chicago bölgesinde büyüdüm. Anne babam boşanmış, ikisi de yeniden evlenmiş. Babam bir doktor, muhtemelen bu yüzden hukuk fakültesine gittim."

"Onun izinden gitmeni mi istedi?"

Omuz silkti. "Zaten iyi bir doktor olamazdım. Yani, küçük kasaba kızı salon sahibi oldu. Başka?"

Tereddüt ettim, söyleyecek yarı yarıya ilginç bir şey arıyordum. "Okumayı çok severim. Sanırım her zaman bir kitap kurdu oldum. Arkadaşlarımla ve onların aileleriyle çok zaman geçiriyorum."

"Çocukları mı var?"

"İkisinin var. Bir diğeri yakında evleniyor. Ben de düğünleri severim ama ilk buluşmada sizi korkutmak istemem."

Gözlerimle tekrar buluştu. "Beni korkutamayacaksın."

"Düğünler çok güzel oluyor. Her şeyi seviyorum. Çiçekler, elbiseler ve tüm bunların sembolize ettiği şeyler. Ben aşka aşığım ve düğünler de sahip olduğumuz en büyük aşk kutlaması gibi. Bazen düğün planlamacısı olmayı özlediğimi düşünüyorum. Ama aslında tüm arkadaşlarımdan düğünlerini planladım, bu yüzden tutkumun tadını çıkarabiliyorum."

"Salonunuz konusunda tutkulu musunuz?"

"Oh, evet. Kulağa aptalca gelebilir ama saç yapmak, müşterilerimin her gün giyebilecekleri bir sanat eseri yaratmak gibi. Özellikle de birinin nasıl görüldüğü konusunda harika hissetmesini sağlayabildiğimde bunu çok seviyorum. Bunu kapıdan çıktıklarında kendilerini nasıl taşıdıklarında görüyorsunuz."

"Kulağa aptalca gelmiyor. Bu çok güzel."

Ciddi miydi yoksa bu sadece ilk randevu kişiliği miydi? Onu emin olacak kadar iyi tanıımıyordum ama samimi görünüyordu. En azından beni tanımakla gerçekten ilgileniyor gibiydi. En son çıktığım ilk buluşmada adam sürekli kendinden bahsetmişti.

İkinci bir randevu almamıştı.

Sohbetimiz devam ettikçe Preston daha fazla soru sordu ve cevaplarıma olan ilgisi hiç azalmadı. Gerçekten de benim hakkımda her şeyi bilmek istiyor gibiydi.

Randevumuzla ilgili her şeyden çok - takım elbise ve kravat, helikopter, küçük romantik jestler - onun ilgisi sarhoş ediciydi.

Şehir görüldüğünde güneş batıyordu ve sonuç çarpıcıydı. Şehir ışıkları, renklerle boyanmış bir gökyüzüne karşı altımızda parılıyordu.

"Neredeyse ," dedi Preston. "Şimdiye kadar eğlendin mi?" "Hem de çok. Gün batımı inanılmaz."

"Beğeneceğinizi umuyordum. Şanslıyız ki burada hava işbirliği yaptı. Kolaylıkla bulutlarla kaplanabilirdi." "Sanırım böyle olması gerekiyordu."

Başparmağıyla elimi tekrar okşadı. "Ben de öyle düşünmek istiyorum."

Gökdelenlere ve trafiğe bakarken, bir binanın tepesine ineceğimizi gördüğümde içimde küçük bir heyecan oluştu. İnişimizi izleyebilmek için pencereye doğru eğildim. Pilot belli ki ne yaptığını biliyordu. Tüm yolculuk şaşırtıcı derecede sorunsuz geçmişti ve iniş de bir istisna değildi.

Dairesel iniş alanının çevresi ışıklarla çevriliydi, bu da görmeyi kolaylaştırıyordu. Küçük bir sarsıntıyla yere indik ve bir an sonra motorun boğuk vızıltısı kesildi.

Preston dışarı çıktı ve bana elini uzattı. Dışarıdaki hava soğuktu ve rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyordu. Elini sırtıma koyarak beni, siyah takım elbiseli başka bir adamın bizi beklediği iniş alanının altına inen dairesel bir merdivene yönlendirdi.

Tek kelime etmeden döndü ve biz de onu asansöre kadar takip ettik. Kapılar siyah bir Escalade'in beklediği bir otoparka açılıyordu.

Preston şoföre, "Ben hallederim," dedi ve diğer tarafa geçip binmeden önce kapıyı benim için açtı.

Şoför bizi kapalı otoparktan çıkarıp şehrin içine götürdü. Gökdelenlerin arasında kendimi ne kadar küçük hissettiğimi unutmuşum. Yer seviyesinden, onlar

ışık ve camdan oluşan modern kaleler gibi gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Muhtemelen taşralı bir hödük gibi manzaraya ağzım açık bakıyordum. Ağzımın kapalı olduğundan emin oldum ve bu deneyim karşısında dehşete düşmemiş gibi davranmaya çalıştım.

Ama hayran kaldım. Nasıl etkilenmeyeyim? Şehirden değil, oraya daha önce de gitmiştim. Ama gün batımında biten bir helikopter yolculuğu? Ve şimdi de bizi yemeğe götürecek bir şoför?

Bu adam kimdi ve salonuma girmesi nasıl mümkün olabilirdi?

Restorana vardığımızda her şey daha da güzelleşti. Ortam gösterişli olmadan zarifti. Arka planda çalan yumuşak müzik ve düşük ışık her şeyi lüks ve samimi hissettirdi. İçki, meze ve akşam yemeği sipariş ettik. Preston beni deniz tarağını denemeye teşvik etti ve hayatımda yediğim en iyi şeylerden biriydi.

Hayatımda çıktığım en iyi ilk randevuydu. Ve daha bitmemişti bile.

Preston büyüleyici ve özenliydi, ortam romantikti ve yardım edemedim ama tüm deneyim tarafından süpürülmüş hissettim.

İçkiler ve tatlılarla oyalandıktan sonra aynı şoför bizi restoranın önünden aldı ve helikopterin indiği binaya geri götürdü. Asansörle en tepeye çıktık ve Preston bir kez daha beni nazikçe uçağa yönlendirdi. Şövalyece jestleri hiç bitmedi; yumuşak dokunuşlar, binmeme yardım eden eller.

Hepsini sevdim.

Eve dönüş yolculuğu daha sakindi. Şaraptan dolayı tok ve rahatlamıştım. Preston'ın sessizliği doldurmaya ihtiyacı yok gibiydi. Sadece elimi tuttu. Arada bir bakışlarımız buluşuyor ve bana ince, memnun bir gülümseme veriyordu.

Tilikum'a indiğimizde saat geç olmuştu ve küçük havaalanı terk edilmişti. Arabasına gittik ve beni doğruca eve götürdü.

Evimin önüne park etti ve bana kapıyı açtı, sonra beni ön kapıya götürdü. Gözleri ateş saçıyordu ama içeri girmeyi teklif etmeyeceğini şimdiden hissedebiliyordum. Bunun için fazla centilmendi.

"İyi vakit geçirdin mi?" diye sordu.

"Evet, iyi vakit geçirmekten daha fazlasıydı. İnanılmazdı."

Ağzı seğirdi, gamzeleri buruştu. "Güzel. Yarın tekrar görüşebilir miyiz?"

"Kesinlikle."

"Yapacak çok işim var, o yüzden eve yakın bir yerde kalmamız gerekecek. Ama seni tekrar görmem gerek."

"Çok isterim."

Eğildi ve öpücüğünü karşılamak için çenemi yukarı kaldırdım. Dudakları dudaklarıma bastırdı, yumuşak ama sert, vurgulu ama zorlayıcı değildi. Sanki kendini tutuyormuş gibi vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum. Kendini kontrol etme çabası onu daha da seksi yapıyordu.

"İyi geceler, Marigold," dedi usulca.

"İyi geceler."

Geriye doğru bir adım attı ve biraz rahatladığımı hissettim. Baş döndürücü geceye rağmen içeri girmesine hazır değildim. Belki seks konusunda eski kafalıydım ama romantik bir randevunun bile sağlayamayacağı bir güven seviyesine ihtiyacım vardı.

Bunu anlamış gibi görünmesine sevindim.

İçeri girdiğimde kapıyı arkamdan kapattım ve dizlerimin bağı çözüldü. Bu gerçek miydi? Mükemmel bir randevu hayal etseydim bile Preston Bradford'la geçirdiğim akşamın gerçekliğine yaklaşılamazdım. Döndüm ve iç çekerek kapıya yaslandım. Gerçektir. O gerçektir. Ve beni yarın tekrar görmek istiyordu.

Kimsenin beni çimdiklememesini umuyordum çünkü bu bir rüyaysa uyanmak istemiyordum.

BÖLÜM 9

Zachary

"MARIGOLD, bunca yıldır nasıl bir pislik olduğumu düşününce bu senin için sürpriz olacak. Ama sen tanıdığım en güzel, en muhteşem kadınsın ve sanırım çok uzun zamandır bilinçaltımda sana aşığım."

Arkamda bir korna çaldı. Kahretsin. Yoldan çekilmek için kavşaktan geçtim ve dikiz aynasından yansıمامı kontrol ettim.

"Güzeldi, Z. Gerçekten pürüzsüz."

Ailemin evine giderken dikiz aynasında gerçekten de Marigold'u benim için düşürecek potansiyel konuşmamın provasını mı yapıyordum?

Evet, ben de tam olarak bunu yapıyordum.

Belki *de bilinçaltında sana aşık* olmak bunu ifade etmenin doğru yolu değildi. Sanki ona karşı hissettiklerimin farkında değilmişim gibi bir anlam çıkıyordu.

Duygularımın farkında değildim. Sadece onları agresif bir şekilde bastırıyordum.

"Öleceğimi düşündüğümde aklıma gelen ilk şey sendin." Yüksek sesle söylediğimde kulağa nasıl geldiğini düşünerek durakladım. Fena değildi. "Tek pişmanlığım sana gerçekten nasıl hissettiğimi söylememek oldu."

Biri kornasına bastı ve ben de ne olduğunu anlamak için kafamı çevirdim.

Oh, kahretsin. Dur işaretine basmıştım. Bana korna çalıyorlardı. Oops.

Muhtemelen yola daha fazla dikkat etmem gerekiyordu, Marigold'un benim için yaptığı konuşmaya değil.

Ama tek pişmanlık iyi bir şeydi. Bu onun üzerinde işe yaramalıydı. Hepsinden iyisi, ucuz bir söz değildi. Doğruydı.

Hala konuşmayı nasıl açacağımı düşünerek -ama biraz daha buraya ve şimdiye odaklanarak- yoluma devam ettim, ta ki ailemin uzun çakıllı araba yoluna çıkana kadar. Endişelenecek bir dur işareti kalmadığından, dikiz aynamı tekrar eğdim ve ona doğru konuştum.

"Marigold, uzun zamandır sana karşı tam bir pislik gibi davrandım, bu yüzden senden hiçbir şey hak etmediğimi biliyorum. Ama içimde elektrik akarken ve ölmek üzere olduğumu düşünürken, tek pişmanlığım sana gerçekten nasıl hissettiğimi söylememek oldu."

Başımı salladım. Bu oldukça iyi bir başlangıçtı.

Uzun zamandır hıyarlık ettiğim insanlardan bahsetmişken, Levi'nin cipi ailemin evinin önüne park edilmişti. Kız kardeşim onunla evlendiğinde - korkunç bir Bailey'le- kendimi kırbaçlanmış gibi hissetmişim. Bir dakika önce mutlu bir şekilde birbirimizden nefret ediyor ve şakalaşıyorduk, sonra aile olmamız gerekiyordu. Bir erkek bununla nasıl başa çıkabilirdi ki?

Geriye dönüp baktığımda, kinimi bu kadar uzun süre tuttuğum için kendimi aptal gibi . Levi aslında harika bir adamdı. Yeğenim Thomas'a babalık yapmış ve Annika'ya altın gibi davranmıştı. Bir kardeş daha ne isteyebilirdi ki?

Bunu fark ettiğimde, gerçek bir pislik olmayı bırakıp ona normal bir kayınbirader gibi davranmaya karar verdim. O zamandan beri iyi geçiniyorduk.

Yanına park ettim ve arabadan indim. Evin yan tarafından küçük insan kahkahalarının ciyaklaması geldi. Sırıttım. Çocuklara karşı her zaman zaafım olmuştu ve yeğenlerimin olması en iyisiydi. Levi ve Annika' dört tane yeğeni vardı: Dokuz yaşındaki Thomas, beş yaşındaki ikizler Juliet ve Emma ve minik terörün kendisi, iki yaşındaki Will.

Her ailede, ebeveynlerinin saçlarının beyazlamasından büyük ölçüde sorumlu olan bir çocuk vardır. Muhtemelen ailemde o çocuk bendim. Will de kesinlikle onun ailesindeki çocuktur. Aramızda özel bir bağ varmış gibi hissettirdi.

Levi, babamla birlikte torunları için inşa ettikleri oyun evi ve salıncak setinin yanında duruyordu. Oldukça güzel bir düzenekti. Kızları salıncaklarda iterek sayısız saatler geçirmiştik. Oyun evi de çocukların favorisiydi. Çocukların altına girebileceği kadar yüksek bir platform üzerindeydi. Bir tarafta ikinci kata çıkan bir merdiven, diğer tarafta ise ev yapımı bir kaya tırmanma duvarı vardı. Yeşil bir kaydırak en sevilen iniş yoluydu.

Thomas Emma'yla birlikte oyun evinin tepesindeydi, Will ise kayadan duvarın yarısına kadar tünemişti. Tırmanmak için çok küçük görünüyordu ama sadece iki yaşında olmasının onu bir şey yapmaktan alıkoymasına izin vermiyor gibiydi.

Juliet gözleri bana takılana kadar mutlu bir şekilde sallanıyordu. "Z Amca!" diye bağırırdı ve yavaşlamak için ayaklarını talaşların içinde sürükledi.

O salıncaktan atlarken ben çömelip kollarımı uzattım. Diğerleri oyun yapısından inerken o bana doğru koştu. Juliet kollarıma atladı, onu Emma takip etti.

"İşte benim prenseslerim."

"Hey, Z Amca," dedi Thomas. Kız kardeşlerinden biraz daha durgundu.

Ona sııttım. "Hey, şef."

"Baba, Will aşağı," dedi Will kaya duvarının dibinden gururlu bir gülümsemeyle. Nedense son zamanlarda kendisinden üçüncü şahıs olarak söz etmeye başlamıştı. "Will aşağı in."

"Kesinlikle başardın dostum," dedi Levi. "İyi iş çıkardın."

Will bana doğru koşarken kızları bıraktım. Göğsüme çarptı ve neredeyse beni devirecekmiş gibi davrandım. "Oof. Will, çok güçlüsün."

"Will koca oğlan."

"Sen büyük bir çocuksun." Onu kucağıma aldım ve ayağa kalktım. "O kaya duvara bir şampiyon gibi tırmanmayı biliyorsun."

Kızlar kıkırdamaya başladılar ve bir saniye sonra her biri bir bacağıma yapıştı.

"Olamaz, prensesler şekil değiştirmiş! Korkunç Bailey bacak canavarlarına dönüştüler!"

Onları yerde sürüklerken kahkahalarla ciyakladılar. Levi hâlâ kollarını kavuşturmuştu ama çocuklarının maskaralıklarına gülümsüyordu. Thomas da aynı şekilde duruyordu, kollarını kavuşturmuştu, sanki bu işler için çok yaşlıymış gibi ama yine de gülümsüyordu.

"Annika içeride olmalı?" Ben sordum.

"Evet," dedi Levi. "O ziyarete geldiğinde çocukların biraz enerji atmasına izin vereyim dedim."

"Ne enerjisi?" Will'e bakarak sordum. "Sizin çok fazla enerjiniz yok, değil mi?"

Kızlar hep bir ağızdan "Hayır!" dediler.

Will göğsüne vurdu. "Will koca oğlan."

"Evet öylesin, dostum." Hâlâ bacaklarıma sarılmış olan kızlara baktım. "Pekâlâ, bacak canavarları, prensesliğe geri dönmeniz gerekiyor ki ben de içeri girip büyükannemle büyükbamı görebileyim."

"Hadi kızlar," dedi Thomas, Juliet'i belinden tutup bacağımdan çekerek. "Z Amca'yı dinleyin."

Juliet bıraktı ve ağabeyinin onu sürüklemesine izin verdi. Thomas onu da yakalayana kadar Emma bana tutunmaya devam etti. Will'i yere bıraktım ve o da doğruca taş duvara doğru gitti.

O çocuklar harikaydı.

Levi çenesini bana doğru eğdi ve salıncakları tutan kirişin tepesine tırmanmadan önce Will'i yakalamak için çabaladı. Oraya nasıl bu kadar hızlı çıkabildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çocuk küçücük bir maymundu.

Çocuklarla vedalaştım, daha sonra gelip oynayacağıma söz verdim, sonra içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Mutfaktan gelen sesleri duyabiliyordum. Biri Annika'ydı. Ne dediğini duymadım ama sesini tanıdım. Sonra annemin. Başka biri cevap verdi ve midemde garip bir gerginlik hissettim.

Marigold.

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. Marigold burada mıydı?

Arabasını görmemiştım ama muhtemelen Annika'yla birlikte gelmişti. Bu eve hiç de yabancı değildi. Genellikle onu annem ve kız kardeşimle mutfak masasında görmek o kadar normal bir manzaraydı ki, bunu neredeyse hiç düşünmemiştim. Yine de birbirimize her rastladığımızda yaptığım gibi onu görmezden geldim.

Ama bu değişmek üzereydi. Sanki kader onu benim ellerime teslim etmişti.

Kabul ediyorum, onunla konuşabilmek için onu yalnız yakalamanın bir yolunu bulmalıyım. Konuşmamı Annika ve annemin önünde yapmak istemiyordum. Ama bu zor olmak zorunda değildi. Annika kesinlikle arkamı kollayacaktı. Tek yapmam gereken onu bir kenara çekip en yakın arkadaşına gizlice aşık olduğumu ve bunu itiraf etmek için bir şansa ihtiyacım olduğunu söylemekti. Annemi oradan çıkarmanın bir yolunu bulacak ve Marigold tamamen bana kalacaktı.

Kusursuz.

"Helikopter mi?" Annika sordu. "Şaka yapıyorsun."

Marigold, "Hayır, beni kasabanın dışındaki küçük havaalanına götürdü ve orada bir helikopter bekliyordu," dedi.

Bekle, o mu? Adamın biri Marigold'u helikoptere mi bindirmiş? O neden bahsediyordu?

"Nereye gittin?" Annem sordu.

"Seattle. Beni yemeğe götürmek için Seattle'a kadar uçurdu. Bunun sebebinin şehirde çok fazla iyi restoran olmaması olduğunu söyledi."

Annem, "En azından gösteriş yapıyor ," dedi.

"Eminim öyleydi ama kötü bir şekilde değildi. Bu konuda kibirli görünmüyordu. Daha çok bana bu deneyimi yaşatabileceği için heyecanlanmış gibiydi."

"Aman Tanrım, kulağa harika geliyor," dedi Annika.

Marigold içini çekti. "Öyleydi. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevuydu."

Ellerimi yumruk yaptım. Birisi Marigold'u randevuya mı götürmüştü?

Ve sadece bir randevu değil, şimdiye kadarki en iyi randevusu?

Bir cinayet planlamanın zamanı gelmişti.

"Bunu tarif bile edemem," diye devam etti Marigold. "Geldiği ilk andan itibaren tam bir beyefendiydi."

Kollarımı kavuşturup gözlerimi devirdim.

"Sevdiğim her şeyi yaptı. Kapıları açtı, bana kolunu uzattı. İyi giyinmişti ve o kadar güzel kokuyordu ki sırf kokusu üzerimde kalsın diye kendimi ona sürtmek istedim."

Adamın kim olduğunu bile bilmiyordum ama bu görüntü biraz midemi bulandırdı.

Annika iç çekti. "Güzel kokmalarına bayılıyorum. Bazen Levi görevden ayrıldığında ve onu bir süredir görmediğimde, ona sarılıp boynunu koklamak zorunda kalıyorum. Uyuşturucu gibi bir şey."

"Buna bayıldım," dedi

Marigold. "Her neyse, devam et."

"Sorun sadece tavırları, helikopteri ya da Seattle'daki özel arabası değildi. Ya da yemekler lezzetli olsa da lüks restoran. Beni gerçekten tanımak istiyor gibiydi. Sorular sordu ve sohbeti çok kolay bir şekilde sürdürdü. Söyleyeceklerimi duymakla gerçekten ilgilendiğini hissettim."

Annika, "Bu tür bir ilgiyi yenmek çok zor," dedi.

"Gerçekten öyle. Daha önce hiçbir erkeğin bana karşı böyle davrandığını hatırlamıyorum. Genelde sadece birkaç soru sorarlar ve sonra ya kendilerinden ya da tuttukları spor takımından falan bahsetmeye başlarlar. Ama Preston dinledi. Gözlerimin içine baktı ve sanki dünyanın en ilginç insanıymışım gibi söyleyeceğim her şeyi dinledi."

Preston mı? Preston da kimdi? Hafızamı yokladım ama bu isimde birini tanımiyordum. Bu adamla nerede tanışmıştı? Annem ve kız kardeşimle birlikte masada oturduğu mutfakı görebilmek için yaklaştım.

"Az önce salonunuza girdiğine inanamıyorum," dedi Annika. Bu, onunla nerede tanıştığı sorusunun cevabıydı. Teşekkürler, abla.

"Biliyorum. Onun gerçek olup olmadığını ve tüm bunların gerçekten yaşanıp yaşanmadığını merak edip duruyorum.

Ama bu sabah kuaföre gönderdiği çiçekler gerçekti." "iek mi göndermiş?"

"Atıktan hemen sonra. İşte, fotoğrafını çektim." Alay ettim. iek mi? Kimin umurunda?

"Vay canına," dedi Annika. "Bu bir buket iek değil, bir başyapıt."

"Bunlar inanılmaz," diye onayladı annem.

"Harika değiller mi? Stacey bütün gün onları anlata anlata bitiremedi."

Tamam, belki çiçekler önemsenmeye değerdi. Ama yine de. Ona işteyken de iek gnderebilirdim. Bu Preston denen adamı özel yapmazdı.

"Onda bir şeyler var," dedi Marigold. "Ne olduğunu tam anlayamadığım bir niteliği var. Kibirli olmadan kendinden emin ve iğrenç olmadan komik. Ve bana bakışı. Bir erkeğin bana böyle bakması çok iyi hissettirdi."

Sesindeki yumuşak hüzün gğşsne saplanmış bir bıçak gibiydi. Sesi çok hülyalı geliyordu. Ve ona böyle hissettiren ben değildim.

"Senin için çok heyecanlıyım," dedi Annika. "Kulağa mükemmel biri gibi geliyor." "Ya benim için mükemmel erkek ya da gerçek olamayacak kadar iyi. İşte

arada hiçbir şey olamaz."

Onun için mükemmel mi? de bile. O bendim.

Arkamdan gelen boğaz temizleme sesi neredeyse sıramama neden oluyordu. Yavaşça dönüp omzumun üzerinden baktım.

"Selam, baba."

Kaşları atılmış, kalın kaşları birbirine dolanmıştı. "İyi misin?"

"Evet, tamam."

Gözleri mutfak masasındaki kadınlara kaydı, sonra tekrar bana döndü.

"Emin misin?"

Mutfaktaki sohbet durmuştu. Herkes

Ben.

lmcl. Bu çok utanç vericiydi.

Sertçe yutkundum ve omuz silktim, hem rahat görünmek hem de omuzlarımdaki düğümlenen gerginliği serbest bıraktım. "Evet, ben iyiyim."

zm basitti. Marigold konusu olduğunda her zaman yaptığım şeyi yapmak. Onu görmezden gelmek. Orada değilmiş gibi davranmak. Başka tarafa bak. O değildi.

önemli, güzel değildi, benim değildi.

Bunu yapamazdım. O eski davranış kalıbının üzerime eski bir kot pantolon gibi oturması gerekirdi, ama görünüşe göre onları aşmışım. Denesem bile giyemezdim.

Gözlerim uzun bir süre onunkilere kilitlendi. Dudakları aralandı ve yanaklarına bir renk geldi.

Annika'nın beni izlediğini görebiliyordum. O biliyordu. Kız kardeşim biliyordu ve sanki onun önünde birini öldürmüşüm gibi dehşetle bana bakıyordu.

Bu bir felaketti.

"Şimdi gitmem gerektiğini hatırladım." Arkamı döndüm ve kapıdan çıktım. Beynim tekrar çalışmaya başlamadan önce evin yolunu yaralamışım.

Kamyonetime bindiğimi, geri geri gittiğimi ya da garaj yolundan aşağı indiğimi hatırlamıyordum. Şok geçirdikten sonra kendime gelmek gibiydi, tek fark kasabanın içinden geçiyordum, gözlerim Marigold'un güzel yüzüne bakmak yerine kaldırırma sabitlenmişti.

yüz.

"Kendini topla, dostum!"

Uzun bir nefes aldım. Az önce bana ne olduğunu bilmiyordum ama Marigold'un hayatının en iyi randevusunu anlattığını duymak -ki bu benimle olmamıştı-, babamın beni ona bakarken yakalaması ve kız kardeşimin dehşete düşmüş ifadesi beynime tamamen kısa devre yaptırmıştı.

Göğsümde bir ağrı vardı. Neden bu kadar çok acıyordu?

Bankada parası olduğu belli olan bir adamla çıkmıştı. Zengin değildim ama onda olmayan bir şeye sahiptim. Büyük bir banka hesabından daha iyi bir şey.

Ben Zachary Haven'dım. Ve ona aşık olan bendim. Bu bir sorun değildi.

Bu bir meydan okumaydı. Bir meydan okumaydı. Bir savaştı.

Aşkta ve savaşta her şey mubahtır ve ben

kazanacaktım. Ne olursa olsun.

Çok Havalı Bir Adam

BRIELLE

Brielle bir kedi gibi gerindi, sonra saate baktı. Saat altıyı biraz geçiyordu. Bu kadar uzun bir uyku çekmek istememişti ama muhtemelen bunun bir önemi yoktu. Ne de olsa gidecek başka bir yeri yoktu.

John ona daha fazla kıyafet, biraz makyaj malzemesi ve diğer kadınsı şeyler getirmişti. Biraz parası vardı ama John paranın onda kalması için ısrar etmişti. Ona yardımını olacaksa ödemeyi sorun etmediğini söyledi.

Çok havalı bir adamdı.

Gün kendini gerçekten de kuledeki prenses gibi hissetmeye başlamıştı. Gerçek bir prenses olmaması ve kulenin bir kulübe olması dışında. Ama bir peri masalından fırlamış gibiydi.

Hedef hâlâ Vegas'tı tabii ki. Ama Brielle kış boyunca kalmak daha iyi bir fikir gibi geliyordu. Kulübe karla kaplandığında nasıl görüldüğünü görmek istiyordu.

Ve eğer John onu kontrol etmek için dışarı çıktığı zamanlardan birinde karda mahsur kalır ve gidemezse, bu çok mu kötü olurdu?

Kapının çaldığını duydu ve saçlarını düzeltmek ve kıyafetlerini düzeltmek için yataktan fırladı. Onun tembel olduğunu ve sürekli uyuduğunu düşünmesini istemiyordu.

"Brielle?" diye seslendi alt kattan.

"Evet, geliyorum."

Çatı katından aşağıya baktı. Yere bir şey koydu ve ceketini çıkardı. Her zaman güzel giyinirdi. Marka giyinirdi, annesinin ona her zaman aldırıldığı o aptal jenerik taklitlerden değil. Ve güzel de kokardı. Temiz ve erkeksi, sanki kolonyası pahalıymış gibi.

Eşyalarını topladı -daha çok yiyecek gibi görünüyordu- ve hepsini mutfığa götürdü. Brielle yardım etmek için aşağı indi.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Meşgul. Biraz sinir bozucu." Çantasından altılı bir bira paketi çıkardı. Şişe bira. Babasının ve eski erkek arkadaşının içtiği ucuz şeylerden değil.

Birini aldı, açtı ve ona uzattı.

Bunu kabul etti, bunun onun yirmi bir yaşından büyük olduğunu düşündüğü ya da umursamadığı anlamına gelip gelmediğini merak ediyordu. Ona yaşını hiç sormamıştı ve şimdi de kesinlikle söylemeyecekti. Hele içmesine izin verecekse.

"Teşekkürler," dedi.

Kendisi için bir tane açtı ve uzun bir yudum aldıktan sonra ona hafif bir gülümseme verdi. "Sorun değil."

"Muhtemelen önemli bir şey değil ama ön kapı sıkışmış gibi görünüyor. Açamadım."

"Gitmek mi istiyorsun?"

"Hayır, dışarı çıkacaktım ki kapı yerinden oynamadı."

"Yapışıyor." Bir içki aldı. "Bakalım tamir edebilecek miyim. Ama ben olsam oraya yalnız gitmezdim. Çok fazla vahşi yaşam var. Güvenli değil."

Brielle bunu hiç düşünmemişti. Muhtemelen aylar vardı. Ve geyikler. Geyikler ayılardan bile daha tehlikeli olabilirdi. Vahşi bir hayvanla yüz yüze gelmek .

Elinde birasıyla onu kanepeye kadar takip etti ve yanına oturdu. Şişeyi dudaklarına götürüp bir yudum aldı. Pürüzsüzdü ve biraz da ısıklıydı. Daha önce hiç tadı gerçekten güzel olan bir bira içmemişti. İnanılmazdı.

Göz ucuyla John'un onu izlediğini görebiliyordu. Yüz ifadesini okumak zordu. Dudaklarını yaladı ve bir yudum daha aldı, içerken ağzını gözlemlemesinin tadını çıkardı.

"Yorgun görünüyorsun," dedi.

Başını salladı. "Evet. Sadece başımda bir sürü şey vardı." "İşleri senin için zorlaştırıyorsam özür dilerim."

"Hayır, sorun sen değilsin. Sen parlak bir noktasın. Çoğunlukla işle ilgili şeyler." "Nerede çalışıyorsun?"

"Sadece sıkıcı bir ofis işim var." Bir içki daha aldı. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette." Kadın da onu izledi ve biraz daha içti.

"Sence seni arayan biri var mıdır?"

Omuz silkti. "Eminim ailem nereye gittiğimi merak ediyordur ama çok fazla aramayacaklardır."

"Peki ya arkadaşlar?"

"Sadece gittiğimi düşünecekler. Benim için endişeleneceklerini sanmıyorum. Bir noktada ayrılmayı planladığımı biliyorlardı."

"Erkek arkadaşın yok o zaman?"

"Hayır." Vızıltıyı daha da hızlandırmak umuduyla bir içki daha aldı.

"Erkek arkadaşım yok."

John yüzünü ona dönecek şekilde kaydı ve kolunu kanepenin arkasına doladı. "Bu beni şaşırttı."

"Erkek arkadaşım olmadığını mı?"

"Evet."

Bir iltifat ararken gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Bu seni neden şaşırttı?"

" ama. Güzel olduğunu ."

Onun kendisine güzel dediğini duymak biradan daha etkiliydi. "Ben değil."

"Tabii ki öylesin. Hiç erkek arkadaşın oldu mu? Ciddi bir tane?"

"Evet, birkaç tane. Sonuncusu beni aldattı, ben de onu terk ettim."

"Pislik herif."

"Kesinlikle öyleydi."

Tereddüt etti, gözleri bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. "Sana başka bir şey sorabilir miyim?"

Bir içki daha aldı ve başını salladı.

"Hiç bir erkekle birlikte oldun mu?"

Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. "John, bana bakire olup olmadığını mı soruyorsun?" Başını salladı.

Onun gözlerine baktı ve başını yavaşça salladı.

"Bildğim iyi oldu."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Bakire olmasını mı umuyordu? Yoksa olmamasını mı umuyordu?

"Bu benim hakkımdaki düşüncelerini değiştirir mi?" "Hayır. Sadece merak ettim."

"Bakire misin?" diye alay etti.

Adam gülümsedi. "Hayır, kesinlikle değilim."

Bu hoşuna gitmişti. Vızıltı ve flörtöz şakalaşma. İlgi. Daha fazlasını istiyordu; can atıyordu. "Peki ya sen? Bir kız arkadaşın var mı? Gördüğüm kadarıyla yüzüğün yok."

Sol elini kaldırdı. "Hayır."

"Ve ben gerçekten burada tuttuğun tek kızım." "Tek ve biricik."

"Beni neden burada tutuyorsun John?" diye sordu daha da yaklaşarak.

Hareket etmedi. Sadece bakışlarını onunkilere dikti. Rahatsız görünmüyordu ama onu daha yakına da davet etmemişti. Son erkek arkadaşı ona aynı bakışı atsaydı şimdiye kadar tişörtünü çıkarmış olurdu. Ama John bir çocuk değildi. O bir erkekti. Kendini kontrol edebilen bir adam.

Tanrım, çok seksiydi.

Elinden boş bira şişesini aldı. Çoktan bitirmiş miydi?

"Bir tane daha ister misin?" "Tabii."

Mutfğa gidip bir bira daha getirdi, sonra ona uzattı ve tekrar oturdu.

"Teşekkürler." Bir içki aldı. Başı dönmeye başlamıştı ama bunu istiyordu. John'la sarhoş olma düşüncesi eğlenceliydi. Sarhoş olma ve yakalanma endişesi duymama düşüncesi de öyle.

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece gözlerindeki ilgiyle onu izledi. Ondan hoşlanıyor muydu? Sevişmek istiyor muydu?

Bir oğlanla değil de bir erkekle öpüşmek nasıl bir şey olurdu? Daha önce hiç çenesinde kirli sakal olan bir erkekle öpüşmemişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Cebinden telefonunu çıkardı. "Fotoğrafınızı çekebilir miyim?"

Bu neredeyse onun vızıltısını öldürüyordu. Fotoğrafını çek, neden? Polislere göstermek için mi? Biri onu arıyordu diye mi?

"Neden?"

"Çok güzelsin."

"Güzel olduğum için mi fotoğrafımı istiyorsun?"

"Evet. Sonra da uzaktayken bakabilirim."

"Polislere beni teşhis edebilesin diye falan değil."

"Brielle, benim kulübemde kalmana izin veriyorum. Eğer biri seni arar ve bunu öğrenirse, başı belaya girecek olan benim."

Haklıydı. Onu şimdi ihbar etmesi mantıklı değildi. Onun için yaptığı onca şeyden sonra olmazdı. Bira içerken bile bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Tamam, fotoğrafımı çekebilirsin."

Adam telefonunu kaldırdı ve kadın ona gülümsedi.

"Al." Birasını aldı ve sehpanın üzerine koydu, ardından birkaç tane daha almadan önce saçlarını yüzünden geriye doğru taradı.

"Bu iyi mi?" diye sordu.

"Bir tane daha ayağa kalkabilir misin?"

"Tamam." Ayağa kalktı ve sadece biraz yalpaladı.

Ayağa kalktı ve onu sabitlemek için bir elini uzattı, sonra geri adım attı ve telefonunu kaldırdı. "Gömleğinin düğmelerini biraz aç."

Adamın istediğini yaptı, üstteki iki düğmeyi açtı ve daha fazla tenini göstermek için yakasını açtı.

"Güzel." Birkaç tane daha aldı. "Dön ve elini kalçana koy."

Onun talimatlarını yerine getirmeye devam etti, dudaklarını büzerek oynadı ve elini aşağı indirerek arka tarafına dokundu.

"Ah evet," dedi, sesi alçak ve gür çıkıyordu. "Bu çok iyi. Pantolonunun fermuarını aç ve aşağı çek."

Kıkırdadı, başı dönüyordu ve adamın dediğini yaptı. "Çıkar şunları."

Bu onu duraklattı. Fotoğraf çekebilmek için pantolonunu çıkarmasını mı istiyordu?

Ama bunda kötü olan neydi? Onlar onun içindi. Neden ona istediğini vermeyelim?

Soyunma şovu yaptı, onları yavaşça çıkardı ve bunu yaparken kameraya poz verdi. Dolgun dudaklar. Şehvetli gözler. Adam tişörtünü çıkarmasını istediğinde neredeyse tereddüt edecekti ama kendine sadece çıkarmasını söyledi. Eğlenmeye bak. John'du. Sorun değildi. Onun için çok şey yapmıştı, karşılığında o da onun için bir şeyler yapabilirdi. Onu mutlu edebilirdi.

Ve kesinlikle mutlu görünüyordu. "Aferin kızıma.

İşte benim yavru kedim."

Övgüsü uyuşturucu gibiydi.

Sutyenini çıkardı ve soruları dudaklarına yaklaşmadan zorla susturdu. Adamın istediğini yaptı. Onun istediği gibi poz verdi. Kendisine onun söylediği şekilde dokundu.

"Gerçekten çok seksisin, Brielle. Buna bayıldım."

İşi bittiğinde, onun seks isteyeceğini düşündü. Ne de olsa onu çoğunlukla çıplak bırakmıştı. Kışkırtıcı fotoğraflar çekmişti.

Yapabilirdi. Yapmak istedi. Sarhoş olduğu için değildi, gerçi öyleydi. John ateşliydi. Ondan daha yaşlı olması önemli değildi. İkisi de yetişkindi. Ve neden onun için yaptığı her şey için ona teşekkür etmesin?

Ama ona dokunmadı. Onu öpmeye çalışmadı, kanepeye yatırmadı ya da üst kattaki yatağa götürmedi.

Adam fotoğrafları karıştırırken gözleri yaşardı. Kıyafetlerini toplamaya başladı ama adam yaklaştı ve elini bileğine koydu.

"Sorun nedir?"

"Beni istediğini sanıyordum."

Onun yanağına dokundu. "Kedicik, olmanı umduğum her şeysin sen. Çok iyi bir kızsın. Beni memnun edeceğini biliyorum."

Kalbi çırpındı. Onu memnun etmek mi? Kulağa çok seksi geliyordu. Çok yetişkin ve erotik. Bunu istiyordu. "Neden şimdi seni memnun edemiyorum?"

Ağzı bir sırtıyla yukarı kalktı. "Yaptın. Beni memnun ettin. Bir dahaki ziyaretimde beni tekrar memnun etmek ister misin?" Başını salladı. "Evet. Nasıl?"

Cevap vermedi. Sadece gülümsedi, yanaklarındaki gamzeleri büzüştürdü, o da kıyafetlerini geri giydi. Adam komik bir şey söylememiş ya da yapmamıştı ama onun vızıltısı kıkırdama isteği uyandırdı.

Kendini iyi hissediyordu. Sarhoş olmak iyi hissettiriyordu. Onun için soyunmak eğlenceliydi; heyecan verici ve tehlikeliydi. O tam bir erkekti, onu aldatan eski sevgilisi gibi bir çocuk değil.

John bir şey yapmaz. Yapmayacağını biliyordu.

Öyleyse neden onu kurtaran adamla eğlenmeyelim? Adam ateşliydi ve ona seksi demişti. Ve kesinlikle onu iradesi dışında bir şey yapmaya zorlamıyordu.

Birasını alıp oturdu ve uzun uzun içti. Onu memnun edebileceğini söyledi. Bu hoşuna gitti ve onun ne yapmasını ve neden yapmasını istediği konusunda endişelenmemeye karar verdi.

BÖLÜM 10

Marigold

Salondan çıkarken müşteriime el sallayarak veda ettim. Çene hizasındaki yeni bob saç ı ona çok yakışmıştı. Sonunda bu işe kalkıştığı ve ona yeni bir görünüm kazandıracak kadar bana güvendiğı için heyecanlıydım.

"Kesinlikle mutluydu," dedi Stacey. "Bu kesime bayıldım."

"Bundan memnun olmasına sevindim." Kendimi ön masanın arkasındaki diğer sandalyeye bıraktım ve suyumdan bir yudum aldım. "Sırada kim var?"

"Betty Newman, ama bir saatliğine değil."

Müşteriler arasında çok fazla mola vermek iyi bir şey olmasa da, küçük bir mola her zaman güzeldi. Arkama yaslandım ve derin bir nefes aldım. Havayı çiçek kokuları dolduruyordu, ama müşterilerimi karşılamak için taze çiçekler getirdiğimden değil. Preston yine çiçek göndermişti. İlki hâlâ çok güzel görünse de, benden kısa bir süre sonra salona başka bir aranjman gelmişti.

Bir gece önce onunla yine dışarı çıkmıştım, bu sefer helikopter ve lüks bir restoranın ihtişamı olmadan. Beni kasabada şirin bir yerde, en sevdiğim patlıcan parmesan ile küçük bir İtalyan bistrosunda geç bir akşam yemeğine götürmüştü.

Ortamdaki zıtlığa rağmen güzel bir buluşma olmuştu. Basitliği ve normallığı beni rahatlatmıştı. Her ne kadar eğlenceli olsalar da pahalı savurganlık gösterilerine kapılmak istemiyordum. Preston'ı daha rahat bir ortamda daha iyi tanımak güzeldi. Gerçi geriye dönüp baktığımda, sanki ondan çok ben konuşmuşum gibi geldi.

Yine de, centilmen tavırları tam olarak sergilenmişti ve iyi vakit geçirmiştim.

Yerel gazete olan Tilikum Tribune'ü elime aldım ve karıştırmaya başladım. Audrey ile arkadaş olana kadar yerel gazetemize pek dikkat etmemiştim. Orada çalışıyordu ve birkaç yıl içinde emekli olduğunda mevcut editörün yerini alma yolundaydı. Arkadaşıma destek olmak için gazeteyi almaya başladım ve gerçekten hoşuma gittiğini fark ettim.

hikayeleri inceliyordum. Artık iki aboneliğim vardı; biri kişisel kullanımım için, diğeri de salon müşterilerim için.

Ön sayfadaki bir manşet gözüme çarptı. Kayıp bir kişi vardı. Brielle Thayer. Fotoğrafta, muhtemelen onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başında, sarı saçlı ve koyu rujlu genç bir kadın görölüyordu. Tanıdık geliyordu ama adını hatırlamıyordum. Muhtemelen onu kasabada görmüşüm ama şahsen tanıımıyordum.

"Bunu gördün mü?" Stacey'nin görebilmesi için sayfayı eğerek sordum.

"Kayıp kız mı? Bunu duymuştum. Görünüşe göre Gençken birkaç kez eve gitmiş, o yüzden neden kaçırılmış gibi davrandıklarını anlamıyorum. Muhtemelen bir arkadaşının evinde ya da bir erkek arkadaşıyla birlikte dir."

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır, ama arkadaşım annesiyle birlikte çalışıyor. Bir sürü aile dramı var sanırım."

Zavallı şey. Haberde on dokuz yaşında olduğı ve bir arkadaşının kayıp ihbarında bulunduğı yazıyordu. Umarım yakında bulunur. Ailesiyle arasında bir anlaşmazlık olsa bile, ailesi çok endişelenmiş olmalı.

Ön kapı açıldı, kapının üstündeki zil çınladı ve içeri giren birini görmeyi umarak başımı kaldırdım. Ama elinde yine bir buket çiçek olan bir teslimatçıydı.

"Daha fazla mı?" Stacey sordu. "Vay canına, gerçekten bir izlenim bırakmaya çalışıyor."

Teslimatçı, ön tezgâhtaki iki büyük aranjmana baktı. "Bunu nerede istiyorsunuz?"

Ayağa kalktım. "Ben alırım. Çok teşekkür ederim."

Çiçekleri bana uzattı. "Sorun değil. İyi günler."

İlginç bir şekilde, yeni buket ilk ikisinden tamamen farklıydı. Her ikisinde de diğeri beyaz çiçekler yeşilliklerle karıştırılmış kırmızı ve beyaz güller vardı ve birbirinin aynısı olmasa da uyumlu bir set oluşturunuyordu.

Bunda koyu kırmızı güllerin yanı sıra parlak sarı ayçiçekleri ve çeşitli morlar, turuncular ve yeşiller vardı. Romantik ve rahatlığın hoş bir karışımıydı ve ayçiçekleri benim favorimdi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Kartta ne yazıyor?" Stacey sordu.

Masanın üzerine bıraktım ve kartı çıkardım. Kelimelerin anlam kazanması için iki kez okumam gerekti.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Bu Preston'dan değil."

"Ne? Sana başka kim iek gönderiyor?"

"Zachary Haven."

"Zachary Haven sana neden iek gönderiyor?"

"Bilmiyorum."

"Ne yazıyor?" Kartı elimden aldı. "Marigold için. Sevgiler, Zachary. Bu kadar mı?" Kartı ters çevirdi. "Başka bir şey yok mu?"

"Ben de senin kadar şaşkınım. Tabii yaralandığında onunla birlikte hastaneye gittiğim için bana teşekkür etmeyeceklerse."

"Bunu açıkça ifade edeceğini düşünürsünüz. Ama belki de ne düşündüğünü bildiğinizi varsaydığı o erkek şeyini yapıyordur. Kocam bunu her zaman yapar. Ona zihin okuyucu olmadığımı hatırlatmak zorunda kalıyorum."

Kartı uzattı ve ben de aldım. *Marigold için. Sevgiler, Zachary.* İşteyken birdenbire bana iek göndermeye karar vermesine ne sebep olmuş olabilir?

Geçen gün, salonun dışında ona rastladığımda, aramızdaki şeylerin değişmiş olabileceğini düşünmüştüm. Bunun nedenini ya da ne anlama geldiğini bilmiyordum ama o çok farklıydı. Sonra dn öğleden sonra Havens'lara gittim ve eski Zachary'ye geri döndüm. Bana bir baktı ve kapıdan ıktı.

Ve şimdi bana iek mi gönderiyordu?

Kafam çok karışmıştı.

Kapı tekrar açıldı ve bu sefer içeri giren biriydi. Ama sıradan biri değil. Louise Haven.

Louise, Annika ve Zachary'nin teyzesiydi. Kendine özgü kadife eşofmanını giymişti -bugünkü koyu maviydi. Gümüş rengi saçlarını gevşek bir şekilde topuz yapmış, şeftali rengi ruj ve gereğinden biraz fazla allık sürmüştü. Zamanını kasabada dolaşarak, ihtiyaı olan arkadaşlarına güveç götürmek gibi iyi işler yaparak ya da yeğenlerine çöpçatanlık yapmak için fırsat kollayarak geçiren tatlı bir kadındı.

"Merhaba tatlım," dedi. "Randevum olmadığını biliyorum, eğer meşgulsen bir tane ayarlarım. Ama salarım beni deli ediyor."

"Zamanlaman mükemmel. Seni hemen şimdi alabilirim."

"Harika." Kokladı. "Ne güzel iekler. Bir talibiniz var mı, Bayan Marigold?"

Gülümsedim. "Sanırım yle."

"İki tane olabilir," dedi Stacey.

Louise'in gözleri parladı. "İki mi? Ne kadar heyecan verici."

"Bu doğru değil, iki talibim yok. Başka biri çiçek göndermiş ama sadece bir teşekkür."

"Kendine bunu söylemeye devam et," diye mırıldandı Stacey.

Stacey'i görmezden gelerek yerimi işaret ettim. "Seni geri götüreceğim." "Çok tatlısın," dedi Louise.

Omuzlarında bir sandalyeme yerleştikten sonra uzun gümüş saçlarını topuzundan çıkardı.

"Peki ne düşünüyoruz?" Parmaklarımı saçlarında gezdirerek sordum. "Sadece bir düzeltme mi?"

"Kırpmaktan biraz daha fazlası, uçlarım korkunç."

Nereden kestiğimi göstermek için bir tutam saçı havaya . "Bunun gibi mi? Birkaç santim kesersem, görünüşünden ve verdiği histen memnun kalacağını düşünüyorum."

"Sana güveniyorum, tatlım." "Harika."

Yıkamak ve bakım yapmak için onu yıkama istasyonuna götürdüm, sonra da işe koyuldum. Basit bir kesimdi ve Louise'i ne kadar uzun olmasını istediğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Genelde yukarı doğru takardı, bu yüzden güzel bir topuz yapmak için yeterli uzunlukta olması gerekiyordu.

"Bana şu talipten bahset," dedi.

Dudaklarımı gülümseyerek birbirine bastırdım. "Adı Preston Bradford. Şehir dışından ama yakınlarda bir tatil evi inşa ediyor. Dün gece ikinci randevumuza çıktık ve oldukça normaldi. Birlikte güzel bir akşam yemeği yedik."

"Peki ya ilk buluşma?"

"Bir rüya. Beni özel bir helikopterle Seattle'a götürdü."

"Öyle mi yaptı? Bu her gün duyabileceğiniz bir şey değil."

"Tamamen sürpriz oldu. Ve harika vakit geçirdik."

"Bununla yarışmaya çalışan zavallı kim?"

"Oh, hayır. Kimse Preston'la rekabet etmeye çalışmıyor. Çiçekler başka bir şey içindi."

"Kimden geliyorlar?"

"Zachary Haven," diye seslendi Stacey ön taraftan. Ona bir bakış attım. O da bana gülümsedi.

"Benim Zachary'm mi?" Louise sordu. "Hiç de ahmak değil. Ve bu ilginç bir bilgi değil mi?"

"Geçenlerde burada, salonda küçük bir kaza geçirdi. Çiçekler sadece ona yardım ettiğiniz için bir teşekkür."

"Anlıyorum," dedi Louise ama bana inanmadığı belliydi. "Biliyor musun, Zachary'den çok daha kötüsünü bulabilirsin. Eminim şehir dışından gelen zengin sevgilin heyecan vericidir ama hiçbir şey iyi bir kasaba çocuğunun yerini tutamaz."

Alaycı bir sırıtışla, uzunluğunu kontrol etmek için saçlarının kenarlarını aşağı doğru çektim. "Ve bu konuda herhangi bir önyargınız olmaz, değil mi?"

"Sadece söylüyorum, bir Haven adamı mükemmel bir seçimdir. Sağlamlar. İyi inşa edilmiş, ne demek istediğimi anlıyorsanız." Aynada bana göz kırptı.

Yumuşak bir kahkaha atarak gözlerimi devirdim.

"Erkeklik bölgesinden bahsediyorum canım. diye söylüyorum." Stacey yüksek sesle güldü.

Yanaklarımın hafifçe kızardığını hissettim. "Louise!"

"Ne? Bunlar bir kadının bilmesi gereken türden şeyler. Açıkçası bir teyzenin görmemesi gereken hiçbir şey hakkında ilk elden bilgim yok. Ama hayatımın büyük bölümünde George'umla evliydim ve size şunu söyleyeyim, bu seçimimden asla pişman olmayacağım."

Saçının uzunluğunu tekrar kontrol ettim. Zachary doğuştan Haven'lı değildi ama bunu belirtmemeye karar verdim. Muhtemelen bunun önemli olmadığını söyleyecekti. "Bu iyi bir şey. Ama ben yapılı bir erkekten çok daha fazlasını arıyorum."

"Sadece bunun bir avantaj olduğunu söylüyorum." Aynada gözlerimle buluştu. "Aklında bulunsun tatlım. Zachary bir şeyi kafasına koydu mu, onu vazgeçirmek zordur."

"Zachary Haven bana karşı romantik duygular beslemiyor," dedim, sesim inançla sertleşmişti. "Marlene muhtemelen çiçekleri onun adına göndermişti zaten. Bunlar sadece bir teşekkür."

"Pekala, canım."

Saçlarını biraz kabarttım. "Bu uzunluk nasıl?"

"Tam kıvamında."

"Tamam, seni kurulayacağım sonra bitireceğim."

Neyse ki Louise, Zachary konusuna ya da kocasının erkekliğinin erdemlerine geri dönmedi. Saçını açtım ve biraz bukle ekledim. O mutlu ayrıldı ve ben de gününe devam ettim.

Zachary'yi ve çiçeklerini aklımdan çıkardım. Bir sonraki müşterimin tüm dikkatime ihtiyacı vardı. Başka bir kuaförde başarısız bir açıcı işleminden sonra renk düzeltmesi için bana geliyordu. Saçları çok yıpranmıştı, yarardan çok zarar vermemek için rengini kademeli olarak düzeltiyorduk.

Ayrıca mutlu ayrıldı, ki bu her zaman amacımızdı. O gittikten sonra Stacey ve ben ortalığı toparladığımızda, gece için eve gitme vakti gelmişti.

Ayakkabılarımı çıkarıp bir fincan kafeinsiz çayın tadını çıkarmayı dört gözle bekleyerek eve döndüm. Hava nihayet bozmuştu ve gökyüzü açıldı, sonbahar havası gevrek ve ferahlatıcıydı.

Evimin önüne geldiğimde, garajımın önüne biri park etmişti. Sıradan biri değil. Zachary Haven.

Orada ne işi vardı?

Sürücü tarafındaki kapıya rahatça yaslanmıştı, siyah paltosunun önü açıktı ve mavi bir fanila ile kot pantolonu görünüyordu. Gömleği yumuşak görünüyordu.

Neden gömleğinin nasıl hissettirebileceğini düşünüyordum?

Ben yaklaştıkça yüzündeki yarım gülümseme büyüdü. Ama o seksi sırıtışın bana bir şey yapmasına izin vermeyecektim. Artık izin vermeyecektim.

Yanına park ettim ve ben daha kapıyı açamadan o benim için açmaya geldi.

"Leydim." Elini uzattı.

Almadan önce tereddüt ettim ve arabadan inmeme yardım etmesine izin verdim. "Teşekkürler mi?"

"Bir şey değil." Elini bırakmadan önce hafifçe sıktı. "Çiçekleri aldın mı?"

"Evet, ama onları neden gönderdiğinden pek emin değilim."

"Çünkü çiçekleri seviyorsun," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Dinle, tüm bunların birdenbire ortaya çıktığını biliyorum ama seninle önemli bir şey hakkında konuşmam gerekiyor."

"Tamam."

Etrafına bakındı. "Burası mı? değil, bunu burada yapabiliriz." Derin bir nefes almak için durakladı. "Marigold, sanırım sana aşık oldum."

Gözlerim büyüdü ve istem dışı bir adım geri attım. Az önce ne söylemişti?

"Hayır, değilsin."

", bunu söylemek istememiştim. Son zamanlarda ne bilmiyorum ama senin yanındayken doğru düşünemiyor gibiyim."

"Zachary, bana aşık değilsin."

"Hayır, mesele de bu. Ben de öyleyim. Salonunuzda şoka girdiğimde, bir an öleceğimi sandım. Ve ilk düşündüğüm şey sendin. Tek pişmanlığım sana nasıl hissettiğimi söylememek oldu."

Geriye doğru bir adım daha attım, midemde hastalıklı bir his yayılıyordu. "Bu hiç komik değil."

"Komik olmaya çalışmıyorum."

"Bu bir tür eşek şakası mı? Bailey'lerle uğraşmaktan sıkıldın ve şimdi de benimle uğraşmaya mı karar verdin?" Etrafıma bakındım. "Biri tepkimi görmek için bunu filme mi alıyor?"

"Hayır, tabii ki hayır. Mari, seninle dalga geçmiyorum. Bu gerçek."

"Birbirimizi neredeyse tüm hayatımız boyunca tanıdık ve bunun çoğunda beni görmezden geldin. Beni görmezden gelmekle kalmadın, benden nefret ettiğini açıkça belli ettin."

"Senden *hiç* nefret *etmedim*."

"Artık yalan söylediğini biliyorum."

"Yalan söylemiyorum. Senden nefret etmiyordum, sadece senden uzak durmam gerektiğini düşünüyordum. Ve bir kez senden kaçmaya başladım mı, sanki duramazdım."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun? Liseden beri bana bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi davranıyorsun."

"Haklısın. Biliyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Bir pislik gibi davrandım, aptalcaydı ve özür dilerim."

Ona inandım mı? Belki gerçekten üzgündü. Ama bu bana neden çiçek gönderdiğini ve bana aşık olduğunu iddia ettiğini açıklamıyordu. Buna inanamazdım.

"Tamam, özür dilediğin için teşekkür ederim ve seni affediyorum. Bunun için kin tutmama gerek yok. Ama bana aşık değilsin."

"İşte burada yanıliyorsun. Gerçekten öyleyim." Kaşlarını kaldırdı. "Öleceğimi sandığım zamanki tek pişmanlığım ile ilgili kısmı duymadın mı? Çünkü bunun oldukça iyi olduğunu düşünmüştüm. Ve bu doğru."

"Bu aşk değil, travmatik bir deneyim."

"Nasıl hissettiğimi fark etmemi sağlayan travmatik bir deneyim."

Bir süre ona baktım. Zachary Haven evimin önünde duruyor ve bana aşık olduğunu iddia ediyordu. Bir zamanlar, bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibi gelebilirdi. Ve midemin çukurunda batan bir hisle, buna kanacağımı biliyordum. Ona inanırdım çünkü içten içe duymak istediğim her şey buydu.

Ama artık buna kanmıyordum. Bir adam yıllarca görmezden geldiği birine sırf şok geçirip merdivenden düştü diye aşık olmazdı. Bu çok saçmaydı. Bu kadar saf olmama izin veremezdim.

Beni tekrar incitmesine izin vermeyecektim.

"Zachary, buraya gelip bu şekilde bana aşık olduğunu iddia edemezsin. Daha yeni biriyle çıkmaya başladım." Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz gerçekte neler olduğunu anladım. Preston'la çıktığımı biliyordu. Bana aşık değildi, sadece başkasının bana sahip olmasını istemiyordu. "İnanılmazsın, biliyor musun?"

"Ne?"

"Geçmişte başka biriyle çıkarken değil de neden şimdi bu numarayı yapmayı seçtiğini anlamıyorum. Belki de Preston'ın aradığın kişi olabileceğini fark ettin ve bu yüzden bunu yapıyorsun."

"Preston'ın kim olduğunu bile bilmiyorum."

"Bunun bir önemi yok. Helikopter randevumu öğrenene kadar beni sonsuza kadar görmezden gelmeye hazırdın."

"Hayır." Ellerini tekrar havaya kaldırdı. "Öyle bir şey ."

"Ciddi misin? Yıllardır ilk kez iyi bir adam benimle ilgileniyor ve sen de bana çiçek göndermeye mi karar veriyorsun? Tam da aradığım kişiyi bulmuşken? Neden bunu benim için mahvetmeye çalışıyorsun?"

"Çünkü onun yerine benimle olmalısın. Lafı açılmışken, bu gece benimle çıkar mısın?"

Ağzım açık kaldı. "Bu çok alçakça. Bir kadının duygularıyla bu şekilde oynayamazsın. Sen bana aşık değilsin ve ben Preston'la çıkıyorum."

Bir omzunu silkti. "Adamla bir kez çıktın.

Bu anlamına gelmez." "İki randevu."

"İki mi? Lanet olsun." Nefesini dışarı üfledi. "Bak, bu iş düşündüğüm gitmiyor ama söylemeye çalıştığım tek şey, neredeyse ölmek üzereyken aptal olduğumu anladım ve sen harikasın ve eğer bana bir şans verirsen, sana gerçekten aşık olduğumu kanıtlayabilirim."

"Hayır."

"Bekle, ne?"

"Hayır, sana bir şans vermeyeceğim. Tüm yetişkinlik hayatım boyunca bana pislik gibi davrandın ve şimdi harika biriyle çıkıyorum diye kim bilir hangi sebeple araya girip her şeyi mahvetmeye çalışıyorsun. Bu hiç hoş değil, hiç komik değil ve böyle bir şey olmayacak."

Ön kapıya doğru hışım ile yanından geçip gittim, içimde baş döndürücü bir duygu girdabı vardı. Öfkeliydim, kafam karışmıştı ve her ne kadar kabul etmek istemesem de biraz da büyülenmişim.

Bu da beni daha da sinirlendirdi ve kafamı karıştırdı. Ciddi olmasının imkânı yoktu. Sadece zamanlaması berbat değildi, ciddi olamazdı da. Bana karşı bir şeyler hissediyor olamazdı. Bu sadece benim dikkatimi çekmeye çalışan aptal, yersiz aşkımdı. Ne ona ne de bana zarar verme şansı vermeyecektim.

Yine mi?

"Marigold."

Elimi kapıya koyarak durdum.

"Aradığım kişi o değil."

Başımı çevirdim. "Nereden biliyorsun?"

Dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Çünkü o ben değilim." "Seni kibirli pislik."

"Ve çünkü seni tanımıyor. Ben tanıyorum. Ama merak etme. Bunu düzelteğim."

Dişlerimi sıkarak sinirli bir inilti çıkardım. Zachary Haven resmen gezegendeki en büyük pislikti. Bunu bana neden yapıyordu? Neden şimdi? Önümde bir dünya olasılık açılmışken neden işleri berbat etmeye çalışıyordu?

Preston'dan önce, buna kanardım. Ve bundan ne elde ederdim? Kalp kırıklığından başka bir şey. Bunun olmasına izin vermeyecektim.

Başka bir şey söylemeden kapımın kilidini açtım ve içeri girdim.

BÖLÜM 11

Zachary

Marigold'u kazanma girişimim oldukça dramatik bir şekilde dağılmıştı. *"Sanırım sana aşığım"* diye söze başlamak istememiştim. Ağzımı açmışım ve ağzımdan çıkıvermişti. Görünüşe göre dikiz aynasında pratik yapmak anlamsızdı. Ve konuşmayı başlatmak için doğru yol bu değildi. Kafası karışmış ve üzülmüştü.

Kahretsin, üzgünden de öteydi, öfkeliydi.

Daha küçük bir adamın cesareti kırılabilirdi. Benim değil. Aksine, daha emindim. Kendime daha çok güveniyordum. Çünkü Marigold'a nasıl hissettiğime dair gerçeği söylediğim anda her şey yerli yerine oturmuştu.

Onu yalan söylemediğime, kafasını karıştırmadığıma ya da sadece bu Preston pisliğini sabote etmeye çalışmadığıma ikna etmem gerekiyordu.

Tamam, onu sabote etmeye çalışıyordum.

Ama Marigold'u başkası istedi diye istemedim. Onu istiyordum çünkü o her zaman benim olmalıydı. Sadece bunu göremeyecek kadar aptaldım. Bu Preston denen adam sadece küçük bir detaydı. Yolumda bir çakıl taşı. Onu yolumdan çekip yoluma devam edecektim. Marigold'a söylediğim gibi, bunu düzeltecektim.

Bir aptal davranmaya devam etmek -ki itiraf etmeliyim ki bu benim eğilimimdir- ve kafamı duvarlara vurmak yerine, takviye çağırmaya karar verdim. Ne zaman yardıma ihtiyacım olduğunu bilecek kadar erkektim ve bu çok önemliydi. Sürekli çuvallamak istemiyordum.

İşte bu yüzden Copper Kettle lokantasında bir masada oturmuş, kız kardeşimin ve müstakbel baldızımın gelmesini bekliyordum.

Önce Audrey geldi, kardeşim Josiah onun yanına yapışmıştı. Çenesini bana doğru eğdi, sonra Audrey'i bir öpücük için kendine çekti. Görünüşe göre kalmayacaktı. Josiah'ın bir kız için duygusal bir tip olacağını hiç düşünmezdim ama huysuz kardeşim onun yanında oyuncak bir ayıya dönüştü. Çok garipti.

Josiah'a veda etti, sonra bana el salladı ve standıma geldi.

"Merhaba, Zachary." Her zamanki neşeli haliydi. Uzun siyah saçları arkaya toplanmıştı, üzerinde gri bir kazak, kot pantolon ve kendine özgü rahat gülümsemesi vardı.

"Hey, neredeyse kız kardeş."

Bu onun gülümsemesini daha da artırdı. "Buna bayıldım. Biliyor musun, hep erkek kardeş istemişimdir."

"Onlardan bir demet almak üzeresin."

Karşımdaki kabine kaydı ve omuzlarını sıktı. "Bu çok heyecan verici."

Audrey tam başka bir şey söyleyecekti ki, Annika lacivert bir sweatshirt ve kot pantolon giymiş, boynunda üç makarna kolyeyle masaya geldi.

"Bunlar çok şirin." Audrey Annika'nın annesinin mücevherlerini işaret etti.

Annika elini boynuna götürdü ve çıkarmadan önce gözlerini devirdi. "Bunları taktığımı unutmuşum. Kızlarla el işi yapıyordum, sonra Will de bir tane yapmak istedi." Audrey'nin yanına oturdu, sonra parmağıyla beni işaret etti. "Açıklaman gereken çok şey var."

"Ne oldu?" Audrey sordu.

"Mari'yle henüz konuşmamış olmalısın," dedi Annika.

"Sanırım birkaç gün daha konuşmayacağız."

Annika bana en iyi kız kardeşi bakışıyla baktı. "Neden Marigold'a araba yolunun ortasında ona aşık olduğunu söyledin? Ne tür boktan bir oyun oynuyorsun?"

Audrey'nin nefesi kesildi. "Sen misin?"

Ellerimi kaldırdım. "Ben oyun oynamıyorum. Bekle, ne demek o sensin?"

"Marigold'un ya sana ya da Luke'a aşık olduğuna dair bir teorim var. Ama... uh-oh. Ya Luke'a aşıkça? Eğer sen ona aşıkça ve o da senin kardeşine aşıkça, işler iyice karışır."

Ona birkaç kez göz kırptım. Marigold Luke'a aşık değildi. Hayır. yol.

miydi?

Hayır.

"Hayır, hayır, hayır." Kıkırdadım ve başımı salladım. "Marigold Luke' aşık değil."

"Nereden biliyorsun?" Audrey sordu.

Annika kaşlarını kaldırdı. "Bu iyi bir soru. Nereden biliyorsun?"

"Çünkü..." Burnumu kırıştırdım, sanki bu fikir çok kötü kokuyormuş gibi. "Neden Luke'a aşık olsun ki?"

"Neden ki?" Annika sordu. "O iyi bir adam." "Evet, ama o ben değil."

"Gerçekten bu kadar kibirli misin?" Annika sordu.

"Kibirli değilim. Tamam, öyleyim ama sadece Marigold için daha iyi olduğumu söylüyorum."

"Ne zamandan beri?" Annika sordu. "Ondan hoşlanmadığımı sanıyordum. Her zaman ondan nefret ediyormuş gibi davranıyorsun."

Kahretsin, yine o bir milyon yıldır onu görmezden gelme olayı. "Biliyorum, bu sadece benim aptallığımdı. Ondan hiç nefret etmedim. Bunu ona açıklamaya çalıştım ama mesajımı iyi ilettiğimi sanmıyorum. Özellikle de hışımla içeri girip kapıyı çarptığını düşünürsek."

"Geri çekilebilir miyiz?" Audrey sordu. "Neden ondan nefret ediyormuş gibi davrandın?"

"Bu uzun bir hikaye."

Sanki devam etmemi bekliyorlarmış gibi kaşlarını kaldırarak sessizce beni izlediler.

Lanet olsun. Tekrar.

"Aptalca bir şey yaptım ve onu incittim. Sonra kendimi bok gibi hissettiğim için ondan kaçarak durumu daha da kötüleştirdim, bu da ondan nefret ettiğimi düşünmesine neden oldu, bu da ondan daha fazla kaçmama neden oldu."

"Ama şimdi ona aşık olduğumu mu iddia ediyorsun?" Annika sordu. "Ben bir şey iddia etmiyorum, sana iddia ettiğimi söylüyorum. Ona da söyledim, ama o bana inanmadı. İşte bu yüzden ikinize ihtiyacım var."

"En iyi arkadaşımı ona aşık olduğuna ikna etmene yardım edeceğimi mi?" Annika sordu.

"Neden bunu hayatında duyduğun en kötü şeymiş gibi söylüyorsun?"

"Çünkü ciddi olamazsın."

"Neden olmasın?" Audrey Annika'ya dönerek sordu. "Ona aşık olabilir."

Audrey'e sırtıttım. "Senden hoşlandığımı biliyordum."

Annika cevap vermeden önce bir an kekeledi. "O benim en iyi arkadaşım."

"Teşekkürler, Kaptan Açık, bunun farkındayız," dedim. "Bu yüzden buradasınız."

"Hayır, yani senin tarafını tutamam."

"Ben senin kardeşimim."

"Ve Marigold... Marigold. O çok tatlı."

"Benim için fazla mı tatlı? Burada hakaret etmemeye çalışıyorum ama sanki en iyi arkadaşın için yeterince iyi olmadığımı düşünüyormuşsun gibi geliyor."

"Hayır, Z, öyle demek istemedim." Sinirli bir nefes verdi. "Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum ama dürüst olalım. Kadınlar konusundaki sicilin pek parlak değil."

"Bu farklı. Ve benim sandığın kadar kötü değil." "En son ne zaman ciddi bir kız arkadaşın oldu?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama tam olarak hatırlayamadım. Uzun zaman olmuştu. *Hem ciddi kız arkadaş ne demekti ki?*

"Gördün mü, bana söyleyemiyorsun bile," dedi. "Kadınların hayatına bir eğlenceymiş gibi girip çıkıyorsun."

"Hayır, istemiyorum." Gözlerimi devirdim. "Tamam, bunu bazen yapıyorum. Eğlenmeyi seviyorum. Ve kadınlar eğlencenin en iyi türüdür."

Kaşlarını kaldırdı ve lanet olsun, bunu yaparken annemize benziyordu.

"Sadece yatmak için değil," dedim. "Tanıştığım her kadınla yatmıyorum. Hatta yatabileceğim her kadınla da yatmıyorum." Sesim kesildi ve bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Tek gecelik ilişkiler öyle sanıldığı gibi değildir. Bunu uzun zaman önce anladım."

"Vay canına," dedi Audrey, etkilendi mi yoksa kafası mı karıştı anlayamadım. "Sanırım bunu demek istiyor."

Derin bir gerçek yüzüme çarptı ve hiç düşünmeden ağzımdan kaçırđım. "Sorun şu ki, çıktığım kızlar Marigold değildi. İtiraf etmesem bile standart olan hep oydu. Onu unutmak için onları kullanmaya ya da bunun gibi boktan bir şey yapmaya çalışmıyordum. Sadece Marigold'u hak etmediğimi düşünüyordum ya da biliyordum, bu yüzden şansım yoktu. Ama Marigold dışarıdayken, dünyada var olurken nasıl başka bir kadına aşık olabilirdim ki? Kim onunla kıyaslanabilirdi ki? Bunu anlamak için neredeyse ölmek zorunda kalmasaydım iyi olurdu ama ne diyebilirim ki, inatçıyım."

Annika ağız hafifçe açık bana bakıyordu. Audrey bana her an gözyaşı dökülecekmış gibi iri gözlerle bakıyordu.

"Ne?" Ben sordum.

Annika, "Seni hayatım boyunca tanıdım ve bu yönünün varlığından haberim yoktu," dedi.

Biraz geriye yaslandım. "Bu iyi mi kötü mü?"

"Güzel," dedi. "Daha önce görmeyi çok isterdim."

Audrey, "Belki de bunu alaycı ve ukala tavrının altında saklıyordur," diye önerdi.

"Öyle olmalı," diye kabul etti Annika. "Acaba bunu bilerek mi yaptı yoksa bilinçsiz bir başa çıkma mekanizması mıydı?"

"Ben buradayım."

"Sence bu dürtü nereden geliyor?" Audrey beni görmezden gelerek sordu. "Görünüşe göre hepiniz oldukça iyi bir çocukluk geçirmişsiniz."

"Yaptık ama inişler ve çıkışlar da olmadı değil. Özellikle de kardeşlerim için. Ebeveynleri hala evli olan tek şanslı kişi benim. Diğer ebeveynleri ayrıldığında hepsi kayıplarla baş etmek zorunda kaldı."

"Bu doğru," dedi Audrey. "Bu kesinlikle Josiah'da yara izleri bıraktı."

"Eminim öyledir. Hep merak etmişimdir, acaba bu kadar huysuz ve soğuk olmasının nedeni annesinin gitmesi miydi?" Audrey'nin ellerini tuttu. "Onu seninle birlikte görmeyi çok seviyorum. O çok daha fazla, bilmiyorum, kendisi gibi. Sanki tüm o savunmacılığın altındaki adam sonunda özgür kalmış gibi ve bu inanılmaz."

"Ah, teşekkür ." Audrey burnunu çekti. "Onu çok seviyorum." "Biz de seni çok seviyoruz."

Birbirlerine sarıldılar ve ben de onların kardeşçe sevgi gösterilerini bitirmelerini bekledim.

"Özür dilerim." Annika yanaklarındaki birkaç damla yaşı sildi. "Nerede kalmıştık?" "Sanırım ağabeyin şaşırtıcı derecede inandırıcı davranıyordu. Marigold'u önemsiyor."

"Doğru." Annika kardeş parıltısını tekrar tam güçle açtı. "Sana yardım etsem de etmesem de, eğer ona zarar verirsen, hayatının sonuna kadar pişman olmanı sağlarım."

"Üzgünüm Z, ama ben Annika'dan yanayım," dedi Audrey. "Marigold tanıdığım en tatlı insanlardan biri. Onun da zarar görmesini istemem."

"Ben de öyle. Ona zarar vermeyeceğim. Bunu mahvetmeyeceğim yukarı."

Annika'nın gözlerinde acımaya benzer bir şeyle bana bakmasından nefret ediyordum. Bunu yüksek sesle söylemeyecekti ama aklından neler geçtiğini biliyordum. Bana inanmak istiyordu ama inanabileceğinden emin değildi.

Çünkü her şeyi berbat ettim. Ailemizde böyle biriydim. Çuvallayan. Kimse benim önümde söylemese bile hepimiz bunu biliyorduk.

Ama bu sefer değil.

"Sadece ona gerçekten aşık olduğumu göstermek için bir şansa ihtiyacım var." Duraksadım, bir an için ikisinin de gözlerinin içine baktım. "Ve şu helikopterli adamdan lazım."

"Tanrım." Audrey kaçırıldı. "Bu kesinlikle bir komplikasyon."

"Neden? O kadar zor olamaz. Onunla sadece birkaç kez çıktı."

"Evet, ama oldukça harika birine benziyor," dedi Audrey. "Ve onun için mükemmel biri."

"Henüz onunla tanışmadığımız için hemen sonuca varmak istemiyorum," diye tereddüt etti Annika, "ama Audrey haklı. Şu ana kadar onun hayalindeki erkek gibi görünüyor."

Gözlerimi devirdim. "Yani parası var, ne olmuş yani?" "Meselenin para olduğunu sanmıyorum," dedi Annika. Audrey de aynı fikirdeydi: "Mesele bütün paket," dedi.

Ürperdim. "Lütfen onun paketi hakkında konuşma."

Audrey güldü. "Hayır, demek istediğim o tam bir anlaşma. Mari'nin söylediğine göre kibar biri ve bir beyefendi gibi davranıyor."

"Ve ondan gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor," diye ekledi Annika. "Adamın ne kadar özenli olduğunu anlata anlata bitiremedi."

"Ayrıca, ona hiçbir şey için baskı yapmıyor," dedi Audrey. "İlk buluşmalarında onun ayaklarını yerden kesmişti ve bunların hiçbirisi ondan istemediği bir şeyi yapmasını beklediği anlamına gelmiyordu."

Midemin çukuruna yayılan hastalıklı bir his öğürmek istememe neden oldu. "İstemedi, değil mi? Yani, o..."

"Hiç sanmıyorum," dedi Audrey. "Demek istediğim de bu, onu bu lüks, pahalı randevuya götürdü ve bu onu yatağa atmak için değildi."

Koltuğumda arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. Helikopterdeki adamın pek sorun yaratacağını düşünmemiştim. Birkaç çıkmışlardı, ne olmuş yani? Bu onun gerçekten bir tehdit olduğu anlamına gelmiyordu. Özel değillerdi. Ve bana gerçekten bir şans verirse, o adamı bir kenara atıp beni seçeceğinden emindim.

Ama ya yanılıyorsam? Ya zaten onu seçme yolundaysa?

Bu hiç iyi değildi. Bunun olmasına izin veremezdim.

Bu da iki yönlü bir görevim olduğu anlamına geliyordu. Bir, Preston'dan kurtulmak, böylece yolumuza çıkamayacaktı. İki, Marigold'u ona aşık olduğuma ikna etmek ve bana aşık olması için ona bir şans vermek.

"Yüzündeki o ifade beni endişelendiriyor," dedi Annika.

"Ne bakışı?"

"Şu." Beni işaret etti. "Bir şeylerin peşinde olduğunu söyleyen."

"Bir şeylerin peşindeyim. Oldukça şeffaf olduğumu sanıyordum. Helikopterli adamdan nasıl kurtulacağımı ve Marigold'u kendime nasıl aşık edeceğimi bulmaya çalışıyorum."

"Oh, Z." Bir an için gözlerini kapattı. "Bu konuda çok karışık duygular içindeyim. Marigold'a karşı bir şeyler hissediyor olmanla ilgili değil, bu harika bir şey. Ama kendimi imkânsız bir duruma sokmadan bu işe nasıl dâhil olabilirim bilmiyorum. En iyi arkadaşımın gerçekten hoşlandığı bir adamla ilişkisini sabote etmene yardım edemem."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu doğru değil. Evet, sen benim kardeşimsin ve eğer onu gerçekten seviyorsan ve sonunda birlikte olursanız, bu inanılmaz olur. Ama sanki benden randevuları hakkında sana bilgi vermeme isteyecekmişsin gibi hissediyorum ve bu beni rahatsız ediyor."

Masaya ters ters baktım. Lanet olsun. Haklıydı, bana randevuları hakkında bilgi verebileceğini düşünüyordum.

"Kız kuralı," diye mırıldandım. "Anlıyorum. Kıramayacağın bir en iyi arkadaş sadakatin var." Audrey'e baktım. "Peki ya sen? Onu o kadar uzun zamandır tanıyorsun."

Audrey oturduğu yerde kıpırdandı. "Onun ilişkisini sabote etmene ben de yardım edemem."

İnledim. "Buna ilişki demeyi bırak. İki buluşma bir ilişki değildir."

"Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum, Z, ama-"

"Vazgeçmiyorum." İkisinin de gözlerinin içine baktım. "Eğer beni gerçekten istemiyorsa, başka bir adam yüzünden değil, benim yüzümden, tamam. Bana aşık olması için onu zorlayamam. Ama denemek zorundayım."

Audrey iç çekti. "Kabul etmelisin ki bu gerçekten çok romantik."

"Bunun olacağını tahmin etmemiştim," dedi Annika. "Bak, kardeşim olarak sana ve en iyi arkadaşım olarak ona olan sadakatimden ödün vermeden elimden geleni yapacağım."

"Aynı," dedi Audrey. "Benim dışımda, neredeyse kardeşim."

Tam olarak umduğum gibi bir iş değildi ama en azından bana inandılar. İşe yaramasını sağlamalıydım.

"Teşekkürler hanımlar."

Annika, "Sadece bana bir söz ver," dedi.

"Sana zaten , ona zarar vermeyeceğim." "Hayır, söyleyeceğim şey bu değildi." "O zaman ne?"

"Çılgınca bir şey yapma."

Ona sııttım. "Sana çılgınca bir şey yapacağımı düşündüren nedir?"

"Yine o bakışı takınmışsın."

"Bir şeylerin peşinde olduğumu söyleyen mi?" Başını salladı. "İşte o."

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. Kesinlikle haklıydı. Bir şeylerin peşindeydim. Helikopterdeki adamın hayatını mahvedecek ve Marigold'u benim yapacaktım.

Kız kardeşim yapamayacağımı mı düşündü? Bıramı tut, Annika.

BÖLÜM 12

Marigold

SANDALYENİN KOLTUKLARINA gömülerek uzun bir iç geçirdim ve ayaklarımı uzattım. Uzun bir gün olmuştu. İyi bir gündü. Salonda birbiri ardına gelen müşteriler hoş bir değişiklikti. Ama bedelini ayaklarım ödüyordu.

Kıyafetlerimi çoktan değiştirmiş, üzerime bir atlet, pijama pantolonu ve hırka giymiştim. Tüylü terlikler, iyi bir kitap ve bir fincan kafeinsiz Earl Grey çayı akşam rahatlama takımımı tamamladı.

Bazen plansız bir gece bir kızın tam da ihtiyacı olan şeydi.

Preston şehir dışındaydı. Yarın dönmeyi umuyordu ve o zaman görüşecektik. Bunu dört gözle bekliyordum, bir sonraki randevumuzda ne giyeceğimi düşünüyordum. Belki geçen yıl aldığım ve hâlâ giymediğim kırmızı elbiseyi. Bu bir savurganlıktı ve dolabımda hala etiketleri üzerinde asılı duruyor olması biraz iç karartıcıydı.

Ama artık giyilmemiş bir elbise için üzölmeye gerek yoktu. Dört gözle beklediğim başka bir randevum varken olmazdı.

Telefonum çaldı ve ekranda Preston'ın adı belirince içimi bir heyecan kapladı.

"Merhaba."

"Merhaba güzelim. Nasılsın?"

"Ben iyiyim. İşler yoğundu ama bu iyi bir şey."

"Mükemmel. Hâlâ orada mısın yoksa eve mi döndün?" "Evdeyim."

"Güzel. Dinle, şehre yeni döndüm. Hala havaalanındayım ve halletmem gereken birkaç iş var, o yüzden seni bir saat sonra akşam yemeğine götürmeme ne dersin?"

Kendimi biraz telaşlı hissederek durakladım ve pijamalarımle terliklerime baktım. "Bu gece mi?"

"Daha fazla zamana ihtiyacınız varsa, rezervasyonu değiştirmeyi deneyebilirim, ancak masaları olmayabilir."

Çoktan rezervasyon mu yaptırmıştı? Ayaklarımı sehpadan yere uzattım ve çayımı bıraktım. "Hayır, bir saat yeterli. Sadece seni bu gece görmeyi beklemiyordum."

"Planlarım değişti." Sesi sanki başka biriyle konuşuyormuş gibi kısıldı. "Üzgünüm güzelim, gitmem gerek. Bir saat sonra görüşürüz."

Aramayı sonlandırdı ve ben de telefonumu kanepenin üzerine koydum. Pijama ve çay buraya kadarmış. Ama Preston'la buluşmak için giyinip kuşanmaya değerdi, bana pek haber vermemiş olsa bile. Belki de beni görmek için o kadar sabırsızlanıyordu ki yarına kadar bekleyemedi.

Helikopterin kabininden restoranları aradığını, son dakika rezervasyonunu kabul edecek bir restoran bulmaya çalıştığını hayal edebiliyordum. Geldiğinde her şeyin tam olması için her şeyi ayarlıyordu.

Ve istenmenin ne kadar güzel bir his olduğunu inkar edemezdim.

Bu yüzden rahatlatıcı gecemi kaybetmenin verdiği hayal kırıklığını bir kenara ittim ve giyinmek için biraz heyecan topladım.

Odama gittim ve baştan başlamak zorunda kalmayacağımı umarak saçlarımı kabartarak aşağı indirdim. Hâlâ biraz kıvrımı vardı; bununla çalışabilirdim.

Telefonum bir mesajla çaldı ama numara rehberimde yoktu. Bu garipti.

Selam, ben Zachary. Tam açıklama, Annika'ya numaranı vermesi için işkence ettim.

Sinirlenmek istedim. Ve öyleydim.

Ama aynı zamanda değildim.

Zachary Haven çok kafa karıştırıcıydı. Her zaman öyleydi.

Neden numaramı istiyorsun?

Zachary: *Böylece seninle konuşabilirim.*

Ben: *Seninle konuşmak istediğimi nereden çıkardın?*

Zachary: *Cevap verdin*

Hayal kırıklığı içinde inledim. Cevap vermiştim. Hem de hemen. Önce iki gün boyunca mesajını görmezden gelmeliydim. Ama bu tür oyunlarda hiç iyi olmamıştım.

Seni arayabilir miyim? Mesaj atmaktan nefret ediyorum.

Tereddüt ettim. Hazırlanmam gerekiyordu. Zachary'yle konuşmak istesem bile zamanım yoktu. Ve konuşmak da istemedim. Hem de hiç. Telefonumu yatağın üzerine atıp makyajımı yapabiliyordum. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu.

Telefonum bu kez bir aramayla çaldı. Zachary. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve telefonu sıktım, kararsızlık içinde kıvranıyordum.

Cevap vermemelisin. Cevap verme. Bu kötü bir fikir.

Cevap verdim. "Alo?"

"Selam," dedi Zachary her zamanki rahat özgüveniyle. "Günün nasıl geçti?"

"İyiydi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ne yapıyorsun?"

Dolabıma gittim, kırmızı elbiseyi çıkardım ve inceledim. "Aslında bir randevu için hazırlanıyorum."

"Bu gece dışarı çıkıyor muyuz? Bir erkeğe daha önceden haber vermelisin. Ne giymeliyim?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemeye çalıştım. Kırmızı elbiseden vazgeçtim ve onu yerine koydum.

"Bu çok büyük bir baskı," dedi.

"Randevum seninle değil."

"Öyle olmalı."

"Hayır, gerçekten çıktığım adamla olmalı. Liseden beri beni görmezden gelen en iyi arkadaşımın kardeşiyle değil."

"Ouch. Ama gerçekten çıkıyor musunuz? Bu ne, üçüncü randevu mu?"

"Seni ilgilendirmez." Dolabıma bakmaya devam ettim. Belki lacivert şal elbiseye.

"Çıkman gereken kişi olarak, bu beni ilgilendirir."

"Dur."

"Pek olası değil."

"Zachary, bunun senin için bir tür oyun olmadığına inanmamı bekleyemezsin. Senin oyuncağın olmak istemiyorum." Lacivert elbiseyi yatağın üzerine fırlattım. İşe yaramak zorundaydı.

"Güven bana, bu bir oyun değil." "Sana neden güveneyim?"

"musun, haklısın. Bana güvenmeni beklemiyorum. Güvenini kazanmak zorundayım. Ve kazanacağım."

"Bu gece olmaz çünkü bir randevum var." "Seni nereye götürüyor?"

"Bilmiyorum ve bilseydim bile sana söylemezdim."

"Bana söyleyebilirsin. Bir şey yapacak değilim ya."

"Evet, doğru."

"Ben olsam yapmazdım," dedi ama kendini tutmaya çalıştığı kahkahasını duyabiliyordum. "Tamam, belki yapardım."

"En azından şimdi dürüst davranıyorsun."

"Marigold, sana karşı her zaman dürüst olacağım."

İç çektim. Neden buna inanmak istiyordum ki? Zachary Haven'a bir gram bile güvenmenin ne faydası olabilirdi ki? Bunu bir kez yapmıştım ve yüzüme patlamıştı. Ama ondan gelen bu ani ilgi başımı döndürüyordu.

"Gitmem gerekiyor. Hazırlanmayı bitirmem gerek." "Tamam, tabii. Bu gece iyi vakit geçir."

İçimi bir hayal kırıklığı dalgası kapladı. "İyi vakit geçirdin mi? İşte bu yüzden sana güvenemiyorum. Bu ve milyonlarca başka sebep. Önce Preston yerine seninle çıkmam gerektiğini söyledin, şimdi de bana iyi vakit geçirmemi mi söylüyorsun? Neden bu kadar ukala olmak zorundasın?"

"Ukalalık yapmıyorum. Genelde öyleyimdir ama şimdi değil. Seni önemsiyorum, elbette güzel bir akşam geçirmeni umuyorum. Kabul ediyorum, umarım her şeyi berbat eder ve onu bir daha asla görmezsin. Ama yine de akşam yemeğinin iyi geçmesini umuyorum."

Benim neyim vardı da mantığı neredeyse mantıklı geliyordu? "İyi geceler, Zachary."

"İyi geceler, Marigold."

Kendime not. Zachary aradığında cevap verme. Özellikle de bir randevuya hazırlanırken.

Saate bakarak yine hayal kırıklığı içinde inledim. Hazırlanmam gerekiyordu. Preston yakında burada olacaktı.

Lacivert elbise iyiydi. Aynaya baktım. Evet, iyiydi. Belki sahip olduğum en güzel elbise değildi ama üzerime tam oturmuştu ve en iyisi de rahattı. Pijama pantolonundan randevu kıyafetine geçeceksem, en azından kendimi iyi hissettiren bir şey giyebilirdim.

Ayrıca, sadece akşam yemeği idi. Ve bu saatte, kesinlikle şehirde kalacaktık. Bu gece şehre abartılı helikopter yolculukları yok.

Preston kapıyı çaldı. Tam zamanında gelmişti. Çünkü elbette öyleydi. Dakiklik bir erkekte çekici bir özellikti. Zamanıma saygı duyduğu anlamına geliyordu.

Kapıyı açtım ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Vay canına. Harika görünüyorsun."

Yanaklarım kızardı. "Teşekkür ederim."

Bir adım daha yaklaştı, elini belime doladı ve bana hafif bir öpücük verdi. "Hazır mısın?"

"Paltomu alayım."

Paltomu giymeme yardım etti, sonra da beni arabasına götürdü. Birkaç adım atar atmaz farklı ayakkabılar seçmem gerektiğini anladım. Çıplak topuklu ayakkabılarım güzeldi ve elbisemi tamamlıyordu ama ayaklarım şimdiden yorulmuştu. Kanepemi ve terliklerimi özlediğimi hissettim.

Ama bu iyiydi. Preston'la bir randevu buna değerdı.

Kasabaya gittik ve Alchemy Bar and Grill'in önüne park ettik. Oraya daha önce de gitmişim ve yemekleri güzeldi. Aslında sahibi Zachary'nin kuzenlerinden biriydi, Eric Haven.

Neden onu Zachary'nin kuzeni olarak düşünüyordum? Onu önce Annika'dan tanıyordum, Zachary'den değil.

O adamı kafamdan atmam gerekiyordu.

Preston benim için kapıyı tuttu ve lobiye adım attım. Takım elbiseli başka bir adam tanıdık bir gülümsemeyle duruyordu ama onu daha önce hiç görmemişim. Uzun sarı saçları olan bir kadın -uzatma saçlardı ama çok iyi yapılmıştı- onun yanında duruyordu. Preston'ın elini sıkmak için elini uzattı.

"Başardın," dedi.

"Bu Marigold." Preston elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Marigold, bu Drew ve karısı Tess. Drew ve ben uzun zamandır iş arkadaşız."

Önce Drew'un, sonra da Tess'in elini sıkarken yüzümdeki şaşkınlığı yumuşatmaya çalıştım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Preston senden bahsetmeden duramıyor," dedi Drew ne demek istediğini bilen bir gülümsemeyle. "Senin gerçekten var olduğunu görmek harika."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim ama kibarca gülmeyi başardım.

"Ona sataşmayı bırak." Tess Drew'u dürttü, sonra omzunun üzerinden işaret etti. "Masamız hazır. Biz de sizi bekliyorduk."

Drew ev sahibini işaret edince derin bir nefes aldım. *Bizim* masamız mı?

Preston arkadaşlarla buluşmakla ilgili bir şey söylememişti. Bu çifte randevu
muydu?

Preston'ın sırtımdaki elinin hafif baskısına karşılık olarak ayaklarım hareket etti. Her zamanki gibi beni masaya götürdü ve sandalyemi çekti. Drew'un da aynısını Tess için yaptığını fark ettim.

Ev sahibi bize menüleri verdi ve spesiyalleri açıkladı. Drew doğrudan şarap listesine gitti ve masa için bir şişe sipariş etti.

Adamlar kulağa iş gibi gelen bir şey hakkında konuşmaya başladılar. Farklı koşullar altında, Tess'le memnuniyetle sohbet ederdim. Kuaförde insanlarla sürekli sohbet ederdim. Ama mesele de , bütün gün sohbet etmiştim. Havadan sudan konuşmaya çalışacak motivasyonu kendimde bulamıyordum, bu da beni utangaç ve beceriksiz hissettiriyordu.

Birkaç uzun dakikadan sonra Tess göz teması kurdu ve gülümsedi. "Preston bize saç yaptığınızı söyledi."

Ses tonu küçümseyici miydi yoksa benim hayal gücüm müydü? Belki de sadece hassas davranıyordum. "Evet, burada, şehirde bir kuaförüm var."

"Ne kadar tatlı. Aferin sana."

"Ne iş yapıyorsun?" diye

sordum. "Çoğunlukla gönüllü çalışıyorum."

Drew göz kırparak, "Bu faturaları babam ödüyor anlamına geliyor," dedi. Tess sadece gülümsedi.

"Ne kadar zamandır evlisiniz?" diye sordum.

Drew karısına baktı. "Beş yıldır mı?"

"Evet, tatlım, beş yıl."

Ona sıırttı. "O kadar mükemmeldi ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım." Kadın gözlerini devirdi.

Drew, "Preston'a sakinleşmesi gerektiğini söyleyip duruyorum," dedi.

Preston bana baktı, gamzeleri büzüşmüştü. "Onu ." Drew ve Tess sanki bir cevap bekliyorlarmış gibi bana baktılar. Ama ben ne diyeceğimi bilemedim. Preston ne kadar rüya gibi olsa da ve ilk birkaç buluşmamız ne kadar keyifli geçse de birbirimizi çok az tanıyorduk. Ne yapmam gerekiyordu, arkadaşlarına karım olup olmadığımı dair bir işaret mi vermeliydim? Malzeme mi?

Neyse ki sunucu imdadıma yetişti ve dört şarap kadehi ile Drew'in sipariş ettiği şişeyi getirdi. Her birimiz için doldurdu. Kafeinli bir şeye ihtiyacım varmış gibi hissetmeme rağmen küçük bir yudum aldım.

"İnşaat nasıl " Tess sordu.

"Yavaş." Preston'ın sesindeki kızgınlığı duyabiliyordum. "Eğer önümüzdeki bir hafta içinde kayda değer bir ilerleme , müteahhidimi kovacağım."

"Bugün erken saatlerde oraya gittik," dedi Drew. "Sadece dışarıdan gördük ama şu ana kadar iyi görünüyor."

Preston kolunu sandalyemin arkasına doladı ve bana döndü. "Seni yakında oraya götürmem gerekecek."

"Görmeyi çok isterim."

Drew kadehini kaldırdı. "Bir araya gelen planlara."

Preston ve Tess de onları takip edince ben de benimkini kaldırdım. Hangi planlara kadeh kaldırdığımızdan tam olarak emin olmasam da kadehimi onlarınkiyle buluşturdum. Preston ile Drew arasında anlamadığım bir şeyler geçmiş gibi görünse de Preston'ın tatil evi tahmin ediyordum.

Sonra tekrar, belki de değil. İyi tanımadığım insanların arasındaydım ve beynimin kızardığını hissediyordum. Muhtemelen her şeye çok fazla anlam yüklüyordum.

Sunucu hâlâ yemek siparişlerimizi almamıştı. Yavaş tempolu bir akşam yemeği güzel olsa da, zaten çok yorgundum ve Preston'ın arkadaşlarının önünde görünüşümü korumaya çalışmak enerjimin geri kalanını tüketiyordu. Şaraptan bir yudum daha aldım, bunun yardımcı olacağını umuyordum.

Oda karanlığa gömüldü ve bir anlığına sessizliğe büründü, sanki karanlığın şoku herkesin yemek yemeyi ya da konuşmayı bırakıp aynı anda nefes almasını sağlamış gibi.

"Ne oldu böyle?" Drew özellikle kimseye sormadı.

Endişeli seslerin vızıltısı karanlığı doldurdu ve personel masadan masaya koşuşturmaya başladı.

"Bunun için çok üzgünüm," dedi sunucumuz. "Elektrikler kesilmiş gibi görünüyor. Eminim her an tekrar gelebilir."

"Elektrikler neden kesilmiş olabilir?" Tess sordu.

"Güzel soru," dedi Preston.

Ön kapı açıldı ve tekrar kapandı. Birisi dışarıya bakmıştı. Masanın geri kalanına komşu binaların ışıklarının açık olduğunu söylediğini duydum.

Preston sertleşti ve kolunu sandalyemin arkasından çekti. Etrafına bakındı ve ondan yayılan tedirginliği hissedebiliyordum. Bu durumdan hiç memnun değildi.

Koluna dokundum. "Sorun yok. Eminim geri gelecektir. Sadece bekleyeceğiz."

Bana baktı, sonra başını sallayarak başka tarafa baktı. "Bu inanılmaz bir şey."

"En azından şarabımız var," dedi Tess neşeyle ve kadehini kaldırdı.

Dakikalar acı verici bir yavaşlıkla geçip gidiyordu. Güç yok. Birkaç kişi kalkıp . Diğerleri masalarını aydınlatmak için cep telefonlarını kurdular.

ve elinden gelenin en iyisini yaparak yemeye devam etti.

"Masaların üzerinde mum olmaması çok kötü," dedi Tess. "Bu çok hoş olurdu."

Preston ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Biz gidiyoruz."

"Emin misin?" Sandalyemden kalkarken sordum. "Beklemenin sakıncası yok."

"Hayır. Bu kabul edilemez."

Ne kadar rahatladığımı itiraf etmek istemedim. Bu sürpriz yemek randevusu hiç de beklediğim gibi değildi ve oradan erken çıkmak kulağa harika geliyordu. "Tamam, sorun değil."

"Sen yapman gerekeni yap," dedi Drew ve şarap şişesini işaret etti. "En azından bunu bitireceğiz."

Tess bardağımı ona doğru kaydırды. "Bunu senin için bitirebilir miyim?" "Evet, lütfen. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de memnun oldum."

Mutfağa doğru baktım ve sahibi Eric Haven'ı gördüm. Omuz silkti, ya özür diler gibiydi ya da neler olup bittiğini bilmediğini söylemek ister gibiydi. Belki de her ikisiydi.

Preston elimi tuttu ve beni dışarıya, arabasına götürdü.

"Tüm bunlar için özür dilerim," dedi. "Orada kim bilir ne kadar oturduktan sonra akşam yemeği bile sipariş edemeyeceğimizi öğrenmek istemedim."

"Gerçekten değil. Dürüst olmak gerekirse, zaten çok yorgunum."

Ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi bana baktı. "Bunu hala kurtarabilir miyim? Seni başka bir yere götürebilir miyim?"

Tüm vücudum evi özliyordu. Bir fincan çay ve tüylü terliklerim için. Gerçekten de bunları Preston'la geçireceğim akşamdan daha mı çok istiyordum?

Bu noktada, evet. Yorgundum ve tanımadığım insanlarla yemek yeme girişimi kalan enerjimi de emmişti.

"Aslında bu geceyi bitirip eve gitmeyi düşünmüyorum. Üzgün falan değilim. Sadece çok uzun bir gün geçirdim ve başım beni öldürüyor."

Tamam, baş ağrısı biraz beyaz bir yalandı ama yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum. Ve her ne kadar evde olmak istesem de, onu davet etmeye hazır değildim. Bu da akşamımızı bitirmek için diplomatik bir yol bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Yeterince makul," dedi. "Zaten yarın sabah erkenden kalkacağım. Seni eve götüreceğim."

Rahat bir nefes aldım. Aşağılanmış gibi görünmüyordu. Bu iyi bir şeydi.

Beni eve götürdü ve kendini içeri davet ettirmeye çalışmadı. Bir beyefendi gibi beni kapıma kadar geçirdi ve yumuşak bir iyi geceler öpücüğü verdi.

Şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu değildi, kesinlikle. Ama tam bir felaket de değildi.

İçeri girdim ve olanları anlatmak için Zachary'ye mesaj atma isteğimi bastırmak zorunda kaldım. Neden ilk içgüdüm buydu? Ve neden pijamalarımı giyip sıcak bir bardak çayla kanepeye döndüğümde, Preston'la randevumu mahveden restorandaki elektrik kesintisi hikâyesini duyduğunda ne diyeceğini hayal ettim?

Muhtemelen bunun evrenin bana onun yerine onunla birlikte olmam gerektiğini söylemesi olduğunu söylerdi.

Ama kafamın arkasında, belki de haklı olabileceğini fısıldayan o küçük sesi dinlemeyecektim.

BÖLÜM 13

Marigold

STACEY son müşterimle vedalaşmak için ayağa kalktı. Ön büro o kadar çok çiçekle doluydu ki, onların üzerinden göremiyordu.

Ön kapı kapanırken, "Belki de bunlardan bazılarını kaldırmalıyız," dedim. "Çok güzeller ama üzerlerini görmek zor." Hapşırdı. "Ve ben de biraz alerjik olabilir."

"Oh hayır, çok üzgünüm." Uçtaki buketi aldım ve yan duvardaki bir konsola taşıdım.

"değil, o kadar da kötü değil. Ve gerçekten çok güzeller."

Çok güzellerdi. Ve ayrıca... çok. Preston salonun açık olduğu her gün çiçek gönderirdi. İzin günlerimde de evime gönderirdi.

Çok romantikti.

Ya da... ilk başta çılgınca romantikti. Şimdi ise biraz bunaltıcı olmaya başlamıştı.

Ama belki de işi bitmişti. İfadesini vermişti. Ne de olsa öğleyi çoktan geçmişti ve yeni bir buket gelmemişti.

Başka bir vazo aldım ve konsol masasına taşıdım. "Sanırım diğer uçtaki de artık çöpe gidebilir. Üzgün görünüyor. Başka da göndermedi, yani muhtemelen bu kadar."

"Umarım demek istemiyorum, çünkü çok tatlı ve belli ki bir izlenim bırakmak istiyor." Tekrar hapşırdı. "Ama, evet."

"Biliyor musun, ona çok güzel olduklarını ama hapşırmaya neden olduklarını söyleyeceğim."

"Sorun değil, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Çıktığım adamın istemeden de olsa senin iş gününü berbat etmesine izin vermen için bir neden yok."

Ön kapı açıldı ve belediye başkanının karısı Vicky Surrey kafasını içeri uzattı. "Merhaba Marigold. Bunlardan birini pencereye koyabilir miyim?"

Üzerinde Brielle Thayer'ın resmi olan bir Kayıp Kişiler posterini kaldırdı. "Tabii ki," dedim. "O zavallı kız hâlâ kayıp mı?"

"Korkarım öyle," dedi Vicky. "Ailesi falan derken durum biraz karışık."

"Peki ya ailesi?"

"Bir arkadaşı kayıp ihbarında bulunmuş ama ailesi aramayı iptal ettirmeye çalışmış. Zahmet etmememiz gerektiğini söylediler. Benden duymadınız ama onu geri istiyor gibi görünmediklerini söyleyebilirim."

Genç kadına karşı içimde bir sempati hissettim. "Polis hâlâ onu bulmaya çalışıyor mu?"

"Polis elinden geleni yapıyor. SPS boşluğu doldurmak için adım atıyor."

Bu beni gülümsetti. Sincap Koruma Ekibi, biri arkadaşım Audrey'i takip ettiğinde ve bu sırada birkaç sincaba zarar verdiğinde kurulmuştu. Tilikum'un kötü şöhretli sincap nüfusunu gerçekten önemsiyorlardı ama Audrey'i de korumak için ellerinden geleni yapmışlardı.

"SPS'nin yardım etmesine çok sevindim. Umarım yakında birileri ondan haber alır. Ve evet, lütfen posterini cama asın. Onun yüzünü ne kadar çok gösterirsek o kadar iyi olur."

"Çok teşekkür ederim, Bayan Martin." Cebinden çıkardığı bir rulo bantla tabelayı cama yapıştırdıktan sonra vedalaşıp ayrıldı.

İki buket daha aldım ve arka tarafa götürdüm. Onları masamın üzerine koyarken ön kapının zili çaldı. Kim olduğunu merak ettim. Öğleden sonraya kadar başka müşterim yoktu.

Saçımı kabartmak ve bluzumu düzeltmek için bir saniye ayırdıktan sonra, kimin geldiğini görmek için ön tarafa gittim. Tam zamanında köşeyi döndüğümde çiçekçinin gittiğini ve Stacey'nin elinde büyük bir buket daha tuttuğunu gördüm.

Omuzlarım çöktü. Yine mi?

"Şunları alayım." Hapşırırmaya başlamadan önce Stacey'den vazoyu almak için aceleyle ön tarafa gittim.

"Yanlışı anlamayın ama tüm bunlarla neyi başarmaya çalışıyor?"

Bu iyi bir soruydu. Biraz fazla mı abartıyordu? Bir buket güzelse, günlük çiçekler daha da mı iyi olurdu?

"Bence o sadece romantik bir kalbe sahip." Öyle miydi, yoksa bu benim hüsnükuruntum muydu? "Geri kalanları taşıyacağım ve bugünkileri ön tezgâha bırakabiliriz. Sorun olur mu?"

"Evet, onları diğer köşede tutacağım. Biri rahatsız etmemeli Ben."

Çiçekleri yeniden düzenledik, böylece hepsi Stacey'nin yüzünde olmayacaktı. Çalışıyordu. Öğle yemeği için dışarı çıkmadan önce, bir ziyaretçim vardı. Neyse ki sadece Olive Hembree hızlı bir kesim için gelmişti. Onu istasyonuma geri götürdüm ve işe koyuldum. Bir saatten kısa bir süre içinde onu şekillendirip yola çıkaracaktım.

Kapı tekrar açıldı ve zil sesi duyuldu. Durakladım ve derin bir nefes alırken gözlerimi kapattım. Eğer daha fazla çiçek gelirse ne yapacağımı bilmiyordum. Ve eğer başka bir müşteriye, onları alıp almayacağıma karar vermeliydim, ki bu bugün hiç mola vermeyeceğim anlamına geliyordu, ya da onlardan randevu almalarını isteyecektim.

"Bekle, ne yapıyorsun?" Stacey sordu.

Gözlerimi açıp ön tarafa baktım, sonra da inanamayarak gözlerimi kırptım.

Zachary Haven, Stacey'ye sıırtı, sonra büyük bir budama makasını kaldırdı ve yeni çiçekleri kesmeye başladı. Birkaç kesikle hepsi yere döküldü.

Başka bir gülümsemeyle bana göz kırptı ve kapıdan çıkıp gitti.

Stacey arkasını döndü, ağzı açık kalmıştı.

Olive sandalyede kıkırdadı. "Bunu neden yaptı?"

"Onun için kavga eden iki adam var," dedi Stacey.

"Hayır, yok."

"O zaman neydi o?" Eliyle kapıyı işaret etti.

Bir an kekeledim. "Bilmiyorum. O bir Haven. Muhtemelen bir tür şaka olması gerekiyordu."

"Şimdi de güzellik salonlarına mı şaka yapıyorlar? Ben sadece Bailey'lere şaka yaptıklarını sanıyordum."

"Öyle." Sinirli bir nefes verdim. "Zachary Haven'ı anlamamı mı bekliyorsun? Kimse anlamıyor."

Olive, "Atıştırmalık olduğu kesin," dedi.

Kendime rağmen bu beni güldürdü.

Ama Zachary ne düşünüyordu? Eğer beni kazanmaya çalışıyorsa, çiçeklerimi kesmek nasıl yardımcı olacaktı? Bu beni çıldırttı.

Gerçi kızmış mıydım? Olmalıydım ama biraz komikti. İçeri girip onları kesmesi, sonra da tek kelime etmeden çıkıp gitmesi. Ya o göz kırpışı? Gülünç biriydi ama o göz kırpış tüylerimi diken diken etmişti.

Olive'in saçına geri döndüm. Benim neyim vardı böyle? "Bana birkaç Stacey ver, temizleyeyim."

"Sorun değil, yapabilirim." Başını sallayarak güldü. "Muhtemelen bunun komik olduğunu düşünmemeliydim ama çok komikti."

Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

Kapı tekrar açıldı ve gelenin Zachary olabileceğini düşündüm. Belki de en azından şakasını temizlemesi gerektiğine karar vermişti.

Ama kesinlikle Zachary değildi. Preston'dı.

Son çiçek aranjmanından geriye kalanların yere saçıldığını görünce yüzündeki hafif gülümseme eriyip gitti.

"Ne oldu böyle?"

Cevap vermek için ağzımı açtım - ona Zachary olduğunu söylememin imkânı yoktu - ama Stacey benden önce davrandı.

"Oh, sadece Zachary Haven. İçeri girdi ve onları kesti." Tekrar güldü. "Üzgünüm, çok güzellerdi ama gerçekten komikti. Nedenini bile bilmiyorum."

Preston'ın bakışları bana kaydı, gözleri çok yoğundu. "Zachary Haven kim?"

Sesindeki sertlik tüylerimi diken diken etti. "O sadece... şey... en iyi arkadaşım Annika'nın kardeşi."

"Sana gönderdiğim çiçekleri neden kesti?"

Öfke mi? Sahiplenme? Sesinde ne vardı? "Eminim şaka yapmak istemiştir. Bazen böyledir."

Gözleri benimkilere kilitlenmiş halde yavaş adımlarla istasyonuma doğru ilerledi. "Bu benim halletmem gereken bir sorun mu?"

Tutmak mı? Bu da ne demek oluyor? "Oh, hayır. Sadece Zachary. Ve daha bir sürü güzel buketim var. Stacey'nin hapsiğine neden oldukları için onları taşımak zorunda kaldık."

Gözlerindeki sertliği heyecan verici olarak yorumlamak istedim. Kimsenin kadınına müdahale etmesini istemeyen sahiplenici bir adam. İstedğim tam olarak buydu, değil mi? Bu bakışın beni içten içe eritmesi gerekmez miydi?

Ama değildi. Beni biraz korkutuyordu.

"Preston, üzgünüm ama bir müşteriyle birlikteyim. Sadece zararsız bir şakaydı. Ben olsam bir daha düşünmezdim."

Yüz ifadesi yumuşadı ve gamzeleri küçük bir gülümsemeyle buruştu. "Elbette." Bakışları Olive'e kaydı. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Ben sordum.

"Telefonuna cevap vermiyordun. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

"Ben iyiyim, sadece çalışıyorum."

Yaklaştı ve bir kolunu uzattı. İçeri girdim ve beni kendine doğru çekerek dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Bir süreliğine şehirden ayrılmam gerekiyor. Muhtemelen sadece günün geri kalanı için, ama muhtemelen biraz daha uzun."

"Seattle'a dönmek mi?"

"Hayır. Başka bir işim var. Ama seni sonra ararım." "Tamam."

Döndü ve gitti. Uzun bir nefes aldım. "Vay canına," dedi Stacey. "Preston mıydı o?"

Sandalyenin arkasına geçtim ve Olive'in saçlarına odaklanmaya çalıştım. "Çok özür dilerim, onunla hiç tanışmadığınızı unutmuşum. Sizi tanıştırmalıyım."

"Özür dileme. Odada olduğumdan haberi olduğunu bile sanmıyorum. Görevi olan bir adamdı."

Aynada Olive'in yüz ifadesini yakaladım. birbirine bastırıyor, belli ki sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu. Ona bir haftalık Tilikum dedikodusuna yetecek kadar güzel bir gösteri sunmuştum. Cennetteymiş gibi görünüyordu.

Ve tüm kasaba birkaç saat içinde her şeyi duyacaktı.

Olive'in saçındaki son birkaç rötuşu tamamladım, Stacey onu kontrol etti ve kapıya ulaşmak için kesilmiş çiçeklerin etrafından dolaştı.

"Onları orada bırak, Stace," dedim. "Bana bir dakika ver, onları temizleyeyim."

"Bir saniye içinde yardım edeceğim. Kocamı hemen aramam gerekiyor."

Arka ofise gittim. Bir dakikaya ihtiyacım vardı. Zachary'nin maskaralıkları -ve ona öfkelenmediğim gerçeği- ve Preston'ın cevabı arasında kafam allak bullak olmuştu. Dedikodu hattı hakkında endişelenecek yerim bile yoktu. Olan olmuştu. Hikâye bir kez başladı mı, yokuş aşağı yuvarlanan bir kaya gibiydi. Onu durdurmak imkansızdı. En azından bir sonraki müstehcen hikâye ortaya çıkana kadar.

Zil bir kez daha çaldı ve gözlerimi kapattım. Şimdi burada kim vardı? Bir yerlerde saç kurutma makinelerinin elektrik çarpması tehlikesi yarattığını okuduğu için iş gününün ortasında salonu yeniden düzenlemeye hazır bir inşaat ekibiyle babam olması için kendimi zorladım.

Stacey beni çağırmadı, ben de bekledim. Belki de randevu almak için uğrayan bir müşteriydi.

Birkaç nefes daha aldım ve kalp atış hızım normale döndü. Aşağı yukarı. Belli ki babam değildi. Bir erkek sesi olabilecek bir şey duydum, ama aynı hızla kayboldu. Zil tekrar çaldı.

Kimin geldiğine bakmak için dışarı çıktım ve ön lobiyi temiz buldum. Kesilmiş buketin kalıntıları gitmiş, yerler çiçek ve yaprak dağınıklığından arınmıştı.

"Oh Stace, bunu yapmak zorunda değildin." "Yapmak zorunda değildim."

Preston temizlemek için mi geri gelmişti? Şövalyelik içgüdüleri ona bu küçük pisliği benim için temizlemesini mi söylemişti? Ne kadar tatlı.

"O zaman kim yaptı?"

"Zachary."

"Ne?"

"Bir süpürge ve çöp torbasıyla geri geldi. Onları nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Pek bir şey söylemedi, sadece temizledi ve gitti." Buharlı Kupa'dan bir fincan aldı. "Ve bunu bıraktı. Üzerinde senin adın yazıyor."

Bana sıcak fincanı uzattı, tıpayı çıkarıp kokladım ve dikkatli bir yudum aldım. Londra sisiydi, en sevdiğim içkiydi, özellikle de soğuk bir günde.

Ön pencereden dışarı baktım ama onu hiçbir yerde göremedim. Yağmur sokağa vuruyordu. Bir fırtına daha yaklaşıyordu.

Ve Zachary Haven her zamankinden daha kafa karıştırıcıydı.

Bir Arkadaş Getirmek

BRIELLE

JOHN, bacağı Brielle'inkine değecek yakın oturdu. The Office'in bir bölümünü izliyorlardı ama Brielle dikkatini vermekte zorlanıyordu. Adamın yakınlığı çok dikkat dağıtıcıydı.

Adamın dönüp onu öpmesini diledi. Ama şu ana kadar, onun çıplak çekmesine rağmen, hiç harekete geçmemişti.

Bugün sadece birasını içti ve televizyon izledi.

Belki de onun bir hamle yapmasını istiyordu. Belki de bu, ona bir temsilci olma şansı vermenin yoluydu. İnternet fenomenleri buna böyle diyordu. Cinsel ajans. Kontrolü ele alması ve ona ne istediğini göstermesi gerekiyordu.

Bu hoşuna giderdi, değil mi? Bu onu memnun eder miydi?

Onu gerçekten memnun etmek istiyordu. Onun için çok şey yapmıştı. "İnsanlar seni arıyor," dedi birdenbire.

"Gerçekten mi? Hangi insanlar?"

"Kasabadaki insanlar. Kayıp olduğun bildirildi."

Brielle bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu. Kimsenin onu aramasını istemiyordu. Bulunmak istemiyordu. Ona kalırsa sonsuza kadar John'un kulübesinde yaşamaya devam edebilirdi. Yine de bir iş bulabilmek için Vegas'a gitmesi gerektiğine dair belli belirsiz bir fikri vardı.

Ama John onu orada tutmak istiyorsa buna gerçekten ihtiyacı var mıydı?

Kimsenin onu bulacağından endişelenmiyordu. Orada değil. Tam olarak nerede olduklarını bilmiyordu ama oraya varmak için uzun bir yol kat etmişti. Güvendeydi.

"Beni bulamayacaklar."

"Hayır, bulamayacaklar."

Bunu bu kadar kesin bir şekilde söylemesi kadının tüylerini diken diken etti. Ki bu aptalcaydı. Bulunmak istemiyordu. John'un bu kadar emin olması iyiydi.

"Bunun için endişeleniyor musun?" diye

sordu. "Hayır."

"Eğer biri yaparsa, seni otobüsün altına atmayacağımı biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Beni kaçırmadın ya da başka bir şey yapmadın. Ve ben bir yetişkinim, yapabilecekleri bir şey yok."

"Biliyorum."

Koltuk minderlerine yaslandı ve huzursuzluk hissini kovalamak umuduyla birasından uzun bir yudum aldı. Vızıltısının onu eritip yok etmesine izin verdi.

Gösteriyi biraz daha izlediler, sonra John cebinden bir şey çıkardı ve avucunun içinde ona uzattı. Küçük bir haptı.

"Bu ne?" diye sordu. "Al şunu."

"Ama nedir bu?"

Bir tane daha çıkardı ve ağzına attı. "Harika hissedeceksin."

Hapı eline aldı ve ona baktı. Tonlarca kez ot içmişti ama bu farklıydı

"Güven bana," dedi John. "Buna bayılacaksınız."

Adam ona gülümsedi ve o da gülümsemekten kendini alamadı. Ağzına attı ve bir yudum birayla yıkadı.

"Çalışması ne kadar sürer?" "Çok uzun değil."

Boş bira şişesini kaptı ve ayağa kalktı. Onun kendisine bir tane daha getirmeyi teklif etmesini bekliyordu ama bunun yerine durdu ve başını eğerek ona baktı.

"Bir saniye ayağa kalk."

Biraz güldü ve etrafına bakındı, sonra adamın dediğini yaptı. "Tamam mı?"

"Pembe atleti giy."

Kıyafetlerine baktı - gri bir tişört ve spor ayakkabı. "Neden?"

Kahverengi gözleri kararmış gibiydi. "Çünkü sana söyledim."

Bir korku ürpertisi ensesindeki tüyleri diken diken etti. Ama neden? John ona asla zarar vermezdi. Korkutucu bile görünmüyordu, sadece ciddiye.

Başı biraz dönüyordu ama çok sarhoş değildi. Sadece kafası iyiydi. Ve hapı henüz hissetmiyordu. Aceleyle üst kata çıktı ve pembe atleti bulmak için çekmeceleri karıştırdı. Anlaşılan John'un onda sevdiği şey buydu. Bunu hatırlamalı ve bir dahaki sefere John eve geldiğinde onu giymeye çalışmalıydı.

Kabin. Ne zaman uğrayacağını bilmiyordu. Belki de her gün takardı.

Çatı katından aşağıya seslenmeyi düşündü, böylece yukarıya bakacak ve değişimini izlemesine izin verecekti. Küçük bir striptiz eğlenceli olabilirdi. Ve ona bir ajanı olduğunu gösterebilirdi.

Ama gömleğini çıkarmaya hazırlanarak balkona baktığında, John'un ön kapıya gittiğini gördü.

. Gidiyor muydu?

Kapıyı açtı ve Brielle'in kalbi duracak gibi oldu. Korku onu sardı ve atletini karnına bastırdı. Orada biri vardı.

Kimdi o? Onu bulmuşlar mıydı?

Saklanması gerekiyordu.

Ses çıkarmamaya çalışarak çatı katına doğru geri geri gitti. Nereye saklanabilirdi? Ya John ondan kurtulamazsa?

"Brielle?" John aşağıdan seslendi.

Ön kapının kapandığını duydu.

"Kedicik, nereye gittin?"

Uzun bir nefes alarak hızla giydi. Ondan çok kolay kurtulmuştu. Endişelenmesine gerek olmadığını bilmeliydi.

Ama dışarı çıktığında merdivenlerin başında durdu. John yalnız değildi. Yanında başka bir adam duruyordu. Benzer yapıda, zayıf ama fit, muhtemelen aynı yaşlarda.

"Sorun değil, bu benim bir arkadaşım." John ona baktı. "Andrew."

Andrew çatı katına baktı ve ona hafif bir gülümseme verdi. "Merhaba, Brielle." İçine bir rahatlama yayıldı. "Özür dilerim, başka biri olduğunu sandım."

"Aşağı gel," dedi John.

Andrew'un onun merdivenlerden inişini izleyişinde biraz rahatsız edici bir şey vardı. Gözleri bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, onu bütünüyle içine alıyordu.

Ama erkekler genelde onu güzel bulurdu. Bu yüzden Vegas'ta bir iş bulacağını biliyordu. Orada güzel kızlar için her zaman iş vardı.

"Vay canına," dedi Andrew. "Güzelmış. Nedenini anlayabiliyorum."

John onunla gurur duyuyormuş gibi gülümsedi. Bu onu daha iyi hissettirdi. "Git Andrew'a bir bira getir," dedi John mutfığa doğru başıyla işaret ederek.

"Ah, tabii." Neredeyse bir tane daha alıp alamayacağını soracaktı ama bir tane de kendisi almaya karar verdi. Onlara çocuk olduğunu düşündürmek istemiyordu.

Buzdolabından üç bira alıp açtı ve diğer odaya götürdü. John ve Andrew zaten kanepede oturuyorlardı, her biri bir köşede, ortada bir boşluk vardı.

Sonra neler olduğunu anladı. John onu arkadaşlarıyla tanıştırmak istiyordu. Yani, arkadaşlarıyla. Ama belki de bu onun en iyi arkadaşıydı. Ve ona kulübesinde kalan kız hakkında her şeyi anlatmıştı, hatta belki de onun hakkında neler hissettiğini. Ve şimdi Andrew, arkadaşının dikkatini o kadar çok çeken bu kızla tanışmak istiyordu ki onu orada saklıyordu.

Her şey çok romantik ve heyecan vericiydi.

John birayı ondan aldı ve kanepedeki boş yere doğru başıyla işaret etti. O da mutlu bir şekilde oturdu. Office hâlâ oynuyordu, bu yüzden arkasına yaslanıp birkaç dakika izledi.

Göz ucuyla Andrew'un ona birkaç bakış attığını . Aldırmadı. Sadece arkadaşının gizli kız arkadaşını inceliyordu.

John'un ondan pembe atleti giymesini istemesine şaşmamalı. Seksiydi ve onun iyi bir izlenim bırakmasını istiyordu.

Tam o sırada hapın işe yaramaya başladığını hissetti. İçine bir sıcaklık yayıldı ve gözleri doldu. Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Neden bu kadar mutlu olduğunu bilmiyordu. Elinde değildi.

"İşte böyle," dedi John, sesi yatıştırıcıydı. "İşte benim yavru kedim. Nasıl hissediyorsun?"

"Gerçekten iyi."

Ayağa kalktı ve kollarını kavuşturarak kanepeye doğru ilerledi. Kadın ayağa kalkmaya başladı ama adam ona olduğu yerde kalmasını işaret etti. Eğer onun gibi hissediyorsa, bunu belli etmeyecekti. Gerçekten hapını yutmuş muydu? Belki de sadece Brielle'in kafası çok bulanıktı.

"Vay canına," dedi başını arkaya yaslayarak. John haklıydı, inanılmaz hissettiriyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar mutlu ve rahatlamıştı.

Bir ses duydu ama mantıklı gelmedi. Fermuar mı? Neden fermuar sesi duyuyordu? Uyuşturucudan olmalı. Başını biraz salladı. Andrew pantolonunun fermuarını açıyordu.

"Tamam, tatlım," dedi Andrew. "Buraya gel."

Ne oluyordu? Yol göstermesi için John'a baktı. O da Andrew'a doğru başını salladı.

Müptela beyni ayak uydurmakta zorlanıyordu. O ne yapıyordu?

"Hadi," dedi Andrew, sesinde bir miktar kızgınlık vardı. "Önümde diz çök."

"Hayır," dedi John.

"Hayır mı? Ne oluyor lan?"

"Seni boşaltabilir ama aletini ağzına alamaz." "Ciddi misin?"

"Evet, cidden."

"Neden olmasın ki?"

"Bu bir süreç. Bunu biliyorsun."

Andrew inledi. "Buraya kadar onca yolu bir el işi için mi geldim?" John cevap vermedi. Sadece ona sert bir bakış fırlattı.

"Peki. Yine de neden bu kadar dikkatli davrandığını anlamıyorum."

Andrew onu bileğinden tuttu ve eline kaygan ve ıslak bir şey fıskırttı. "Gel buraya tatlım. Biraz bitkin olduğumu biliyorum ama yumruk yapabilir misin? İşte iyi bir kız."

John'a baktı. Gerçekten bunu yapmasını istiyor muydu? Hem de onun önünde?

Kaşları devam et der gibi kalktı.

Kafasını toparlamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı ama doğru düzgün düşünemiyordu. "Kedicik," dedi John, sesi emrediciydi. "Yap şunu.

Benim için yap." John için yapmak mı?

Pantolonu kısmen indirilmiş Andrew'a bakarken bile kendini çok iyi hissediyordu. Vücudu sıcaktı ve karıncalanıyordu. Andrew onun elini istediği yere götürdü ve o da söyleneni yaptı. Neden yapmayacağını düşünemiyordu. John onu izliyordu. Kendini iyi hissediyordu.

Onu bu şekilde memnun edebilirdi. Sadece bir kez oldu. Olacaktı İyi.

BÖLÜM 14

Zachary

FOREMAN'IN sesi şantiyede gümbürdüyordu. Birileri kışına tekneyi yiyordu. Neyse ki ben değildim. Daha da iyisi, bugünlük işim bitmişti. Sanki gecikmeler onların suçuymuş gibi hemen herkese bağırıp çağırıyordu. Kontrol edemediğim saçmalıklar hakkında beni azarlamaya fırsat bulamadan oradan ayrıldığım için mutluydum.

Ayrıca bu işi neredeyse bitirmek üzere olduğum için de memnundum. Şimdiye kadar dikkat çekmemiştim ama burada söz konusu olan bendim. Böyle bir ustabaşı varken, kafa kafaya gelmemiz an meselesiydi. Biriyle bir kez ters düştüm mü, iş kızıışmaya meyilliydi. Ve bu ihtiyacım olan son şeydi.

Aletlerimi topladıktan sonra kamyonuma doğru yola çıktım. Bağrıışmalar kesilmişti ve kimsenin kovulup kovulmadığını merak ediyordum.

Ustabaşı bağırmaktan yüzü hâlâ kızarmış bir halde garajdan çıktı. Tereddüt ettim, onun öfkesiyle uğraşacak halde değildim ama kamyonetimin yanlış tarafındaydım. Umarım geri dönerdi.

Yapmadı, uzun araba yolundan bir araba gelirken kollarını kavuşturmuş öylece durdu. Herhangi bir araba değil, siyah bir Audi. Sahibinin olup merak ettim. Şantiyedeki söylentilere göre kasabaya gelmişti ama onu hâlâ görmemişim.

İnen adam arabaya uyuyordu. Takım elbisesinden para fişkırıyordu ve kibirli bir tavırla etrafına bakıyordu, ben herkesten daha iyiyim havasındaydı. Binanın önünü incelerken yüzündeki hafif sinirli ifadeyi fark etmemek mümkün değildi.

Bekle.

Vay

anasını.

Preston mıydı o?

Geçen gece onu Marigold'la restoranda görmüşüm ama yakından değil.

Ona iyice bakamadım ama aynı adam olmalıydı.

"Bay Bradford," dedi ustabaşı.

"Programa geri döndük mü?" diye sordu.

"Tam olarak değil. Ancak gecikmelerin çoğu tedarik zinciri sorunları. Yapabileceğim çok şey var."

Bradford'lu adam sanki bu cevaptan hoşlanmamış gibi gözlerini kıstı.

"Zamanı nasıl telafi edeceksin?"

"Doğu kanadında çalışmak üzere ikinci bir ekip geliyor." "Bu da bana pahalıya patlayacak."

"Hızlı yapabilirim ya da ucuz yapabilirim. İkisini birden yapamam. Ana yaşam alanlarındaki ilerlemeyi görmek misiniz?"

Bradford telefonuna baktı. "Vaktim yok. Seattle'a geri dönmek zorundayım." "Yeterince makul. Ne zaman dönmeni beklemeliyiz?"

"Bütün hafta gidip geleceğim. Burada görmem gereken şeyler var."

Konuşmaya devam ettiler ama ben dinlemeyi bıraktım. Kendimi aptal gibi hissettim. Bilmem gerekirdi. Tabii ki Marigold'u özel bir helikopterle Seattle'a uçuracak kadar bankası olan adam, üzerinde çalıştığım canavar gibi malikaneyi inşa eden adamla aynıydı.

Ona baktım ve çenem tutuldu. Onda bir terslik vardı ve bu sadece kadınıma almaya çalıştığı gerçeği değildi. Kabul, bu ondan nefret etmem için yeterliydi ama içimden bir ses bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyordu. Ne olduğunu açıklayamıyordum. Sadece biliyordum.

Vücudum neredeyse iğrenç bir şey yapma arzusuyla titriyordu. Adamın yanına gidip Marigold'u onun elinden alacağımı söylemek için. Muhtemelen kovulmama neden olacaktı ama buna değerci.

Bir şey beni durdurdu. Bunun mantığım ve olgunluğumun ukala içgüdülerimi bastırması olduğunu düşünmek isterdim. Ama öyle değildi. Preston kim olduğumu ve onu ezmeye niyetli olduğumu bilmeden ne kadar uzun süre giderse o kadar iyi olur diye düşündüm. Eğer yüzüne vurmazsam daha fazlasını yapabilirdim.

Henüz.

Ben de kamyonetime bindim, şantiyede geçen uzun bir günün ardından evine giden başka bir elektrikçiydim. Dikkatleri üzerime çekmedim ve o hıyar da sanki onun gözünde önemsizmişim gibi bana bakmadı.

Benim işime yaradı. Her şey bitmeden önce, ben olduğumu anlayacaktı. Onu yenenin küçük kasabalı, mavi yakalı bir adam olduğunu bilecekti.

Otoyola geri döner dönmez Annika'yı aradım. "Hey, Z," diye cevap verdi.

"Helikopterdeki adamın adı neydi? Marigold'u dışarı çıkaran."

"Preston?"

"Evet ama ne?" "Neden?"
"Sadece bilmek istiyorum."
"Ne yapacaksın?"
"Marigold'u ondan çalmak dışında mı?"
"Z, sana Mari'nin numarasını vermem yeterince kötü. Sana yardım etmeye devam edemem."
"Tek istediğim adamın . Bradford mu?" Tereddüt etti. "Evet."
"Biliyordum. Teşekkürler, abla."
"Lütfen çılgınca bir şey yapma."
Sırıttım. "ama, burada benden ." "Bu yüzden endişeliyim."
"Güven bana. Ben hallederim."
"Bekle. Bir şey yapmadan Garrett'a danış." "Bunu neden yapayım ki?"
"Böylece başını belaya sokmazsın."
Gözlerimi devirdim. "Yasadışı bir şey yapmayacağım." "Z,
Eric'in restoranının elektriğini kestiğini zaten biliyorum."
"Ne? Benim bununla hiçbir ilgim yok."
"Numara yapmana gerek yok. Bu sabah Steaming Mug'da Eric'i gördüm.
Bana o söyledi."
"Bu konuda yasadışı hiçbir şey yoktu. Onunla tam bir işbirliği içindeydim."
İçini çekti. "Buna güldü ama sorun da bu zaten. Seni cesaretlendirmemeli."
"O sadece bir adama yardım ediyordu. Sadakatının nerede yattığını biliyor ve bu sadakat dışarıdan gelen zengin bir adama değil."
"Benim sadakatım de ona değil."
"Kastettiğim bu değildi. Ayrıca, içten içe benim kazanmamı istediğini biliyorum. Ve eğer desteklemiyorsan, desteklemelisin. Bu adamda bir gariplik var."
"Tabii ki böyle düşünüyorsun. Onun çıktığı kadına aşık olduğunu da düşünüyorsun."
Hayal kırıklığı içinde inledim. "Ona aşığım ve çıkmıyorlar. İki buçuk kez falan çıktılar. Ama bu kadar değil. İçgüdülerim bana karanlık bir şeyler döndüğünü söylüyor."
"Z, sen neden bahsediyorsun?"

Benimle çocuklarından biriymişim gibi konuşmasından nefret ediyordum. Yani nedenini anlıyordum ama yine de hoşuma gitmiyordu. "Bilmiyorum, sadece ona güvenmiyorum."

"Sanırım onunla hiç tanışmamışken onu savunamam. Ama Marigold'a güveniyorum ve ondan gerçekten hoşlanıyor."

Biraz öğürdüm. "Evet, anlıyorum. Seninle sonra konuşuruz." "Hoşça kal, Z. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Görüşmeyi sonlandırdım. Önce Garrett'a mı sorayım? Evet. Eminim robot kardeşim çok yardımcı olacaktır. Bana babamla konuşmamı da söyleyebilirdi.

Ama bu beni düşündürdü. Kuzenim Eric'e Marigold'un randevusunu bozmak için restoranının elektriğini kesmek istediğimi söylediğimde hiç tereddüt etmemişti. Zengin bir yabancıнын yerel kızlarımızdan üzerine çullanmasından hoşlanmıyordu. Yardım etmekten mutluluk duyardı.

Burası benim şehrimdi, lanet olsun. Bana yardım etmesi için başka kimi bulabilirdim?

Luke arkamı kollardı. Theo da öyle. Josiah'ı yeterince rahatsız edersem yardım edebilirdi ama meşguldü. Gerekirse onu destek olarak çağırabilirdim.

Ve aklıma gelen bir adam daha vardı. Bana yardım edip etmeyeceğini bilmiyordum ama bu iş tam ona göre idi.

Bunu öğrenmenin bir yolu var.

Eve gittim ve birkaç telefon görüşmesi yaptım. Sonra biraz temizlenip Timberbeast'e gittim.

Ben geldiğimde Luke ve Theo çoktan oradaydı. Luke'un açık kahverengi saçları her zamankinden biraz daha uzundu ve neredeyse siyah tişörtünün yakasına kadar geliyordu. Theo'nun soluk mavi kapüşonu ve şortu onu futbol sahasına çıkıp koçluk yapmaya hazır gibi gösteriyordu. O ve ben her zaman birbirimize çok benziyorduk - benden daha iriydi ama aynı mavi gözlere ve kare çeneye sahiptik. Gözlerimizi annemizden almıştık. Çene hattı biyolojik babamızın bize verdiği tek iyi şeylerden biriydi.

Bardaki Rocco'dan üç bira aldım -en azından kardeşlerim geldiği için bunu yapabiliyordum- ve masaya getirdim.

"Ne tür bir acil durum bu?" Ben yerime otururken Theo sordu.

"En önemli türden." Ses tonum ciddiye. "Acil bir aşk."

"Bizimle taşak geçtiğini söylemiştim," dedi Luke.

Theo birasından bir yudum aldı. "Anlaşıldı."

"Peki gerçekte oluyor?" Luke sordu. "Yoksa sadece canın mı sıkıldı? Bu arada bira için teşekkürler."

"Sıkılmadım. Bu ciddi bir durum. Marigold benim çalıştığım adamla çıkıyor."

"Ve bu bir sorun, çünkü?" Theo sordu. "Çünkü o benimle birlikte olmalı."

"Ne zamandan beri?" Luke gülerek sordu.

Gözlerimi devirmiştim. Bunu gerçekten tekrarlamak zorunda mıydım? "Ona aşığım. Aptal olduğum için yıllardır ona karşı bir pislik gibi davrandım. Ama artık aptal olmaktan bıktım ve ona nasıl hissettiğimi söylemeye çalıştım ama o çoktan Preston Bradford adında zengin bir adamla görüşmeye başladı."

Luke ve Theo birbirlerine baktılar.

"Dün gece onu dışarı çıkardı ve ben de randevunun berbat geçmesini sağladım," dedim. "Ama bu yeterli değil. Ondan nasıl kurtulacağımı ve Marigold'la nasıl vakit geçireceğimi bulmam lazım ki benimle birlikte olması gerektiğini anlasın. Ayrıca, onun çok karanlık biri olduğundan eminim, sadece nedenini bilmiyorum."

"Nasıl gölgeli?" Luke sordu.

"Sana söyledim, bilmiyorum. Sadece içgüdüsel bir his."

Luke sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yani Marigold'la ilişkisini sabote etmek ve kahraman olarak devreye girmek istiyorsun."

"Temel olarak, evet."

Theo, "Çocukça ve başarısız olma ihtimali yüksek," diye . "Ben ."

"Aynen," dedi Luke.

Sırıttım. Bu adamların arkamı kollayacağını biliyordum. "Annika ve Audrey'nin yardım etmesini sağlamaya çalıştım, ama onların da en iyi kız arkadaş meseleleri var."

"Bu adil," dedi Theo.

"Evet, olan oldu."

"Dün geceki randevusunu nasıl mahvettin?" Luke sordu.

"Bulunduğu restoranın elektriğini kestim. Sabırsız piç ayrılmadan önce beş dakika bile beklemedi. Çok kolay oldu."

Theo'nun kaşları . "Nerede olduklarını nereden biliyordun?"

"Onları takip ettim."

Luke güldü ve Theo başını salladı.

"Sanırım takip etmenin söz olmadığını biliyoruz," dedi Luke.

"Onu takip etmiyordum. Sadece onu bir restorana kadar takip ettim." Durakladım. "Tamam, bu aslında takip etmektir. Ama mesele de bu, onu sürekli takip edemem. Bir noktada beni yakalayacak ve bu onu çıldırtacak. Zaten onu kızdıracak yeterince şey yaptım, benden hoşlanmasını sağlamalıyım."

Theo, "Evet, onun randevularını mahvetmek muhtemelen sana puan kazandırmayacak," dedi.

"Ya tam tersini yaparsan?" Luke sordu. "Onu daha iyi randevulara götür." "Bu onu özel bir helikopterle Seattle'a götüren adam değil mi?" Theo sordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

"Herkes biliyor."

Yine gözlerimi devirdim. "Evet, işte o adam. Ve ona her gün çiçek gönderiyor. Her lanet gün. Ne oluyor lan?"

"Öyleyse ona daha iyi çiçekler gönder," dedi Luke.

"Bunun bir faydası olmayacak. Ve sen söylemeden önce, cebi dolu bir adama yetişemeyeceğimi biliyorum. Özel bir helikopterle rekabet etmek için ne yapacağım?"

Theo gülümsemeye başladı. "Ya...?"

Hayır. "Ne?"

"Düşünüyordum da, ya onunla randevusu varsa ama adam son anda iptal etmek zorunda kalırsa. Hayal kırıklığına uğrar."

Ne demek istediğini anladığımda kaşlarım havaya kalktı. "Ve onu daha iyi hissettirmek için araya girebilirim."

Theo, "Onu takip etmene gerek kalmayacak, çünkü randevusu iptal olursa muhtemelen evde olacaktır," dedi. "Ve diğer adam da yoldan çekilmiş olacak."

"Bu işin gidişatını sevdim," dedim.

"Ama bir randevuyu iptal etmek zorunda kalırsa bunu nasıl bileceksin?" Luke sordu. Ona sııttım.

"Oh," dedi Luke. "Ne demek istediğini anlıyorum."

İçgüdülerimin doğru olduğunu biliyordum. Luke ve Theo arkamı kolluyordu. O da öyle. Bu tamamen onun alanıydı.

Sanki bir işaretmiş gibi kapı açıldı ve Gavin Bailey içeri girdi. Gözlerimiz buluştu ve çenelerimizi eğdik.

Gavin masamıza geldiğinde Luke biraz endişeli görünüyordu. Onu suçlamadım. Gavin'le aramızdaki kan davasında son direnen ben olmuştum.

Gavin ve ben sayamayacağım kadar çok kez neredeyse yumruk yumruğa gelmiştik. İkimiz de biraz sinirliydik.

Gavin koca ve baba olduktan sonra epey sakinleşmişti, ama şakacı köklerine geri dönme fırsatını kaçırmayacağını umuyordum, ama bu kez yeni bir hedefle.

Bir sandalyeyi döndürdü ve geriye doğru yatırdı. "Hey, pislikler."

Luke kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Onu sen mi aradın?"

"Ona kız arkadaşımı çalmaya çalışan bir pislikten kurtulmak için yardıma ihtiyacım olduğunu söyledim. İlgilendiğini söyledi."

"Onun gerçekten senin kızın olmadığını biliyorsun, değil ?" Theo sordu.

"Odaklanabilir miyiz?" Gavin'e döndüm. "Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, yani fiziksel acıya neden olsa da, yardımınıza ihtiyacım var."

"Neden ben?" Gavin sordu.

"Çünkü kadar deli olan tanıdığım tek erkek sensin." Omuz silktim.

Gavin'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. ". Hadi yapalım şu işi."

BÖLÜM 15

Marigold

Hazırlanırken mideme bir parça gerginlik yayıldı. Bu sefer bir son dakika randevusu değildi ama Preston'ın arkadaşlarıyla tekrar buluşup buluşmayacağımızı da bilmiyordum. Arkadaşları yeterince iyi görünüyordu ve onlardan kaçınmak için bir nedenim yoktu, ama içimde garip bir his vardı.

Rujumu sürdüm ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Drew ve Tess ile bir öğünün tamamını bile geçirmemiştım. Nasıl bir sonuca varabilirdim ki? Onlar hakkında çok az şey biliyordum, öyleyse neden onlarla bir akşam geçirme düşüncesi beni bu kadar endişelendiriyordu?

Telefonum çaldı. Arayan Preston'dı. "Merhaba," diye cevap verdim.

"Hi- Bekle." Sanki telefonu kendinden uzak tutuyormuş gibi sesi hafifçe boğuklaştı. "Ben nereden bileyim? Bu konuda bir şeyler yap."

"Her şey yolunda mı?"

"Hayır. Her şey yolunda değil. Tüm şantiyem haşarat istilasına uğramış durumda."

"Olamaz! Fareler mi?"

"Sincaplar." Sanki tadı kötüymüş gibi kelimeyi tükürdü.

Bir kahkaha attım. Tilikum sincapları maskaralıklarıyla ün salmışlardı.

"Oraya nasıl gittiler?"

"Hiçbir fikrim yok ama her yerdeler. Kahretsin, bir tane daha var. Hayır, dört tane daha. Cidden, hangi cehennemden geliyorlar?" Sesi yine kısıldı. "Neyi buldun? Oraya nasıl geldiler? Tanrı aşkına. Marigold, üzgünüm, bununla ilgilenebilmek için iptal etmek zorundayım. Bu bir kabus."

"değil, ne yapman gerekiyorsa yap."

"Seni sonra ararım." Aramayı sonlandırdı.

Bu ani olmuştu, ama görünüşe göre acil bir sincap durumu vardı. Sadece Tilikum'da.

Bir an ne yapmak istediğimi düşündüm. Giyinmişim, dışarı çıkmaya hazırdım. Belki arkadaşlarım spontane bir kızlar gecesi için boştu. Kontrol etmekten zarar gelmezdi. Grup sohbetimize bir mesaj gönderdim.

Merhaba hanımlar! Giyinip kuşandım ve gidecek bir yerim yok. Bu gece boş olan var mı?

Annika: Keşke ama kızların ikisi de hasta

Isabelle: Bir şeyler dönüyor olmalı çünkü benim çocuklarım da hasta.

Olamaz! Çok üzgünüm. Mari Teyze'den tatlı çocuklarına kocaman sarıl.

Audrey'nin boş olmasını umarak bekledim. Henüz çocuğu yoktu, sadece köpekleri vardı.

Audrey: Bu çok eğlenceli olurdu ama annemle yemek yiyeceğiz.

Omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü. Arkadaşlarımla geçireceğim bir gece bile eğlenceli olabilirdi. Elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı arkadaşlarımla yoga pantolonlu bir akşam için seve seve takas edebilirdim. Ama bu gece öyle bir şansım yoktu.

Ben: değil, tamamen anlıyorum! İyi akşamlar, kankalar!

Telefonumu yere bıraktım, sonra rujumu silmek için bir mendil aldım. İptal edilen planlar ve meşgul arkadaşlar için surat asmak yerine, elimden gelenin en iyisini yapmaya karar verdim. Dışarıda geçirdiğim bir akşam kadar içeride geçirdiğim bir akşamın da tadını çıkarabilirdim.

On dakika sonra üzerimde bir tişört ve yoga pantolonum, ayaklarımda tüylü terlikler, elimde dumanı tüten bir fincan çay ve hazırda güzel bir kitap vardı. İçimi bir hoşnutsuzluk duygusu kemiriyordu ama bunun nedeni evde olmam değildi. Preston iptal ettiği için hayal kırıklığına mı uğramıştım yoksa rahatlamış mıydım karar veremiyordum.

Birlikte vakit geçirme fırsatını kaçırdığımız için hayal kırıklığına uğramak istiyordum. Ve de. Ama makyajımı siler silmez ve elbisemi değiştirir değiştirmez bir rahatlama hissettim. Ve bu beni biraz rahatsız hissettirdi çünkü bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

Çayımı alıp koltuğa yerleşirken telefonum yine çaldı. Bu sefer arayan Zachary'di. Doğrudan sesli mesaja göndermek yerine tereddüt ettim.

Zaten kendimi düşünme modunda olduğum için, kalbimin nasıl çarptığını ve onun sesini duyma düşüncesiyle duyduğum küçük özlem ve heyecanı fark ettim.

İyi değil.

Ama uzun zamandır Zachary Haven'a karşı -yersiz de olsa- bir aşk besliyordum. Ona karşı beslediğim duygu akıntıları çok derindi.

"Alo?"

"Hey, cevap vermene sevindim. Ne ?" "Evde oturuyorum."

"Evet, ben de. Arkadaş ister misin?"

Gözlerimi kapattım. Kesin bir evet sesi boğazımdan yukarı çıkmaya çalıştı ama dudaklarımdan geçmeden yuttum. Zachary ile bir akşam geçiremezdim. Preston'la ilgili bile değildi. O ve ben özel değildik. Yanlış bir şey yapmış olmazdım.

Ama Zachary Haven tehlikeliydi.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Hmm. Ya bu bir randevu değilse? Ben bile bunu bir randevuya dönüştürmeye çalışmıyorum. Sadece iki arkadaş takılıyoruz."

"Randevu değil mi?"

"Bu bir randevuya bile benzemez."

"Ve sen hiçbir şey denemeyeceksin?"

"Sana söyledim, bana güvenebilirsin."

Sesi farklıydı, en ufak bir alaycılık yoktu. Sesi dürüsttü. "Tamam. . Ama sadece arkadaş olarak. Ve sen de gelmelisin. çünkü ben zaten rahatım." "Tamamdır.

Birazdan görüşürüz."

Aramayı sonlandırdım ve uzun bir nefes aldım. Büyük bir hata mı yapıyordum? Bunu öğrenmek üzereydim.

Zachary'nin gelmesi biraz zaman aldı ama geldiğinde nedenini anladım. Kapıyı açtığımda onu kapüşonlu bir tişört ve eşofman giymiş, elinde bir pizza kutusu ve marketten aldığı bir poşetle buldum.

Sırıttı ve damarlarıma dolan sıcaklığı ve kalbimin çırpınışını görmezden gelmek imkânsızdı. Ama bana hep böyle hissettirmişti. Muhtemelen o etraftayken gergin olmaya şartlanmışım.

"Acıkmışsındır diye pizza aldım." Çantayı kaldırdı. "Ve dondurma. Çünkü dondurma."

Güldüm ve içeri girebilmesi için kenara çekildim. Spor ayakkabısının dizinde bir delik vardı. Kesinlikle randevu kıyafeti değildi.

Bu iyiydi.

"Teşekkürler." Pizza kokusunu içime çektim. "Geldiğine sevindim. Açlıktan ölüyorum."

"Aynen. Hadi yiyelim."

Yiyecekleri mutfğa getirdi ve ben de dondurmayı buzluğa koydum. Naneli çikolata parçacıklı dondurmaydı, yeşil boyasız olanlardan. En sevdiğim. Dolaptan iki tabak çıkardım ve tezgâhın üzerine koydum.

"Pepperoni." Pizza kutusunu açtı. "Süslü pizzalar çok fazla randevuya benzeyecek gibi görünüyordu, bu yüzden basit tuttum. Artı, sen biberli seviyorsun, işte böyle."

"Pepperoni pizza sevdiğimi nereden biliyorsun?"

Gözlerime baktı ve tekrar sırtıttı. "Biz birlikte büyüdük. Pepperoni, asla sosis değil."

Bu doğruydı. Annika'yla yatıya kalmak için Havens'larda sayısız gece geçirmiştım, çoğu zaman da pizza yerdik. Yine de hatırlaması çok dokunaklıydı, özellikle de sosis konusunu. Bir keresinde onların evinde sosisli pizza yemiş ve o gece hasta olmuşum.

"Hâlâ pizzanın üzerinde sosis yiyemiyorum," dedim. "Bu olay olduğunda on yaşında olmalıydım."

"Kulağa doğru geliyor."

"Bunu gerçekten hatırlıyor musun?"

"Reese'in üstüne kustun. Nasıl unutabilirim ki?"

Bir elimi alnıma götürdüm. "Üzerine kustum, değil mi? Aman Tanrım, bu korkunçtu."

"Hepimiz çocuktuk. Ne yapacaksın?"

Peçeteleri aldım ve pizzalarımızı kanepeye götürdük.

"Senin evin her zaman çok eğlenceliydi," dedim.

"miydi? Sadece gürültülü olduğunu hatırlıyorum."

"Öyleydi ama benim sevdiğim yanı da . Büyük, bir aileniz vardı ve her zaman bir şeyler oluyordu. Benim evimden çok farklıydı."

"Seninki nasıldı?"

"Daha sessiz. İyiydi, sadece etrafımda başka çocuklar yoktu."

"Zavallı ailemin ne bilemedikleri kadar çok çocuğu vardı." "Siz o kadar da kötü değildiniz."

"Oldukça kötüydük." Zachary gözlerini kaçırdı. "Özellikle de ben." "Başınızı çok belaya soktunuz, değil mi?"

Kıkırdadı. "Her zaman. Hâlâ da öyle sayılırım."

Bu itirafın beni neden gülümsettiğini bilmiyordum ama . Gösteriş yapmadığı zamanlarda çok sevimliydi.

"Timberbeast'te Cory Wilcox'a vurduğun zamanki gibi mi?"

"Bunu hak etmişti. Kız arkadaşına ne dediğini duymadınız."

"Bu yüzden mi ona vurdun?"

"Evet. Ne sandın, sebepsiz yere kavga ettiğimi mi?"

"Sadece bilmiyordum. Neler olduğunu göremeyecek kadar uzaktaydım."

"Ona çöp gibi davranıyordu. Bana kalırsa bunu hak etmişti."

Yumruk yumruğa bir kavgaya göz yummak istemezdim, ama biraz -Zachary'nin centilmenliğini söylemeye cesaret edemiyorum. En azından insanlar için ayağa kalkma şekli. Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm. Düşünmeden acele etme eğiliminde olsa da, kalbi doğru yerdeydi.

"Siz gittikten sonra Garrett ne yaptı?" "Beni eve götürdü."

"Bu iyi bir şey. Sizi tutuklayacağından biraz endişeliydim."

"Sen ben de," dedi sırtarak, sonra boş tabağıma baktı. "Biraz daha pizza ya da dondurma ister misin?"

"Sanırım dondurma için hazırım."

"Hadi yapalım şunu."

Onu mutfağa kadar takip ettim ve o dondurmayı kaşıklamaya başlarken ben de tabaklarımızı lavaboya koydum. Dirseklerimizi çarpıştırdık ve temasımızın fırçası heyecan vericiydi. Nefesim boğazımda ama o hiç tepki vermedi. Dondurmayı kaseye doldurmaya devam etti.

Ve benim istediğim de buydu. Ona arkadaş olarak takılacağımızı söylemiştim. Bunun bir randevu gibi olmaması gerekiyordu. O sadece benim isteklerime saygı duyuyordu.

Bu da beni daha fazla kazara temas istememe neden oldu. Neyim vardı benim?

Bana bir kase dondurma uzattı ve ben de onu kanepeye götürdüm, kendime kesin bir şekilde mesafemi korumamı söyledim. Hormonlarım her ne yapıyorsa, bunun aklımla ya da kalbimle hiçbir ilgisi yoktu.

Zachary tehlikeliydi. Bunu unutamazdım.

Rahatça kanepeye uzandı ve ayaklarını sehpaye dayadı, sonra başıyla dondurmamı işaret etti. "Nasıl olmuş? Hâlâ en sevdiğin mi?"

"En sevdiğim olduğunu nereden biliyorsun? Başka bir çocukluk yatıya kalma anısı mı?"

"Hayır. Sana bir keresinde Zany Zebra'da rastlamıştım. Yanında bir adam vardı ve ona en sevdiğin aromanın olmadığını söylediğinde seninle bu konuda tartışmaya çalıştı. Sanki naneli çikolata parçacıklı kimsenin favorisi değilmiş gibi."

"Bunu hatırlıyorum. İkinci bir randevu alamadı."

"Anlamıştım. Sen bunun için fazla zekisin."

Benim de Preston'la çıkmak için fazla zeki olduğumu söylemesini bekledim ama bu fırsatı değerlendirmedim.

Belki de Zachary Haven'ın görgü kuralları vardı.

Bunun yerine konuyu değiştirdi ve çocukluğumuzdaki komik hikâyelere geri döndü. Bana kardeşleriyle birlikte sopalardan inşa etmeye çalıştıkları kaleden ve Bailey kardeşlere yaptıkları en sevdiği şakalardan bahsetti.

Bailey'lerin *Dirty Dancing*'in ev yapımı versiyonuyla arabalı sinemayı kaçırdıkları zamana güldük. O gece Isabelle'le birlikte oradaydım. Diğer herkesle birlikte öfkelenmiş gibi yapmıştık ama aslında bunun çok komik olduğunu düşünmüştük. Zachary ve kardeşlerinin de bu mizahı bulduklarını keşfetmek ilginçti. Zachary, Gavin'le aralarında arkadaşlığa benzer bir şey olduğunu bile itiraf etti.

Ben de ona bir şeyler anlattım. Babamın sormadan menzilimi değiştirdiğini ve annemin her zaman bir şeyleri nasıl unuttuğunu. En kötü ilk buluşma hikâyelerimden birkaçını paylaştım ve Annika'nın Levi Bailey'e aşık olmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu anlattım. Biyolojik olmayan yeğenlerim -Annika ve Isabelle'in çocukları- hakkında konuştum ve hatta bir gün anne olmayı ne kadar çok istediğimi itiraf ettim.

Her şeye rağmen dostça davranmaya devam etti. Beni dinledi, konuştu ve güldü ama asla yaklaşmak için bir bahane üretmedi. Asla elini kalçama sürtmeye ya da alanıma girmeye çalışmadı.

Konuşmaya o kadar dalmıştık ki, ben esnerken ağzımı kapatana kadar ikimiz de saatlerin geçtiğini fark etmedik. Temizliğe yardım etti ve ayrılırken sadece hoşça kal dedi.

Kapıyı kapatıp kamyonetinin garaj yolundan aşağı inerken çıkardığı sesi dinlerken, bunun ne kadar kolay düşünmeden edemedim. Ben

Bir an için makyajsızlığımı ya da kıyafetimi düşündüm. Uzun zamandır tanıdığım biriyle yağlı pizza ve dondurma yediğim bir akşamın tadını çıkarmıştım.

Zachary Haven'ın farklı bir yönünü görmüşüm. Ve hoşuma gitti. Hem de çok sevdim.

Belki de istememem gereken ulaşılmaz kötü çocuk o değildi. Beni yıllardır tanıyan bir adamdı. Rahat ve konuşması kolay bir adamdı.

Ve düşündüğümden daha fazla önemseyen bir adam.

BÖLÜM 16

Zachary

Gavin bana bir kavanoz fıstık ezmesi fırlattı.

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" diye sordum.

"Fiona yöntemi mi? Oh, evet. Kusursuzdur."

Kapağı çevirerek açtım ve iç contayı çıkardım, ardından bir spatula ile bir kaşık fıstık ezmesi çıkardım. Birazını ağaç dalına sürdüm.

"Sadece kurabiyelerin yapışabileceği kadar kalın olduğundan emin olun." "Anladım."

Fiona metodu adını Gavin'in baldızı Fiona Bailey'den alıyordu, kendisi kasabada sincaplara fısıldayan kişi olarak tanınıyordu. Evindeki sincapları engelli bir parkurdan geçmeleri için eğitmişti ve yıllar sonra bile Bailey'lerden bunu kabul etmese de Timberbeast'teki fındık bombası şakasına karışmış olmalıydı.

Kabul, bunu hak etmiştik. Onların takıldığı Caboose'a da benzer bir şaka yapmıştık.

Ama Fiona aynı zamanda bir sincap vakasını hiçbir sincaba zarar vermeden temizlemenin en iyi yolunu da bulmuştu. Bu yüzden ormanda eski düşmanım ile birlikte dev bir sincap yemi yapıyordum.

Sadece Tilikum'da.

Sincapları Preston'ın iş sahasına bırakmıştık ama orada kalmalarını istemiyordum. Muhtemelen onları toplamaya başladılar. Elbette, baş belası olabilirlerdi, ama hiçbirinin bir şaka uğruna öldürülmesini istemedim. Tam bir pislik değildim.

Yine de şakanın en iyi kısmı keçiler olmalıydı. Keşke ben de orada olup görebilseydim. Gavin bir şekilde koca bir keçi sürüsü getirmiş ve onları sincapların arasına salmıştı. Yarım kalmış binanın içinde ve çevresinde dolaşmışlar, yerleştirdiğimiz sincap ödülleri koklamışlar ve Preston'ın ekibine kafa tutmaya çalışmışlardı.

Gavin'in bizi geride bıraktığını kabul etmek istemiyordum ama başardı.

Fıstık ezmesini yaymaya devam ederken zihnimde oluşan kaos görüntüsüne güldüm. Görünüşe göre işin anahtarı sadece fıstık ezmesi ya da onunla birlikte kullandığımız kuş yemi değil, Nature's Basket'ten aldığımız kurabiyelerdi. Fiona onlara sincap krakeri diyordu. Ağaçlara yapışmış kurabiyelerin birleşimiyle ilgili bir şey küçük emicileri çıldırttı.

Kelime oyunu yapıyorum.

Bu onları Preston'ın iş sahasının her tarafına sakladığımız benzer yiyecekleri aramaktan alıkoyacaktı. Zaten şimdiye kadar onları temizlemiş olmalıydılar, bu yüzden yeni bir zula onları zarardan uzak tutacaktı.

"İşe yarayıp yaramadığını bana söylemedin," dedi Gavin. "Onu iptal etti mi?" "Mükemmel çalıştı. İptal etti ve tahmin edin kim

Dün gece yapacak bir şeyiniz yok muydu?"

Gavin gülümsedi.

"Güzel."

"Sonunda onunla takılabildim. Beni arkadaş olarak görmeye çalışıyor ama bu başka bir konu. Bununla başa çıkabilirim. Yardımlarınız için tekrar teşekkürler."

"Evet, neden olmasın? Eğlenceliydi. Uzun zamandır bu kadar büyük bir şaka yapmaya çalışmamıştım. Paslanırım diye endişelendim."

"Bisiklete binmek gibi

bir şey." "Aynen öyle."

"Bana anlatmalısın. Keçileri nasıl içeri ve dışarı soktun?" "Bir sihirbaz sırlarını asla açıklamaz."

"ama dostum. Kimin keçileriydi onlar?"

Sırttı. "Harry Montgomery."

"Onları almana izin mi verdi?"

"Sorun olmadı. Bir not

bıraktım."

Kıkırdadım. Gavin ve benim ezeli düşmanlar olarak büyümüş olmamız muhtemelen iyi bir şeydi. Arkadaş olsaydık başımız çok büyük belaya girerdi.

"Sana bir borcum var."

Boş bir fıstık ezmesi kavanozunu yere fırlattı. "Yok, biz iyiyiz. Skylar ve ben geçen gün kasabada Preston denen adamla karşılaştık. Karıma bakışı hiç hoşuma gitmedi."

"Gördün mü? Bu adamda bir gariplik var."

"Katılıyorum."

"Gavin Bailey anlıyor," diye mırıldandım kendi kendime. "Neden anlamadığımı bilmiyorum."

"Bu yeterli olabilir." Geri çekildi ve ellerini kalçalarına koyarak yaptığımız işi inceledi. "Ama emin olmak istiyorsan, şu bir ağaç daha dikebilirsin. Bunu bulduktan sonra onlara yapacak başka bir şey verirsin."

". Ama eve, ailenin yanına dönmelisin." "Pekâlâ.

Teşekkürler Haven."

"Sen de, Bailey. Görüşürüz."

Bütün boş kapları aldım ve çöp torbasını kamyonetimin arkasına koydum. Doğruca çöplüğe götürecektim; kanıtlardan kurtulmak zorundaydım. Gavin'in dediği gibi, yaptığımız şey muhtemelen yeterliydi. Başka bir sincap yemi yapmama gerek yoktu. Ama eşek şakasinda aşırıya kaçmıştık, temizlemede de aşırıya kaçabileceğimi düşündüm.

Özellikle de Marigold hiçbir hayvanın zarar görmesini istemediği için. Sincaplar bile.

Şehre doğru yola çıktım ve Nature's Basket marketinin önüne park ettim. Etrafta fazla insan olmadığı için saat hâlâ erkendi. Theo ve Luke şaka için gerekli malzemelerin alınmasına yardım etmiş, şüpheli görünmemesi için malzemeleri dağıtmışlardı. Şimdi tek yapmam gereken kaşları kaldırmadan biraz daha fıstık ezmesi ve kurabiye almaktı.

Bir sepet kaptım ve sincap kırma malzemelerinin belli olmaması için birkaç şey ekledim. Fıstık ezmesi reyonuna dönerken durakladım. Craig Martin diğer tarafa doğru yürüyordu.

Marigold'un babası.

Bir an için gözlerimiz buluştu. Sonra sanki kim olduğuma dair hiçbir fikri yokmuş gibi yanımdan geçip gitti.

Her zamanki gibi. Benim Marigold'u onca yıl görmezden geldiğim gibi o da beni görmezden geldi.

Bu daha sonra garip bir hal alacaktı ama şu anda yapabileceğim bir şey yoktu.

Bir miktar daha fıstık ezmesi aldım ve sepete attım. Bir insanın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazlaydı ama sorulardan kaçınmak için kendi kendime kasadan geçebilirdim.

Kurabiyeler başka bir reyondaydı, ben de o tarafa yöneldim. Köşeyi döndüm ve tekrar durdum.

Marigold.

Sanki çatı açılmış, tek bir güneş ışınının onun üzerinde parlamasına izin vermiş ve onu altın ışıyla parlatmıştı. Bir şey aramakla meşguldü, ben de onu izleyerek bekledim. Soluk mavi yün bir palto ve kahverengi bir elbise giymişti.

diz boyu çizmeler. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve bir an için ellerimi o saçlara sokma fantezisi içinde kayboldum.

"Zachary?"

Göz kırptım. "Hey."

Bana dostça gülümsedi. Benim zevkime göre fazla dostçaydı ama en azından kafasını karıştırmışım gibi bakmıyordu.

"Neyin peşindesin?" diye sordu.

"Sadece birkaç şey alıyorum. Babanı gördüm."

"Gerçekten mi?" Etrafına bakındı. "Burada olduğunu bilmiyordum. Belki çıkarken onu görürüm."

"Bugün çalışıyor musun?"

"Evet, bundan sonra oraya gidiyorum. Stacey ve kendim için atıştırmalıklar bulundurmaya severim ama onun sevdiği kurabiyeleri göremiyorum."

"Bu gece için planın var mı?"

Bakışları bana kaydı. "Neden?"

"Tekrar takılabiliriz diye düşünmüştüm."

"Arkadaş olarak, dün geceki gibi mi?"

Ağzımın bir köşesi kalktı. "Hayır. Bu sefer bir randevu olacak." "Bunu bir randevu haline getirmeye çalışmayacağını söylemiştin."

Aptal arabanın yoluma çıkmamasını dileyerek bir adım daha yaklaştım. "Hayır, dün geceyi bir randevu haline getirmeye çalışmayacağımı söyledim. Bugün hakkında hiçbir şey söylemedim."

Gülümsemesini saklamaya çalışıyordu. Dudaklarının kenarlarında dans ettiğini görebiliyordum. Aşağı baktı ve ifadesi değişti, kaşları birbirine yaklaştı.

"Neden bu kadar çok fıstık ezmen var?"

Uh-oh. Kahretsin, ona yalan söyleyemezdim. Ama ona doğruyu da söyleyemezdim. "Gavin Bailey onu almamı söyledi."

Dostum, Z. Bu berbat bir cevaptı.

"Gavin Bailey neden sana o kadar fıstık ezmesi almanı söyledi?"

Omuz silktim.

"Ne saklıyorsun?" Rafa baktı ve bir kutu fıstık ezmeli kurabiye aldı.

"Bunları almaya mı geldin?"

"Belki."

"Aman Tanrım. Sendin, değil mi?"

Ağzımı kapattım.

"Preston'ın şantiyesine sincapları salmışsın. Fıstık ezmesi bunun için."

"sincapları serbest bıraktıysam, neden şimdi fıstık ezmesine ihtiyacım olsun ki? Bu zaten oldu."

Kurabiye kutusunu neredeyse arabama fırlatacaktı. "Fiona yöntemi."

"Fiona yöntemini nereden biliyorsun?" "Tilikum'daki

herkes Fiona yöntemini biliyor."

"Düne kadar bilmiyordum. Neden her şeyi en son öğrenen hep ben oluyorum?"

"Zachary, bana bak."

Gözlerimi sıkıca yere diktim.

"Bana bak. Gözlerimin içine bak ve Preston'ın inşaat alanını sincaplarla doldurmadığını söyle."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırmak, başımın üzerinden bir arabayı kaldırmaya çalışmak gibiydi. "Yaptım ama keçiler Gavin'in suçuydu."

"Keçiler mi? Keçiler de mi vardı?"

"Gavin keçileri getirdi. Bunu yapacağını bile bilmiyordum." "Yani dün gece bir tuzaktı. Preston'ın iptal etmek zorunda kalacağından emin oldun ve sonra da beni aradın. Tam bir aptalım. Tabii ki düştüm. bunun için."

"Sen hiçbir şeye kanmadın. Sadece seninle vakit geçirmek için bir şans istedim."

"Bu senin için gerçekten bir oyun, değil mi?" "Hayır. Bu bir oyun değil. Yemin ederim."

"Şimdi de bana geçen gece restoranın elektriğini kestiğini söyleyeceksin." Gözleri büyüdü. "Sen yaptın, değil mi? Gitmek zorunda kalalım diye elektriği kestin."

"Dürüst olmak gerekirse, sadece birkaç dakikalığına dışarıdaydı. Randevunuzun bu kadar sabırsız olması benim suçum değil."

"Zachary, sana inanamıyorum. Neden Preston'la randevularımı sabote etmeye çalışıyorsun?"

"Çünkü onunla birlikte olmamalısın. Benimle olmalısın."

Uzun bir süre bana baktı ve yüz ifadesini okuyamadım. Az önce söylediğim şeyin çiğ dürüstlüğü çok acıtmıştı. Sözlerimi geri almak istedim. Doğru olmadığı için değil; doğrudu. Hatta bunu ona daha önce de söylemişim. Ama bir şekilde bu farklıydı. Fazla doğrudu. İğneleyici bir ifadeye büründürmek, şaka yapmak ve dokunulmazmışım gibi davranmak istedim. Ama ağzımdan kaçırmıştım ve şimdi geri alamazdım.

"Şu anda sana ne diyeceğimi bilemiyorum." Bir adım geri çekildi. "Bu çok fazla ve benim işe gitmem gerekiyor."

Arkasını döndü ve ben onun koridorun diğer ucundaki köşede kayboluşunu izledim.

Sadece durum olarak çok değildi. *Ben* çok şeydim. Demek istediği buydu.

Belki de öyleydim.

Belki de ben çok fazlaydım.

BÖLÜM 17

Marigold

HER ŞEY YANLIŞTI.

En azından kafamda. Ya da belki kalbimde. Emin değildim.

Audrey'nin evindeki kanepeye uzanmıştım, köpeği Max - gelmiş geçmiş en tatlı köpek - yanıma sokulmuştu. Diğer köpeği Maggie de ateşin yanında uyuyordu. Dışarıda yağmur yağıyordu ama biz çay ve kurabiyelerle sarmaş dolaştık ve onların düğünü için hazırladığım dosya sehpanın üzerinde açık duruyordu.

Zachary'yi dükkânda görmeyeli birkaç gün olmuştu ama duygularım sürekli dikkatimi dağıtmaya devam ediyordu. Ona kızgın olduğumdan değil, tam olarak değil. Sadece ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Dün gece Preston'la olan randevum yardımcı olmamıştı. Randevunun kendisi iyiydi. Sincap yoktu, sürpriz çifte randevu yoktu, elektrik sorunu yoktu. İptal etmek zorunda kaldığında telefonda bana kısa konuştuğu için özür dilemek için çiçek getirmişti -gereksiz ama nazikti- ve beni yemeğe götürmüştü. Güzel yemek, yakışıklı adam, hoş sohbet.

Daha ne istiyordum?

"Mari?"

Gözlerimi kırpıttım. "Özür dilerim. Bir şey mi söylediniz?" "Hayır, ama pencereden dışarı bakıyordun."

"Kusura bakma. Senin düğünün hakkında konuşuyor olmalıydık ve ben burada senin kanepende uyukluyorum."

Gülümsedi. Josiah'nın ona büyük gelen pazen gömleklerinden birini giymiş çok sevimliydi. "Düğün için endişelenmiyorum. Her şey yolunda gidiyor. Peki ya sen? Sen iyi misin?"

"Dürüstçe mi? Bilmiyorum."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Marlene Haven'ın Audrey'e verdiği örgü battaniyeyi kucağıma çektim. "Preston'la görüştüğümü biliyorsun. Ve o harika biri. O harika biri."

yakışıklı ve ilginç. Tam da her zaman tanışmayı hayal ettiğim türden bir adam."

"Yani iyi gidiyor mu?"

"Evet." Tereddütüm kelimeyi ne kadar uzun söylediğimden belliydi. "Ama beni duraksatan birkaç şey oldu. Sorun değil, hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Keşke Zachary araya girmeden onu tanımaya devam edebilseydim. Böylece onunla çıkmaya devam etmek isteyip istemediğime gerçekten karar verebilirdim."

Yüzünü buruşturdu. "Z sorun mu çıkarıyor?"

"Bu Zachary Haven, ne zaman sorun çıkarmıyor ki?" İçimi çektim. "Görünüşe göre Preston'ın inşaat alanını sincaplarla doldurmak için Gavin Bailey ile işbirliği yapmış. Preston randevumuzu iptal etmek zorunda kalsın ve Zachary de takılmak isteyip istemediğimi sormak için aradığında bunu tesadüf gibi gösterebilsin diye."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "O Zachary miydi? Bunu duymuştum ama arkasında onun olduğunu bilmiyordum."

"Evet, oydu. Sadece arkadaş olarak takılacağımıza söz vererek geldi ve her şey bir tuzaktı."

Audrey gülümsedi. "Üzgünüm ama bu çok şirin."

"Evde olacağımı bildiği halde beni aramış gibi yaptı çünkü bundan emin olmuştu."

"Biliyorum, biliyorum. Ama çabanız etkileyici. Yine de Preston'a dönelim. Seni duraksatan birkaç şey olduğunu söyledin. Onun hakkında emin olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

Hayalimdeki erkeğin potansiyel kusurları olduğunu kabul etmek zordu. Ama aptal değildim. Bir kere, herkesin kusurları vardır. İkincisi, sırf takım elbise içinde harika görünüyor ve bana kapılar açıyor diye onun kusurlarını görmezden gelmek istemiyordum.

"Bana her gün çiçek gönderiyor. İlk birkaç seferinde inanılmazdı. Bu büyük, güzel buketler gelmeye devam etti ve vay be, gerçekten bir izlenim bırakmak istiyor gibi hissettim. Ama artık biraz fazla gelmeye başladı."

"Her gün çok fazla."

"Ve dün gece beni almaya geldiğinde daha fazlasını getirdi. Sincap sorunu yüzünden iptal etmek zorunda kaldığında telefonda bana kısa konuştuğu için özür dilemek için olduğunu söyledi."

"Sana kısa mı davrandı?"

"Biraz, ama bu konuda endişelenmedim. Neredeyse aşırı bir özür gibi göründü."

"Başka ne var?"

"I hissetmek gibi o yapar Varsayımlar. Biz değil içinde a ama o sanki öyleymişiz gibi davranıyor."

"Nasıl?"

"Şehirde olmasını beklemediğim bir gece vardı ama erken döndü. Havaalanından aradı ve beni ne zaman alacağını söylemekten çok birlikte akşam yemeği yemeyi teklif etti."

"Bu biraz kırmızı bayrak olabilir."

"Sonra başka bir çiftle, onun arkadaşlarıyla çifte randevu olduğu ortaya çıktı. Restorana gidene kadar bilmiyordum ve onlar da orada bekliyorlardı."

"Bu annemin yapacağı bir şeye benziyor. Beni davet et ve bunun diğer insanlarla birlikte bir akşam yemeği partisi olduğunu söyleme."

"Yani sadece ben değil miyim? Bu seni de rahatsız eder miydi?" "Bu beni kesinlikle rahatsız ederdi."

Battaniyeyi kucagımda daha yukarı çektim ve Max'in kulaklarının arasını okşamak için uzandım. "Zachary yüzünden gece kısa kesildi, o yüzden nasıl sonuçlanırdı bilmiyorum. Belki Preston bana bunun çifte randevu olduğunu söylemeyi unuttuğunu fark ederdi. Çok meşgul, sürekli buradan Seattle'a gidip geliyor."

"Ama bunun olduğunu da görmezden gelemezsiniz."

"Hayır. Mükemmel erkekle tanışmayı gerçekten istiyor olmam ve onun da dışarıdan öyle görünmesi, öyle olduğu anlamına gelmez."

"Ne yapıyor?" "O bir avukat."

"Sanırım bu mantıklı. Avukatlar iyi para kazanabilir." "Ne demek istiyorsun?"

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Bu sadece Annika'nın gündeme getirdiği bir şey. Parasının geldiğini merak ediyorduk. Doğrudan zengin olduğunu söylemediniz ama zenginmiş gibi davranıyor. Çoğu insanın özel bir helikoptere parası yetmez. Ve görünüşe göre inşa ettiği malikane de şaka değil."

Preston'ın parasını düşünmemeye çalışıyordum. Ona aşık olmak istiyordum, cüzdanına değil. Kuşkusuz, şu anki mali durumumla, paralı bir adamın bana çekici gelmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Bana göre. Kim zenginliğin getirdiği güvenliğe biraz da olsa ilgi duymaz ki? Buna karşı bağışıklığım yoktu.

Peki, işi savurgan yaşam tarzını açıklıyor muydu?

"Belki de malikane ve özel helikopter parası kazanan türden bir avukattır," dedim.

"Olabilir."

"Sesin kendinden pek emin gelmiyor."

"Beni yanlış anlamayın. Yalan söylediğini düşündüğümü söylemiyorum. Ama Annika ve ben senin arkadaşınız. Senin için endişelenmekten başka bir şey yapamayız."

"İstediyini biliyorum." Arkama yaslandım ve Max bir köpek homurtusu çıkardı, ben de onu tekrar okşamaya başladım. "Zachary işleri karmaşıktırmıyorsa Preston hakkında ne hissettiğimi anlayabilirdim sanırım."

"Çünkü ondan hoşlanıyorsun."

İnkâr etmek için ağzımı açtım ama durdum. O haklıydı. "Ondan hoşlanmamalıyım. Audrey, ben aptal kızların en aptalıyım. O kadar uzun zamandır ona aşığım ki, ne zaman başladığını bile bilmiyorum. Ve o benimle hiç ama hiç ilgilenmedi. Liseden beri beni görmezden gelen bir adamı neden isteyeyim ki?"

"Bu da ne oluyor? Bana seni incitecek bir şey yaptığını söyledi ama ne olduğunu söylemedi."

Gözlerimi kapatarak alnımı ovuşturdum. Acı verici bir anıydı ama bunu Audrey'den saklamak için hiçbir nedenim yoktu. Nasıl olsa eninde sonunda bu hikâyeyi duyacaktı.

"Son senemde balo için bir randevum yoktu. Erkekler arasında pek popüler değildim ama gerçekten gitmek istiyordum. Sonra birdenbire, Annika ile evlerindeyken Zachary bana biriyle çıkmak isteyip istemediğini sordu. Evet dedim ve o da beni götüreceğini söyledi. Benden büyüktü, artık lisede bile değildi. Sanki tüm hayallerim gerçek olmuştu. Tam bir en iyi arkadaşın ağabeyiydi. Kendine güvenen, yakışıklı, biraz da tehlikeli. Ona aşık olduğum için ergenlik çağındaki beni bile suçlamıyorum."

"Ne oldu?"

"Bu bir şakaydı. Beni baloya götürmek istemedi. Birisi bunu yapması için ona para vermişti."

Ağzı bir karışık açık kaldı. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Garrett danstan birkaç gün önce öğrenmiş ve Annika'ya söylemiş, o da bana söyledi. Kesinlikle yıkılmıştım."

"Seni baloya götürmesi için ona kim para verdi?"

"Bilmiyorum. Sanırım arkadaşlarından biri ya da onun gibi bir şeydi. O andan itibaren bana bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi davrandı."

"Belki de yaptığı şey yüzünden kendini büyük bir pislik gibi hissetti ve suçluluk duygusuyla ne yapacağını bilemediği için sizden kaçtı."

"Liseden beri mi?"

Omuz silkti. "Mantıklı insan davranışlarına göre mantıklı olduğunu söylemedim. Ama erkekler her zaman mantıklı davranmaz."

"Bu doğru."

"Bunu neden yaptığını ya da sonrasında senden neden kaçtığını bilmiyorum ama artık seni önemseydiğini düşünüyorum."

"Sanki başka bir şakanın parçasıymışım gibi hissediyorum."

"Bunun onun için bir şaka olduğunu sanmıyorum. Onu senin kadar tanımıyorum, aileyle birlikte büyümedim ama sana aşık olduğunu söylerken gerçekten ciddi olduğunu düşünüyorum. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyor. Aşkın ne kadar gerçek olduğunu bilemem ama bunun senin lise balonla aynı şey olduğunu sanmıyorum. Bunun arkasında başka kimse yok. Sadece o var."

"Ama öyle olsa bile, bununla ne yapmam gerekiyor? Başka biriyle çıkmaya başlayacağım ve sonra o fikrini değiştirmeye mi karar verecek? Neden şimdi? Her şey çok kafa karıştırıcı."

"Neden şimdi diye sordun mu?"

"Salonumda şoka girdiğinde öleceğini düşündüğünü ve aklına gelen ilk kişinin ben olduğumu söyledi."

Audrey sanki bu çok romantikmiş gibi iç geçirmeye başladı. Belki de öyleydi ya da öyle olmalıydı ama söz konusu olan Zachary'ydi. O romantik biri değildi.

"Bana bunun ne kadar tatlı ve romantik olduğunu

söylemeden önce-" "Son derece romantik."

"Doğru olsaydı öyle olurdu."

"Sence uydurdu mu?"

"Hayır. Yalan söylediğini sanmıyorum. Ama yanıldığını düşünüyorum. Ona gerçek duygularını gösteren mistik bir ölüme yakın deneyim değildi. Beni düşündü çünkü orada olan bendim. Odadaydım."

"Bundan son derece eminsin."

"Çünkü o Zachary. Hiçbir konuda ciddi değil. Bu yüzden beni neden bu şekilde etkilediğini anlayamıyorum. O benim tipimin tam tersi."

"O konuda yardımcı olamayacağım. İri yarı, huysuz bir oduncunun benim tipim olduğunu düşünmüyordum, ama görünüşe göre tipim tamamen yanlışmış."

Bir an Audrey'e baktım. Tipi tamamen yanlıştı. Bunu ben mi yapıyordum? Benim için doğru erkek tipi olmadığı halde Bay Darcy'nin hayalini mi kuruyordum?

Bu doğru olsa bile, sorun bu değildi. "Ne olursa olsun, Zachary'yi ciddiye alabilir miyim bilmiyorum."

"Belki de Zachary'yi ikincil bir sorun olarak düşünmek yardımcı olabilir. Preston'la çıkmaya devam edip etmemen Zachary'ye bağlı olmak zorunda değil. Preston hakkında konuşma şekline bakılırsa, emin değilmişsin gibi görünüyor."

"Bu çok iyi bir nokta."

"İçgüdülerinize güvenin. Preston'la ilişkiniz iyi bir yönde ilerliyor gibi hissediyorsanız, bu harika. Ama değilse, bunun sen ve Zachary için ne anlama geldiği konusunda endişelenme."

İyi bir tavsiyeydi. Preston'la aramızda bir potansiyel olup olmadığına karar vermem gerekiyordu. Çıkmaya devam etmek istediğim bir adam mıydı? Onunla işleri bir sonraki seviyeye taşımak istiyor muydum?

Kalbim bir cevap ama dinlemeye pek hazır değildim. Çünkü sonuçları beni korkutuyordu.

BÖLÜM 18

Zachary

YAVAŞ BİR İÇKİ ALDIM, son tekilamı da yuttum ve bardağı yere bıraktım. Rocco bana bir tane daha getirmeden önce sormadı. Ruh halimi saklamakta hiçbir zaman iyi olmamıştım ve bu gece de bir istisna değildi. Kendimi köpek boku gibi hissediyordum ve muhtemelen bu belli oluyordu.

Markette Marigold'a rastladığımdan beri moralim bozuktu. Preston'ın iş yerinde şaka yapanın ben olduğumu ona söyleyecektim. Eninde sonunda. Ama söylediğimde benden biraz daha hoşlansaydı iyi olurdu. O zaman ona anlatabileceğim komik bir hikâye olurdu, onun için ne kadar ileri gittiğimi isteksizce itiraf ederdim. O da güler ve bilmem gerekirdi derdi.

Sonra onun gülen ağzını öperdim ve o pislikle çıktığını unutmasını sağladım.

Onun yerine, Timberbeast'teki başarısızlığımın içinde debeleniyordum.

Çok ileri gitmiştim. Çünkü elbette öyleydim. Her zaman çok ileri gittim. Doğru olanı mı yoksa sadece o an içimden geleni mi yapmaya çalıştığımın bir önemi yoktu, bir şekilde her zaman yanlıştı.

Josiah ve babam içeri girdi. Harika, tam da ihtiyacım olan şeydi. Beni fark etmemelerini umarak biramdan bir yudum aldım.

Öyle bir şansımız yok.

Josiah yanıma geldi ve beni dürttü. "Hey. Ne oldu? Bok gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler."

"Oluyor?" "Hiçbir şey."

Josiah sanki biliyormuş gibi Rocco'ya baktı. O sadece omuz silkti. İnsanların sorunlarını dinleyen türden bir barmen değildi. Zaten ona söylemezdim.

Babam yanımdaki bar taburesine kaydı. "İyi olduğuna emin misin? Öyle görünmüyorsun."

"Kötü birkaç gün geçirdim."

", değil mi?"

"İlk içgüdünüzün bu olmasına sevindim. Hayır, kovulmadım."

"Sadece soruyordum."

"Belki de onu bırakmalısın," dedi Josiah. "Hepimizin kötü günleri olur."

Babam başıyla onayladı ve tabureden kalktı. Bir masaya geçtiler ve birlikte oturdular. Büyük olasılıkla iş toplantısıydı. İş ortağıydılar, eski evleri satın alıp birlikte tadilat yapıyorlardı. Annem iş toplantılarını barda yapmaları konusunda onlarla dalga geçmeyi severdi.

Omzumun üzerinden onlara baktım, kıskançlık içimi eski tahtadaki termitler gibi kemiriyordu. Josiah'nın babamızla her zaman çok kolay bir ilişkisi olmuştu. Josiah onun biyolojik oğlu olduğu ve ben olmadığım için miydi?

Bu gerçekten adil değildi. Babam bize hiçbir zaman diğer çocuklarından farklı davranmamıştı. Onu suçlayamazdım.

O bendim. Ben çoktum.

Çok fazla. Hem onun için, hem de Marigold için.

Kendime dramatik davrandığımı söylemek istedim. Şu anda benimle mutlu olmaması her şeyi berbat ettiğim anlamına gelmiyordu. Daha kötüsünü de yapmışım. Bunu düzeltebilirdim.

Ama bıçak yarası gibi hissettiren şaka yüzünden kızgın olması değildi. Bana bakış şekliydi. Sanki beni yeni gözlerle görüyordu ve gördüğü şey hayal kırıklığıydı.

Babamın kovulup kovulmadığımı sorarak yarayı deşmesi boktan ruh halime hiç yardımcı olmamıştı.

Güven oyu için teşekkürler, baba.

Rocco'ya yerleşmesini işaret ettim ve hesabımı ödedim. Artık orada olmak istemiyordum.

Dışarıda soğuk hava ceketimi ısıırıyordu. Gece gökyüzü açıktı, yıldızlar karanlıkta parılıyordu. Kamyonetime yöneldim ama eve gitmek istemiyordum. Sadece oturup kara kara düşünecektim.

Bir hevesle Caboose'a gittim. Geleneksel olarak Caboose Bailey'lerin, Timberbeast ise bizim mekânımızdı. Tilikum'da artık bu çizgiler pek yoktu. Kardeşlerim ve ben Rocco'nun barına kan davasından dolayı değil, alışkanlıklarımızdan dolayı sık sık giderdik. Belki de sadece manzara değişikliğine ve bir içkiye daha ihtiyacım vardı.

Adına sadık kalınarak, Caboosse'un dışı eski bir demiryolu benziyordu. İçerisi eski demiryolu işaretleri ve model trenlerle dekore edilmişti ve bir müzik kutusu müzik yayını yapıyordu.

Bilardo masalarını ve dart tahtalarını görmezden gelerek bara yöneldim. Gümüş rengi saçları olan bir kadın gözüme çarptı. Sandra'nın orada ne işi vardı?

Sandra O'Neal muhtemelen ellili yaşlarındaydı ve Audrey ile birlikte gazetede çalışıyordu. Daha da önemlisi, Rocco'yla çıkıyordu. Neden başkasının barında takılsın ki?

Yanımdaki tabureye oturdum ve dirseğimle onu dürttüm. "Hey. Burada ne yapıyorsun?"

"Surat asmak. Peki ya sen?"

"Aynı."

"Havada bir şey olmalı."

Barmen geldi ve bir tekila shot ve bir bira sipariş ettim. "Bir içki daha ister misin?" Sandra'ya sordum.

"Elbette, neden olmasın? Ama bana tekila yok. Onun yerine bir shot viski alacağım."

İçkilerimizi aldık ve shot bardaklarını kaldırdık.

"Neye içelim?" diye sordu.

"Acılarımızı boğmaya."

Bardakları tokuşturduk ve içtik.

Ben karar vermeden önce birkaç dakika sessizlik içinde geçti. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Sana mı?"

"Neden olmasın?"

"İlgileneceğini " "Dene beni."

"Rocco ve ben ilk kavgamızı yaptık. Anlaşılan o çatışmadan kaçan bir adam, ben ise kalıp savaşıyor bir kızım. Pek iyi bir kombinasyon değil. Şimdi o işte, muhtemelen meşgul olduğu için bunu hiç düşünmüyor, ben ise buradayım ve tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyorum."

Biramdan bir yudum aldım. "Bu berbat."

"Değil mi? Eğer gitmeseydi, bunu .

Dramdan nefret ettiğini söylüyor ama kesinlikle çok fazla dram yaratıyor."

"Bu saçmalıktan nefret ediyorum. Konuşmak varken neden bir şeyi uzatırsın ki?"

Ne düşüneceğinden emin değilmiş gibi bana baktı. "Bunu mu demek istiyorsun yoksa sadece duymak istediklerimi mi söylüyorsun?"

"Ciddiyim. Babam da aynı saçmalığı yapıyor ve bu beni çileden çıkarıyor. Kızıyor, uzaklaşıyor ve ben de diyorum ki, tamam baba, devam et ve dükkanına saklan. Bu her şeyi daha iyi yapacaktır."

"Evet." Yavaşça başını salladı. "Peki surat asıyorsun?" "Bu uzun bir hikaye."

"Zamanım var." Barmene eliyle işaret etti. "Bak ne diyeceğim. Bir sonraki içkimizi ben ısmarlayayım, sen de bana her şeyi anlat."

Buna itiraz edemem.

Bira akmaya devam etti ve kelimeler gelmeye devam etti. İçiyor olmasaydım muhtemelen ona tüm hikayeyi anlatmazdım. Ama içiyordum, o yüzden anlattım. O günkü çuvallamamdan, sonraki bilmem kaç yılı Marigold'dan kaçarak nasıl geçirdiğime ve onun salonunda öleceğimi sandığım ana kadar. Sonra ona, Marigold'un bir nevi çıktığı dangalağı alt etme çabalarımı anlattım, böylece onu kazanabilecek ve sonunda hayallerimdeki kadınla birlikte olabilecektim.

Gerekli olduğunu düşündüğümünden çok daha fazla güldü. "Tren enkazı hayatımın eğlenceli olmasına sevindim," dedim.

"Bu hikâyeyi sindirmek için bir kadehe daha ihtiyacım var." Barmene tekrar el salladı. "Berbat durumdasın."

Haksız değildi.

Daha çok içtik ve bana daha çok güldü. Aşağılandığımdan değil. Muhtemelen bunun için çok sarhoştum. Ayrıca, aksiliklerime gülmek kara kara düşünmekten daha iyi hissettiriyordu. Sandra haklıydı, Marigold'u bu kadar uzun süre görmezden gelmekten sincap şakasına kadar tüm durum gülünçtü.

Ya da belki de alkoldendi. Artık bilemiyordum.

"Asıl soru şu ki," dedi Sandra birdenbire, "bu konuda ne yapacağız?"

"Ne hakkında?" Konuşmam hafifçe bulanıklaşarak sordum. "Marigold mu?" "Sorunlarımız hakkında." Omzuma bir yumruk attı. "Sorunlarımızın

bizi aşağı çekiyorlar. Bir şeyler yapmalıyız."

Biramı kaldırdım. "İşte yapıyorum."

"Hayır, hayır." Başını salladı ve taburesinden kaydı, sonra ayakları üzerinde sabit durana kadar barın kenarını tuttu. "Ne yapacağımı biliyorum."

"Ne?"

"Rocco'nun nefret edeceği bir şey." Gülümsedi. "Gelmek ister misin?"

Tereddüt ettim, şaşkınlıkla göz kırptım. Şunu demek istemiş olamazdı... Kafam bulanıktı ama sarhoş ben bile bunu yapmazdım. Hiç şansım yok. "Bekle, ne?"

O kadar yüksek sesle güldü ki barmen ona ters ters baktı. "Merak etme evlat. Kızgınım ve muhtemelen sarhoşum ama dolandırıcı değilim. Ayrıca, benim için çok gençsin. Uzun zamandır yapmak istediğim bir şeyi yapacağım. Sadece beni cesur tutacak bir arkadaşına ihtiyacım var."

Onu cesur tutmak mı? Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama barmen bize hoş karşılanmadığımızı söyleyen bir bakışla bakıyordu. Muhtemelen çok sesli gülüyorduk.

"Önce cips alabilir miyiz?" Sarhoş ben hep patates cipsi isterdim. Alkol ve tuzla ilgili bir şey.

"Elbette." Sırtımı sıvazladı. "Hadi gidelim."

Sandra'yı kapıdan çıkıp kaldırımından kasabaya kadar takip ettim. Aklında ne olduğundan emin değildim ama iyi bir hikâye olacağına dair içimde bir his vardı.

BÖLÜM 19

Zachary

BAŞIM BENİ ÖLDÜRÜYORDU.

Bir zamanlar zil sarhoş olabilir, birkaç saatliğine yatağa düşebilir ve hiçbir şey olmamış gibi kalkabilirdim.

Yol boyunca bir yerlerde, bu tür saçmalıklar için çok yaşlanmışım.

Lanet olsun.

İnleyerek, panjurlardan süzülen azıcık gün ışığını engellemek için gözlerimi kapattım.

"Dur," dedim hiç kimseye, sanki güneş parlamayı bırakacak ve uyumama izin verecekmiş gibi.

Dinlemedi. Ve sonunda işe gitmem gerekiyordu.

Hoşnutsuz bir nefes vererek yuvarlandım. Yakıcı bir acı beni kavradı ve neredeyse yüksek sesle bağıryordum. Ne oluyor lan? Bir şey acıyordu. Hem de çok.

Kahretsin. Yine şehir merkezindeki tepeden aşağı bisiklet sürmeye mi çalışmışım? Bunu bir kez yapmışım ve kendimi nehirde bulmuştum. Ertesi gün de bir sürü yara bere içinde kalmışım. Ama nehre düştüğümü hatırlamıyordum. Yılın bu zamanında unutmamın imkanı yoktu. Soğuk suyun şoku beni hemen ayıltırdı.

Yüzümü buruşturarak doğruldum ve gözlerimdeki kabuğu sildim. Belki de kaldırıma falan takılıp düşmüştüm. Yorganı geri çektim ve bariz yerleri kontrol ettim -dizleri, dirsekleri. Hiçbir yara yoktu. Kollarımı uzattım ve bileklerimi bükтім, sonra omuzlarımı yuvarladım. Hiçbir şey yoktu.

Puslu bir anı zihnimin kenarını gıdıkladı ve bunun saçmalığına bir gülümseme attım. Bu bir anı değil, bir rüyaydı. Olmak zorundaydı. Bunu yapmamın imkanı yoktu.

Ama...

Oh

kahretsin.

Sandra'nın çılgın numarası mı? Meme uçlarını deldirmişti. Gömleği açıkken onu görmemek için arkamı döndüğümü, ama adam bunu yaparken elini tutmak için geri uzandığımı çok net hatırlıyorum.

Ve sonra harika bir fikir olacağını düşündüm...

Siktir.

Yavaşça gömleğimi kaldırdım. Bir şey kesinlikle acıyordu. Hayır, yapamazdım. Yapamazdım. Hiçbir yolu yoktu.

Ben deldirmiştim. Sol meme ucumu deldirmiştim.

Bir çılgılla gömleğimi düşürdüm. Bunu kim yapmış olabilirdi ki? Zil sarhoştum. Bu çok karanlık bir şeydi.

Yine de ayıkmış gibi davranmakta oldukça iyiydim. Belki de o kadar inandırıcıydım.

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Kendime ne yapmıştım böyle? Meme ucu piercingi takacak biri değildim. Ve ne olduğunu anladığımda, acı aptalcaydı. Göğsümün sol tarafının tamamı zonkluyor, ağrı derinlere iniyordu. Bıçaklanmış gibi hissediyordum.

Tabii ki öyleydim.

Tam bir aptaldım. Kendimi bu durumlara nasıl sokmuştum?

Daha da önemlisi, bundan nasıl kurtulacaktım?

Yapılacak tek bir şey vardı. Onu çıkarmak. İyileşmenin acısıyla başa çıkabilirdim ama o şeyi içeride bırakmayacaktım.

Gömleğimi çıkardım, piercinge sürtünmesin diye başımın üzerinden yavaşça geçirdim. Sonrasında gömleğimi nasıl geri giymiştim? Tanrıya şükür giymiştim. Şehirdeki birkaç Uber şoföründen birinin beni eve bıraktığını hayal meyal hatırlıyordum. Umarım görmemiştir.

Yere bakarken hafifçe midemin bulandığını hissettim. "Hadi, Z. Bunu yapabilirsin."

Tekrar baktım ama ellerimi yaklaştıramadım. Önce işemem gerektiğine ve zaten dokunmadan önce ellerimi yıkamam gerektiğine karar verdim. Sorundan kaçmıyordum. Sadece temizlik konusunda akıllı davranıyordum. İhtiyacım olan son şey meme ucu enfeksiyonuydu.

Belli belirsiz Sandra'nın da acı çekip çekmediğini merak ederek banyoya gittim. Ellerimi yıkadım ve aynanın önünde durdum. Sol meme ucum ve çevresindeki deri kızgın bir kırmızıydı. İçine saplanmış altın halter korkunç görünüyordu. Diğer insanlar bu tür şeylerle ilgileniyordu ve bu sorun değildi. Ben yargılamıyordum. Ama bu benim tarzım değildi.

Göğsümdeki piercingin yakınına, kızarıklığın kenarına dokundum. Acıdı ama irkilmedim. Sorun yoktu. . Çevresini biraz daha delerek yaklaşmaya çalıştım. Acıya tahammülüm oldukça yüksekti. Bu sorun olmazdı.

Ancak halteri her çözmeye çalıştığım da başım dönmeye başladı.
Alnımdan terler boşandı ve zonklayan ağrı daha da şiddetlendi.

"Siktir," diye mırıldandım yine. . Lanet şeyi alamadım

Dışarı.

Bu aptalcaydı. Dizlerimden binlerce kez çakıl taşı çıkarmıştım.
Bir çocuk. Neden basit bir göğüs piercingi yaptıramadım?

Yüzüme soğuk su sıçrattım ve tekrar denedim. . Böyle devam edersem banyoda yere yığılıp kalacaktım. Yüzüm çarşaf gibi bembeyazdı, dudaklarım griye dönmüştü. Renkli olan tek yer parlak kırmızı göğüs ucumdu ve kızarıklık her geçen dakika daha da kızgın görünüyordu.

Ne halt edecektim ki?

İlk aklıma gelen Marigold oldu. Ama bunu ona gösteremezdim. Bu küçük düşürücüydü. Ayrıca bana kızgındı ve bunu sadece sempati ya da ilgi çekmek için yaptığımı düşünmesini istemiyordum.

Sadece tek bir gerçek seçenek vardı. Bu büyüklükte bir hata için güvenebileceğim tek bir kişi vardı.

Annem.

Ailemin evine doğru yola çıktığımda göğüs uçlarımdaki ağrı daha da arttı. Evde olacağından emin olmak için annemi aramıştım ama ona neler olduğunu söylememiştim. Sadece her şeyin yolunda olduğunu ama bir sorunla ilgili yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim.

Evlerinin önüne fazladan araba park edilmemişti, bu da iyiye işaretti. Umarım bu, kardeşlerimden hiçbirinin orada olmadığı anlamına geliyordu. Bunu gizli tutmak zorundaydım. Öğrenirlerse sonunu duymama asla izin vermezlerdi.

İçeri girdim ve annemi oturma odasında buldum. Saçları toplanmıştı ve son örgü projesiyle uğraşırken gözlükleri burnundan aşağı kaymıştı.

Başını kaldırıp gülümsedi ama gözlerine değen endişeyi kaçırmadım. "Merhaba. Her şey yolunda mı?"

Ellerimi kalçalarımaya dayadım ve derin bir nefes aldım. Bu iyiydi. Ona güvenebilirdim. "Dün gece yanlışlıkla göğüs ucumu deldirdim ve şimdi çıkaramıyorum."

Bana gülmedi. Alay etmedi ya da azarlamadı. Sanki beni doğru duyduğundan emin değilmiş gibi bana baktı. "Ne yaptın?"

"Yanlışlıkla göğüs ucumu deldirdim." Ona utancımı göstermek için tişörtümü kaldırdım, sonra bıraktım.

"Tamam," dedi yavaşça ve örgüsünü yanındaki kanepeye koydu. "Bu nasıl bir kazaydı?"

"İşin içinde alkol de olabilir."

Dudakları birbirine yapışmıştı ve gülümsemesini engellemeye çalıştığını görebiliyordum. "Bir sorunla ilgili yardıma ihtiyacın olduğunu söylediğinde, bu beklediğim şeyin yakınından bile geçmiyordu."

"Evet, bu sabah meme ucuma saplanmış bir metal parçasıyla uyanmayı beklemiyordum ama işte buradayız."

"Neden yardımına ihtiyacın var?" "Dışarı çıkaramıyorum."

"Sıkıştı mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Bayılacakmışım gibi hissetmeden ona dokunamıyorum."

Gözlüklerini düzeltti, dudaklarında bir başka eğlenceli gülümseme vardı. "Ah, tatlım. Tamam, hadi gidip icabına bakalım."

İçimden bir rahatlama geçti. Evet, yetişkin bir adamdım ve evet, anneme gidip kazara takılan göğüs piercingimi çıkarttırmıştım.

Sakın yargılama. Hassas meme uçlarım var.

Babamın etrafta olmamasına şükrederek onu banyoya kadar takip ettim. Gömleğimi çıkardım ve o ellerini yıkarken tezgâha yaslandım.

"Bana ders vermediğin için teşekkürler," dedim. "Kendimi zaten yeterince aptal hissediyorum." "Çok acıtmış gibi görünüyor." Ellerini kuruladı. "Doğal sonuçları."

"Kendimi böyle şeylere nasıl bulaştırıyorum? Seni ve babamı suçlardım ama berbat ebeveynler değildiniz."

Güldü. "Sanırım bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim. Nedenine gelince, bunu kendin bulman gerekecek. Tek bildiğim fevrilik ve inatçılığın güçlü bir kombinasyonuna sahip olduğun ve bunun tehlikeli olabileceği."

Tehlikeliydi. Her zaman düşünmeden bir şeyler yapıyordum.

Marigold'la takılabilmek için helikopterdeki adama şaka yapmak ve bunu ona söylememek gibi.

"Kıpırdamadan dur," dedi annem. "Bu şey nasıl çalışıyor?"

"Sanırım uçlardan birini sökmeniz gerekiyor."

O vidayı sökerken başımı kaldırdım, acıya karşı dişlerimi sıktım ve ne zaman bu kadar zayıf bir insana dönüştüğümü merak ettim. O kadar da kötü değildi. Neden kendim yapamamıştım ki?

"Ne yapıyorsun?"

Babamın sesi.

Harika.

Kapı aralığına baktım. İri gövdesi neredeyse sığmıyordu ve dehşete varan bir bakışla bizi izliyordu.

Annem sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi, "Zachary'nin göğüs ucundaki piercingi çıkarıyorum," dedi.

Topu sökmeyi bitirdi ve ben irkilmemeye çalıştım.

"Bakamıyorum." Babam gözlerini kaçırdı.

"Ne demek bakamıyorum?" Annem gözlüklerini tekrar ayarlayarak sordu. "Sadece bir piercing."

Babam bakışlarını aynadaki görüntümden uzak tuttu. "Bunu kendine neden ?"

"Aptaldım. Ve belki biraz da sarhoştum."

"Öyle olmalısın." Tekrar bakmaya çalıştı ama bunu yapabilecek gibi görünmüyordu. "Bu şey neden kusacakmışım gibi hissettiriyor bilmiyorum."

"Seni koca bebek," dedi annem. "Sen de en az Zachary kadar kötüsün. O kendi başına bile çıkaramadı."

"Onu suçlamayın." Başını iki yana salladı. "Bu kesinlikle hayır."

Annemin bir taraftaki topu sökmesinden dolayı göğüs ucumun zonklamasına rağmen, bu beni güldürdü. Paul Haven iri yarı, sert bir adamdı. İkisine de bakamıyor olması çok komikti.

Ve biraz da haklı çıkarıcı.

"Kıpırdamadan dur," dedi

annem.

"Üzgünüm, babam dikkatimi dağıtıyor. Yapamam!" Onu dışarı kaydırırken göğsümün sol tarafındaki donuk zonklama, yakıcı bir ateş çizgisine dönüştü.

"Gördün mü? Tıpkı bir bandajı gibi." Piercingi havaya kaldırdı.

Kamburlaştım, bir elimi sakatlanmış meme ucumun üzerine hafifçe koydum. "Bu bir bandajı çıkarmak gibi değildi!"

"En iyisi çabuk halletmek." Topu tekrar vidaladı ve bana uzattı.

"İyileşene kadar temiz tuttuğunuzdan emin olun."

Piercingi aldım ve cebime koydum. Babam ürperirken o yanağımı okşadı ve dışarı çıktı.

Uzun bir nefes üfleyerek elimi hareket ettirdim ve baktım. Hâlâ kızgın bir kırmızıydı ama en azından şimdi iyileşip kapanabilirdi. Hâlâ ne düşündüğümü bilmiyordum. Evet, sarhoştum ve bu çoğunlukla her şeyi açıklıyordu. Ama neden her zaman sorun çıkarmak için ilk fırsatta atlıyordum, bu sadece kendim için sorun olsa bile?

Marigold'un böyle bir adama ihtiyacı yoktu.

Ve bu gerçek, piercingden çok daha fazla acı veriyordu.

Dün gece Marigold bana kızgın olduğu için içmiyordum. İçiyordum çünkü sonunda bir şeyi anlamıştım. Onun için yeterince iyi değildim.

Bunu daha önce kendime itiraf etmişim ama onu görmezden gelerek harcadığım onca zamanı düşünüyordum. Ona nasıl davrandığımı. Bu sadece dışsaldı - verdiğim aptalca kararlar. Ama bunu düzeltebilirdim. Aptal olmayı bırakabilirdim.

Bu farklıydı. Bu, belki de onun için doğru kişi olmadığının farkına varmamdı.

O daha iyisini hak ediyordu.

Kilitli mi?

BRIELLE

BU İYİYDİ. Her şey .

Brielle güvendeydi. Ailesi onu küçümsemek ve her küçük şey için onunla kavga etmek için orada değildi. Eski erkek arkadaşını eski en yakın arkadaşıyla basmayacaktı.

İhtiyacı olan her şeye sahipti. Giysi, yiyecek, barınak, eğlence. Bir arkadaşısı bile vardı. John ona karşı çok iyiydi.

Ama ön kapıya bakmaktan kendini .

John'un arkadaşıyla yaptığı şey o kadar da önemli değildi. Brielle namuslu biri değildi. Aslında, bundan zevk almıştı. John ona yapmak istemediği hiçbir şeyi yaptırmamıştı. Kabul etmek gerekir ki, o sırada kafası oldukça iyiydi ve ayrıntıları tam olarak hatırlamıyordu ama John kesinlikle yanlış bir şey yapmamıştı. Başından beri onu korumaya hazır bir şekilde oradaydı.

Ve bu tekrar olmuş gibi değildi. Hiç de önemli bir şey değildi.

Buna inanmaya çok yakındı. Ama ön kapıyı görmezden gelebilecek kadar değil.

John yapışmaya meyilli olduğunu söylemişti. Onun sözüne inanmıştı. Neden ona yalan söylesin ki? O onun yavru kedisiydi, kulübesinde güvende tutuyordu. Onun sırrıydı. Onun sırrı olmak hoşuna gidiyordu. Onun özel sırrı.

Ön kapı hâlâ çağırıyordu. Kilitli miydi? Onu orada, içeride kilitli mi tutuyordu? Yoksa kapı tokmağı basitçe sıkışmış mıydı?

Ayıktı, zihni uzun zamandır ilk kez rahatsız edici derecede berraktı. Bu şekilde kalmak zorunda değildi. Buzdolabında bolca bira vardı. Dolapta da bir şişe viski bırakmıştı. Sarhoş olmak istiyorsa, uzun sürmezdi. Şüphelerini bastırabilirdi. Endişelenmeyi bırakabilirdi. Ormandaki küçük kulübesinin tadını çıkarabilirdi. Güvende olmanın tadını çıkarırdı.

Ama güvende miydi?

Peki evde neler oluyordu?

Ailesinin ne düşündüğünü umursamak istemiyordu - endişelenip endişelenmediklerini düşünmek istemiyordu. Oradan ayrıldığında.

onu aramaktan vazgeçmeleri uzun sürmezdi. Onu ne kadar seviyorlardı ki zaten? Ona çöp gibi davranıyorlardı. O bir yetişkindi. Artık onu kontrol edemezlerdi.

Ama zaman geçtikçe onları ve evdeki arkadaşlarını daha çok düşünüyor, onu özleyip özlemediklerini merak ediyordu.

John ona insanların onu aradığını söylemişti. Durmuşlar mıydı? O da bir başka Tilikum masalına mı dönüşecekti? Bundan yüz yıl sonra insanlar Brielle Thayer'ın hikâyesini ve nasıl kaybolduğunu, bir daha hiç görülmediğini ya da haber alınamadığını anlatacaklar mıydı?

Belki de John'dan ailesini aramasına izin vermesini istemeliydi. Böylece güvenli bir yerde olduğunu bileceklerdi.

Ama ya hayır derse? Bu ne anlama gelirdi? Ya kapı gerçekten kilitliyse?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Kapıya doğru yürüdü ve kolu tuttu. Kıpırdadı ama dönmedi. Kalbi sıkıştı. John onu içeri mi kilitlemişti? Bunu neden yapmıştı ki?

Ama ileri geri çevirmeye devam ettikçe, kapı biraz gevşer gibi oldu. Yukarı ve içeri çekerek kapıyı çerçeveden ayırmaya çalıştı.

Kapı kolu döndü. Sertçe itmek zorunda kaldı ama kapı açıldı.

Soğuk hava sıcacık kulübenin içine doluyor, onu titretiyor, kollarındaki ve boynundaki tüyleri diken diken ediyordu. Dışarıdaki orman ıslaktı ama gökyüzü açıktı.

İçeride kilitli değildi. İsteddiği zaman çıkabilirdi. Bunca zamandır sadece sıkışmış bir kapıydı.

Kapıyı açık bırakarak çatı katına koştu ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Kapüşonunu kaptı ve aşağı indi, dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Dış dünya tuhaf bir şekilde büyük ve uğursuz görünüyordu. Ne kadar zamandır içerideydi? Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Hangi gün olduğundan bile emin değildi.

Önemli değildi. Hava iyiydi -en azından kuruydu- ve otoyola çıkan yol olarak kullanılan izleri takip edebilirdi. Oradan da...

Oradan sonra ne yapacağını bilmiyordu. Aslında nerede olduğunu da bilmiyordu. John'un onu aldığı gece uzun bir süre araba kullanmışlardı. Pinecrest'teki otobüs durağından bir saatten fazla uzakta. Sanki orada

Kasabaya yürüyecek, kullanabileceği bir telefon bulacak ve iyi olduğunu haber vermek için evi arayacaktı.

Orada ne işi vardı? Kulübeye geri dönmeliydi. Ama ayakları onu ormandaki küçük sığınağından uzaklaştırdı.

Yürürken ayakkabıları çamur lekeleri topladı ve boğazında bir yumru oluştu. Fotoğrafları düşünmeden edemiyordu. John'un arkadaşı Andrew'u. John'un ona neden içki ve uyuşturucu verdiğini.

Havalı bir adam olduğu için miydi? Ya da bir şeyler yapsın diye onu bu işin dışında tutmak istediği için mi?

Ondan başka ne yapmasını isteyecekti ki?

Soğuğu ve kulübeden ayrıldığı için başının belaya gireceği hissini gelmeye çalışarak yürümeye devam etti. Hem nereye gidecekti ki? Otoyola ulaşırsa ne yapacaktı? Yine otostop mu çekecekti? Neden? Neden John'un kulübesinin sıcaklığını ve güvenliğini terk etsin ki? Sırt çantasını bile almamıştı.

Yine de durmadı. Daha hızlı hareket etti.

Yol aşırı büyümüştü, neredeyse yol bile sayılmazdı. Hâlâ takip ediyor muydu? Kalp atışlarının sesi kulaklarında yankılanıyor gibiydi. Devam ederse ne olacaktı? Biri onu bulabilir miydi? Medeniyete geri dönebilecek miydi?

İstiyor muydu?

Ağaçlar daha da sıklaştı. Artık bir araba için yer yoktu. Bir yerlerde yoldan çıkmış olmalıydı. Korku onu aptallaştırıyordu ve neden korktuğunu bile bilmiyordu. John ona iyi bakıyordu, gitmesine gerek yoktu.

Artık çok geçti. Panik onu ele geçirmişti. Düzgün düşünemiyor, yaptığı şeyle ilgili mantık yürütemiyordu. Ormanda aceleyle ilerlemeye devam etti, duramayacak kadar bunalmıştı.

Bir ses onu çağırdı ve paniği daha da arttı. Onu yakalayacaklardı. Kulübeden ayrılmıştı ve başka biri onu bulacaktı. Onu eve, ailesinin götürecekler ve bunu yaşamasına asla izin vermeyeceklerdi. Ona nankör bir fahişe diyeceklerdi. Onu eve geri alıp almayacaklarını bile bilmiyordu. Gitmeden önceki halinden daha kötü durumda olurdu. En azından burada kalacak bir yeri vardı.

Korkunç bir hata yapmıştı.

"Brielle!"

Kalp atışları hızlandı. Dışarıda her kim varsa, biliyordu. Bulunmuştu ve şimdi güvenli yeri mahvolmuştu. John çok kızacaktı.

"Brielle, bekle!"

Ayağı bir şeye takıldı ve havada uçmaya başladı. Bir gümbürtüyle yere çarptı. Çarpmanın etkisiyle neredeyse ciğerlerindeki havayı dışarı atacaktı ve yüzü soğuk, ıslak çam iğnelerine çarparak nefes nefese kaldı.

Gözlerini sıkıca kapattı. Hayır. Bu olamazdı.

Biri yanına çömeldi ve yüzüne dokundu. "Kedicik. Ne oldu?"

Yavru kedi mi? Gözlerini açıp yukarı

baktı. John'du.

Alnı endişeyle kırıışmıştı, öfke görünmüyordu. Kızın ellerini tuttu ve kalkmasına yardım etti.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum." Burnunu çekti. Dizleri ağrıyordu ve tozluklarını yırtıp yırtmadığını merak ediyordu. "Korktum."

John'un gözleri sertleşti, yumuşak kahverengi koyulaşmış gibi görünüyordu. "Orada biri mi vardı?"

"Hayır." Gerçeği itiraf etmek istemiyordu ama deneyimlerinden yalanların en iyisinin belirsiz kalmak olduğunu biliyordu. "Bir şey duyduğumu sandım ve bakmak için dışarı çıktım. İçeri geri dönmediğim için üzgünüm. Korktum ve kaçtım."

"Bunu bir daha yapma, kedicik. Burası güvenli değil." Koyu renk gözleri öfkeyle parlıyordu. "Sana kulübede kalmanı söylemişim."

"Biliyorum. Özür dilerim."

Uzun bir süre onu bakışları altında tuttu. Panik hâlâ onu kavırıyordu - tekrar kaçmak istemesine neden oluyordu. Ama gözlerinde onu hareketsiz tutan bir şey vardı, sanki hipnotize edilmiş gibiydi.

Bir adım daha yaklaştı ve kızın çenesini kavrayarak yüzünü kendisine doğru eğik tuttu. "İyi bir kız olabileceğini bilmem gerek, kedicik. Bu şekilde kaçıp gitmene izin veremem."

Sertçe yutkundu. "İyi olabilirim." "Emin misin?"

Çenesi hâlâ adamın ellerindeyken elinden geldiğince başını salladı.

Bıraktı ve ifadesi yumuşadı. "İşte benim kızım. Hadi, seni güvenli bir yere götürelim."

Güvende. Evet, ihtiyacı olan şey buydu.

John onu güvende tutacaktı.

BÖLÜM 20

Marigold

Copper Kettle'da arka planda tabaklar çınılıyordu ve her yer tereyağlı tost kokuyordu. Ailem beni kahvaltıya davet etmişti ve annem karşımda oturmuş hülyalı gözlerle menüye bakarken babam kolunu annemin sandalyesinin arkasına dolamıştı.

"Kulağa ne hoş geliyor, muhabbet kuşu?" Babam sordu.

"Yellowstone yakınlarındaki o yerde yaban mersinli krep yediğimiz zamanı düşünüyordum. Hatırlıyor musun?"

"Evet. Eğlenceli bir yolculuktu."

"Bir geyik gördüğümüz zaman mıydı

o?" "Hayır, o farklıydı."

Ona baktı. "Geyiği nerede görmüştük?" "Banff'ta."

"Ah, doğru." Annemin gözleri uzaklara baktı. "Orası çok güzeldi. Onu boyamak istiyorum."

"Bu muhtemelen ayarlanabilir." Babamın bakışları bana kaydı. "Peki ya sen, çiçek? Yaban mersinli krep?"

"Hayır, ben omlet düşünüyordum."

Servis görevlisi elinde bir kahve sürahisıyla masamıza geri geldi. Gülümseyerek babamın fincanını doldurdu. "Sizin için ne hazırlayabilirim?"

"Eşim ve ben yaban mersinli krep ve yanında domuz pastırması alacağız," dedi babam. "Sevgili kızım da peynirli omlet istiyor."

"Aslında," dedim, "pancetta omleti lütfen." Babam

bana doğru işaret etti. "Onun dediği gibi."

"Anladım." Sunucu tekrar gülümsedi. "Hemen geliyor."

Annem hâlâ uzaklara bakıyordu. Muhtemelen Banff'ın manzarasını hatırlıyor ve onu tuvale nasıl aktaracağını hayal ediyordu. Gerçekten yaban mersinli krep isteyip istemediğini merak ettim. İtiraz etmemişi ama dikkatini de vermiyordu.

Babamın benim için de sipariş vermiş olmasına kızmamaya çalıştım. Annem için her zaman sipariş verirdi ve annem buna hiç aldırmazdı. Ama aynı şeyi benim için yapmasına ihtiyacım yoktu.

"Kuaförde işler nasıl?" Babam sordu. "Başka bir stilist bulabildin mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bakmıyordum. Ama her şey yolunda."

Kaşlarının çatılışından bana inanmadığını anlayabiliyordum. "Doğru kişi bir gün öylece gelmeyecektir. En azından reklamını yapmalısın."

"Biliyorum baba. Sadece dikkatimi meşgul eden başka şeyler vardı."

Telefonunu çıkardı ve kaydırmaya başladı. "Geçen gün bir ilan gördüm. Senin için bulayım."

"Ne için bir reklam?"

"Bir saç stilisti. Sanırım salon Wenatchee'deydi ama ifadeyi biraz değiştirebiliriz."

"Baba, değil. Kendim de bir ilan yazabilirim."

"Elbette yapabilirsin," dedi, sesi yatıştırıcıydı. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Teşekkürler, ama ben hallederim."

"Elk!" Annem birdenbire haykırdı. Babam ona baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Yellowstone'a yaptığımız yolculukta geyik görmüştük. Hatırlıyor musun, çiçek?"

"Sanmıyorum. Belki de çok gençtim."

"Tabii ki öyleydin. Üç yaşından fazla olamazdın." Babamın koluna dokundu. "Gelecek yaz bunu yapmalıyız. Bir aile gezisi."

"Bayıldım," dedi babam.

Bir aile gezisi için izin alıp alamayacağımı bilmediğimi söylemek için ağzımı açtım - otuzlu yaşlarımdaydım, on yaşında bir çocuk değil - ama tekrar kapattım. Annemin aklına hep böyle fikirler gelirdi. Muhtemelen aklına başka bir şey gelir gelmez unuturdu. Muhtemelen gerçekleşmeyecek bir tatile hayır diyerek dalga yaratmama gerek yoktu.

Gözleri bana doğru kaydı ve odaklandı. "Son zamanlarda nasılsın? Bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum."

"Sen iyi misin?" Babam sordu, sesi aniden endişeyle karışmıştı.

Hiçbir fikirleri yoktu.

Ama onlarla bu konuya hiç girmek istemedim. "Ben iyiyim. Meşguldüm ama iyiyim."

"Peki ya şu görüştüğün adam?" Annem sordu. Babamın ifadesi sertleşti. "Hangi adam?"

"Biriyle görüşüyor gibiyim ama daha çok erken. Heyecanlanacak bir şey yok."

"Heyecanlanacak bir şey yok mu? Flower, kasabadaki herkes dışarıdan gelen zengin adamı nasıl bulduğunu konuşuyor. Kuzeydeki malikaneyi inşa eden o değil mi?"

"Bir olup olmadığını bilmiyorum."

"On beş yatak odası olduğunu duydum." Elini benimkinin üzerine koydu. "Tatlım, sana asla parası için bir erkeğe gitmeni söylemem. Ama eğer iyi bir adamın parası varsa? Bunda yanlış bir şey yok."

Babam hâlâ şüpheli görünüyordu. Garip bir şekilde, ifadesindeki endişeden memnun olmuştum. Annem bir servet avcısından çok uzaktı ve söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordum - beni asla parası için bir adamın peşinden koşmaya teşvik etmezdi - ama Preston'a zengin olduğu için gönül vermiş olması fikri hoşuma gitmiyordu.

"nereye gittiğinden emin değilim," dedim. "Eğer bir yere gidecekse."

"Kalbin konusunda her zaman çok dikkatli oldun," dedi annem. "Buna hayranım."

"İyi ki değildin yoksa mahvolurdum," dedi babam kıkırdarak.

Onun koluna yaslandı. "En başından beri kalbimi kazanmıştın."

"İkiniz çok tatlısınız," dedim. "Buna bayılıyorum."

Annem gülümsedi. "Sadece kalbin konusunda çok dikkatli olma. Onu birine verebilmek için yeterince savunmasız. Aşk bir risktir."

"Ama almaya değer bir tane," dedi babam. "Eğer doğru kişiye." Asıl soru buydu, değil mi? Doğru kişi kimdi?

Garson kız birlikte geldi ve tabaklarımızı önümüze koydu. Dikkatim dağıldığı ve konuyu değiştirme fırsatı bulduğum için mutluydum. Annem yaban mersinli kreplerinden memnun görünüyordu ve babam da pastırmayı aralarında paylaştırdı. Annemin resim yapabilmesi için Banff'a olası bir gezi hakkında konuşmaya başladılar, görünüşe göre Yellowstone'a aile gezisi fikrini çoktan unutmuşlardı.

Kapı açıldı ve üç üniformalı şerif yardımcısı içeri girdi. Onlardan biri Garrett Haven'dı. Garrett'i hayatımın büyük bir kısmında tanıdım,

Luke gibi, benim için bir kardeş gibiydi.

Gözlerime baktı ve çenesini eğdi. Samimiyetine rağmen - harika bir adamdı - gözlerinde her zaman bir uzaklık vardı. Yorgun görünüyordu. Acaba işinin baskısından mı yoksa bekâr bir baba olmaktan mı diye düşündüm. Birkaç yıl önce karısını terk ettiğinde, onu tanıyan herkes rahat bir nefes almıştı. O evlilik bir tren enkazı gibiydi.

Ama Garrett daha mutlu görünmüyordu. Perili gibiydi.

O masasına giderken, Zachary hariç tüm Haven kardeşlerin bana neden bu kadar kardeşçe görüldüğünü merak ettim. Neden beni kızdıran kişi o olmak zorundaydı?

Annemle babam sohbet ederken ben yemeğime geri döndüm. Garson kız geri geldi ve biraz daha kahve isteyip istemediğimizi sordu.

"Bizim için yok," dedi babam.

Hala çayım vardı, bu yüzden başımı salladım.

"Erkek arkadaşın geçen gün yine buradaydı," dedi bana bilmiş bir bakış atarak. "Oldukça yakışıklı biri."

" miydi?" Annem ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Yakışıklı bir çocuk," dedi.

Preston'dan erkek arkadaşım olarak bahsedildiğini duymak beni rahatsız etti. Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım. "O gerçekten benim değil-"

"Şanslı bir kızsın," dedi gülümseyerek, sözümü bitirmeme izin vermedi, sonra yan masasına geçti.

Annem kaşlarını kaldırdı ama babamın gözlerinde endişe vardı. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama ön taraftaki bir kargaşa dikkatimizi çekti.

Bir çift, işletme sahibi Rob Landon ile konuşurken kadın sesini yükseltti.

"Ben onun annesiyim ve aşağı inmesi gerektiğini söylüyorum."

Rob etrafına bakındı, rahatsız olduğu belliydi. "Şimdi, Bayan Thayer, onu burada bırakmanın bir zararı olacağını sanmıyorum."

"O nankör bir sümüklü, trajik bir kayıp kız değil," dedi Bayan Thayer. dedi.

"Ailesi," diye fısıldadı annem. "Brielle, kaybolan kız." "Eğer dikkat çekmek istediye, bunu kesinlikle başardı." Bayan Thayer'ın sesi yükseldi.

Kocasını kollarını kavuşturmuş ve alnında öfkeli bir çatıklıkla yanında duruyordu. "Bu kasabanın onun oyununu oynamayı bırakması gerekiyor."

Lokanta sessizliğe bürünmüş, tüm gözler Thayer'lara çevrilmişti. Garrett ayağa kalktı ve ön tarafa doğru yürüdü.

"Şu haline bak, üniformalı koca adam," dedi. "Zamanını boşa harcama. Eninde sonunda ortaya çıkacak, ama bu sefer onu geri götürmeyeceğim."

Bay Thayer Kayıp Kişiler posterini pencereden söktü. "Onları indiriyoruz. Biz onun ailesiyiz, buna hakkımız var."

Bayan Thayer, Garrett'a ters ters bakarak, "Git de bir suçu falan çöz," dedi. "Neden hayatınıza devam etmiyorsunuz?" Garrett'ın sesi kontrollüydü. "Hayır.

"Herkesin kahvaltısını bölmenize gerek yok."

Bayan Thayer, "Eğer onu arıyorsanız, bu onu tutuklamak için olmalı," dedi. "Bütün kasabayı ayağa kaldırıyor. Muhtemelen bir adamla kaçmıştır. Bunu hepimiz biliyoruz."

"Pekâlâ, Bayan Thayer," dedi Garrett, ikisini de nazıkçe kapıya doğru yönlendirerek.

Gittiler ama bu olay midemde huzursuz bir his bıraktı. Eğer Brielle ailesini terk ettiyse, nedenini anlamak zor değildi.

"Utanç verici." Annem başını salladı. "O onların kızı."

Babamın yüzü öfkeyle kızarmıştı. "Onun posterlerini mi indiriyorlar? Bunu nasıl yapabildiler?"

Annem bir elini babamın koluna koydu. "Belki de iyi bir sebepten dolayı gitmiştir." "Belli ki." Babam Thayer'ların gittiği yolu işaret etti. "Eğer öyle olsaydı

Kızımı bulana kadar rahat edemezdim." "Bu çok üzücü," dedim. "Nerede olduğunu merak ediyorum." "Umarım güvenli bir yerdedir," dedi annem.

Babam sandalyesinde dönerek Garrett'ın koltuğuna geri döndüğü masaya baktı. "Aramaya devam edeceksin, değil mi?"

Garrett, "Soruşturma hâlâ devam ediyor," dedi.

"Yardım edebileceğimiz bir şey olursa bana haber verin. SPS'nin numaraları var. Arama ekipleri oluşturabiliriz, neye ihtiyacınız varsa."

"Minnettarım Craig," dedi Garrett. "Size haber veririm."

Babam arkasını döndü ve yemeğine geri döndü.

Brielle'in kayboluşunda rahatsız edici bir şeyler vardı. Belki bir açıklaması vardı - bir erkek arkadaşıyla ayrılmış ya da başka bir kasabadaki arkadaşlarının yanına gitmişti. Ama neden kimseye nerede olduğunu söylememişti? Sanki iz bırakmadan ortadan kaybolmuş gibiydi.

Tilikum'un her yerinde onun posterleri vardı ama ailesinin gerçekten hepsini indirmeye çalışıp çalışmayacağını merak ediyordum. Nasıl durdurabilirlerdi ki?

Bakmak mı? Onların kızıydı.

Her neredeyse, iyi umuyordum.

Kahvaltımızı bitirdiğimizde sohbet daha kolay konulara döndü. Annem Banff'ı aklından çıkaramıyor gibiydi, babam ise ilk karın ne zaman yağacağını ve garajdaki boruları donmadan önce yeniden yalıtması gerekip gerekmediğini düşünüyordu.

Birlikte dışarı çıktığımızda hiçbir şeyin parasını ödememe izin vermezlerdi ve bu sefer itiraz etme zahmetine girmedim. Vedalaştık ve ayrılmadan önce hızlıca tuvalete gitmeye karar verdim.

Saçlarımı kabarttım ve biraz ruj sürdükten sonra restorana geri döndüm. Ama lobideki adamı gördüğümde nefesim kesildi ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Zachary.

Hostes ona bir çanta uzattı. Sipariş vermek için gelmiş olmalıydı. Kararsızlık kemirdi. Banyoya girip ondan kaçabilirdim. Muhtemelen arkasını dönüp gitmek üzereydi zaten. Ya da yürümeye devam edip onunla konuşabilirdim.

Onunla konuşmak istiyor muydum?

Gözlerimiz buluştuğunda benim için karar verilmişti. Ama göğsünü şişirip bana her zamanki ukala sırtışını göstermek yerine, gülümsemesi farklı görünüyordu. Bastırılmış. Neredeyse kederli görünüyordu.

Yanından biri geçti ve acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. *Ah diye* bağırdı ve gömleğini nazıkçe karıştırdı. Sonra tekrar göz göze geldik ve başparmağını omzunun üzerinden sallayarak gitmesi gerektiğini işaret etti.

Arkasını döndü ve kapıdan çıktı.

Kendime işe gitmesi gerektiğini söyledim. Muhtemelen geç kalıyordu. Bu yüzden en azından bana bir merhaba demek için kalmadı.

Yine de onu son gördüğümde üzgün bir şekilde uzaklaşmıştım. Belki de o olaydan sonra benimle uğraşmak istememiştir.

Sebebi her ne olursa olsun, bu beni açıklanamaz bir şekilde üzdü. Arabama gittim ve kendime her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Ne bekliyordum ki, ona başka biriyle çıktığımı ve sadece arkadaş kalmamız gerektiğini söylediğim halde beni takip etmeye devam etmesini mi? Denemeye devam edeceğini varsaymakla çok bencilce davranmıştım.

Varsaydığım şey bu muydu? Ben kararımı verene kadar devam etmesini mi umuyordum? Ben durup dururken ve arkadaşlarıma kafamın karıştığından yakınırken kendisini bir seçenek olarak yarışta tutmasını mı?

Korkunç bir insandım. Kesinlikle korkunç.

Daha da kötüsü, bu gece Preston'la randevum vardı.

BÖLÜM 21

Zachary

Paket servis çantamı yolcu koltuğuna fırlattım ve kamyonetimi çalıştırdım. Göğsüm acıyordu ama bu piercing yüzünden değildi. Evet, acıyordu ama fiziksel acı için endişelenmiyordum. Geçer giderdi. Bu ağrı daha derindi.

Daha önceki güvenim sarsılmıştı. Kendimi onun için doğru kişi olduğuma inandırmıştım ama neden? Zekiydi, güzeldi ve kendine çeki düzen vermişti. Ben masaya fevrilik ve alaycılıktan başka ne getirmiştım ki?

Lokantada ona gülümsedim, böylece onu yine görmezden geldiğimi düşünmedi ama sonra oradan ayrıldım. Muhtemelen bana hâlâ kızgındı. Bunu kabul etmekten nefret ediyordum ama yapılacak en doğru şey onu yalnız bırakmaktı.

Ben de işi bırakmaya karar vermiştim. Dolaylı da olsa Marigold'un çıktığı adam için çalışmaya devam edemezdim. İşin maaşı iyiydi ama bunun bir önemi yoktu. Olsa olsa, sırf onunla uğraşmak için işi bilerek berbat etme cazibesinden kendimi uzak tutmam gerekiyordu.

Otoyolda ilerlerken kahvaltılık sandviçimi yedim, tadına bile bakmadım. Şantiyeye vardığımda park ettim ve ustabaşını aramaya başladım. Ona ne söyleyeceğimden pek emin değildim. Sizi işe alan müteahhide, iş sahibinden binlerce güneşin öfkeli sıcaklığıyla nefret ettiğiniz için işi bırakmak zorunda kaldığınızı nasıl söyleyecektiniz?

Muhtemelen ona araya giren başka bir şey olduğunu söylemem daha iyi olur. Belirsiz kalsın. Zaten onu ilgilendirmezdi.

Geniş binanın içinden geçerek elektrikli aletlerin gürültüsünü duyabildiğim uzak tarafa doğru yürüdüm. Evin o kısmında döşemeler yapılıyordu ama ustabaşını hiçbir yerde göremedim. İkinci kata çıktım ama orası da terk edilmişti. Çok arabalı garajda da yoktu.

Sonunda arka tarafa açılan bir kapıdan çıktım. Nehrin sesi hafif bir uğultuydu ve Preston'ın bu araziye sahip olması beni kızdırıyordu. Güzel manzarası ve kayalık nehir kıyısına inen yamacı ile onun için fazla güzeldi. Arka planda yükselen dağlar.

Siktir et o adamı.

Ama Marigold onunla kalırsa, tüm bunlar onun olmayacak mıydı?

Belki daha iyi bir insan olsaydım, bu beni daha iyi hissettirirdi.

Ama olmadı.

İçeri girip onu bulamadığım için ustabaşına mesaj atmak üzereydim ki yalnız olmadığımı fark ettim.

Şeytandan bahsetmişken. Preston Bradford'un kendisi dışarıda, nehir manzarasına bakıyordu.

Sorun çıkarma içgüdüm tamamen çılgına dönmüştü. Onunla yüzleşip yüzüne yumruk mu atmalıyım? Acele edip onu buz gibi suya mı atmalıyım? Ben de ıslanırdım ama buna değerdı. Adrenalin damarlarımda pompalanırken ellerim titredi ve çenemi sıktım.

"Preston." Başka bir adamın sesi harekete geçmemi engelledi. Preston'ın durduğu yere daha yakın olan başka bir kapıdan geldi ve ben binanın gölgesine doğru geri adım attım.

Preston diğer adama doğru döndü. Belli belirsiz tanıdık geliyordu. Yaklaşık aynı yaşlarda, pantolon ve düğmeli gömlek giymişti.

"Kulübenin anahtarlarını alabilir miyim?" diye sordu.

Preston kollarını kavuşturdu.

"Neden?" "Biraz stres atmam

lazım." "Hayır."

"Neyin var senin?" "Hiçbir şey."

"O zaman neden onu kendine saklıyorsun?"

Kimi kendine saklıyordu? Marigold hakkında mı konuşuyordu? İçeri girip ikisinin de suratına yumruk atma isteğime karşı koydum. Zar zor.

"Onun için planlarım var," dedi Preston. "Ama bu, durumun kontrolünün bende olması gerektiği anlamına geliyor."

"Yani onu orada mı tutacaksın?" "Burası bitene

kadar."

"Onu almamalıydın, dostum. Plana sadık kalmalıydın."

"Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim. Ve karşılığını alacağım."

"Nasıl?"

"O zeki biri. Eğitilmiş değil ama çoğu gibi aptal da değil. Ona bir şeyler öğretebilirim. Eninde sonunda, bizim için işe alımları o yapacak."

"Huh." Diğer adam çenesini ovuşturdu. "Bu ilgi çekici. Ama bu konuda ona nasıl güvenebilirsin?"

"Bu yüzden acele etmiyorum." Preston omuz silkti. "Denizciler gibi. Onu yıkıyorum, sonra tekrar inşa edeceğim. Neredeyse boş bir levha gibi. Onu istediğim her şeye dönüştürebilirim."

"Kız arkadaşın bu konuda ne hissedecek?" Bunu söyleme şekli, cevabı zaten bildiğini ima ediyordu; kız arkadaşı bilmeyecekti.

Ama bu aynı zamanda bahsettikleri diğer kızın Marigold olmadığı anlamına geliyordu.

Preston sanki bu sorunun yanıtlanmasına gerek yokmuş gibi başını salladı.

"O da bir risk, biliyorsun," dedi diğer adam.

"Onun için endişelenmene gerek yok. O hiçbir şey bilmiyor."

"İstemediğini biliyorum. Bu çok açık. Ama bunu ondan daha ne kadar saklayabileceğini düşünüyorsun?"

"Yeterince uzun."

"Onun için eroin gibi olsan iyi olur. Onu iyice bağımlı hale getir yoksa senden kaçır. Bana başka tarafa bakacak bir tip gibi gelmiyor."

"Tess gibi değil," dedi Preston.

Diğer adam güldü. "Tess bilmek istemiyor. O görmek istediğini görür. İçgüdülerim bana Marigold'la böyle bir lüksün olmayacağını söylüyor."

"Marigold seni ilgilendirmez."

Ellerini havaya kaldırdı. "Bu işe karışmayacağımı biliyorsun. Küçük deneyiniz konusunda hâlâ şüphelerim var ama oraya da karışmayacağım. Sadece bunu mahvetme. Eğer bir şey olur ve sana sırtını dönerse, hepimiz mahvoluruz."

"Yapmayacak. Onu şimdiden avucumun içine almış durumdayım. Uyuşturulmuş olsun ya da olmasın, söylediğim her şeyi yapması uzun sürmeyecek."

"Tamam. Daha önce de haklı çıktın. Burası hakkında da kesinlikle haklıydın."

"Ben her zaman haklıyım. Güven bana, sana tonla para kazandıracağım."

Binanın içinde dolaşırken sesleri azaldı ve sonunda kayboldu. Takip etmeye çalışmayı düşündüm, dinlemeye devam edip edemeyeceğimi görmek için. Birçok şey olabilirdim ama kurnazlık bunlardan biri değildi. Muhtemelen yakalanırdım.

Ve gerçekten neyle uğraştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İşin yapıldığı alanlardan uzak durmaya dikkat ederek şantiyeye geri döndüm. Kulak misafiri olduğum şey pek mantıklı gelmemişti. Marigold'dan Preston'ın kız arkadaşı olarak bahsettiklerini duymaktan nefret etmiştim. Ama diğer kız kimdi? Marigold'u aldatıyor muydu?

Kamyonetime gittim ve Garrett'ı aradım. "N'aber, Z?" diye cevap verdi.

"Benim için birini tutuklayabilir misin?" "Hayır."

"Ya iyi bir nedeni varsa?"

Tereddüt etti. "Sorduğum için kendimden nefret etme riskini göze alarak, nedeni nedir?"

"Preston Bradford diye bir adam var. Kasabanın kuzeyindeki nehirde bir malikane inşa ediyor."

"Ve?"

"Karanlık bir iş çeviriyor." "Z-

"

"Hayır, dinle. Arkadaşıyla bir kız hakkında konuşurken ve onu kendileri için adam toplaması için şekillendirirken duydum. Sana söylüyorum, bu işte bir terslik vardı. Onu kenara çekip arabasını aramak için bir bahane uyduramaz mısınız?"

"Hayır," dedi, sesi öfkeyle keskinleşmişti. "Bir şeylerin peşinde olduğunu düşündüğünüz için onu kenara çekemem."

"Garrett, haklı olduğumu biliyorum. En azından ona bakamaz mısınız? Araştırma mı yapacaksınız?"

"Hangi gerekçeyle?"

"Bilmiyorum. Görünüşe göre kulübede bir kız varmış ve diğer adam gidip onunla stres atmak istemiş ama Preston buna izin vermemiş."

"Söylediğin hiçbir şey mantıklı değil."

"Biliyorum. Neden bahsettiğini ben de bilmiyorum ama içimden bir ses burada bir şeyler döndüğünü söylüyor."

"Bir başkasının dayanarak birini tutuklayamam, Z. Özellikle de seninkini."

Hayal kırıklığı içinde inledim. "Tamam, ama haklı olduğum ortaya çıktığında, bunu kesinlikle yüzüne vuracağım."

Aramayı sonlandırdım ve telefonumu yolcu koltuğuna fırlattım.

Telefonum bir aramayla çaldı. Ustabaşıydı. Bu garipti. Burada mıydı? Fark etmez, iyi zamanlamaydı. Ona işten ayrıldığımı söylemem gerekiyordu.

iş.

"Zachary Haven," diye cevap verdim.

"Kovuldun."

Bekle, ne?

"Affedersiniz?"

"Beni duydun. Kovuldun. Bir daha iş sahasına gelme yoksa eşlik edilecek. Son çek postada." Nedenini soramadan telefonu kapattı.

İçime bir öfke dalgası yayıldı. O pislik. Beni kovamazdı.

Ne oluyor be?

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Sanki izleniyormuşum gibi hissettim. Bakışlarımı kaldırdım ve işte oradaydı. Preston Bradford yirmi adım ötemde durmuş, kollarını kavuşturmuş, bana bakıyordu. Gözleri sert bir bakışla kısılmıştı.

O söylemişti. Ustabaşına beni kovmasını söylemiş.

Ama aptal malikanesinde çalışan rastgele bir elektrikçiyi neden umursuyordu ki?

Sonra bunun Marigold'la ilgili olduğunu fark ettim. Rakip bendim ve bir şekilde bunu biliyordu.

O anda içimde bir şeyler değişti. Kazanmak istediğim için bu adamı yenmeye karar verebilirdim. Çünkü ona daha iyi bir adam olduğumu göstermek istiyordum. Beni kovabilirdi, umurumda değildi, kızı alacaktım. Marigold benim olacaktı.

Ama değildi.

Yine de Marigold'u kazanacaktım. Ama kendim için değil. Bu artık benimle ilgili değildi. O yüzde kötülüğü gördüm. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama bundan emindim. Yüzünde bir kadına duyulan kıskançlığın çok ötesinde bir kötülük vardı. O an, şeytanı bir anlığına gördüm.

Ve bir seçim yaptım.

Marigold'u ondan uzaklaştıracaktım. Bu onunla birlikte olma şansımı yok bile. Bu iş bittiğinde benden nefret edebilirdi ama onu korumak için buna değerdi.

Baş belası Zachary tekrar iş başındaydı. Ve acımasız olacaktı.

BÖLÜM 22

Marigold

Preston ve ben kasabadan geçerken dışarıdaki karanlık uğursuz görünüyordu. İptal etmeyi düşünmüştüm. Kendime düşünmek için zaman verecektim. Ama randevumuza devam etmeye karar verdim. Audrey içgüdülerime güvenmemi söylemişti ve haklıydı. Tüm zihinsel karmaşayı ve karışık duyguları aşmak için onu tekrar görmem gerektiğini hissediyordum.

Bu gece doğru hissetseydim, bilirdim. Ve eğer değilse, oradan devam edebilirdim.

Her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Takım elbiseli, bakımlı. Bana baktı, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Bu bakışta bir sıcaklık vardı. Arzu. Kalp atışlarımı hızlandırdı. Bu bir beklenti miydi yoksa Başka?

En sevdiğim kitabın müzikal uyarlamasına bilet almıştı. *Pride and Prejudice*. Helikopter yolculuğu ve Seattle'daki lüks akşam yemeği abartılı ve heyecan vericiydi ama bu mükemmele yakındı. Okumayı sevdiğimi ve bu hikâyenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Bunun kendisinin de hoşlanacağı bir şey olup olmadığını bilmiyordum, bu yüzden benim sevdiğim şeyleri yapmaya istekli olduğunu gösteriyordu. Bu kesinlikle onun lehine bir işaretti.

Tilikum Koleji'ndeki tiyatro gösterilerine daha önce de gitmiştim, genellikle Annika ve Isabelle ile birlikte. Büyüleyici ve samimiydi, sıra sıra dizilmiş pelüş koltukları, iyi büyüklükte bir sahnesi vardı ve salonda kötü bir koltuk yoktu. Preston elini sırtıma koyarak beni içeri götürdü. Geceler soğumaya başlamıştı, bu yüzden kazak bir elbise ve uzun çizmeler seçmiştim. Bulutlar yıldızların görünmesini engelliyordu ama binanın ön tarafındaki neşeli ışıklar tiyatroya gelenleri soğuktan koruyordu.

Lobi insanlarla doluydu. Salonumu ilk açtığımdan beri müşterim olan Bayan Leary'ye el salladım. Belediye Başkanı Bill eşiyle birlikte oradaydı, Şerif Jack Cordero ve eşi Naomi de oradaydı.

Preston elini belime doladı ve beni kendine çekti. Dokunuşu neredeyse irkilmeme neden oluyordu. Ona baktım ama bana bakmıyordu.

Soğukkanlı bakışları etrafımızdaki kalabalığın üzerindeydi ama ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

Tiyatronun kapıları açıldı ve insanlar yerlerine oturmak için sıraya girdi. Preston sırayı fark etmemiş gibiydi. Ya da belki umursamıyordu. Beni bilet alan görevliye doğru yönlendirerek ilerledi. Kimse şikâyet etmedi ama yanaklarımın hafif bir utançla ısındığını hissettim. Bir ya da iki dakika daha bekleyebilirdik. Geç kalmış sayılmazdık.

Her zamanki tavırlarıyla çok garip bir tezat oluşturuyordu. Ama düşündüğümde, centilmence hareketleri her zaman bana yönelikti, diğer insanlara değil. Açıkça kaba davrandığını hiç görmemiştim ama başkalarına karşı nazik olmak için de elinden geleni ardına koymazdı.

Koltuklarımız sahneden birkaç sıra geride, kabaca ortadaydı. Oturduk ve insanlar etrafımızdaki boşlukları doldurmaya başladı.

Preston telefonunu çıkardı ve sanki canını sıkan bir şey varmış gibi kaşları çatıldı.

"Her şey mi?" diye sordum.

Başını salladı. "Sadece iş sorunları."

Ellerimi kucağımda birleştirdim ve dikkatimin dağılmasına izin verdim. Doğal olarak sahne perdeleri kapalıydı ama etrafta dolaşıp açılış gösterisi için hazırlık yapan ekibin ayaklarının gölgelerini görebiliyordum. İnsanlar yerlerine oturdukça sohbetin uğultusu artıyordu ve gösterinin biletleri tükendi mi diye merak ettim.

Gösterinin başlamasını beklerken Preston'la sohbet etmeye çalışacaktım ki, sıramızın girişindeki biri gözüme çarptı. Onu sadece bir saniyeliğine, çevresel görüşümde görmüştüm ama Zachary'ye benziyordu.

Hayır, olamaz.

Döndüm ama tek görebildiğim bana sırtlarını dönmüş bir çiftti. Biriyle konuşuyor gibiydiler ama bu Zachary olamazdı. Neden tiyatroda olsun ki?

Adam konuştuğu kişiyle el sıkıştıktan sonra yanındaki kadınla birlikte çıkışa doğru yöneldi.

Zachary Haven, yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle sıramızın girişinde duruyordu.

O buradaydı.

Bana doğru yürürken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Preston cilalıysa, Zachary ham erkeklikti. Kalın saçlarını taramıştı, böylece

Alnı ve kare şeklindeki çenesindeki kirli sakal bir şekilde hem düzgün hem de sertti.

Yanlarından geçebilmesi için birkaç kişi ayağa kalktı. Gülümsedi ve onlara teşekkür etti, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. Mavi gözlerinde gerçek bir pırıltı gördüğüme yemin edebilirdim.

İçimden bir heyecan geçti ve gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Karnım zil çaldı, yanaklarım kızardı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bu korkunçtu. Başka bir adamla randevum . Ama yardım edemedim.

o.

Zachary Haven beni her zaman nefessiz bırakmıştır.

"Merhaba," dedi ve koltuğa oturdu. "Düşünsene burada sana rastlamak."

Gözlerim büyüdü ve Preston'ın gerginliğinin üzerime çöktüğünü, öfke dalgalarının beni kırıp geçirdiğini hissedebiliyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesim utanç verici bir ciyaklama olarak çıktı. Sonra ne giydiğini fark ettim. Takım elbise, ama yakasında ışığı yakalayan ışıltılı bir şey vardı. "Peki sen ne giyiyorsun?"

Kendisine baktı. "Takım elbise mi?"

"Bunlar payet mi?"

"Oh, evet." Yakalarını düzeltti. "Annem hepimizin gittiği maskeli balo için giydirmişti. Sanırım o zamandan beri giymedim."

"Ama sen neden buradasın?"

Gözleri benim yanımdan Preston'a doğru kaydı. Preston'ın öfkelenişini anlamak için bakmama bile gerek yoktu. "Benim koltuğumun seninkinin hemen yanında olmasının ne kadar komik bir tesadüf olduğu hakkında bir şeyler uydurabilirim ama sana yalan söylemeyeceğim. Burada oturan çifte bilet paralarının iki katını ödedim ki senin yanına oturabileyim."

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

"Gitmen gerekiyor," dedi Preston, sesi alçaktı.

"Evet, bunu yapmayacağım." Zachary rahat bir güven havasıyla sandalyesinde arkasına yaslandı. "Beni ikna etmeye çalışabilirsin ama Şerif Jack tam şurada oturuyor ve nedense yerel şerife seni fark etmesi için bir neden vermek isteyeceğini sanmıyorum."

Gözlerimin Preston'a kaymasına izin verdim. Yüz hatları öfkeyle çarpılmıştı. Yüz ifadesindeki bir şey midemi . Ben olsam

Zachary'ye kızdığı için onu suçluyordu ama bu başka bir şeydi. Gözlerindeki saf nefret rahatsız ediciydi.

Onu gerçekten ilk kez görüyormuşum gibi hissettim.

Kayıtsız bir bakışla, sanki Zachary'nin onun dikkatini çekmediğine karar vermiş gibi arkasını döndü.

Zachary sırtıtmaya devam etti.

Tepedeki ışıklar yanıp sönererek insanlara gösterinin başlamak olduğunu haber veriyordu. Zachary'ye yaklaştım ve sesimi fısıltıya kadar alçalttım. "Burada olmamalısın."

"Biliyorum. Yine de yapacağım." "Neden?"

"Çünkü ona güvenmiyorum. Sana nedenini söylemek istiyorum ama elimde kanıt yok. Henüz."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sonra açıklarım. Gösteri başlamak üzere."

Öfkeli bir nefes verdim. Preston bana doğru döndü ama ben gözlerimi ileri diktim.

Bu çok garipti.

Yine de Zachary yanımda otururken kendimi daha sakin hissediyordum. Bunun anlamı yoktu. Eğer o orada olmasaydı, Preston kızgın olmazdı. Kendimi rahatsız hissetmek için bir nedenim olmazdı. Eğer bir şey varsa, hepsi Zachary'nin suçuydu. Onun varlığı beni nasıl daha iyi hissettirebilirdi ki?

Ama oldu.

Perde açıldı ve yönetmen prodüksiyonu tanıtmak için dışarı çıktı. Preston kolunu sandalyemin arkasına doladı ve sanki kendi bölgesini işaretliyormuş gibi orada tuttu. Onun yakınlığı karşısında irkildiğimi görmezden gelemezdim. Bunu daha sonra düşünmek üzere bir kenara sakladım ve gösteriyi izlemeye devam ettim.

Ara verildiğinde gerilim daha da arttı. Preston ayağa kalktı ama tuvalete gitmek ya da bize içecek bir şeyler almak için lobiye gitmedi. Kollarını kavuşturmuş, Zachary'ye öfkeli bakışlar fırlatmakla o yokmuş gibi davranmak arasında gidip geliyordu.

Zachary benimle dizi hakkında ufak tefek konuşmalar yaptı, oyuncular ve kostümler hakkında yorumlarda bulundu ve bana hikâyeyle ilgili birkaç soru sordu. Preston'ı görmezden geliyor gibiydi ama onun farkında olduğunu söyleyebilirim.

İkisinin de kavga etmeye karar vermemesine sevindim.

Henüz.

Işıkların parlamasıyla birlikte insanlar salona dönmeye başladı ve Preston yerine oturdu. Kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine yaklaştırdığında yer değiştirdim ve kendime biraz daha yer açtım.

Gösteri devam etti ve durumun saçmalığına rağmen prodüksiyondan keyif almayı başardım. Müzikal uyarlama benzersiz ve büyüleyiciydi ve kendimi tüm doğru yerlerde iç çekerken ve bayılırken buldum. Oyuncular çok yetenekliydi ve Bay Darcy'yi oynayan adam mükemmeldi.

Sonunda, oyuncular ayakta alkışlandı. Preston ayağa kalktı ve diğer seyircilerle birlikte alkışladı ama biraz ilgisiz görünüyordu. Ya da belki sadece dikkati dağılmıştı. Gösterinin çoğunu Zachary'ye kızarak mı geçirdiğini merak ettim.

Zachary ise coşkuyla alkışladı ve parmaklarının arasından ısıklık çaldı.

Perde kapanıp ışıklar yandığında içimi bir korku kapladı. Bir şekilde lobide ve dışarıda, ellerine fırsat geçer geçmez birbirlerini öldürmeye çalışabilecek iki adamla birlikte yolumu bulmam gerekiyordu.

Preston'ın yüzü taş kesilmişti ve tiyatrodan çıkarken dirseğimi tuttu. Zachary biraz önümüzde yürüyordu, duruşu rahattı, elleri cebindeydi, sanki hiçbir şey için en ufak bir endişe duymuyor gibiydi.

Tipik Zachary Haven.

Otoparka vardığımızda Zachary durdu ve yüzünü bana döndü. "Mari, seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Preston'ın kolumdaki tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı. Bakışlarımı onunkilere çevirdim ve yüzümü dolduran şoku gizlemeye çalışmadım.

Tek kelime etmeden gevşetti ve Zachary'ye ters ters baktı.

Uzaklaştım, koluma bastırıldığı parmaklarının hissi hâlâ devam ediyordu. Zachary geri çekildi ve ben onu takip ederken Preston'ın mesafeyi kapatmaması beni şaşırttı. Omzumun üzerinden bir bakış attım ve öfkeden patlamaya hazır gibi görünmesine rağmen beni durdurmadı.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım. "Randevumu tamamen kızdırmaktan başka."

"Bunun için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm." Preston duymasın diye sesini alçak tuttu. "Ama onun tehlikeli olduğunu bilmen gerek."

"Ondan hoşlanmıyor olmanız onu tehlikeli yapmaz."

"Söylediği bazı şeylere kulak misafiri oldum ve bunlar iyi şeyler değildi. Daha sonra açıklayabilirim." Gözleri Preston'a kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Bu benimle ilgili değil Mari, yemin ederim. Bu seninle ilgili. Bana güvenmen için sana hiçbir sebep vermedim ama bu konuda haklı olduğumu biliyorum. O tehlikeli biri. Lütfen dikkatli ol."

Bir süre ona baktım. Sesindeki samimiyet, zaten içten içe hissettiğim bir şeyi doğrulayarak silahsızlandırıyordu.

"Marigold, gitmemiz gerek," dedi Preston.

"Dikkatli ol," dedi Zachary tekrar. "Ve bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Arkamda Preston'ın ayak seslerini duyduğumda sırtım ve omuzlarım gerildi.

Ben.

"İşimiz bitti." Dirseğimi tekrar eline aldı. "Bir an önce ondan uzak dur."

Zachary'nin saldırması için kendimi hazırladım. Eğer bu iş otoparkta bir kavgaya dönüşecekse, yoldan çekilmem gerekiyordu.

Ama Zachary kendini kaybetmedi. Ne çenesini sıkıttı ne de yumruklarını sıkıttı. Preston'a sakince baktı, her zamanki kabadayılığından eser yoktu.

"Düşündüğünden daha zeki," dedi. "Ve seni anlayacak dışarı."

Bana son bir kez baktıktan sonra döndü ve uzaklaştı.

Preston uzun bir nefes aldı ve kolumdaki tutuşu tekrar sıkılaştı.

Elimi çektim ve ona doğru . "Beni böyle tutma

Bu."

Bir an için yüz ifadesi öfkeyle karardı ve içimi bir korku kapladı. Ama aynı hızla yüz hatları yumuşadı.

"Özür dilerim." Kolumu tuttuğu yere nazikçe dokundu. "Seni incitmek istememiştim."

Özrünü kabul ederek başımı salladım. "Beni hemen eve götürmen gerekiyor."

Yüz hatlarını bir kez daha karartan öfke parıltısını hayal etmiş miydim? O kadar hızlı gitmişti ki emin olamadım.

"Tabii ki."

Midemin çukurundaki korku yatışmamıştı. Aksine, yayıldı ve onunla arabaya binip binmemem gerektiğini düşünmeme neden oldu.

Zachary'nin beni eve götürmesini istedim.

Ama Preston'a bu kadarını söylersem, sadece alevleri körüklemiş olurum. Mucizevi bir şekilde henüz bir çatışma yaşanmamışken bir çatışma yaratmak istemedim.

Preston'ın arabasına doğru yürüdük ve benim için yolcu kapısını açtı. Sertçe yutkunarak bindim. Preston aslında tehlikeli biri değildi, değil mi? Bana zarar verebileceğini düşünmem için hiçbir sebep vermemişti.

Ve eğer Zachary onun tehlikeli olduğuna bu kadar ikna olduysa, neden beni onunla yalnız bıraktı?

Yapmamıştı. Beni eve kadar takip edecekti.

Nasıl bildiğimi bilmiyordum - onu ya da kamyonetini göremiyordum - ama emindim. Preston gidene kadar Zachary bana göz kulak olacaktı.

Tiyatrodan eve dönerken farlar yan aynada parlıyordu ve Preston'ın fark etmediği kadar arkamızdan geliyordu.

Yaptım.

Garaj yoluma park ettik ve Preston beni ön kapıya kadar geçirdi. Her şeye rağmen garip bir şekilde sakindim. Bana yukarıdan aşağıya baktı, gözleri hesaplıyordu. Ve birden sanki onun sofistike görüntüsünün ardını görebiliyordum. Gerçekte ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Tepkimi ölçüyordu -vücut dilimi, yüz ifademi- ve nasıl devam edeceğine karar veriyordu.

İstediklerini nasıl elde edeceğini.

Sinemanın otoparkında gördüğüm öfke gibi, bu bakış da çabucak geçti. Ama gerçeği, gözlerinin ardındaki ve hareketlerindeki soğuk, sert hesaplamayı görmezden gelemiyordum.

Kontrolün onda olmasını istiyordu ama ben buna izin vermeyecektim.

"Bu gece çok şey oldu," dedim, sesim sabitti, "ama şu anda bunları tartışmak istemiyorum. Ben içeri giriyorum."

"Marigold." Elimi nazikçe avucunun içine aldı ve dudaklarına götürdü. "Geceyi bu şekilde bitirmek istemiyorum."

Elimi onun elinden kurtardım. "İstiyorum. Şu anda beni rahat bırakmanı istiyorum. Yarın konuşuruz."

Geri adım atacak mıydı? Gözlerindeki savaşı, beni alt etme arzusunu görebiliyordum. Durumu manipüle edip kahraman olacağından emin olmak istiyordu.

Neden geri adım atmayı seçti bilmiyorum ama öyle yaptı. Birkaç hafta önce olsa, bu anı onun centilmen doğasının bir başka işareti olarak nitelendirip aldanabilirdim. Ama öyle değildi ve bunu şimdi görebiliyordum. Bu stratejik bir geri çekilmeydi, onun yararına, benim değil.

Bu son randevumuzdu ama henüz bir şey söylememeye karar verdim. Ortam çok gergindi ve o korku hissi hâlâ devam ediyordu. İstedim ki

Ona söylediğimde herkesin içinde olması gerekiyordu. Zachary'nin dışarıda bir yerlerde olduğuna dair belirsiz hislerim yeterli değildi. Bunu riske atamazdım.

"Teşekkür ederim."

Bir adım daha geri çekildi, muhtemelen onu gerçekten orada, soğukta bırakıp bırakmayacağımı merak ediyordu.

Öyleydim. Kapımın kilidini açtım ve içeri girdim.

Kapıyı arkamdan kilitlediğimde sürgünün çıkardığı tıkırtı korkumu biraz olsun hafifletti, birkaç dakika sonra arabasının çıkarken çıkardığı ses de öyle.

O gitmişti.

Uzun bir nefes aldıktan sonra kilitli olduklarından emin olmak için diğer pencerelerimi ve kapılarımı kontrol ettim. Preston'ın gecenin bir yarısı evime zorla gireceğini düşünmemiştim.

Ama yapmayacağına tam olarak ikna olmamıştım.

Bu gece bir şey görmüştüm, benden ustalıkla sakladığı bir şey. Preston Bradford'da başka bir katman vardı, yumuşak cazibenin altında farklı bir adam.

Zachary haklı olabilirdi. Preston tehlikeliydi.

Ön pencereme gittim ve dışarı baktım. Gerçekten de gitmişti ve başka bir araba da görmedim. Zachary'den de iz yoktu. Belki Preston'ın gittiğini görünce eve gitmiştir.

Zachary.

Muhtemelen ona kızgın olmalıydım. Preston'la randevumu mahvetmiş, bizi bir kez daha sabote etmeye çalışmıştı. Ne tür bir adam böyle bir şey yapar ve bunun sorun olmadığını düşünür?

Bir başka farkındalık daha yaşadım. Karanlıkta kaldıktan sonra ışığa çıkmak gibiydi. Her şey aydınlanmış ve netleşmişti.

Zachary Haven kesinlikle gülünçtü. Ve aynı zamanda hayallerimin erkeği.

En sevdiğim hikayelerdeki en çekici, aptal, abartılı kitap sevgilisi gibiydi. Ukala, spontane ve düşüncesiz. Ve tüm o kaotik enerjisini bana yöneltmişti.

Beni manipüle etmiyordu. Şaka malzemesi ben değildim. Zachary Haven muhtemelen hayatında hiçbir konuda ciddi olmamıştı. Şu ana kadar.

Bana kadar.

Çantamdan telefonumu aldım. Bu konuşmayı şimdi yapmak da istemiyordum. Onu gün ışığında, yüz yüze görmek istiyordum.

yüz. Ve Zachary'yi görmeden önce Preston'la olan ilişkiyi resmen bitirmek istiyordum. Yapılacak en doğru şey buymuş gibi geliyordu.

Ama bu gece yatağa girdiğinde kızgın olup olmadığını merak etmesini istemedim. *O gitti ve ben iyiyim. Bu gece için teşekkür ederim.*

Elbette. İyi olduğuna emin misin? Ben: *Evet, olumlu. Yarın konuşabilir miyiz?* Zachary: *Kesinlikle. Saat kaçta?*

Ben: *İlk iş olarak halletmem gereken bir şey var, ama sonra sana mesaj atarım. Bu işe yarar mı?*

Bana ne istersen: *İyi geceler,*
Zachary Zachary: *İyi geceler,*
Mari

Telefonumu bıraktım ve nefes verdim. Onu yarın görecektim. Ve içimde her şeyin değişmek üzere olduğuna dair bir his vardı.

BÖLÜM 23

Marigold

Gitmeye hazırlanırken midemde bir gerginlik vardı. Preston'dan bu sabah konuşmak için benimle kahve içmesini istemiştım ve bundan korkmadığımı söylesem yalan söylemiş olurđum. Onunla olan ilişkimi resmen bitirmem gerekiyordu. Bir mesajın arkasına saklanmak ne kadar cazip olsa da bunun yeterli olmayacağını biliyordum.

Ayrıca, daha önce bir adam benden mesajla ayrılmıştı. Bu çağda bunun yaygın olduğunu biliyordum ama hoşuma gitmiyordu. Preston daha fazla zamanımı ve ilgimi hak etse de etmese de, bunu doğru şekilde yapacaktım.

Ayrıca dün geceden farklı bir seçim yapma ihtimali olduğunu da biliyordum - gözlerinin arkasında gördüğüm kötü niyet ortaya çıkabilirdi. Bu yüzden şehir merkezindeki Steaming Mug'da buluşacaktık. Olay çıkarmaya karar verirse diye tanık istedim.

Kahvaltayı atlamıştım ve sadece birkaç yudum çay içmiştim ama gergin midem bir şey istemiyor gibiydi. Bu yüzden çantamı aldım, telefonumu içine soktum ve kapının yanındaki kancadan montumu alırken konsol masasının üzerine koydum.

Garaj yoluma bir arabanın girdiğini duydum ve kim olduğunu görmek için pencereden dışarı bakamadan biri kapımı çaldı.

Cevap verirken kalbim biraz hızlı çarptı.

Preston kapımın eşğinde duruyordu, yüz ifadesi sertti. Gözlerinde sıcaklıktan eser yoktu. Sadece soğuk, sert çelik.

İstemsizce bir adım geri attım. "Steaming Mug'da buluşmamız gerekiyordu."

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Şimdi konuşmak istiyorum."

Derin bir nefes aldım. Eğer istediği buysa, bu işi hemen halledecektim. "Tamam. Artık seni görmeyeceğim."

Dudağının bir köşesi gülümseme imasıyla seğirdi. "Evet, ." "Pardon? Hayır, değilim."

Kızgın görünmüyordu. Bir gece önce yüzünde gördüğüm öfke hiçbir yerde yoktu.

Nedense bu daha kötüydü.

Beni geçip oturma odasına girdi ve eşyalarımı baktı. "Burası güzel bir yer. Tuhaf. Senin kasaban gibi."

"Beni tam olarak duyduğunu sanmıyorum." "Hayır, seni duydum. Sadece katılmıyorum."

"Bu konuda benimle aynı fikirde olamazsın."

Durakladı ve gözlerime baktı. "Tabii ki var."

"Beni seninle çıkmaya zorlayamazsın."

"Hayır mı?" Ellerini arkasında kavuşturdu ve odanın içinde yavaş adımlarla dolaşmaya devam etti. "Ben istediğimi alırım, Marigold. Her zaman."

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Beklediğim gibi gitmiyordu. Kızgın olacağını düşünmüştüm. Sanki bu konuda hiçbir söz hakkım yokmuş gibi bu kadar umursamaz değildi.

"Sana karşı çok sabırlı davrandım." Annemin duvardaki tablolarından birini düzeltmek için uzandı. "Aslında ne kadar sabırlı olabileceğimi tahmin bile edemezsin. Ve nelerden vazgeçmeye çalıştığının farkında olduğunu sanmıyorum."

"Bu konuşmayı yapmanın bir anlamı yok. Fikrimi değiştirmeyeceksin."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Anladığını sanmıyorum. Ben bitti diyene kadar bu iş bitmeyecek."

"Anladığınızı sanmıyorum. Her şey bitti. Ve gitmen gerekiyor."

Yaklaştı ve ben bir adım daha geri çekildim.

"Böyle olmak zorunda değil prenses. Ben senin başına gelen en iyi şeyim. O küçük kasaba moronunun sana verebileceğim herhangi bir şeyle yarışabileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Ben satın alınamam."

Dudağı yine gülümseyerek seğirdi. "Saf olma. Herkesin bir bedeli vardır. Tüm sorunlarınızı bu şekilde ortadan kaldırabilirim." Parmaklarını şıklattı. "Salonunu tutmak istiyorsan, harika. Ama bir daha asla faturaları ödeme konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. Peki ya bu ev? Bu hiçbir şey. Sana hayal bile edemeyeceğin bir savurganlık vereceğim. Benim gerçekte kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, Marigold. Seçkinlerle dirsek teması içindeyim. Hayal bile edemeyeceğin bir lüks içinde yaşıyorum. Ve seni de bu dünyaya getirmek istiyorum."

"İstediğim bu değil."

"Elbette öyle. İtiraf edecek kadar cesur olsunlar ya da olmasınlar, herkesin istediği şey bu." Bir adım daha yaklaştı ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Sana istediğin her şeyi verebilirim. Hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmayacak."

Dokunuşundan ürktüm. "Hayır."

Öfke yüz hatlarını çarpıttı ve sesine keskin bir ifade yerleşti. "Bu gerçekten onunla mı ilgili? Cidden onu bana tercih etmeyi düşünüyor olamazsın."

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"O değersiz, mavi yakalı bir hiçten başka bir şey değil. Gerçekten onun gibi bir adamla bu ıssız köşede sıkışıp kalmak mı istiyorsun? Bu nasıl bir hayat böyle? Seni tüm bunların üstüne çıkarmak istiyorum."

"Benim için bir şey yapmanı istemiyorum ve bu Zachary ile ilgili değil."

Çenesi gerildi. "O herifin adını benim yanımda söyleme."

"Benimle bu şekilde konuşma." Omurgam dikleşti. Ona bir santim daha vermeyecektim. "Sana nasıl hissettiğimi söyledim. Artık seni görmek istemiyorum. Şimdi isteklerime saygı duymalı ve gitmelisin."

"Hâlâ anlamıyorsun." Alanıma girerek beni geri çekilmeye zorladı. "Ben bitti diyene kadar bu iş bitmez."

"Evet, öyle ve eğer şimdi gitmezsen-"

Avucu keskin bir acıyla yüzüme çarptı. Yanağımı tutup sendeleyerek uzaklaşırken yaşadığım şok içinde yankılandı.

Bana vurdu. Preston gerçekten bana vurmuştu.

Daha önce hiç kimse tarafından tokatlanmamıştım. Ne yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Şok olmuş bir sessizlik içinde öylece durdum, kalbim göğsümde çarpıyordu, bir elim yüzümün yan tarafını kapatıyordu.

"Çık dışarı." O kadar monotondur ki benim sesim gibi bile gelmiyordu. "Marigold, hayır. Çok özür dilerim. Aşırı tepki verdim."

"Defol. Dışarı."

"Anlamıyorsun, öyle demek istemedim." Sesi bütün keskinliğini kaybetmişti. "Seni asla incitmem. Özür dilerim."

Elimi ona bakabilecek kadar indirdim. Yanağım bana vurduğu yerin sıcaklığıyla kavruldu ve midem bulantıyla doldu. Onun önünde ağlamak istemiyordum ama gözyaşlarım gözlerimde toplandı. Onları durduramadım.

"Evimden defol. Şimdi."

Dudaklarını birbirine bastırđı ve bir an için benimle tartışmaya devam edeceğini düşündüm. Telefonum çantamdaydı ve ona ulaşmak için onu geçmem gerekiyordu. Arama yapmama izin verir miydi? Kesinlikle vermezdi.

Eğer gitmezse, arka kapıdan kaçmak zorunda kalacaktım. Bir komşuya gidecektim. Polisi arardım.

Benim gevşek planımı formüle etmem için geçen sürede, o seçimini yaptı. Ön kapıma doğru birkaç adım atarken yüzünde garip bir acı vardı.

"Çok özür dilerim," dedi, sesi yumuşaktı. "Bir an için kontrolümü kaybettim ama bir daha olmayacak. Bunu telafi edeceğim."

Bu hakkın bir kısmına sahipti. Bir daha olmayacaktı. Ne kadar tatlı dilli olmaya çalışsa da ona bu şansı vermeyecektim.

Ben de cevap vermedim. Hâlâ acıyan yanağımı tutarak ona baktım.

Bana bir kez daha kederli bir bakış attıktan sonra döndü ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzöldü ve tüm vücudum titremeye başladı. Kapıya yöneldim ve kilitledim, çantamı aldım ve yatak odama koştım.

Sonra aklıma gelen tek şeyi yaptım. Zachary'yi aradım.

BÖLÜM 24

Zachary

Göğsümde nefes almamı zorlaştıran bir ağırlık ve benden birkaç santim ötede bir yüzle uyandım.

Yeğenim Will göğsüme daha sıkı yaslandı ve bana sırıttı.

"Merhaba ufaklık," dedim, sesim gergin çıkıyordu. "Sanırım sabah oldu."

Annika ve Levi Marigold'un köşesinde , ben de sırf ona daha yakın olabilmek için geceyi onların kanepesinde geçirdim. Preston gittikten sonra saatlerce kamyonetinde kalmış, biraz uyumaya karar vermeden önce gece boyunca ona göz kulak olmuştum. Geri dönecek gibi görünmüyordu. Dönerse de çok uzakta olmayacaktım.

Will kıkırdadı ve ağırlığını bıraktı. Neyse ki ayağı aletimi ıskaladı ama sadece ıskaladı. Ve dolu mesaneme uyguladığı kuvvet hiç de rahat değildi.

"Tamam dostum, Z Amca'dan kurtulma zamanı." Onu kucağıma aldım ve çevirerek birkaç kez bench press yapıyormuş gibi davrandım. "İşte böyle, sabah egzersizi zamanı."

Histerik bir şekilde güldü ve ikiz kız kardeşleri koşarak oturma odasına geldi.

"Annem onu uyandırmamanı söyledi," diye azarladı Emma.

Juliet küçük kardeşinin tarafını tutuyor gibiydi. Kollarını havaya kaldırarak bir aşağı bir yukarı zıpladı. "O uyandı! Artık oynayabiliriz!"

Annika kapı aralığından başını uzattı. "Üzgünüm Z. Onları elimden geldiğince uzak tutmaya çalıştım."

" değil. Taşaklarımın üzerine atlamadığı sürece bana bir olmaz."

Emma'nın nefesi kesildi. "Z Amca, bunu söyleyemezsin."

"Ne dedin? Fındık mı?"

Juliet bir elini ağzına kapattı ve kıkırdadı. "Fındık!

Fındık! Fındık!" Will bağırdı. "Z Amca'nın fındıkları var!" Oops.

"Will'in fıstıkları var!"

Yere yuvarlandı, sonra ayağa fırladı, hâlâ fındıklarla ilgili sloganlar atıyordu ve diğer odaya koştu.

Annika bunun için kesinlikle bana kızacaktı. Oh iyi.

Ayağa kalktım ve yeğenlerimin her birine başlarının üstünden hızlı bir öpücük verdim, sonra banyoya yöneldim. Dışarı çıktığımda Emma telefonumu uzattığı eline almıştı.

"Biri seni aramış," dedi.

"Teşekkür ederim, tatlım."

"Fındık! Fındık! Fındık!" Will'in sesi diğer odadan geldi. "Will'in fıstığı var!"

"Üzgünüm Annika," diye seslendim, sonra bildirimlerimi kontrol ettim. Marigold'dan cevapsız bir arama vardı.

Lanet olsun.

Göğsüm sıkıştı. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Z Amca'nın gitmesi gerekiyor." Emma ve Juliet'in başlarına öpücük daha kondurdum. "Annenize ve babanıza kanepe için teşekkür ettiğimi söyleyin."

Ayaklarımı ayakkabılarımın içine soktum, ceketimi aldım ve kapıdan . Sadece bir iki dakika uzaktaydım ama yine de onu aradım.

"Zachary?" diye cevap verdi.

Ağlıyordu. Kahretsin, neden ağlıyordu? "Yola çıkıyorum. Ne oldu?"

"Lütfen buraya gel."

Bir panik duygusu yükseldi. O pislik ona ne yapmıştı? Onu öldürebilirdim. Onu kesinlikle öldürürdüm.

"Senin sokağına dönüyorum. Otuz saniye, Mari. Neredeyse ." "Garaj yolunda kimse var mı?"

"Hayır, sadece araban."

"Tamam. Kapıya geliyorum."

Caddeyi bir aşağı bir yukarı taradım, dangalağın arabasını aradım ama ondan hiçbir iz göremedim. Hiçbir şey yersiz görünmüyordu. Bulutlu bir gökyüzünün altında, çimenleri rengârenk yapraklar ve çam iğneleriyle kaplı, sakın bir mahalle.

Yanına park ettim ve kamyonetimden indim. Bir saniye sonra, onun ön kapısındaaydım.

"Marigold?"

Kapıyı o açtı. Ona bir kez baktım ve anladım.

Ona vurmuştı.

Yanakları pembeleşmiş ve gözleri yaşlarla dolmuştu. İçeri girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve onu kollarıma aldım.

Öfke arka planda sıcak bir şekilde kaynıyordu. Ama şu anda kızgın olmama ihtiyacı yoktu. Ona sarılmama ihtiyacı vardı. Ben de öyle yapacaktım.

Ağlamaya başladığında vücudu titriyordu. Başını omzuma yasladı ve kollarını göğsüme dayadı. Ona sarıldım ve tek kelime etmeden sırtını okşadım. Hazır olduğunda bana ayrıntıları anlatabilirdi.

Sonra da onu öldürürdüm.

Uzun dakikalardan sonra kendini geri çekti ve gözlerinin altını sildi. "Özür dilerim."

"Üzülme." Çenesine hafifçe dokundum ve yüzünü görebileceğim şekilde hareket ettirdim. "Buraya mı?"

"Nereden biliyorsun?"

"Deriniz pembe ama daha çok içgüdüsel bir his. Telefonda sesini duyduğumda bundan korktum."

Burnunu çekti ve nazikçe yanağına dokundu. "Bana vurdu, Zachary. Bana gerçekten vurdu."

Öfke merhametle savaşıyordu. Şimdilik öfkemi kontrol altında tutmam gerekiyordu ama bu kolay değildi. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

Başıyla onayladı ve oturmak için kanepeye gittik. Onu kucağıma almak, olabildiğince yakınımda tutmak istiyordum ama onu bunaltmak istemiyordum. Bu benimle ilgili değildi.

"Onunla kahve içmek için buluşmam gerekiyordu." Kazağının paçasını gözlerinin altına sildi. "Ona artık onu görmek istemediğimi söyleyecektim ve dün gecedan sonra bunu herkesin içinde yapmam gerektiğini hissettim."

"Çok zekiceydi."

"Ama buraya önce o geldi. İçeri daldı, ben de ona söyledim. Belli ki pek iyi karşılamadı." Yanağını işaret etti.

"Kendi başına mı gitti? Ondan nasıl kurtuldun?"

"Özür dilemeye çalıştı, sanki kazaymış gibi. O gittiğinde arka kapıdan kaçmam gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyordum."

"Oh, Marigold." Onu daha da yaklaştırdım ve göğsüme yaslandığında kollarımı tekrar ona doladım. "Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm."

"Kendimi çok aptal hissediyorum. Bunu yapabilecek biriyle nasıl çıkabildim?"

"Bilmiyordun."

"Bilmeliydim."

"Yine de yapmalı mısın? Onunla o kadar uzun süredir görüşmüyordunuz ve eminim daha önce size el kaldırmamıştır."

"Hayır, yapmadı."

"Bu senin hatan değil. Beni duyuyor musun? Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın." Göğsüme doğru başını salladı.

"Ne yapmak istiyorsun? Garrett'ı arayayım mı?"

"Bir dakika içinde."

Kollarımı ona sımsıkı doladım. "Acele etme."

Vücudu bana karşı gevşedi ve bir an için gözlerimi kapattım, onun hissinin tadını çıkardım. Bunun olmasından nefret ediyordum ama beni aradığı için çok mutluydum. Bunu düşündüğümde göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Birine ihtiyacı olduğunda beni aramıştı.

Bu iyi hissettirdi.

Bir süre sonra kıpırdandı ve ben de oturabilmesi için onu bıraktım. Gözlerinin altını sildi ve yanağı o kadar da kırmızı görünmüyordu.

"Polisi arayabilirim," dedi. "Garrett'ı özellikle rahatsız etmemize gerek yok."

"Hayır, onu arayacağım. Aramamı isterdi." Telefonumu elime aldım ve numarasını açtım. Kardeşimle her zaman iyi geçinemezdim ama ona güvenirdim.

"Evet," diye cevap verdi.

"Marigold'un evine gelebilir misin? Bu sabah saldırıya uğradı." "Oh, kahretsin," dedi. "Tıbbi müdahaleye ihtiyacı var mı?"

"Hayır, o iyi. O evde ve ben de yanındayım."

"Anladım. Onunla kal. Ben yoldayım."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Geldiğinde görüşürüz."

Telefonu kapattım.

Tekrar kokladı. "Teşekkür ." "Evet, tabii ki."

Onu nazıkçe tekrar yakınımına çektim ve beklerken başını göğsüme yaslamasına izin verdim. Neyse ki talihsiz piercing bölgem iyileşiyordu ama yine de sağ tarafımda olmasından memnundum.

Garrett'ın gelmesi uzun sürmedi. Polis arabasıyla gelip kapıya dayandığını gördük. Marigold ayağa kalktı ve onu içeri aldı.

"Hey, Mari," dedi. "Z yaralı olmadığını söyledi ama bunu doğrulayabilir misin?"

"Yaralı değilim. Sadece bir tokattı." Yanağını işaret etti.

"Anlıyorum. Devam et ve bana anlat."

Yanıma oturdu ve Garrett'a tüm hikâyeyi anlatırken elini tuttum. Preston'la ilişkisini bitirmeye nasıl karar verdiğini ve bunu herkesin önünde yapmayı planladığını, ama Preston'ın habersizce geldiğini. Konuşmanın tonunu, hayır cevabını nasıl kabul etmediğini anlatırken dişlerimi sıktım.

"Ve sonra bana tokat attı," dedi. "Ondan sonra ne oldu?" Garrett sordu.

"Özür dilemeye başladı. Ona dışarı çıkmasını söyledim. Sanırım iki ya da belki üç kez tekrarlamak zorunda kaldım. Tam olarak hatırlamıyorum. Ama gitti."

"Beni aramakla doğru şeyi yaptın," dedi. "Seni ciddi şekilde yaralamadığı için çok mutluyum ama yine de bu bir saldırı."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Lütfen bana o herifi tutuklayacağınızı söyleyin," dedim. "Yaptığında gelebilir miyim?"

"Hayır," dedi ama sesinde bir eğlence vardı. Ya da belki de sadece anlamıştı. "Ama evet, onu tutuklayacağım. Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Marigold başını salladı. "Emin değilim. Kasabanın dışında bir ev inşa ediyor ve Grand Peak'te bir odası var."

"Geleyim, sana göstereyim." "Orada mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Öyleydim. Beni kovdular."

"Oh, hayır," dedi Marigold.

"Neden?" "Senin yüzünden."

Gözleri büyüdü. "Ne? Hayır. Çok özür dilerim."

Sırıttım. ". Zaten bırakacaktım." "Eminim

bulabilirim," dedi Garrett.

Marigold'a Preston'ın arabası, havaalanındaki helikopter ve oteli hakkında birkaç soru daha sordu. Sonra numarasını aldı ve irtibata geçeceğini söyledi. İkimiz de ayağa kalktık ve ona kapıya kadar eşlik ettik. Geldiği için teşekkür etti ve ayrılmadan önce ona dostça sarıldı.

Kapıyı arkasından kapattı ve sürgüyü kilitledi. "Bunların hepsi çok gerçeküstü."

"Merak etme. Garrett ilgilenecek."

Başını salladı, sonra gözlerimle buluştu. "Sana bir soru sorabilir miyim?" "Elbette."

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"Dün gece Annika ve Levi'lerde kaldım."

"Neden?"

Omuz silktim. "Bana ihtiyacın olursa diye yakın olmak istedim."

Uzun bir süre bana baktı ve tekrar ağlayabileceğini düşündüm. Başka bir şey söylemeden yanıma geldi, beni ensemden yakaladı ve ağzımı kendine doğru çekti.

Tüm vücudum hislerle patladı. İnleyerek kollarımı ona doladım ve onu kendime doğru çektim. Dudakları yumuşak ama açtı ve ağzına girebilmek için onları dilimle ayırdım.

Beni bu şekilde öpmeyi planlayıp planlamadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama şimdi başladığımıza göre, duramazdım.

Kolları omuzlarıma dolandı ve ben öpücüğü daha da derinleştirirken vücudu bana yaslandı. Tadına baktım, tadını çıkardım. İstedğim ama yapamadığım her sefer için onu öptüm, aptal gibi davrandığım ve onu görmezden geldiğim onca yılı telafi edebilmeyi diledim.

Bir parçam elbiselerini çıkarmaya başlamak istiyordu ama beynimde daha iyisini bilecek kadar kan vardı. Onun için yanıp tutuşuyordum ama yaşadıklarından sonra şimdi zamanı değildi.

Ve beni öptüğü için gerçekten çok mutluydum. Bu sadece başlangıçtı. Artık o benimdi.

BÖLÜM 25

Marigold

Zachary'nin öpücüğünde kendimi kaybettim.

Gençliğimden beri sayısız hayalimin konusu olmuştu ama onu öpmek hayal edebileceğimden çok daha iyiydi. Benden nefret ettiğini sanıyordum ama gerçek şu ki, aramızdaki gerilim yıllardır artıyordu. Ve o anda, patladı.

O beni yutarken bedenim ona yaslandı. Çaresizdim. Yanağımdaki acı unutulmuş, Zachary'nin beynimi eriten öpücüğünün gölgesinde kalmıştı.

Sonunda geri çekildi ve dudaklarımız ayrıldı. Beni kendine yakın tuttu, burnu benimkine değiyordu.

"Bunu yapmak istememiştim," dedim, sesim soluk soluğaydı.

"Yaptığına sevindim. Bu bana kızgın olmadığın anlamına mı geliyor?" "Sana neden kızgın olayım ki?"

"Randevunu mahvettiğim için. Ve gerçekten bir liste yapmak istemiyorum ama diğer tüm şeyler."

Gülümsedim. "Sana kızgın değilim."

"Güzel."

"Ayrıca, sen bana nasıl hissettiğini söyledikten sonra bile o pislikle çıkmaya devam eden bendim."

"Sanırım ödeşтик diyebiliriz." Sırıttı ve dudaklarıma yumuşak öpücük daha kondurdu. "Sen iyi misin?"

"Çok daha iyi."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, o pisliğin hayatını gerçekten yakmak istiyorum. Ama sorumlu bir yetişkin olmaya çalışacağım ve yetkililerin bunu halletmesine izin vereceğim."

"Eminim en iyisi budur. Gerçekten kovuldun mu?"

"Evet, sanırım Preston benim bir tehdit olduğumu anladı. Yine de şaka yapıyor; ben de bırakmak üzereydim."

"İyi olacak mısın?"

"Bana bir şey olmaz. Yeni kız arkadaşımın havyar ve elmas beklediğini sanmıyorum."

Arkama yaslandım. "Yeni kız arkadaş mı?"

"Çok mu erken?" Yine o kendini beğenmiş yarım sırıtışı vardı. "Bana istediğin zaman erkek arkadaşım diyebilirsin. Bağlanmaktan korkmuyorum."

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Seni tekrar öpmeme izin ver. Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum."

Bir gülümsemeyle çenemi yukarı kaldırdım. Dudakları benimkilerle buluştu, önce yumuşak, sonra talepkâr. Öpücüğünün içine gömüldüm, kollarının beni sarışındaki gücün tadını çıkardım.

Hiçbir şey bu kadar doğru gelmemiştir.

Sonunda düşüncelerim gerçekliğe, özellikle de saate geri döndü. Bütün sabahım uçup gitmişti ve düşünmem gereken müşterilerim vardı.

"İşe gitmem gerekiyor," dedim isteksizce.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Çok kötü bir sabah geçirdin."

"Herkesi yeniden planlamamayı tercih ederim. İşler zaten sıkışık ve ben müşteri kaybetmeyi göze alamam." Durakladım, içimde bir meydan okuma kıvılcımı alevlendi. "Ve ne var biliyor musun? Beni böyle incitmesine izin vermeyeceğim. Günümü mahvedemeyecek."

Zachary gülümsedi, sonra eğilip alnımdan öptü. "İnanılmazsın."

Ona baktım. Bunu kastetmişti. Benimle gurur duyuyordu. Ve o anda, tam da duymaya ihtiyacım olan şey buydu.

"Ben seninle geliyorum," diye ekledi.

"Salona mı? Neden?"

"Garrett bana o dangalağın gözaltına alındığını söyleyene kadar seni yalnız bırakmayacağım."

"Bunu yapmak zorunda

değilsin." "Tabii ki

zorundayım."

Bunu öyle kendinden emin bir şekilde söyledi ki, tartışmamaya karar verdim. Preston'ın beni herkesin içinde inciteceğini düşünmüyordum; dış görünüşüne ve itibarına çok önem veriyordu. Zachary'nin beni bir koruma gibi takip etmesine ihtiyacım yoktu ama onu da uzun süre dayanamayacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Bütün gün salonumda takılmak için fazla huzursuzdu.

Stacey'e mesaj atarak birazdan geleceğimi bildirdim, ardından birkaç dakika makyajımı tazeledim. Yanağımdaki kızarıklığın geçtiğini görmek beni rahatlatmıştı.

neredeyse gitmişti. Tüm bu durum çok gerçeküstü geliyordu. Gerçekten olmuş muydu? Bir adam bana gerçekten vurmuş muydu?

Hazmetmesi çok zordu ama yine de işe gitmek istiyordum. Zachary'ye de söylediğim gibi, Preston'ın beni zaten incittiğinden daha fazla incitmesini istemiyordum. İşe gitmek -dünyayla ve sorumluluklarımla yüzleşmek- bir meydan okuma eylemi gibi geliyordu. Doğru hissettirdi.

Ve Zachary'nin sadece kısa bir süre için bile olsa orada olacağını bilmek yardımcı oldu.

Birlikte ayrıldık ve şehir merkezine gittik. Zachary, Garrett'tan kaşlarını çatmasına neden olan bir mesaj aldı. Preston'ın yerini henüz bulamamışlardı. Seattle'a geri dönüp dönmediğini merak ettim. Polisi arayacağımı ve önlem olarak şehri terk edeceğimi mi düşünmüştü? Bunu söylemek zordu.

Salonuma vardığımızda Stacey resepsiyondan gülümseyerek baktı.

"Merhaba," dedi. "Her şey yolunda mı?" "Uzun hikâye."

Zachary arkamdan geldi ve elini sırtımın küçük kısmına koydu. Stacey'nin kaşları birbirine yaklaştı.

"Gerçekten uzun bir hikâye." Gözlerim bekleme alanında oturan günün ilk müşterisine kaydı. Preston'la yaşadığım olayın Tilikum dedikodularının bir sonraki konusu olmasını istemiyordum. "Sizi sonra bilgilendiririm."

Benimle Zachary'nin arasına baktı, sadece onun varlığını değil, hafifçe sahiplenici dokunuşunu da açıkça fark etti.

Kız arkadaş. Bana yeni kız arkadaşım demişti.

Preston'la olanlardan sonra, Zachary'nin söylediği bir şey nasıl başımı döndürebilirdi? Saçma görünüyordu. Ama işte oradaydım, salonumun lobisinde tereddüt ediyor, Zachary'nin sözlerinin imalarıyla sarsılıyordum.

Bana istediğin zaman erkek arkadaşım diyebilirsin. Bağlanmaktan korkmuyorum.

Bu adam kimdi ve tanıdığımı sandığım kaygısız Zachary Haven'a ne yapmıştı?

Kafamı toparlamak için hızlı bir nefes aldım ve müşterimi selamladım. "Merhaba, hemen geliyorum."

Dergisinden başını kaldırıp baktı. "Acele etme. Zaten erken geldim."

Paltomu çıkarmak ve çantamı masamın üzerine koymak için arka ofise gittim. Zachary arkamdan geldi, ellerini kalçalarıma koydu ve beni öptü.

Boynum.

"Üzgünüm," diye mırıldandı kulağıma doğru. "Çalışmak zorunda olduğunu biliyorum. Sadece seni öpmeyi gerçekten seviyorum."

Onun tarafından öpülmekten hoşlandığımı çabucak öğreniyordum. Başımı eğdim ve boynuma birkaç öpücük daha kondurabilmek için saçlarımı kenara çekti. Dudaklarının tenimdeki sıcaklığıyla vücudum aydınlandı. Eğer yakında durmazsa, müşteriye odaklanmakta çok zorlanacaktım.

Son bir öpücükten sonra beni . Arkamı döndüm ve sanki başka hiçbir yerde daha mutlu olamayacakmış gibi bana sırtıttı.

"Gidip başlamam gerek."

"Git yap, güzelim. Yoluna çıkmayacağım."

Sözüne sadık kaldı, gitmedi. Ve gitmedi de. İlk bir saat içinde sıkılmasını ve bütün gün kalmasına gerek olmadığına karar vermesini beklerdim. Gidip başka bir şey yapabilir ve beni kontrol etmek için uğrayabilir, hatta sadece arayabilirdi.

Ama hiçbir yere gitmedi.

Sadece kalmakla kalmadı, müşterilerim beklerken onlarla sohbet etti. Sarah Jean Simpson artriti hakkında her şeyi anlatırken onu dikkatle dinledi ve Linda Mayfair'in torunlarının fotoğraflarına hayran kaldı. Ünlülerin dedikodu dergilerindeki son haberleri tartıştı ve hatta Mildred Winnaker'ın yeni bir saç modeli seçmesine yardımcı oldu.

Biri biraz geç Theo, Copper Kettle'dan tavuk çorbası ve -en sevdiğim- kızarmış hindili sandviçlerle çıkageldi. Görünüşe göre Zachary öğle yemeği sipariş etmiş ve kardeşini getirmesi için işe almıştı. Müşteriler arasında biraz yedim ama ancak bir saat kadar sonra Stacey'ye Preston'la olanları anlatacak kadar uzun bir mola verebildim.

Elbette dehşete kapılmıştı ama özellikle Zachary'nin salondaki varlığını merak ediyor gibiydi.

Kadife bir şezlonga yayılmış, elinde bir dergiyle oturduğu yerden ona baktım.

"Preston'ı henüz bulamadıkları için benim için endişeleniyor."

Kaşları kalktı. "Sadece en iyi arkadaşının erkek kardeşinin aniden şövalyelik damarının gelişmesi mi?"

"Muhtemelen bana şimdiye kadar yaşadığım en beyin eriten öpücüğü de verdi."

"Biliyordum!"

Zachary bir an için dergisini indirdi, sonra iyi olduğumuza karar vermiş gibi göründü ve okumaya geri döndü.

"Biliyordum," dedi tekrar, bu sefer fısıltıyla. "İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Hâlâ neler olduğundan tam olarak emin değilim."

"Neden endişeleniyorsun ki? Belli ki senin için deli oluyor."

"Sadece son zamanlarda her şeyin bir iniş çıkış treni gibi olduğunu hissediyorum."

"Gerçek bu değil mi? Preston'dan bahsetmişken, kocama o işi bırakmasını söylemem gerekiyor. Erkeğim asla bir kadına vuracak bir adam için çalışamaz." Telefonunu çıkardı ve hınzır bir sırıtişla yazmaya başladı. "Bahse girerim bundan bir iki gün sonra Preston elli mil yarıçapında bir taşeron bulamayacak. Malikâneni inşa ederken sana iyi şanslar, pislik herif."

"Benim yüzümden işi bırakmak zorundaymış gibi hissetmeyin. Benim yüzümden zor durumda kalmanızı istemem."

"Hiç de değil. Jason akıllı bir adam ve iyi bir işadamı. Preston gibi insanlar ticaretle uğraşanlarla alay edebilir ama biz gayet iyiyiz."

Bir ziyaretçi geldi ve onunla ilgilenmek için kalktım. Zachary göğsünde dergisiyle uyukluyordu. O kadar sevimliydi ki, hemen yanına gidip onu yüzünden öpmek istedim.

Yoğun bir gün geçirdiğim için minnettardım, ancak son müşteriye geldiğimde sadece dolu programımın değil, berbat sabahımın da ağırlığını hissettim. Günün sonunda hissettiğim tipik yorgun ayaklar değildi. Küçük bir topun içine çökmek ve muhtemelen ağlamak istedim.

Zachary, Stacey ve benim temizlik yapmamıza yardım ederken kendimi tuttum ama göğsümde büyüyen duygu düğümünü hissedebiliyordum. Kuaförden çıkıp evime vardığımızda, parçalanabileceğimi düşündüm.

Zachary beni içeri götürdü ve bir panik hissettim. Daha önce benimle iş gelmesi konusunda hissettiklerime rağmen, şimdi gitmesini istemiyordum.

"İyi misin?" diye sordu, saçlarımı yüzümden geriye doğru tararken.

Başımı salladım ama gözlerim yaşardı. "Sadece çok uzun bir gün oldu."

Beni kendine doğru çekti ve kollarını etrafıma doladı. Duygularım hala beni boğmakla tehdit etse de, onun kararlı varlığı beni sakinleştirdi.

Kendimi daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde güvende ve emniyette hissediyordum. "Kalacak mısınız?"

Fısıldadım.

Kolları bana daha sıkı sarıldı. "Sadece beni zorlarsan giderim."

Bedenim gevşedi ve kaotik duyguların düğümü hafifledi.

İkimiz de acıkmıştık, bu yüzden Tilikum'da teslimat yapan birkaç yerden biri olan Home Slice Pizza'dan sipariş verdik. Yemekten sonra birlikte kanepeye kıvrıldık. Garrett mesaj atarak günün son gelişmesini bildirdi- Preston kesinlikle şehirde değildi ve henüz yerini tespit edememişlerdi. Ama bunun beni etkilemesine izin vermedim. Onu bulacaklardı. Bu arada Zachary buradaydı ve hiçbir yere gitmiyordu.

Gözlerim ağırlaştı ve kendimi neredeyse onun göğsüne yaslanmış uyurken buldum.

"Yatağa gitmek ister misin?" diye sordu.

"Muhtemelen yapmalıyım. Zar zor uyanık kalabiliyorum."

Başımı öptü ve koltuktan kalktık. Duş almak ya da dişlerini fırçalamak isterse diye misafir odasında bulundurduğum ekstra banyo malzemelerini ona gösterdim ve yatmaya hazırlanmak için banyoma gittim. Dışarı çıktığımda, yatak odamın kapısında bekliyordu, kapı çerçevesine yaslanmıştı.

"Beni misafir odasında mı istersiniz, yoksa..."

Konuşmasının sonlarına doğru nerede uyumak istediğini açıkça belli etti. Kimi kandırıyordum ki? Onu yakınımda istiyordum.

"Burada benimle uyuyabilir misin?"

Ağzının bir köşesi sırtarak yukarı kalktı. "Kulağa bir rüyanın gerçekleşmesi gibi geliyor."

Bu beni güldürdü. İçeri girdi ve kapıyı kapattı, ardından boxer külotuna kadar Vücudu kaslı ve formdaydı ve gözlerimin göğüs kıllarının tozundan bel kemerinin altına doğru inmesine izin verdim.

Rüyalar gerçek oldu.

Bornozumu çıkardım, atletim ve şortum ortaya çıktı. Gözlerindeki ateşi görebiliyordum ama ne giyersek giyelim onun yanında güvende olduğumu da biliyordum.

Yatağa girdik ve beni kendine çekti, sırtım ona dönüktü. Derin nefes alışının temposu ve belime doladığı kolu doğal geliyordu, sanki en başından beri bunun için yaratılmıştık.

Ve uykuya dalarken, tüm bunların çılgın bir rüya olup olmadığını merak ettim.

Plan değişikliği

BRIELLE

KABİN KAPISI ANİDEN AÇILDI ve içeri soğuk bir hava girdi. Brielle nefes nefese kaldı ve sanki altına saklanabilecekmiş gibi içgüdüsel olarak battaniyeyi çenesine kadar çekti.

Ama o sadece John'du.

Adam kapıyı kapattı ve kadın koltuktan fırladı. O sabah onun için muzlu ekmek ve yakında onu ziyarete gelip tadına bakmasını umuyordu.

"Yukarı çık ve eşyalarını topla," dedi daha kız somunun paketini açmak için mutfağa gitmeden.

Bir saniye boyunca ona baktı, kafası karışmıştı. Adamın kaşları çatık, kara gözleri öfkeliydi.

"Biri mi geliyor?"

"Hayır. Sadece planlarda bir değişiklik oldu."

"Eğer buraya kimse gelmeyecekse, önce muzlu ekmeğimi deneyebilir misiniz? Senin için yaptım."

"Git toparlan."

"Ah." Omuzları çöktü. "Nereye gidiyoruz?" "Seattle'a."

Gözleri parladı. "Gerçekten mi? Ne kadar kalacağız?"

"Henüz bilmiyorum."

Ters giden bir şeyler vardı. Bunu adamın omuzlarının duruşundan, alnındaki gerginlikten anlayabiliyordu. Bir adım daha yaklaştı. "Sorun nedir?"

Tereddüt etti, yüz hatlarında çiğ bir öfke parladı. "Kız arkadaşım benden ayrılabilceğini sanıyor. Yanılıyor. Ama bir süreliğine şehir dışına çıkmam gerekiyor, bu yüzden seni de yanımda götürüyorum."

Sözleri ona bir tokat gibi çarptı. Kız arkadaş mı? John'un kız arkadaşı mı vardı? Neden bahsediyordu? Geriye doğru sendeledi, midesi ağrıyordu ve gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu.

"Kız arkadaş mı?"

Hayal kırıklığıyla inledi. "Önemli değil, yukarı çık ve eşyalarını topla."

"Ama... Düşündüm ki... Nasıl bir kız arkadaşın olabilir? Olmadığını sanıyordum. Ben öyle sanıyordum."

Ona çok iyi tanıdığı bir bakışla baktı. Tıpkı çok fazla soru sorduğunda annesinin ona verdiği ifade gibi. Kızgınlık. Hayal kırıklığı. Sanki "*Neden seninle uğraşmak zorundayım* ki?" diye düşünüyordu.

Ama derin bir nefes aldı ve yüzü değişti. Gözleri yumuşadı ve yumruklarını çözdü.

"Onun seninle hiçbir ilgisi yok," dedi, sesi yumuşaktı. "Sen özelsin, Brielle. Sen benim yavru kedimsin."

Gözyaşlarını burnundan geri çekti. "Ama eğer o senin kız arkadaşın olsaydı..."

Yaklaştı ve kızın saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "O asla benim yavru kedim olmadı. Asla benim evcil hayvanım olmadı, senin gibi."

Alt dudağı titredi. Ona inanmak istiyordu. Ama başka bir yerde kız arkadaşı varken nasıl onun yavru kedisi olabilirdi ki?

"Bir süreliğine şehir dışına çıkmam gerekiyor." Sesi sessizdi ve tekrar saçlarına dokundu. "Önce buraya gelmem gerekmiyordu. Ve hala gidebilirim. Seni burada tek başına bırakabilirim. İstedğin bu mu?"

Başını iki yana salladı.

"Yiyeceğin bitmesine ne kadar var sence? Bahse girerim birkaç gün, eğer uzatmazsan. O zaman yürümeyi denemek zorunda kalacaksın. Bir sonraki kasabanın ne kadar uzakta olduğunu biliyor musun?"

Başını tekrar salladı.

"Çok uzak. Ve hava gün geçtikçe daha da soğuyor. Bir gece bile dayanamazsın." Çenesini kavradı, böylece başka tarafa bakamadı. "İstedğin bu mu, Brielle? Soğukta yapayalnız ölmek mi istiyorsun?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet. Lütfen."

"Benimle kalmak istiyor musun?"

"Evet."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra." Çenesindeki kavramasını sıkılaştırdı. "Seni burada bırakamayacak kadar çok yatırım yaptım sana."

"Hayır, beni bırakma."

Onun gözlerini tuttu. "Bu yüzden geldim. Bunu takdir etmelisin. Gelmek zorunda değildim."

"Minnettarım. Söz veriyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Lütfen beni yalnız bırakma."

"Tamam. Madem kibarca sordun. Git toparlan."

Başıyla onayladı. Adam onu bıraktı ve kadın aceleyle merdivenleri çıktı.

Sırt çantası yatağın altındaydı. Onu çıkardı ve doldurmaya başladı. Ne kadar süre kalacaklarını ve ne kadar eşyaya ihtiyacı olacağını merak ediyordu ama sorularını kendine sakladı. John'un fikrini değiştirmesini ve onu geride bırakmasını istemiyordu.

Yalnız kalmak istemedi.

Bir omzuna astığı dolu sırt çantasıyla aşağı indi. John kapının yanında duruyordu. Sabırsız görünüyordu, gözleri etrafta geziniyor, omuzları gergindi. Gerçekten neler olup bittiğini anlamıyordu. Neden bu kadar ani ayrılmak zorundaydılar? Ama bu soruyu sormaya da cesaret edemedi.

"Gidelim," dedi.

Onu dışarıda tanımadığı bir arabaya kadar takip etti. Siyahtı ama her zaman kullandığı arabadan farklıydı. Bagajı açtı ve sırt çantasını içine koydu. Sonra yaklaştı ve bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendine doğru çekti.

O ne yapıyordu?

"Kıpırdamadan dur," diye fısıldadı kulağına.

Boynunun yan tarafında bir diken hissetti ve acıdan uzaklaşmaya çalıştı, ancak John onu yerinde tuttu.

"Ne yapıyorsun?"

"Şşşt," dedi. "En iyisi bu."

Görüşü bulanıklaştı ve başı dönmeye başladı. Bilincini kaybetmeden önce aklına çok garip bir düşünce geldi. John ona bir iğne batırmıştı ve onu arabasının bagajına koyuyordu.

BÖLÜM 26

Zachary

Marigold ile yatakta uyanmak beni anında iyi bir haline soktu.

Gece benden uzaklaşmıştı, ben de yaklaştım ve onu kendime çektim. Vücudu sıcak, teni yumuşaktı. Ve bu kadın nasıl bu kadar güzel kokuyordu? Gözlerimi kapatıp onu içime çektim.

Tam bir gidiciydim.

İçime sokulurken boğazından küçük bir ses çıkardı. Kıcı kasıklarım bastırdıkça inledim.

"Günaydın," diye mırıldandım kulağına ve omzunu öptüm.

"Gerçekten buradasın. Rüya gördüğümünden korkuyordum."

Omzunu tekrar öptüm. "Ben buradayım."

Uzun bir nefes verdi. Bir süre sarıldım, vücudunun benimkiyle bütünleşmesinin tadını çıkardım. Bunu çok uzun zamandır istiyordum, hatta bunu kendime itiraf etmeden önce bile.

Bunu edemezdim.

Bir süre sonra ikimiz de biyolojik ihtiyaçlarımızı gidermemiz gerektiğine karar verdik. Saat erkendi, bu yüzden gün için kalkmak yerine yatağa geri süründük. Onu kendime doğru çektim, bu sefer daha agresif bir şekilde ve o da kıkırdadı.

"Bu kadar tatlı olabileceğinizi neden bilmiyordum?" diye sordu.

"Tatlıyı bilmem." Kasıklarımı ona doğru bastırdım. "Sadece kıcını hissetmeye çalışıyorum."

Tekrar güldü. "Belki de istemeden tatlısındır." "Belki de senden gerçekten hoşlanıyorumdur."

"Tüm bunlar gerçekten salonumda şok geçirdiğinde mi başladı?"

"Hayır." Omzunu öptüm. "Uzun zamandır sana karşı bir şeyler hissediyorum, sadece görmezden gelmeye çalıştım."

"Neden?"

Tereddüt ettim. Bunu itiraf etmek zordu. "Seni hak etmediğimi düşünüyordum."

Birbirimize bakacak şekilde döndü ve elini yüzümün yanına koydu.
"Böyle hissettiğin için üzgünüm."

"Çok geç olmadan kafamı kıcımdan çıkardığım için mutluyum. Her şeyi göz önünde bulundurursak, bunu oldukça yakın kestim."

Gülümsedi. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Evet."

"Gençliğimden beri senden hoşlanıyorum."

Bunu duymak hem hoşuma gitti hem de nefret ettim. Seviyordum çünkü benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini istiyordum. Ama nefret ettim çünkü çok fazla zaman harcamıştım.

Mükemmel kadın uzun zamandır gözümün önündeydi. Ve ben doğru şeyi yapamayacak kadar aptaldım.

"Bu beni öldürüyor. Onu seviyorum ama yıllar önce seninle birlikte olabileceğimi düşünmek beni deli ediyor."

"Belki de işe yaramazdı. Belki de ikimizin de hazır olması gerekiyordu."

Onu sırt üstü yatırdım ve öpebilmek için eğildim. "Bu sana kız arkadaşım diyebileceğim anlamına mı geliyor?"

Cevap vermeye başladı ama ağzını kendi ağzımla kapattım. Doyamadım. Sonunda, bir şeyler söyleyebilisin diye durdum.

"Beni öpmeye devam edersen, istediğin her şey olabilirim." "Benim."

Homurdandım ve onu tekrar öptüm. "Sen benimsin."

"Senin," dedi öpücükler arasında, sesi nefes nefese çıkıyordu. "Aman Tanrım, Zachary, bunun olduğuna inanamıyorum."

Onun üstüne kaydım, bacaklarının arasına sokuldum. Kıyafetlerimizin arasından bile onun sıcaklığını hissedebiliyordum. "Bunu istiyor musun?"

"Evet."

"Emin misin? Sen hazır olana kadar bekleyeceğim." Kalçalarını bana doğru yuvarladı. "Ben hazırım."

Beynimde pratik olmaya yetecek kadar kan vardı. "Korunmaya ihtiyacım var mı?"

"Düzenli olmak için hap kullanıyorum. Güvende misin?" "Oh evet. Güvendeyim."

"Ben de. O zaman iyiyiz."

Kendimi ona doğru bastırırken ağzına doğru atıldım. Dudaklarımız birbirimize çarparken, aniden çok fazla takıntılı hale geldik.

kıyafetlerimizi çıkardık. Onu derinden öperken vücudu benimkiyle birlikte hareket etti. Yavaştan almak istedim -bu son olsun istedim- ama doyamadım.

Dudaklarımızın ve dillerimizin birleşmesine engel olamayarak, kıyafetlerimizi el yordamıyla hafifçe çözdük. Islak, dağınık ve çılgıncaydı, soyunmak için çılgınca bir acele. Aramızdaki son engelleri kaldırmak için.

Beni üstüne çekti ve ben içime girerken bacaklarını etrafıma sardı. Neredeyse beni orada çözüyordu. Hareket etmeye başladığımızda onu öperek ağzına doğru inledim.

Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi birbirimize mükemmel bir şekilde uyduk. Çılgınca başlamamıza rağmen ritmimizi kolayca bulduk, vücutlarımız zevkin sıcaklığında birleşti. O her şeydi. Yumuşak, ipeksi, lezzetli. Onun her yerini, her santimini istiyordum.

Onu sonsuza dek istedim.

Aramızda yıllardır süregelen gerginlik tamamen çözüldü. Tenini okşayabilmek, nasırlı ellerimin altında yumuşak kıvrımlarını hissedebilmek için bizi ters çevirdim. Gözleri kapandı ve dudakları aralandı, nefesi hızla geliyordu.

O kadar güzeldi ki.

Isı ve basınç kırılma noktasına kadar yükseldi. Serbest kaldığını hissettim ve kendimi tutamadım. Dalgalanma eziciydi, zevk dalgaları içime çarpıyordu.

Üstüme yığıldı. Sırtını okşadım ve boynunu öptüm, coşku içinde boğuluyordum.

"Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandım

kulağına. "Bu inanılmazdı."

Sırıttım. "Evet, öyleydi. Şimdiye kadarkilerin en iyisiydi, değil mi? Sorun değil, söylemek zorunda değilsin."

"Gerçekten ."

"Ben de

öyleydim."

Bana bakmak için başını kaldırdı, dudaklarında şakacı bir gülümseme vardı. "Gerçekten mi?" "Kesinlikle." Elimi boynunun arkasına koydum ve

Öpmek için ağzını benimkine dayadı. "Marigold, daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Hiç kimseyi seni istediğim gibi istemedim. Ve sadece vücudunu kastetmiyorum. Her şeyini kastediyorum."

"Uzun zamandır beni istemeni istiyordum. Bunu istediğim için çok aptal olduğumu düşündüm. Ama istedim. Ve şimdi biz... Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum."

"Şimdi ne olduk?" Ağzımın kenarı kalktı.

"Birlikte mi?"

"Mm, iyi kız. Benim olduğunu kabul etmen hoşuma gidiyor." "Ben seninim, Zachary. Sanırım hep öyleydim."

Onu bir kez daha öpmek için yaklaştırdım ve daha fazla öpebilmek için ters çevirdim. Telafi etmem gereken bir sürü kayıp zamanım vardı.

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve beni hevesle öptü.

"Dikkatli olsan iyi olur," dedim. "Yoksa duramayacağım. Ve muhtemelen işe gitmen gerekiyor."

Dudakları hıznır bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Salon bugün öğlene kadar açılmıyor."

İnleyerek tekrar bacaklarının arasına tırmandım. Bu tam da duymak istediğim şeydi.

Sonunda kendimizi yataktan dışarı attık. İsteksizce. Doymuş ve yumuşamıştım ama bütün günü onu öperek, yumuşak tenini tenimde hissederek geçirebilirdim. Ne yazık ki, hayallerimin kadını sonunda benim oldu diye gerçek dünya hareket etmeyi bırakmadı.

çıkmanız gereken bir sorun vardı. Büyük bir sorun. Garrett'ı aradım.

"Hey, dostum," diye cevap verdi. "Üzgünüm, henüz haber yok." "Ne halt oldu? Şehri terk mi etti?"

"Görünüşe göre. Otelinden çıkış yapmamış ve arabası otoparkta ama orada değil. Havaalanından ayrıldığına dair bir kayıt yok ve inşaat alanında da herhangi bir iz yok."

"Lanet olsun." Bir araba geçerken ön pencereden dışarı baktım. "Hâlâ dışarıda olması hoşuma gitmiyor."

"Ben de bilmiyorum. Seattle polisini ve eyalet devriyesini alarma geçirdik ama pek yardımcı olacaklarını sanmıyorum. Bu onların suçu değil, sadece işleri başından aşkın. Kız arkadaşını tokatlayan bir adamdan daha büyük sorunları var."

"Onun kız arkadaşı değil."

"İyi, çıktığı kızı tokatlayan bir adam. Bak, bu konuda stres yapma. Milyon dolarlık bir malikane inşa ediyor. Uzun süre uzak kalmayacaktır. Ayrıca, gururu incinmeyi bıraktığında, muhtemelen bu işin peşini bırakacaktır."

"Bunu bilmiyorum. Anlık bir şeydi, anlıyorum. Kız onu reddetti ve o da sinirlendi. Kendini kaybetti. Ama o adam hakkında içimde kötü bir his var. Bence tehlikeli biri."

"Mümkün olduğunca ona göz kulak ol."

"O pislik atılana kadar gözümün önünden ayrılmayacak." "O bu konuda ne hissediyor?"

Sırıttım. "Bunu telafi edeceğim."

"Pekâlâ, gitmem gerek."

"Bir şey bulursan beni ara."

"Soruşturmayı engellemediği sürece ."

Gözlerimi devirmiştim. İşte buradaydı, kaptan kural takipçisi. "Her neyse, sen onu bul ve icabına bak, ben de uğraşmak zorunda kalmayayım."

"Z, aptalca bir şey yapma."

Marigold odasından çıktı, sutyeninin ve iç çamaşırının üzerine sadece benim kırmızı fanilamı giymişti. Dünya tarihinde hiçbir kadın bu kadar seksi görünmemişti.

"Yapmayacağım. Şimdilik." O benimle tartışmadan aramayı sonlandırdım, gözlerim Marigold'a yapışmıştı. "Şu haline bak. Daha güzel olabilir miydin?"

Gülümsedi. "Dur. Daha makyaj bile yapmadım."

İçeri girdim ve kollarımı ona doladım. "Durmayacağım, çünkü haklıyım. Göz kamaştırıcısın."

"Teşekkür ederim."

Burnunun ucunu öptüm. "Seks sonrası moralini bozmaktan nefret ediyorum, çünkü seni bilmem ama ben kendimi harika hissediyorum."

Biraz kıkırdadı. "Ben de öyle. Ama sorun ne?"

"Preston'dan iz yok. Ona ismiyle hitap etmek zorunda mıyım? Ona bu tür bir saygı göstermek istemiyorum. Kuklaya ne dersin?"

"Cockmuppet ne demek ki?"

"Bilmiyorum ama kulağa aşağılayıcı geliyor. Her neyse, kukladan iz yok. Garrett otelden çıkış yapmadığını ve arabasının hala orada olduğunu söyledi ama yok. Uçtuğuna dair bir kayıt yok ve inşaat alanında da değil. Başka bir aracı falan var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla yok, en azından burada, Tilikum'da."

"Merak etmeyin. Onu bulacaklar. Bu arada, sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

"Bu işin peşini bırakacağını ummam aptallık mı? Sanki bir ilişkimiz varmış gibi. Sadece birkaç kez çıktık."

"İçgüdülerim bana yapmayacağını söylüyor. Neden bilmiyorum ama oyuncaklarının elinden alınmasından hoşlanmayan birine benziyor."

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Muhtemelen haklısın."

Çözüm bir aklıma geldi. Çok basitti. "Taşınmama ne dersin?"

"Nereye taşınayım? Buraya mı?" "Evet."

"Sence de bu biraz ani olmadı mı?"

"Evet, normal şartlar altında. Kalıcı olarak taşınmam gerektiğini söylemiyorum." Aslında ben de tam olarak bunu söylüyordum ama onu fazla zorlamak istemiyordum. En azından henüz değil. "Sadece horoz kukla serbestken. Böylece burada her zaman seni koruyacak biri olur."

"Zachary, yirmi dört-yedi bir korumaya ihtiyacım yok ki."

"Aslında var. Hem de herhangi bir korumaya değil. Bana ihtiyacın var." Gülümsedi. "Bu konuda kendinden çok emin görünüyorsun."

Onu daha sıkı çektim. "Beni burada istediğini biliyorsun. Sadece işlerin çok hızlı ilerlediğinden endişeleniyorsun. Ama öyle değil. Biz yabancı değiliz, Marigold. İkimiz de bunu uzun zamandır istiyorduk. Neden şimdi geri duralım?"

"Sadece gerginim."

"Ne hakkında?"

Ellerini göğsümden yukarı kaydırды ve boynumun arkasında kilitledi.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Eğildim ve alnından öptüm. "Anlıyorum. Bana güvenip güvenemeyeceğini . Sorun değil. Sana bunu kanıtlayacağım. Sadece bana bir şans ver."

"Hayır, sana güvenmediğimden değil. Güveniyorum. Sadece bunun gerçek olamayacak kadar iyi olmasından korkuyorum."

"Öyle değil. Marigold, sana aşığım. Yaşamak için ihtiyacım olan oksijen sensin. Sana doyamıyorum."

Parmak uçlarına kalktı ve beni öptü. "Ben de sana aşığım."

Hayatımda duyduğum en güzel şeydi. Yanaklarını avuçladım ve onu sertçe öptüm. "Gördün mü? Her şey yolunda, güzelim."

"Bu tekrar benimle çalışacağın anlamına mı geliyor?" "Tabii ki."

Güldü. "Tamam o zaman. Sanırım hazırlanmayı bitirmeliyim."

Yatak odasına dönmesini izledim. Kuklaya karşı öfke akımı hala oradaydı, ama uzun zamandır ilk kez

-belki de hiç- hissettiğim en büyük şey sadece mutluluktu. Marigold

Benim. Henüz bilmiyordu ama onunla evlenecektim. Umarım er ya da geç.
Bir dakika daha harcamak istemedim.

BÖLÜM 27

Marigold

Espresso makinesinin vızıltısı akustik gitar müziğinin fonunda dönerken kahve kokusu havayı dolduruyordu. Steaming Mug'ın sadece yarısı doluydu, birkaç kişi ön tezgâhın etrafında siparişlerini bekliyordu ve diğerleri masalara oturmuştu.

Londra sisinden bir yudum aldım - biraz vanilyalı Earl Grey çaylı latte. Biz Annika'nın bize katılmasını beklerken Audrey çoktan gelmiş, kahvesinin tadını çıkarıyordu. Audrey'nin koyu renk saçlarını kısa süre önce yüzünü çerçeveyeleyen katlarla tazelemiştim ve harika görünüyordu.

İçkilerimizi yudumlarken düğünü hakkında sohbet ettik, detayları konuştuk ve nedime elbiselerine hayran kaldık. Annika ve Audrey'nin iş arkadaşı Sandra'ya nedimelerinden biri olarak katılmaktan büyük onur duydum. Genel renk paletine uyması için koyu bir şarap rengine karar kılmıştı.

Gelinlik fotoğrafları arasında gezinirken, çok uzun zamandır ilk kez bir başkasının düğünü hakkında konuşmanın göğsümde küçük bir özlem sızısı yaratmadığını fark ettim.

Zachary ve ben kesinlikle nişanlı değildik, bu yüzden değişikliği tam olarak anlayamadım. Ama sadece birkaç gün sonra bile ilişkimizde bir istikrar ve kalıcılık hissi vardı. Söylediği gibi, yabancı değildik. Bir ilişkinin başlangıcında gezinen, uyumlu olup olamayacağımızı görmek için birbirini tanımaya çalışan iki insan değildik.

Belki de başından beri gerçekten birlikte olmamız gerekiyordu.

Annika bir kazak ve kot pantolon giymiş, sarı saçlarını at kuyruğu yapmış bir şekilde geldi. Bize el salladı ve masamıza gelmeden önce bir içki sipariş etmek için tezgâha gitti.

"Konuşmamız gerek," dedi, yerine otururken doğrudan bana bakarak. "Kasaba çalkalanıyor ve ben çıldırmak üzereyim. İyi anlamda."

"Burada olmana çok sevindim." Audrey neredeyse koltuğunda zıplıyordu. "Sen gelene kadar ona Zachary hakkında soru sormamaya çalışıyordum ve bu beni öldürüyordu."

"Yani?" Annika gözleri büyüyerek sordu. "Sen ve Zachary gerçekten birlikte oldunuz mu?"

Gülümserken alt dudağımı ısırđım. "Evet."

Annika Audrey'nin kolunu tuttu ve ikisi de ıglık attı. Birkaç kişi bize doğru baktı.

"Özür dilerim." Annika bir elini göğsüne koydu. "Bu çok şaşırtıcı. Bunalmış durumdayım."

"Sana hemen söylemediğim için çok özür dilerim," dedim. "Çok şey oldu, seninle yüz yüze konuşana kadar beklemek istedim."

"Sorun değil," dedi Annika. "Ve bu kasabada kimsenin sır saklayamayacağından emin olmak için Tilikum dedikodu hattına bırakın. Ee, ne oldu?"

"Her şeyden önce, Preston'la ilişkimi bitirmeye karar verdim ve o bunu iyi karşılamadı. Aslında," dedim, yaklaşıp sesimi alçaltarak, "bana tokat attı."

Hem Audrey hem de Annika'nın nefesi kesildi.

"Ne?" Audrey şaşıklık dolu bir sesle sordu.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Şşş. Kasabadaki herkesin Zachary ve benim hakkımda konuşmasını tercih ederim, bunu değil. Polise ihbarda bulundum ve onu tutuklayacaklardı ama şehri terk etti. Onu bulamadılar."

"Ah, tatlım," dedi Annika uzanıp ellerimi ellerinin arasına aldı, "Başına gelenler için çok üzgünüm."

Audrey koluma dokundu. "Ben de öyle. Korkunç bir şey olmalı."

"Korkutucuydu ama daha kötüğü için memnunum. O olmadan önce bile Preston'ın bir hata yaptığını biliyordum. Bu kesinlikle bunu sağlamlaştırdı."

"O pislik," dedi Audrey.

Annika, "Pislik onun için fazla iyi," dedi.

Audrey, "Eğer onu hâlâ bulamadılarsa, Sincap Koruma Ekibi'ne haber vermeliyiz," diye önerdi. "Bunun sincaplarla ilgili olmadığını biliyorum, ama ona göz kulak olmakta çok başarılı olurlar."

"Bu iyi bir nokta," dedi Annika. "Eminim yeni bir göreve bayılacaklardır." "Kötü bir fikir değil," dedim. "Özellikle de bir süredir Zachary'yi onun görüş alanından çıkabileceğıme ikna etmekte zorlandım. Şu anda koruma görevinde olmamasının tek nedeni, ikinizle, özellikle de halka açık bir yerde iyi olacağıma onu ikna etmiş olmam."

Annika, "Güzel, kardeşimin yanına dön, çünkü bunun nasıl olduğunu bilmem gerekiyor," dedi.

Derin bir nefes aldım. "Preston'la olan olaydan sonra Zachary'yi aradım. O gece bana daha yakın olabilmek için senin kanepende yatmış çünkü kötü bir şeyler olabileceğini hissetmiş."

" bu muydu? Bize ne yaptığını söylemedi." "Aman Tanrım, bu çok tatlı," dedi Audrey.

"Çok romantikti. Orada durmuş ona bakıyordum ve bir anda anladım. Bana karşı bir şeyler hissettiğini söylediği tüm o zamanlarda kesinlikle ve tamamen ciddiye. Bunların hiçbirisi onun için şaka değildi. Gerçekti. Sonra bir an için aklımı kaybettim ve kendimi ona attım ve onu öptüm."

"Biliyor musun, birkaç ay önce bana Zachary ile birlikte olduğunu söyleseydin endişelenirdim," dedi Annika. "Kardeşimi seviyorum ama o her zaman biraz dağınıktı. Ama şimdi? Bu şimdiye kadarki en iyi haber."

"Kesinlikle senin için deli oluyor," dedi Audrey.

Annika başını salladı. "Kesinlikle."

"Bunu sana hiçbir zaman yüksek sesle itiraf etmedim, çünkü kendimi çok aptal hissediyordum, ama neredeyse kendimi bildim bileli ondan hoşlanıyorum."

"Ben de merak ettim." Annika bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Hiç unutmam, maskeli baloda Levi'yle ilk kez öpüştüğümüz bir an vardı. Seni birine bakarken gördüm ve o güzel, hüzünlü, özlem dolu bakışların vardı. Sanki Zachary'ye bakıyormuşsun gibi geldi ve o an "uh-oh" diye düşündüm."

"Bunu hatırlıyorum. Çok gizemli ve yakışıklı görünüyordu."

"Ve şimdi nihayet gerçekleşiyor," dedi. "Senin adına çok ama çok mutluyum." "Biraz daha var." Ellerimi kupamın etrafına sardım. "O benim yanıma taşıyor gibi."

"Aman Tanrım, vay canına," dedi Audrey, gözleri irileşerek.

"Bu sadece geçici olabilir. Ve bu ilişki zaman çizelgesinde ilerlemekten ziyade yaptığı koruma işiyle ilgili. Preston misilleme yapmaya karar verirse diye yalnız kalmamı istemiyor."

"Güzel," dedi Annika. "Yalnız kalmayacağınıza çok sevindim."

"Kesinlikle," dedi Audrey. "O pisliği bulana kadar seni güvende tutmamız gerekiyor."

"Katılıyorum. Dürüst olmak gerekirse, umarım kalır. Bu çılgınca mı?"

"Hiç de değil," dedi Annika. "Bildiğin zaman bilirsin. Ayrıca, sen onunla birlikte büyüdün. Bu tabii ki ilişkinize yeni bir boyut katıyor ama bir bakıma uzun zamandır beklenen bir şeydi."

"Sen deliysen ben de deliyim," dedi Audrey. "Josiah'ı tanıyalı altı ay bile olmadı ve şimdiden nişanlandık. Ama bunun doğru olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok."

Annika ellerini göğsünde kavuşturdu. "Haddimi aşmak istemiyorum ama bir gün hepimiz kardeş olabiliriz."

Audrey sanki çılgılık atmamak için kendini tutmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Biliyorum!" Mutluluk gözyaşları gözlerimi yaktı ve onları sildim. "Ben de kendimi aşmak istemiyorum. Sadece şu anda gerçekten çok mutluyum."

"Şu anda nefes alalım," dedi Annika.

Birlikte derin bir nefes aldık ve ortaya çıkan mutluluk verici duygular beni neredeyse güldürüyordu.

"Peki sen buradayken Zachary ne yapıyor?" Annika sordu. "Eşyalarını taşıyor. Geçen gün birkaç şey getirdi ama geri kalanını alıyorum. Ya da en azından şimdilik getirdiklerinin geri kalanını." "Çok iyi," dedi Annika. "Mutlu haberlere bayılırım."

"Teşekkürler," dedim. "Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Audrey ve ben sana nedime elbiselerini göstermeliyiz ve ben de çocuklar hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

Annika'nın çocukları hakkında sohbet ederek biraz zaman geçirdik. Her zaman paylaşacak sevimli hikâyeleri vardı. En büyük oğlu Thomas kısa süre önce itfaiyeyle birlikte bir gezintiye çıkmıştı ve o zamandan beri bu konuda konuşmayı bırakmamıştı. İkiz kızları şu sıralar deniz kızlarına kafayı takmış durumdaydı ve en küçükleri Will her zamanki gibi Annika'yı diken üstünde tutuyordu.

Sonra gelinliklere baktık ve düğünün ne kadar güzel olacağından bahsettik. Audrey'nin heyecanını hissedebiliyordum. Bu beni çok mutlu etti.

Sonunda Annika'nın eve, çocuklarının yanına dönmesi gerekti. Audrey ve ben ona sarılıp vedalaştık.

"Seni Zachary mi alacak yoksa arabayı mı getirdin?" Audrey sordu. "Sana göz kulak olacak başka biri gelene kadar buradan ayrılmamam gerektiğini hissediyorum."

"Minnettarım ama iyi olacağım." Telefonum bir aramayla çaldı, ben kim olduğunu kontrol ederken Audrey'ye bana bir saniye izin vermesini işaret ettim. "Buna bakmalıyım. Annem arıyor."

"Sorun değil."

"Merhaba anne. N?"

"Selam, çiçek. için vaktin var mı?"

"Aslında evet. Sadece Audrey'e veda ediyordum, eve dönerken uğrayabilirim."

"Mükemmel. Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattım. "Sanırım ailemin evine uğrayacağım."

"İyi eğlenceler," dedi Audrey. "Birlikte takılmak güzeldi ve senin için çok heyecanlıyım."

"Teşekkür ederim."

Sarılp vedalaştık ve arabama gittim. Preston için endişelenmeme gerek olduğunu düşünmüyordum - polisler onu arıyordu ve kasabaya gelir gelmez onu içeri alacaklardı - ama yine de her ihtimale karşı etrafıma dikkatle baktım.

Arabaya bindim ve nereye gittiğimi haber vermek için Zachary'yi aradım. "Selam güzelim," diye cevap verdi. "Kız kıza geçirdiğin zaman nasıldı?"

"Harikaydı. Onları çok seviyorum. Sadece ailemin evine uğrayacağımı haber vermek için aradım."

"Tabii, evet. Ondan sonra eve gelecek misin?"

"Planlıyordum, evet."

"Güzel. Seni özledim. Seni her yerinden öpmek için sabırsızlanıyorum."

Bu, omurgamdan aşağı bir karıncalanma dalgası gönderdi. "Ben de sabırsızlanıyorum. Her şey nasıl gidiyor?"

"Fena değil. Luke buralardaydı, o yüzden yardım ediyor. Sadece ihtiyacım olan şeyleri getiriyoruz, yani fazla bir şey yok."

"Kulağa hoş geliyor. Orada fazla kalacağımı sanmıyorum, o yüzden birazdan görüşürüz."

"Tamam, bebeğim. Seni seviyorum."

Bunu söylediğini duymak ne kadar da hoşuma gitmişti. "Ben de seni seviyorum."

Telefon görüşmesini sonlandırdım ve ailemin evine doğru yola çıktım. Her zamanki gibi dışarıdan rahat görünüyordu ve park edip içeri girdiğimde kendimi gülümserken ve hafifçe mırıldanırken buldum.

"Anne? Baba?" Seslendim.

"Mutfaktayız, çiçeğim," dedi annem.

Babam soluk bir fanila ve kot pantolon giymiş, başında da yıpranmış bir beyzbol şapkası vardı. Gömleğindeki talaş parçacıkları ne inşa merak etmeme neden oldu. Annemin gömleğinin önünde sarı bir boya lekesi vardı ve saçları toplanmıştı.

"Merhaba." İkisine de sarıldım ve masada yanlarına oturdum. "İkiniz de meşgul görünüyorsunuz. Ne yapıyorsunuz?"

"Sadece odun kesiyordum," dedi babam. "Arkadaki bir ağacı kesmek zorunda kaldım ama harika yakacak odun olacak."

Uzandım ve omzunu okşadım. "Bu talaşı açıklıyor." "Teşekkürler," dedi.

"Tatlım, seninle konuşmamız gereken bir konu var."

Ses tonu beni gerdi. Sesi çok ciddiye. "Her şey yolunda mı?"

"Biz iyiyiz. Ama annen ve ben senin için endişeleniyoruz."

Ne duyduklarını merak ettim. Genelde annemle babam kasaba dedikodularından çoğu insandan daha uzak dururlardı. Babam dinleme zahmetine girmezdi ve annem de başkalarının işlerine karışmayacak kadar kendi dünyasında yaşardı. Ama Zachary ve benim hakkımdakileri duymuşlar mıydı? Bunun onları neden endişelendirdiğinden emin değildim. Preston'la bir ilgisi olmalı.

Onlara tüm hikâyeyi anlatmaktan kaçınmayı umuyordum. Babamın aşırı tepki vereceğini biliyordum. Ama muhtemelen en iyisi onları bilgilendirmektir.

"Bazı şeyler oluyor ve henüz her şeyi paylaşma şansım olmadı."

"Tamam o zaman, devam et," dedi babam.

"Preston Bradford adında bir adamla görüşmeye başladığımı biliyorsun. Bitti o iş. Benim için doğru kişi değildi. Ama ona söylediğimde sinirlendi ve... bir tartışma oldu."

Babamın gözleri büyüdü ve neredeyse masadan kalkacaktı.

Ellerimi kaldırdım. "Sorun yok. Ben iyiyim. Polise de söyledim. Şimdi onlar ilgileniyor."

Burun delikleri alevlendi ve annem teselli edici bir kolla ona sarıldı.

"Söz veriyorum iyiyim. Yaptığı şeyi küçümsemiyorum ama bana zarar vermedi ve artık her şey bitti."

"Bu ne zaman oldu?" Annem sordu.

"Birkaç gün önce."

"Beni aramalıydın," dedi babam.

Birinin kızına zarar verdiğini duyunca üzüldüğü için babamı suçlamadım. Tabii ki üzüldü. Ama önce onu aramadığımı ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum, çünkü onu şehirde dolaştırmak bana gerçekten yardımcı olacak bir şey yapmazdı. Tüm durumu daha da kötüleştirirdi.

"Özür dilerim, polisi aramanın daha iyi olacağını düşündüm. Yalnız da değildim. Olay olur olmaz Zachary Haven'ı aradım ve o da geldi."

Ailem buna tepki vermedi, ki bu garipti. Sanki devam etmemi bekliyorlarmış gibi sadece beni izlediler.

"Bu da beni küçük bir habere götürüyor. Zachary ve ben birlikteyiz. Bir çift olarak. Bu birdenbire ortaya çıkmış gibi görünebilir ama uzun zamandır birbirimize karşı bir şeyler hissediyorduk. Yalnız kalmayayım diye bir süreliğine yanıma taşınacağını duymak seni daha iyi hissettirecek. En azından Preston'a ne olacağını öğrenene kadar."

"Bunun beni nasıl daha iyi hissettirmesi gerekiyor?" Babam sordu. "Yalnız kalmamı istemezsin diye düşünmüştüm."

"Bu Preston denen adam tehlikeli mi?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Polis onu ama görünüşe göre şehri terk etmiş."

Ayağa kalktı, ifadesi taş gibiydi. "Zachary Haven kızımın sorumluluğunu üst."

"Ne?"

"Eğer tehlikedeysen, eve gelmelisin." "Hayır, baba, buna gerek yok."

"Odanızda birkaç şey var ama onları ." Sanki cevabımın bir önemi yokmuş gibi çekip gitti.

Anneme baktım. "O ciddi mi?"

"Sen onun bebeğisin. Onu suçlayabilir misin?"

"Tabii ki üzgün. Ama bu eve taşınmam gerektiği anlamına gelmiyor."

"Ne zararı olur ki? En azından senin güvende olduğundan emin olabilir."

"Evimde güvende olacağım."

Uzandı ve ellerimi sıktı. "Her şey yoluna girecek, çiçeğim. Seni burada ağırlamayışı seviyoruz."

Ellerini sıktım ama cevap vermedim. Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu, ben de ayağa kalktım. "Artık gitmeliyim."

"Şimdilik sadece birkaç şey topla. Gerisini baban sonra halleder."

Geri kalanı mı? Ne yapacağımı sanıyordu, evimi satıp onların yanına mı taşınacağımı? "Seni seviyorum ve yardım etmek istemeni takdir ediyorum ama dediğim gibi, buna gerek yok. Lütfen babamın aklını başına getirebilir misin?"

Güldü. "Oh, tatlım."

Bu konuşmanın bitmediğini biliyordum ama gitmeye karar verdim. Babam beni kendi evimden taşınmaya zorlayamazdı. Umarım mantıklı düşünmesine yardımcı olabilirdim. Anneme veda ettim ve yakında arayacağımı .

Arabama geri döndüğümde, ailemin aşırı korumacılığının ağırlığı üzerimden kalktı. Eve, Zachary'nin yanına gidiyordum ve hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı.

BÖLÜM 28

Marigold

EVDE, Zachary'yi kanepede ve kapının yanında bir yığın çöp torbası buldum.

"Bütün bunlar da ne?"

diye sordum. "Giysiler ve diğer şeyler."

Güldüm. "Eşyalarını çöp poşetlerine mi koydun?"

"Evet." Bu tuhaf bir soruymuş gibi kaşlarını çattı. "Ama bavulumu nereye yerleştireceğimi söylemen gerekcek çünkü zaten bu evdeki her dolabı işgal ediyorsun."

"Hayır, değilim."

Bana çarpık bir gülümseme verdi. "Bebeğim, her yere baktım. Benim için yer yok."

Bu doğru olamaz. Kabul ediyorum, çok fazla kıyafetim vardı ama burası üç yatak odalı bir evdi. Bir yerlerde boş bir dolap olmalı.

Eşyalarımı bıraktım ve ceketimi çıkardım, sonra misafir odasına yöneldim. "Burayı kontrol ettin mi? Büyük yatak odasındaki eşyalarımın bir kısmını şimdilik bu dolaba taşıyabiliriz. Eminim yer vardır."

"Evet, baktım."

Misafir odasında lavanta yorganlı bir orta boy yatak ve duvarda annemin kır çiçekleriyle dolu çayır resimlerinden biri vardı. Dolaba gittim, birkaç eşyanın dağılmış olmasını bekliyordum, bu da dolabı olduğundan daha dolu gösteriyordu.

. Oops.

Isabelle ve Annika'nın düğünlerindeki nedime elbiselerimi orada sakladığımı hatırladım. Ve birkaç palto bulmak beni şaşırtmazdı. Paltolara karşı bir zaafım vardı. Ama buranın kıyafetlerle dolu olmasını beklemiyordum.

Üçüncü yatak odası benim küçük kütüphanemdi, kitap rafları ve büyük, rahat bir sandalyesi vardı. Elbette o dolap neredeyse boştu.

Hayır. Dolu.

Kendimi biraz utangaç hissederek oturma odasına çıktım. Zachary kanepede oturduğu yerden bana sırtıttı.

"Haklıydın," dedim. "Çok fazla eşyam var."

"Çok fazla olduğunu söylemedim. Sadece dolaplarınızın dolu olduğunu söyledim."

Güldüm. "Yargılamadığın için teşekkür ederim ama çok fazla eşyam var. Hepsini gözden geçirmeli ve ihtiyacım olmayanları bağışlamalıyım. Sanırım o kadar uzun süre yalnız yaşadım ki bunu düşünmedim bile."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, sonra saçlarımı geriye doğru taradı. yüz.

Bunu yapmasına bayılırdım.

"Bir süreliğine çantasız yaşayabilirim. Bu ilk kez olmaz." "Hayır, eşyalarınızı çöp poşetlerinde bırakmanızı istemiyorum. Ben yapabilirim. oda. Sadece düşündüğümde biraz daha fazla çalışmam gerekecek." "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Lütfen."

Eğildi ve alnımdan öptü. Bunu yapmasına ben de bayılıyordum.

Misafir odası kullanılmadığından, en kolay şeyin o dolabı elimden geldiğince boşaltmak olacağına karar verdim. Sonra Zachary'nin eşyalarına yer açmak için benim eşyalarımın bir kısmını ana yatak odasından o dolaba taşıyabilirdik. Fazlalıkları misafir yatağının üzerine yığıyoruz ve ben de daha sonra onları gözden geçiririm.

Ya da belki de fazla düşünmemek hepsini bağışlamak .

"Kız kardeşim ve müstakbel kız kardeşimle kahve nasıldı?" Misafir dolabını boşaltmaya başladığımızda Zachary sordu.

"Çok güzeldi. O kadar çok şey oldu ki, hasret gidermek harikaydı. Aramızdaki şeylerin değiştiğini duymak onları heyecanlandırdı."

Sırtıttı. "Tabii ki öyleydiler."

Neredeyse bir gün kardeş olabileceğimizi ağzımdan kaçıracaktım. Neyse ki kendimi durdurdum. İhtiyacım olan son şey evlenebileceğimizi ima ederek Zachary'yi korkutmaktı.

Bunu düşünmek için bile çok erkendi. Öyle değil mi?

Audrey ve Josiah'nın düğünüyle ilgili bazı detayları ona anlattım. Bunun bir erkek için ne kadar ilginç olduğunu bilmiyordum ama umursamış görünmüyordu.

"Ailenin evine uğradın mı?" diye sordu. "Uğradım."

Uzun bir iç geçirdim.

"Uh-oh. Sesin üzgün olduğunda o şeyi yaptı."

Misafir yatağının üzerine bir kucak dolusu palto koydum. "Onlara henüz saldırıdan bahsetmemiştim. Tabii ki duyduklarında üzüldüler ve endişelendiler. Bunu bekliyordum. Beklemediğim şey ise babamın eve taşınmam gerektiğine karar vermesiydi."

Kıs kıs güldü, sonra bir durakladı. "Bekle, ciddi misin?"

"Evet. Hemen eski odamı temizlemeye başladı. Onlara artık birlikte olduğumuzu söyledim ve pek de şaşırılmış görünmediler. Onlara yalnız kalmamak için buraya taşındığını söylediğimde her şeyin sona ereceğini düşünmüştüm. Ama babam kızını korumaktan senin sorumlu olmayacağını söyledi."

Zachary'nin vücudu kaskatı kesilmişti ve sıkılı çenesindeki gerginliği görebiliyordum. "Ona ne söyledin?"

"Kalktı ve odadan çıktı, ben de tartışmak istemedim. Anneme onunla konuşmasını söyledim."

"Bu bir sorun olacak mı?"

"Ben yetişkin bir kadını. Beni eve taşınmaya zorlayamaz." "Hayır, ama deneyebilir."

"O noktaya geleceğini sanmıyorum. Biri kızını incitti, tabii ki kızacaktır. Ve ailemin biraz aşırı korumacı olması da mümkün."

"Biraz mı?"

"Tamam,
çok."

"Sen ve ailen için sorun yaratmak istemiyorum. Ama bilmeni isterim ki, ben yerimde duracağım. Beni hayatından çıkarmayacak."

"O bunu yapmaz." Zachary
kaşlarını kaldırdı.

"Bunu yapmasına izin vermeyeceğim," dedim, sesim kararlıydı.

"Meydan okurken çok seksi oluyorsun." Sırıttı ve beni kendine çekti.
"Bunu sevdim."

Ağzı benimkine doğru eğildi ve bir an için ne yaptığımızı unuttum. Kollarımı boynuna doladım ve kendimi onun sarhoş edici öpücüğünde kaybettim.

Ta ki biri ön kapıyı yumruklayana kadar.

Nefesim kesildi, kalbim yerinden fırladı. Ya Preston'sa?

Zachary'nin de aynı şeyi düşündüğü belliydi. Yüz ifadesi sert ve yoğundu. "Burada bekle."

O ön kapıya giderken ben de koridora baktım. Durduğum yerden onu göremiyordum, bu yüzden neler olup bittiğini duymak için kendimi zorladım.

Ön kapı açıldı ve bir süre sonra kapandı. Bu Preston olmadığı anlamına geliyordu. Zachary'nin onu içeri almasına imkân yoktu.

Sonra bir ses duydum. Tanıdık ve erkek.

Baba.

Olamaz.

Ön odaya çıktım, yarı yarıya pencereden bir nakliye kamyonu görmeyi bekliyordum. Neyse ki sadece garaj yolundaki arabasıydı. Ama odadaki gerilim o kadar yoğundu ki, beni olduğum yerde durdurdu.

Babam kapının önünde duruyordu, sırtı dimdik, kolları çaprazdı. Bana doğru bakmadı bile, sadece Zachary'ye sert bir bakış fırlattı.

Zachary'nin dudağındaki yukarı doğru seğirmeyi tanıdım. Bunu daha önce de görmüştüm, genellikle başını bir tür belaya sokmadan hemen önce.

"Baba," dedim, tatsız bir şeye dönüşmeden önce bu konuyu kapatmayı umarak. "Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerini Zachary'den ayırmadı. "Eşyalarını taşımana yardım etmeye geldim."

"Sana bunun gerekli olmadığını söyledim."

Babam cevap vermedi. Zachary sadece onu izledi.

Yanlarına gittim ve aralarına girdim. "Endişelendiğinizi biliyorum ama o adamın beni kendi evimden kovmasına izin vermeyeceğim."

Sonunda babamın dikkatini Zachary'den ayıran bir şey oldu. "Flower, seni burada tehlikede bırakamam."

"Tehlikede değilim."

"Olabilirsin ve bu yeterli. Bu iş bitene kadar eve gel."

Zachary sırtıma dokunarak sessizce destek verdi. Bu çok küçük bir jestti ama içimi sıcaklık ve minnettarlıkla doldurdu. Devralmadı. Önüme geçip babamla kavga çıkarmadı.

Ama o oradaydı, benim yanımdaydı.

Babamın gözlerinin içine baktım ve hayatımda bir kez olsun durdum. "Baba, teklifin için gerçekten minnettarım. Endişelenmeni anlıyorum ama burası benim evim. Ve gitmeyeceğim."

Kaşları çatıldı ve gözleri tekrar Zachary'ye kaydı. "Eğer ona bir şey olursa."

"Olmayacak," dedi Zachary.

Babam ne yapacağına karar veriyormuş gibi uzun bir süre tereddüt etti. ". Ama bir şey değişirse, eve döneceksin."

İçimi çektim. Babam işlerin peşini bırakacak biri değildi ama eninde sonunda kabul etmek zorunda kalacaktı. İçeri girdim ve ona sarıldım.

"Seni seviyorum, baba."

O da bana sarıldı. "Ben de seni seviyorum, çiçeğim." Zachary'ye sert bir bakış fırlatarak döndü ve gitti. "Benden gerçekten hoşlanmıyor," dedi Zachary.

"Mesele sen değilsin. Preston'dan hoşlanmıyor. Ve kızını bırakmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyor."

"Hâlâ benden hoşlandığını sanmıyorum. Ama sorun değil, eninde sonunda onu kazanacağım."

Beni kollarının arasına aldı ve başımı göğsüne yasladım. Her şeyin sakinleşmesi için hazırdım.

Nedenini bilmiyordum ama içimde her şeyin iyiye gitmeden önce daha da kötüye gideceğine dair garip bir his vardı.

Neredeyim ben?

BRIELLE

Brielle'in gözlerini rahatça açabilecek kadar uyuşukluğunun geçmesi biraz zaman aldı. Nerede olduğunu ya da tam olarak ne zamandır orada olduğunu bilmiyordu. Hatırlamak zordu.

Ona ilaç vermiş. Bagaja koymuş.

Ondan sonrasını pek hatırlamıyordu. Kendine geldiğinde bir odadaydı, yatakta uzanıyordu. John gelmiş ve ona iyi bir iş çıkardığını söylemişti. Onunla çok gurur duyuyordu. Bunu onu güvende tutmak için yapmıştı ve kimsenin onu ondan almasına izin vermeyecekti.

O zamandan beri, onu yüksekte tuttu.

Hapların sadece uyumasına yardımcı olmak ve korkmasını engellemek için olduğunu söyledi. Kendisi yokken yavru kedisinin korkmasını istemezmiş.

Doğrulup gözlerini ovuşturdu. İlk başta ona inanmıştı. Birileri nerede olduğunu öğrenmiş olmalıydı ve onun için geliyorlardı. John sadece onu koruyordu. O onun evcil hayvanıydı.

Ama uyuşturucu etkisindeki zihni bile onu bir bagaja koyduğu gerçeğini görmezden gelemezdi. Eğer sorguya çekilselerdi, yalan söylerdi. Kimseye gerçekte kim olduğunu söylemeyecekti.

Tuvaleti kullanmak için ayağa kalktı. Bulunduğu yer temiz ama seyrek. Odada ahşap bir zemin, eski bir yatak ve çekmeceleri sıkışmış bir şifonyer vardı. Pencere boyayla kapatılmıştı ve görebildiği tek şey başka bir binanın yan tarafıydı. Bitişikteki banyo küçüktü, ayaklı bir lavabo ve küçük bir duş vardı. Sırt çantası onun için getirilmişti ama yakında temiz giysileri tükenecekti. John tekrar geldiğinde ona söylemeyi unutmamalıydı.

Sersemliği devam ediyordu ama oraya getirildiğinden beri ilk kez kafası netleşmeye başlamıştı. Aklının bir köşesinde beliren bir istek, John'un ona verdiği şeye bağımlı hale gelip gelmediğini merak etmesine neden oldu. John'un onu bırakıp bırakmadığını merak ederek banyoya göz gezdirdi.

daha fazla hap. Biraz aramalı mıydı, yoksa bu bağımlı olduğunu mu kanıtlayacaktı? O gelene kadar dayanabilir miydi?

Beklemeye karar verdi. Partileri her zaman sevmiştir; ailesiyle kavga ettiği şeylerden biri de buydu. Ama bir uyuşturucu bağımlısına dönüşmek istemiyordu.

Bunun yerine, kafasını boşaltmasına yardımcı olacağını umarak bir duş aldı. Bir yanı puslu bir unutkanlığa geri dönmek istiyordu, böylece durumu hakkında çok derin düşünmek zorunda kalmayacaktı. Yine de eski benliği orada bir yerdeydi ve ona işlerin yolunda gitmediğini söylüyordu.

Eski hali mi? Ne zaman kendini bu şekilde düşünmeye başlamıştı? Ne zaman farklı biri oldu?

Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

Duşunu bitirdikten sonra son temiz kıyafetini giydi; gri bir sweatshirt ve kot pantolon. Dışarıda yağmur yağıyordu ve oda biraz serindi. Keşke saatin kaç olduğunu bilseydi. Ve nerede olduğunu. Ve John ne zaman dönecekti.

Karnı guruldadı ve ne kadar süreceğini merak etti. ona yiyecek bir şeyler getirdiğinden beri.

Bu da ona görmezden gelemeyeceği diğer şeyi düşündürdü. Kapı kilitliydi.

Orada tutuluyordu.

John onun güvenliği için olduğunu söylemişti. Ama neden? En azından dairenin geri kalanına erişimi olamaz ? Yetenekliydi, kendi yemeğini yapabiliirdi. Ve eninde sonunda çamaşır yıkaması gerekecekti.

Bu onu meraklandırdı, kapı hâlâ kilitli miydi? Belki bu da kulübedeki gibiydi. Adamın onu içeri kilitlediğini düşünmüştü ama sonunda kapıyı denemeye karar verdiğinde sıkışmış olduğunu fark etmişti.

Denemekten neredeyse korkuyordu.

Ama zihni temizlenmeye devam etti, her şey daha keskin bir şekilde odaklandı. Bilmesi gerekiyordu.

Kapıya doğru yürüyüp elini kapı koluna koyarken kalbi hızla atıyor ve vücudu titriyordu. Döndürdü.

Kilitli.

Diğer yöne çevirerek tekrar denedi. Hareket etmedi.

Panik boğazında bir yumru gibi yükseldi ve gözleri yaşardı. Kapıya birkaç kez vurdu. "Alo? Dışarıda kimse var mı?"

Hiçbir şey yok. Ses yok.

Onu terk mi etmişti?

Yumruğunun yan tarafıyla daha yüksek sesle vurdu. "Alo? Lütfen, orada kimse var mı?"

Kapının dışından ayak sesleri geldi. Geri adım attı, kalbi hızla çarpıyordu.

Kapı tokmağı döndü ve John'u görmek için kendini hazırladı. John sakın ve yatıştırıcı olacak ve ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyecekti.

Ama o John değildi.

Tanımadığı genç bir kadın sıcak bir şekilde gülümseyerek içeri girdi. Dar bir bluz, yüksek belli siyah bir pantolon ve uzun stiletolar giymişti ve koyu renk saçları vintage pinup tarzında kıvrılmıştı.

"Selam," dedi, sesi dostçaydı. "Kusura bakma, uyanık olduğumu bilmiyordum."

"Sen kimsin?"

"Ben Desi."

"Neredeyim ben?"

"Merak etme." Yatağa doğru yürüdü ve oturdu. "Burada güvendesin."

"Ama burası neresi?"

"Seattle'dayız."

Brielle camdan akan yağmura baktı. Seattle'a. Onu neden bu şehre getirmişti?

"John nerede?"

"Çalışması gerekiyordu. Uyandığında ilgilenmemi söyledi."

"Onu nereden tanıyorsun? Kız kardeşi misin? sanıyordum." John'un bir kız kardeşi var mıydı? Bundan şüphe etmeye başlamıştı.

Desi yine gülümsedi. Brielle'den çok daha yaşlı görünmüyordu - belki yirmili yaşlarının ortasındaydı - ama gözleri bir şekilde daha yaşlı görünüyordu. Yanındaki yatağı okşadı. "Buraya gel, tatlım."

Brielle oturmak istediğinden emin değildi ama Desi yatağı tekrar okşayınca onun yanına oturdu.

"Çok güzelsin," dedi Desi, gözlerini aşağı yukarı gezdirerek. "Senden neden bu kadar hoşlandığını anlayabiliyorum."

Bu Brielle'in daha iyi hissetmesini sağlamadı. "Neler olduğunu anlamıyorum. Sen gerçekte kimsin?"

"Ben onun kızlarından biriyim."

"Bu da ne demek oluyor? Kimin kızlarından biri?"

"John'un. On sekiz yaşından beri onunla birlikteyim."

"Onunla mı?"

"Öyle değil. John katılmaz. En azından benim gördüğüm kadarıyla. Bana garip geliyor. İstedığı zaman herhangi birimize sahip olabilir. Çok istekli olacağımı biliyorum. Ama herkesin kendi tercihi sanırım." Uzanıp Brielle'in bir tutam saçını oynattı. "Belki de sen bir istisna olacaksın. Seni kendisi için saklıyor olabilir. Bilmiyorum, bana hiçbir şey söylemedi. Onunla nasıl tanıştın?"

Desi'nin söylediklerini anlamaya çalışarak neredeyse robotik bir şekilde cevap verdi. "Beni arabayla bıraktı."

"Otostop mu?"

Başını salladı.

"Tamam, her şey daha anlamlı hale geliyor."

Bu Brielle'e hiç mantıklı gelmiyordu. "Nasıl?"

"Telefonda biriyle tartışırken kulak misafiri oldum. Kasabanın böyle bir baş belasına dönüşeceğini bilmediğinden ve kimsenin hala seni aramasını beklemediğinden bahsetti. Sonra da beklenmedik yasal sorunlarla ilgili bir şeyler söyledi ama o hallediyordu."

"Beni bu yüzden mi buraya getirdi?" Desi omuz silkti. "Öyle görünüyor."

"Beni güvende tutacağını söyledi." Bunu neden söylediğini bilmiyordu. İnanması giderek zorlaşıyordu.

"Tabii ki." Desi onun kolunu ovuşturdu. "Muhtemelen çok fazla şey söyledim. Düzenimiz hakkında daha fazla şey bildiğini sanıyordum ama belki de seni henüz bu konuda bilgilendirmemiştir. Ve bu tamamen normal. Benim de anlamam biraz zaman aldı."

"Ne düzeneği?"

"Mesele şu ki, pansiyon tamamlandığında çok muhteşem olacak. Hepimizi oraya götürecek ve lüks içinde yaşayacağız. Sabırsızlanıyorum."

"Ne locası? Orada kim yaşıyor? Ve neden John'un kızlarından biri olduğunu söyledin?"

"John çok önemli bağlantıları olan çok güçlü bir adam. Ülkedeki en zengin adamlardan bazılarını tanıyor. Gerçek milyarderlerden bahsediyoruz."

Brielle'in buna ne diyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden dinlemeye devam etti.

"Arkadaşlarına ve meslektaşlarına arkadaşlık ediyor. Kızları da bu noktada devreye giriyor."

"Arkadaşlık mı?"

"İnanın bana, bu harika bir iş. Evden ilk ayrıldığımda, kendi başıma numaralar çevirmeyi denedim ve tam bir kabustu. Adamlar çok iğrençti. Müşterilerimiz zengin, bu yüzden tamamen farklı bir dünya."

Desi'nin söylediklerinin gerçekliği Brielle'in yüzüne bir tokat gibi çarptı. "Siz fahişesiniz."

"Hayır, hayır, hayır." Parmağını salladı. "Biz o kelimeyi kullanmayız. Biz fahişe, orospu, hayat kadını ya da eskort değiliz. Biz lüks yoldaşlarız."

"Yani onlarla yatmıyor musunuz?"

"Hayır, yatıyoruz."

"O zaman bu nasıl fuhuş olmuyor?"

"Bu ince bir ayrım. Merak etme tatlım, John her şeyi açıklayacak. Yine de bizimle birlikte kulübede yaşayıp yaşayamayacağını merak ediyorum. Sanırım geldiğin yere yakın ve eğer hala kayıp kişi olarak görülüyorsan bu bir sorun olabilir."

"Loca nedir?"

"Aman Tanrım, bu en iyisi olacak. John dağlarda büyük bir kulübe inşa ediyor. Şu anda çoğumuz birkaç dairede yaşıyoruz ama üst üste binmiş durumdayız. Hiç yer yok. Ve müşterilerimizle çoğunlukla otel odalarında vakit geçiriyoruz. Kulübe her şeyi değiştirecek. John orada yaşamamızı sağlayacak ve müşterileri bize getirecek. Partilere katılabilecek ve müşterilerimize orada hizmet verebileceğiz." Hüzünlü bir iç geçirdi. "En iyisi olacak."

Brielle garip bir şekilde uyuşmuş hissetti. Orada oturmuş, ağzı açık ona bakıyordu.

"O gece beni bu yüzden aldı," dedi Brielle, sesi çok uzaklardan geliyordu. "Beni kızlarından biri yapmak için."

Desi onun kolunu tekrar ovuşturdu. "Tatlım, sorun yok. Sana iyi .

Hepimize çok iyi bakıyor. Güven bana, dışarıda tek başına bir kızın nasıl olduğunu gördüm. Bunu istemezsin. Ayrıca, müşterilerimizin bize verdiği hediyeler kalıyor. Muhtemelen sadece mücevherlerle bile emekli olabilirim."

"Sokaklarda olmayacaktım. İş bulmak için Vegas'a gidiyordum. A gerçek bir iş."

Alay etti. "Tatlım, o sana çok büyük bir iyilik yaptı. Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun. Sadece sana söyleneni yapman gerekiyor ve o seni göndermeyecek."

"Beni nereye göndereceksin?"

Yüzünde bir korku parıltısı belirdi. "Kimse gerçekten bilmiyor. Uzaklara gönderilen kızlar geri dönmez. Satıldılar. Sanırım Meksika'ya gidiyorlar.

ya da Güney Amerika'ya falan."

"Satıldı mı?"

"Bunun için endişelenme. Belli ki senden gerçekten hoşlanıyor. Eminim iyi olacaksın."

"Beni bagaja koydu," dedi zayıf bir sesle.

"Görünüşe göre hızlı bir kaçış yapmak zorunda kalmış. Bizim işimizde bazen işler biraz çığırından çıkar. Önemli bir şey değil." Brielle'in bacağına okşadı. "Aç mısın? Muhtemelen bir süredir bir şey yemedin."

Başını salladı.

Desi etrafına bakındı. "Bunu yapmamam gerekiyor ama neden benimle dışarı gelmiyorsun? Yemek yapar mısın?"

Tekrar başını salladı.

Desi gülümsedi. "Harika. Seni dışarı çıkarayım da yemek yiyelim. Sadece söyleme, tamam mı? Arkadaşlar arasında küçük bir sır?"

Bir sır mı? Brielle'in fark ettiğinden daha fazla sır varmış gibi görünüyordu. Bir tane daha neydi?

Kendini çok aptal hissetti. Özel olduğunu düşünmüştü. Onun yavru kedisi. Meğer bir sürü yavrusu varmış.

Ama ne yapacağını bilmiyordu. Bilmediği bir şehirdeydi, parası yoktu, telefonu yoktu. Eğer giderse, nereye gidecekti? Ne yapacaktı?

Desi'yi mutfağa kadar takip ederken bir an için kaçmayı düşündü. Dışarı çıkabilirse, polise haber vermenin bir yolunu bulabilirdi. Yardım için bağırabilirdi. Muhtemelen birileri sırf bu rahatsızlık yüzünden polisi arayacaktır.

Ama sonra ne olacak? Nereye gidecekti? Yaşayacak hiçbir yeri yoktu. Ve ailesi bunun için onu asla affetmeyecekti. Bu kadar aptal ve saf olduğu için onu asla affetmeyeceklerdi.

İstese bile onu asla geri almazlardı.

Midesi tekrar guruldadı, kendini çiğ ve boş hissediyordu. Sanki vücudunu başka biri ele geçirmiş gibiydi. Akşam yemeği pişirmek için dolaptan bir şeyler çıkararak hareket etti.

Yeni Brielle'di. John'a inanan. Uyuşmak, kendini iyi hissetmek ve kontrol edemediği tüm bu büyük şeyler hakkında endişelenmeyi bırakmak için bir hap daha isteyen.

Brielle'in liderlik etmesine izin verdi.

Ama eski benliği hâlâ oradaydı, karanlığın içinde ona bağırıyor, dışarı çıkmak için yalvarıyordu.

BÖLÜM 29

Zachary

Etrafımı kontrol etmek artık ikinci doğam haline gelmişti. Marigold'u kuaföre götürürken şüpheli bir şey fark etmedim. Yerleri ıslak yapraklar kaplamıştı. Bir gece önce çıkan fırtına ağaçları çıplak bırakmış ve dağları sonbahar sonu ile kış başlangıcı arasında asılı .

Marigold yün paltosunun içine büzüldü ve ellerini birbirine kenetledi. Uzandım ve üşümesin diye kaloriferi açtım. Gülümsemesi içimi ısıttı.

Onu çok sevdim.

Salona yanaştık ve kukladan hiçbir iz olmamasına rağmen, otoparkta onu bekleyen birini fark ettim.

Babası.

Arabasının yanında durmuş, sürücü tarafındaki kapıya yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Umarım Marigold'u tekrar eve taşınmaya ikna etmek için orada değildir. Babasıyla gerçekten tartışmak istemiyordum ama ısrar etmeye devam ederse bir şeyler söylemek zorunda kalacaktım.

Hiçbir zaman yüzleşmekten kaçınan biri olmamıştım -genellikle olayları başlatan ben olurdum- ama bu farklıydı. Kız arkadaşımın ailesi söz konusu olduğunda dikkatli davranmak zorundaydım. Kendi iyiliğim için değil, Marigold'un iyiliği için. Benim hakkımda ne düşündüklerini umursamadığımdan değil - ne de olsa kızlarıyla evlenmeyi planlıyordum - Mari için işleri daha da kötüleştirmek istemediğimden.

Ama lanet olsun, Craig'e geri çekilmesi ve bu işi bana bırakması gerektiğini söyleme dürtüsüne karşı koymak zordu.

"Ah, baba." Marigold içini çekti. "Umarım bütün gün burada nöbet tutması gerektiğine karar vermemiştir."

"Bu benim işim."

Bana baktı. "Senin de bütün gün nöbet tutmana gerek yok."

Preston'ı kimse görmemişti. Büyük ihtimalle bir süre ortalıkta görünmeyecekti. Ve yeniden ortaya çıktığında, muhtemelen Marigold'u taciz etmek için değil, inşaat projesini yeniden harekete geçirmek için olacaktı. Söylentilere göre projesi durma noktasına gelmişti. Mari'ye yaptıkları kulaktan kulağa yayılmış ve tüm yerel taşeronlar işi bırakmıştı.

Yine de ona güvenmiyordum. Ve ortaya çıkıp sorun çıkarabileceği hissinden kurtulamıyordum.

Ama benim de yapmam gereken bir işim vardı. İşimi sonsuza kadar erteleyemezdim ve Tilikum Hardware'e uğrayıp sahibine yeniden kablolama projesi için bir fiyat teklifi vermem gerekiyordu.

Belki de Craig'in burada olması o kadar da kötü değildi.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Aslında kalamam. İşlerim var. Babanın seni delirttiğini biliyorum ama sana göz kulak olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirecek."

"Keşke orada dikilmek yerine birkaç kez uğrasa. Müşterilerim için işler tuhaflaşmaya başlayacak. Ve bu kasabadaki söylentiler aptallıktan tamamen saçmalığa doğru gidiyor. Dün biri geldi ve mafyayla ilişkim olup olmadığını sordu."

"Yani Gizli Servis'e benzeyen özel güvenlik görevlilerini geri çağırman gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

Güldü. "Evet."

"Baban hakkında sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Onunla konuşmamı ister misin?" Hayır demesini umarak kendimi hazırladım. Craig'le bu konuşmayı yapmak için kendime güvendiğimden emin değildim.

"Hayır," dedi ve ben de rahat bir nefes aldım. "Eğer kalmaya çalışırsa, onunla konuşurum."

"Tamam." Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "İyi günler, güzelim."

"Sen de."

"İşim bitince uğrarım. Ara vermek için vaktiniz varsa belki öğle yemeği yiyebiliriz."

"Bunu çok isterim."

"Seni seviyorum." Onu tekrar öptüm.

Ağzıma karşı gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

Onun bu sözlerini duymaktan asla bıkmayacaktım.

Craig'in bakışlarının sıcaklığı ön camdan bana doğru vuruyordu. Bakışlarım önce ona, sonra Marigold'a kaydı. Onu öpmemden hoşlanmamıştı.

Kızın mı?

Çok kötü.

Marigold'un iyiliği için onunla yüzleşmeyecektim. Ama baş belası eğilimlerimi ancak bir noktaya kadar dizginleyebilirdim. Parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve ağzını ağzıma getirerek onu derinden öptüm. Tereddüt etmedi ya da geri çekilmedi, bana açıldı, dili benimkine doğru kaydı.

Craig'i kışkırtmak için onu bu şekilde öpmek çocukça mıydı? Muhtemelen öyleydi. Ama hiç kimse beni olgunlukla suçlamamıştı.

Kendini geri çekti ve güldü. "Sanırım babam izliyor." "İzliyor."

"Hak ettiğini buldu. Artık çocuk değilim."

"Hayır bebeğim, değilsin." Dudaklarımdan onun tadını yaladım. "Sen tamamen kadınsın."

"Gerçekten gitmem gerekiyor. İlk iş bir müşterim var." Çantasını topladı. "Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal, bebeğim.

Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Kamyonetimden indi ve ben de o salona girene kadar bekledim. Craig onu takip etmedi ve daha ne kadar kalacağını merak ettim. Doğrusu gitmeyeceğini umuyordum; en azından bir süre için. İkimiz de hoşlansak da hoşlanmasak da bu işte birlikteydik.

İsteksizce oradan ayrıldım ve Tilikum Hırdavat'a gittim. Kablolama sorunu beklediğimden daha büyüktü. Binasının çok fazla işe ihtiyacı vardı, ki bu benim için iyi bir şeydi. Her ne kadar uyanık olduğum her anı Marigold'la geçirmeyi tercih etsem de, hayat aslında bu şekilde işlemiyordu.

Kamyonetime gittim ve bir fiyat teklifi hazırlayabilmek için dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Rakamları hesapladıktan sonra ona gönderdim ve programımın şimdilik oldukça açık olduğunu bildirdim. O hazır olur olmaz başlayabilirdim.

Gönder tuşuna bastıktan birkaç saniye sonra telefonum çaldı.

Arayan babamdı. "Selam, baba."

"Bugün biraz vaktin var mı? Maple Sokağı'ndaki evi kapattık. Elektrik tesisatı berbat durumda. Umarım bir gözatabilirsin."

"Evet, tabii." Zaten öğle yemeği için çok erkendi. "Şimdi orada mısın? Uğrayabilirim."

"Ben oraya gidiyorum. Seninle orada

buluşuruz." "Kulağa hoş geliyor."

Görüşmeyi sonlandırdım ve en son satın aldıklarına yöneldim.

Josiah ve babam küçük kasaba emlak krallarına dönüşüyorlardı. Halihazırda birkaç kiralık evleri vardı ve genellikle bir tadilatı bitirir bitirmez diğerine geçiyorlardı. En yeni evleri Marigold'un evinden çok uzakta değildi, ağaçlarla kaplı sakin bir sokaktaydı. Dışarıdan bakıldığında çok kötü görünmüyordu, ama her zaman çok fazla iş gerektiren evler satın alırlardı. Alın teri, iş modellerinin büyük bir parçasıydı.

Babamın kamyoneti çoktan dışarıdaydı. Yanına park ettim ve içeri girdim. Beklendiği gibi, içerisi darmadağındı. Eski, lekeli halı, duvarlarda delikler. Her şey sıkıcı ve eskimişti ama birkaç ay sonra yeni gibi görünecekti.

"Hey, baba?"

Her zamanki fanilas, kot pantolonu ve iş botlarıyla mutfaktan köşeyi dönerek geldi. "Elektrik tesisatı berbat durumda. Bunu biliyorduk ama içimden bir ses düşündüğümüzden daha kötü olduğunu söylüyor."

"Neyse ki ben varım." Ona sııttım ama hiç eğlenmemiş gibi bana ters ters baktı.

Tipik.

Ve bu sadece benim ukalalığım değildi. İşimde iyiydim. Çocukluğumdan beri elektriğe hep hayranlık duymuşumdur. Ve kendi işimin sahibi olmak, çok sık sipariş almak zorunda olmadığım anlamına geliyordu. Muhtemelen bu yüzden babam ve Josiah ile ortak olmayı hiç istemedim, sadece onlarla müteahhit olarak çalıştım. Böylesi herkes için daha iyiydi.

Kendimi gösterdim, anahtarları çevirdim ve prizleri test ettim. Bazılarına elektrik geliyordu, bazılarına gelmiyordu. Üst kattaki banyolardan birinin elektriği tamamen kesikti. Bu iyi bir işaret değildi ama tamir edebilirdim. Garaja indim ve panoyu kontrol ettim. Orada daha önce kim yaşıdıysa, belli ki bir yapı ustasıymış. Berbat durumdaydı.

"Ne kadar kötü?" Babam sordu.

Omuz silktim. "Harika değil ama daha kötülerini de gördüm." Homurdandı.

"Önümüzdeki hafta Tilikum Hardware'de bazı işler yapıyor olabilirim ama ondan sonra başlayabilirim."

"Elbette. Armatürler konusunda Josiah'ya danış. Hepsini değiştirmemiz gerekiyor ama bir şey eklemek ister mi bilmiyorum. Özellikle de mutfğa."

"Yapacağım."

"Marigold nasıl?" diye sordu.

Sorusu damdan düşer gibi oldu ama babam böyleydi işte. Aniden. "O iyi."

"Emin misin?"

"Evet, neden? Ne duydun?"

Kaşlarını çattı. "Muhtemelen doğru olan hiçbir şey yok. Piyangoyu kazandığından şüpheliyim ve şimdi uzun zamandır kayıp olan aile üyeleri parası için ona şantaj yapmaya çalışıyor."

"Uh, hayır."

"O kibirli orospu çocuğu yüzünü gösterdi mi?" "Henüz değil. Nereden duydun onu?"

"Annika."

Mantıklı. Marigold'un benim olduğunu düşünüp duruyordum ama hayatımızın büyük bölümünde kız kardeşimle arkadaştı. Ailem onu herkes kadar iyi tanıyordu.

"Sana ne kadarını anlattı?"

Babamın sesi sertti. "Ona el kaldırdığını bilecek kadar." Başımı salladım, öfkem yüzeyin altında kaynıyordu.

"Sadece bu işin dışında kaldığınızdan emin olun," dedi. "Bırakın yetkililer işlerini yapsınlar."

"Ne sanıyorsun? Yaptığım ilk şey Garrett'ı aramak oldu."

Gözlerini kıstı, ifadesinin her yerinde şüphecilik vardı. "Yine de."

"Yine de, ne? Ne yapacağımı sanıyorsun? Kanunsuz mu olayım?"

Kaşları kalktı.

"Teşekkürler, baba."

"Hepimiz adamın yüzünü yeniden düzenlemek istiyoruz. Ben sadece senin yoluma çıkmanı istemiyorum. Bırak bunu Garrett halletsin."

Babamın ne demek istediğini biliyordum ve haksız da sayılmazdı. Kuklanın ağzını burnunu kırmak ne kadar tatmin edici olsa da Marigold'a bir faydası olmazdı. Ve o benim asıl endişemdi.

Ama yine de babamın sorun çıkaracağımı düşünmesi beni rahatsız ediyordu.

"Anladım," dedim. "Otur, çeneni kapa ve bırak harika çocuk Garrett günü kurtarsın."

"Bu onun işi."

"Bunun onun işi olduğunu biliyorum. Bir yere varabildiğinden değil. Preston şehri terk ediyor ve Garrett ile arkadaşlarının karakolda kapkaççılık yapmaktan ne halt ettiklerini bilmiyorum. Kız arkadaşına saldıran adamı tutuklamadıkları kesin."

"Bu kardeşinin suçu değil."

"Evet, Marigold'un hâlâ o pislik için endişelenmek zorunda olması berbat bir şey."

"Bu yüzden seninle olduğu için mutluyum."

Şaşkınlıkla babama baktım. Bunu mu demek istemişti? Konu ben olduğumda genellikle en kötüsünü düşünürdü.

Boğazını temizledi. "O bizden biri gibi. Bunu sen de biliyorsun. Sana sahip olduğu için mutluyum, özellikle de şimdi." Bana tekrar ters ters baktı. "Sadece bunu mahvetme."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve omzunu okşadım. "Merak etme baba. Artık ona sahip göre, bunu etmemin imkanı yok."

Homurdandı. Bunun bana inandığı anlamına gelip gelmediğinden emin değildim. Fark etmezdi. Marigold benimdi ve onu asla .

BÖLÜM 30

Marigold

Babam ve Zachary koruma görevini sürdürüyor , Preston'la tanıştığımı unutmak kolay olurdu. Bildiğim kadarıyla birbirleriyle koordinasyon içinde değillerdi.

Ama ben isteyken beni düzenli olarak kontrol etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Belki babama haksızlık ediyordum ama onun bu uyanıklığı beni yıpratıyordu,

Zachary'ninki ise değildi. Zachary bütün gününü salonda takılarak geçirebilirdi ve bu beni rahatsız etmezdi. Orada olduğu zamanlarda göze batmıyor ve zamanının çoğunu müşterilerimi büyüleyerek geçiriyordu. Babam daha çok bir kulüpteki fedai gibiydi.

En azından onların evine geri taşınacağım fikrinden vazgeçmiş görünüyordu. Bu da bir şeydir.

Bunun dışında, günler geçtikçe Preston hakkında giderek daha az endişeleniyordum. Kısa süren ilişkimiz, olduğu gibi, zihnimden silinip gitti. Pişman olduğum söylenemezdi. Kesinlikle bunu tekrar yaşamak istemezdim, ama bu bir öğrenme deneyimi olmuştu. Bir şeyler yanlış gittiğinde içgüdülerime güvenmem gerektiğini hatırlattı.

Ve konu Zachary Haven'a geldiğinde, her şey doğru hissettirdi.

Onu çok uzun zamandır gizlice seviyordum. Ve şimdi nihayet duygularımı özgür bırakabildiğime göre, bahardaki kır çiçekleri gibi canlanacaklardı. Hayatlarımızın birbirine ne kadar kolay uyum sağladığına, kalplerimizin bir yapbozun parçaları gibi nasıl yerine oturduğuna hayret ettim.

İstedğim her şey ve çok daha fazlasıydı.

Eve gitmek için toparlanırken salonun kapısındaki zil çaldı. Başımı kaldırıp baktım ve Zachary'nin görüntüsü içimi ısıttı. Ağzının kenarları yukarı kalktı ve bakışlarındaki sıcaklık omurgamdan aşağı hoş bir ürperti gönderdi.

"Selam, güzelim." Yaklaştı, bir elini belime doladı ve beni öpmek için yaklaştırdı. "Günün nasıl geçti?"

Boynuna eğildim ve içime çektim. Çok güzel kokuyordu; odunsu, temiz ve erkeksi. Aynı anda hem rahatlatıcı hem de tahrik ediciydi.

"Çok meşgulüm. Saçlarını kestirmek isteyen ani bir erkek akını var ve bunların yarısının saç kestirmeye bile ihtiyacı yok."

"Tuhaf."

"Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Omuz silkti. "Belki."

Şakacı bir şekilde göğsünü ittim. "Ne yaptın sen?"

"Belki de Rob Landon'a kuklanın hâlâ bir sorun olduğundan bahsetmişimdir. Ve belki de Sincap Koruma Ekibi'nin şu anki kaptanı odur."

"SPS'nin artık bir kaptanı mı var?"

"Evet, şaşırtıcı bir şekilde organize olmuşlar."

"İşin içinde sincap olmadığının farkındalar, değil mi?"

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Güldüm. Bu doğrudu. Sadece Tilikum'da.

"Son dakika olduğunu biliyorum ama biraz önce annemle konuştum ve bizi bu akşam yemeğe davet etti. Var mısın?"

"Çok isterim."

"Emin misin? Yorgunsan yeniden planlayabilirim."

"Eminim." Ayaklarıma baktım. "Yine de ayakkabılarımı değiştirmek istiyorum. Eve koşacak vaktimiz var mı?"

"Evet. İstersen pijamalarını ve terliklerini giyebilirsin. Sadece ailem var."

Bu beni gülümsetti. Büyürken yüzlerce kez Haven'ların evinde pijama ve terlikle bulunmuştum.

Temizliği bitirdim ve çıktık. Eve dönerken Zachary'nin gününü sordum. Benimle öğle yemeği yemek için salona uğramıştı ama günün geri kalanını nalbur için bir kablolama projesi üzerinde çalışarak geçirmişti. Şimdiye kadar iyi gidiyordu ve salonumdaki olaydan sonra işe başlamadan önce her şeyi üç kez kontrol etmeye dikkat ettiğine dair bana güvence verdi.

Evde üzerime bir kazak, kot pantolon ve rahat ayakkabılar giymek için birkaç dakika ayırdım. Tam olarak pijama ve terlik değil ama erkek arkadaşımın ailesiyle rahat bir akşam yemeği için yeterince rahattı. Makyajımı tazeledim, mutfaktan Marlene'e vermek üzere bir şişe şarap aldım ve tekrar dışarı çıktık.

Zachary'nin ailesinin evine giderken karnımda bir beklenti ve hatta belki de gerginlik vardı. Annika'yla birlikte büyürken oraya sayamayacağım kadar çok kez gitmiştim. Ama bu farklıydı. İlk kez Zachary'nin yanında, onun kız arkadaşı olarak kapıdan içeri girecektim.

Ergenlik fantezimin gerçeğe dönüşmesiydi. Sadece daha iyisi.

Haven'ların büyüdüğü kütük ev rustik ve rahattı. Orayı çok sevmiştim. Aile fotoğrafları duvarları ve şömineyi süslüyordu, mobilyalar rahattı ve Marlene'in el yapımı battaniyeleri her yerdeydi. İçeri girdiğimizde etli güveç ve taze pişmiş ekmek kokusu havayı doldurdu.

Orada hiç yaşamamıştım ama bir şekilde hâlâ evim gibi kokuyordu.

Zachary kapıyı arkamızdan kapattı, sonra elimi tutup beni içeri götürdü. Paul ve Marlene mutfakta akşam yemeği hazırlıyorlardı; Marlene kazak giymiş ve saçlarını toplamıştı, Paul ise her zamanki fanilasını giymişti.

Fanilalar Haven'a özgü bir şeydi. Zachary bile bir tane giyiyordu. Paul ekmek dilimlemekten başını kaldırırken, "Tam zamanında," diye homurdandı. "Bir süredir bütün gün bunu kokluyordum."

Marlene gözlerini devirdi ve dirseğiyle onu dürttü. "Dur. Bir şeyin yok."

"Bir erkeği nasıl delirteceğini bilmen benim suçum değil," dedi hafif bir gülümsemeyle.

Annem ve babam çok sevimliydiler ama Paul ve Marlene çift hedeflerinin timsaliydiler. Ömür boyu süren bir arkadaşlığın ardından evliliğe yelken açmamışlardı. İkisi de incinmiş ve hayatlarının kırık parçalarını toplayıp yeni bir ailede bir araya getirmeyi başarmışlardı. Bunun zorlukları olmalıydı ama bunun için savaşmışlardı. Nedenini anlayamayacak kadar küçükken bile onlara hep hayranlık duymuştum.

"Baba, iğrençleşme," dedi Zachary.

Marlene oğlunu görmezden gelerek, "Bunu yapabildiğine çok sevindim," dedi. "Sadece iki kişilik yahniyi nasıl pişireceğimi bir türlü bulamıyorum."

"Harika kokuyor anne."

Şarap şişesini kaldırdım. "Bunu getirdim. Şimdi açabiliriz ya da daha sonra içmek üzere saklayabilirsin."

"Teşekkür ederim." Tezgâhın yanına geldi ve şişeyi almadan önce beni sıcak bir sarılma için kendine çekti. "Bir bardak ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Tatlım, bunu benim için açar mısın? Zachary, sen de ister misin?"

"Elbette," dedi.

Paul şarapla meşgul olurken ben de ceketimi çıkarıp eşyalarımı yerleştirdim, böylece yemeğin masaya gelmesine yardım edebilecektim. Dolaptan kaseleri ve tabakları çıkardım, Zachary de çatal bıçak takımlarını yerleştirdi. Sonra şarabımızın yanında içmemiz için hepimize buzlu su doldurdum.

Daha önce yaptığım her şeyi. Yine de bu sefer farklıydı.

Haven'lar beni her zaman ailenin bir parçası gibi hissettirmişlerdi. Bu onların armağanlarından biriydi. Onlarla yemeğe oturduğumda bunun kalbimin özlemini çektiği şeyin küçük bir parçası olduğunu fark ettim. Belki de Zachary'ye olan aşkımdan vazgeçemememin bir nedeni de buydu, aptallık gibi gelse bile. Onun ailesini de seviyordum.

Yemek yerken Zachary elini masanın altından kalçama koydu. Kendimi biraz yaramaz hissettim.

Bayıldım.

"Kayıp kızı bulabildiler mi?" Marlene sordu. "Artık kimse bu konu hakkında konuşmuyor gibi görünüyor."

"sanmıyorum," dedi Paul.

"Çok üzücü," dedi Marlene.

Kalbim zavallı kız için acıyordu. "Umarım güvenli bir yerdedir."

"Ben de öyle," dedi. "Çocuğuma ne olduğunu hayal bile edemiyorum."

Zachary çatalının yarısını ağzına götürürken durakladı. "Hassas bir konuyu gündeme getirmekten nefret ediyorum ama bunun nasıl bir şey olduğunu tam olarak bilmiyor musun?"

Paul'ün ifadesi sertleşti ve gözlerini tabağından ayırmadı. Marlene'in bakışları kocasına kaydı. "Ondan haber aldım." Zachary'nin çatalı masaya çarptı. "Reese'den haber aldın mı?"

Ne zaman?"

"Yıllar içinde birkaç kez aradı. Sık sık değil ve bana hiçbir şey söylemez. Sadece hayatta ve iyi olduğunu bilmeme yetecek kadar."

"Bundan haberin var mıydı?" Zachary babasına sordu.

Paul sadece homurdandı.

Zachary konuşmaya başladı ama ben bu durumu ondan daha iyi okuyabildiğimi fark ettim. Reese Haven konusu hem Paul hem de Marlene için acı verici bir konuydu ve her ikisinin de asi oğullarının gerçekliğiyle kendi yöntemleriyle başa çıktıkları açıktı. Bu Paul'ün konuşmak istediği bir konu değildi.

Elimi Zachary'nin koluna koydum. "Ondan haber aldığınıza sevindim, en azından iyi olduğunu bilmek güzel."

"Özür dilerim, Zachary. Bahsettiğimi sanıyordum," dedi.

"Hayır, sorun değil anne."

"Umarım kayıp kız ailesine ulaşır," dedim. "Ya da ailesi güvende değilse birine."

Marlene, "Ailesini iyi tanımıyorum ama durumları pek iyi değilmiş gibi görünüyor," dedi.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Paul. "Zavallı çocuk."

"Ee, Zachary." Marlene'in ses tonundan konuyu değiştirdiğimiz anlaşılıyordu. "Marigold'un evine yerleştiniz mi?"

Kolunu sandalyemin arkasına doladı. "Evet. Benim için biraz yer açmayı başardı."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Bu kadar çok eşyam olduğunu bilmiyordum. Özellikle de paltolar.

Bu biraz utanç verici."

Marlene, "Hala bir eve ihtiyacı olan eşyalarınız varsa, Stitch and Sip bir giysi kampanyası düzenliyor" dedi.

Tilikum'un örgü grubu Stitch and Sip, kıyafet düşkünlüğüm için ideal bir çözümdü. "Evet, bu mükemmel. Nereye götürebilirim?"

"The Knotty Knitter. Mağazanın önünde bir koleksiyon masamız var."

"Kuaför yarın öğlene kadar açılmıyor, o yüzden sabah hallederim."

Zachary'ye döndüm. "İşe gitmeden önce yardım edebilir misin?"

"Tabii ki." Gülümsedi ve bir anlığına onun mavi gözlerinde kayboldum.

Yanaklarım kızardı ama Marlene bana gülümsemekle yetindi.

Yemekten sonra şarabımı son yudumuma kadar içtim ve masayı toplamaya yardım ettim. Paul bulaşıkları kendisinin halledeceğini söyleyerek beni mutfaktan kovdu. Zachary ve ben annesiyle birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra gitme vaktinin geldiğine karar verdik.

Eve dönerken içim sıcacık duygularla doluydu. Zachary ve ailesiyle akşam yemeğini paylaşmanın çok özel bir yanı vardı. Evlerinin tanıdıklığı ve Zachary'nin dokunuşunun verdiği heyecanın birleşimi sarhoş ediciydi.

Zachary de bunu hissediyor gibiydi. Bunu gözlerinde görebiliyor, eve dönerken elini kalçama koyuşunda hissedebiliyordum.

Evime vardığımızda -ki artık onu bizim evimiz olarak görmeye başlamıştım- etrafımda dolaşıp bana kapıyı açtı, sonra da

Kamyonetinden inmeme yardım etmek için elini uzattı. "Ne kadar centilmensin."

"Benim de öyle zamanlarım oluyor." Beni ön kapıya götürürken sırtıttı. "Ya da belki sadece pantolonuna girmeye çalışıyorumdur."

Yüzümü onunkine doğru eğdim. "Denemene gerek yok."

Dudakları dudaklarımla buluştu, dili dudaklarıma sürtündü. Bacaklarımın arasında bir his düğümü patladı ve aniden artık ailesinin evinde olmadığımıza çok ama çok sevindim.

Kapıyı açtığı anda bir kolunu belime doladı ve beni içeri çekti. Paltoları yere düştü ve ayakkabılarını tekmeledi. Ellerini saçlarımla arasından geçirerek beni derinden öptü. Ağzının benimkine dolanmasını, beni yiyip bitirmesini çok sevmiştim.

Beni kaldırdı ve duvara yasladı. Bacaklarımı beline doladım ve ağzına doğru inledim.

"Bunu sana birçok kez yapmak istedim," dedi sesi derindi ve kendini bana doğru bastırdı.

"Bunu bana yapmanı istedim."

"Muhtemelen iyi oldu." Burnunu benimkine sürttü. "Seni çok istiyordum ama her şeyi berbat edebilirdim."

"Belki."

"Bu sefer yapmayacağım, Marigold. Seni hak eden bir adam olmak istememe neden oluyorsun."

Gülümsedim, hem sersemlemiş hem de onun için yanıp tutuşuyordum. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Beni öptü, dudakları daha fazlası için açtı. "Bir centilmeni sevdiğini biliyorum, ama seni bir haydut gibi becermeme ne dersin?"

Sesim nefes nefese, neredeyse çaresizdi. "Oh, evet."

Beni yatak odasına götürürken ona tutundum. Beni yatağa yatırdı, sonra acele etmedi, beni soyarken tenimi öptü. Parmakları bacaklarımın arasında geziniyor, beni çılgına çeviriyordu. Kıyafetlerini çıkarmayı bitirip üzerime patlamaya hazırdım.

Ben çarşafıya sarılıp her hareketinden zevk alırken o beni sertçe kavradı. Sert ama şefkatliydi, talepkâr ama tatlıydı. Dişleri ısıırıyor ve elleri okşuyordu. Nefes nefese kaldım ve inledim, her hamlesinde zevk dalgaları üzerime yıkanıyordu. Vücudunun sıcaklığı ve içimdeki hissi duyularımı bastırıyordu.

Elimden tutarak beni ters çevirdi. Beni arkadan kavrarken omzumun üzerinden izlerken kendimi sınırsız hissediyordum. Bakışlarımız buluştu ve

Gözlerindeki yoğunluk beni neredeyse çözüyordu. Hiç bu kadar istendiğimi, arzulandığımı hissetmemiştim. Sevildiğimi.

Elleri kalçalarımı kavrarken ve vücudu benimkiyle birlikte hareket ederken, doruk noktam beni ele geçirdi. Kendimden geçtim, o boşalırken ben de haykırdım.

Nefes almak için yere yığıldık, ben temizlenmek için banyoya gitmeden önce birkaç dakika birbirimize dolanmış halde yattık. Beni tekrar yatağa çekti, kollarıyla sımsıkı sararak kendine yaklaştırdı.

"Benim olmanı seviyorum," diye mırıldandı.

"Ben de."

"Seninle evleneceğim, Marigold Martin." Başımı öptü. Biraz geriye yaslandım. "Evlenme teklif etmeye mi çalışıyorsun?"

"Hayır." Sırıttı. "Henüz değil. Ama yapacağım. Bilesin diye söylüyorum." Gülümsedim. "Uyardığın için teşekkürler."

Önce alnımdan, sonra yanağımdan öptü. "Ne zaman istersen."

Kollarına sokuldum, hiç olmadığım kadar mutluydum. Çünkü Zachary Haven gerçekten benimle evlenecekti.

Yapamam

Brielle

BRIELLE rahatlamış, kanepenin minderlerine gömülmüş, keyif yapıyordu. Desi koltuğa uzanmış, bacaklarını uzatmış, gözleri yarı kapalı ve cam gibiydi. Ona her ne verdiyse, Brielle'in hoşuna gitmişti. Kafasının arkasındaki sesin - korkan sesin- susmasını sağlıyordu.

Brielle'in dairede kalacağına dair söz vermesine rağmen, Desi ne zaman dışarı çıkmak zorunda kalsa Brielle'i yatak odasına kilitliyordu. Brielle kendi kendine aldırmadığını ve yapmak istediği son şeyin onun başını belaya sokmak olduğunu söyledi. Desi ona eninde sonunda ihtiyacı olan tüm özgürlüğe sahip olacağına dair güvence verdi. Bunların hepsi onun iyiliği içindi; onu güvende tutmak için.

Brielle'in kafası iyiyken buna inanmak kolaydı. Onu korkutan düşünceleri bir kenara itmek kolaydı.

John'un kızlarından biri olmak gibi.

John'u görmeyeli ne kadar olduğunu hâlâ hatırlayamıyordu. Birkaç gün mü? Bir hafta mı? Desi geri dönmediği için endişeli görünüyordu. Bir şey olmuş olabileceğini söyledi, işle ilgili bir şey.

Brielle bunu çok fazla düşünmemeye çalıştı. Hiç düşünmemeye çalıştı.

Kapıdan gelen anahtar sesi Brielle'in sıçramasına neden oldu. Desi doğruldu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Yatak odasına gir," diye fısıldadı.

Ayağa fırladı ama yeterince hızlı hareket edemedi. Kapı açıldı ve John içeri girdi.

Öfke her zamanki yakışıklı yüz hatlarını gölgeledi. Onu kulübeden götürdüğü günkü bakışının aynısıydı bu.

Onu bagaja koyduğunda.

Brielle dehşete düşmüş bir tavşan gibi donakaldı, kalbi göğsünde çarpıyordu. John'un öfkeli bakışları ondan Desi'ye kaydı.

"Onun burada ne işi var?" diye tersledi.

"Bizi günlerce burada bıraktın." Desi ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirmesine rağmen gözleri kararsız görünüyordu. "Ne yapmam gerekiyordu? Onu orada mı bıraksaydım?"

Desi'nin önünde durana kadar yavaş adımlarla ilerledi. "Sana söyleneni yapman gerekiyor."

"Korkmuştun. Ona hiçbir şey söylemedin bile." "Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey."

Bir santim daha yaklaştı ve kaşlarını kaldırdı.

Nedense bu, ona bağırmasından daha korkutucuydu.

Kollarını kavuşturdu. "Bir şeyler söylemek zorundaydım. Burada öylece sessizce oturamazdık. Ona kulübeden ve ne kadar harika olacağından bahsettim."

Hiçbir uyarı olmadan, John'un eli uçarak Desi'nin yüzüne çarptı. Desi çarpmanın etkisiyle döndü ve yanağını tuttu.

Brielle'in nefesi kesildi ve geri sıçradı. Hasta olabileceğini düşündü.

"Sana söyleneni yapman gerekiyor," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Desi doğruldu, elini hâlâ yüzüne götürüyordu. Cevap vermedi.

Elini hareket ettirdi ve yüzünün tokat attığı tarafını okşadı. "İyi bir kız olacağına güvenebileceğimi sanmıştım, Desi."

"Yapabilirsin," dedi, sesi zayıftı. "O zaman neden bana itaatsizlik ettin?"

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Tekrar yüzünü okşadı. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra bana borcunu böyle mi ödüyorsun? Seni göndermemi mi istiyorsun, Desi?"

"Hayır. Hayır, lütfen." Sesinde bir panik havası vardı. "Beni göndermeyin."

"Yapabilirim, biliyorsun. Seninle olduğu kadar iyi olmayacak Ben."

"Biliyorum. Bak, o iyi. Onunla ben ilgilendim."

Gözleri Brielle'e kaydı, sonra tekrar Desi'ye döndü. "Başka birine izin verdin mi içeri mi?"

"Hayır." Başını sertçe salladı. "Hiç kimse. Yemin ederim."
"Onunla birlikte mi gittin?"
"Hayır."
Tekrar Brielle'e baktı. "Yalan mı söylüyor?"
"Hayır," dedi Brielle, sesi titreyerek. "Sadece bana karşı nazik davranıyordu. Hiçbir yere gitmedim, söz veriyorum."
Brielle'e yaklaşmak için Desi'nin etrafından dolanırken ifadesi yumuşadı.
"Şu haline bak. Ne kadar iyi bir kızsın. Çok şey atlattın kedicik."
Sertçe yutkundu, midesi korku ve kararsızlıkla düğümlendi.
Ona güvenmek istedi.
Eski Brielle ona seslendi. *Hepsi bir yalan.*
Yavaşça yüzüne dokundu, çenesini eğerek ona bakmasını sağladı.
"Gitme vakti geldi."
"Nerede?"
"Ev."
"Ne evi? Yine kulübe mi?" "Elbette, kedicik."
Desi'nin yanağını okşadığı gibi onun yanağını da okşadı. "Sen bir risksin, buna hiç şüphe yok. Ama bir planım var. Seni aramayı bırakmalarını sağlayacağız. Sonra sonsuza dek benim olacaksın."
"Nasıl?"
"Şu anda bunun için endişelenmeyin. Önce seni buradan çıkarmalıyız."
Brielle geri adım attı. Bilmek zorundaydı. "Beni kızlarından biri mi yapacaksın? Beni bu yüzden mi aldın?"
Yüz hatlarında bir öfke parıltısı belirdi. "Bunu daha sonra konuşacaktık. Desi'nin seni böyle korkutmaması gerekiyordu."
"Korkmuyorum, sadece bilmek istiyorum. Parti vermek ve tüm zengin arkadaşlarını davet etmek için bir kulübe mi inşa ediyorsun ve ben orada yaşayacağım ve bir..." Tereddüt etti, sonra yine de bu kelimeyi kullanmaya karar verdi. "Fahişe mi?"
"Oh, kedicik." Bir adım daha yaklaştı. "Bundan çok daha fazlası olacaksın. Sana söyledim, sen benim özelimsin."
"Bu ne anlama geliyor? Bilmek istiyorum."
"Bu benimsin demek." Sesinde bir bıçak keskinliği vardı. "Seninle ilgileneceğim ve seni sadece seçkin bir azınlığa vereceğim. Her şeyin en iyisine sahip olacaksın. Ve karşılığında, senin gibi daha fazla hayvan bulmama yardım edeceksin. Onlara bakacak ve bilmeleri gereken her şeyi öğreteceksin." Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak ona yukarıdan aşağıya baktı. "Görünüyorsun

Çok tatlı. Çok masum. Sana güvenecekler. Ve eğer iyi bir kız olursan, ki öyle olduğunu biliyorum, seni ödüllendireceğim."

Bir adım daha geri çekildi. "Ya hayır dersem? Ya istemezsem ne için?"

"Artık başka seçeneğin yok. Nereye ? Senin ailen seni istemiyor. Senin başka kimsen yok." Durakladı ve tekrar yüzünü okşadı. "Ve eğer bana itaat etmezsen, seni uzaklara gönderirim."

"Nerede?"

"Fark eder mi? Sen taze ve güzelsin, senin için çok şey alırdım. Ama benim daha büyük planlarım var." Saatini kontrol etti. "Burada yeterince uzun kaldık. Gitme vakti geldi."

"Ben de sizinle geliyor muyum?" Desi sordu.

John ona bakmaya zahmet etmedi. "Hayır. Sen burada kal. Randevularına uy."

"Neden? John, lütfen. Beni de götür."

Yavaşça döndü. "Mızızlanmana tahammülüm yok. Eğer herhangi bir şikayet alırsam, seni rıhtıma gönderirim."

"Hayır, bunu yapma."

Eski Brielle neredeyse özgür kalıyordu. Neredeyse Desi'ye kaçmasını, gitmesini ve asla arkasına bakmamasını söylüyordu.

Ama John onun bileğini tuttu ve kapıya doğru götürdü.

"Eşyalarım yanımda değil."

"Ona ihtiyacın yok." Onu dışarı çıkardı ve kapıyı kilitlemek için koridorda durakladı.

Brielle'in kalbi hızla çarptı ve midesi bulandı. "Lütfen beni tekrar bagaja koymayın."

"Sana söyledim, bu senin korunman içindi." Kadının bileğini tekrar kavradı ve onu merdivenlere doğru götürdü.

"Öyle olduğunu biliyorum, biliyorum. Lütfen bunu bir daha yapma."

Adam ona doğru döndü, elini kaldırdı. Kadın irkilerek uzaklaştı ve adamın ters vurmaması için bir kolunu yüzünün üzerinde tuttu. Ama darbe gelmedi.

"Özür dilerim, kedicik." Elini indirdi. "Çok büyük bir stres altındaydım. Seni burada Desi'yle bu kadar uzun süre bırakmak istemedim ama kulübeye güvenli bir şekilde dönebileceğimizden emin olana kadar beklemek zorundaydım."

"Sorun değil, bana iyi davrandı."

"Onun gibi kızlar sadece belli şeyler için iyidir. Bunu anlıyorsun, değil mi? O yerini biliyor ve işini yapıyor. Ama senin için çok daha fazlasını planladım."

"Neden?"

"Seni ilk gördüğüm andan beri içimde bir his vardı. Bana çok para kazandıracaksın, kedicik. Merak etme, sana çok iyi bakacağım."

Onun yapacağından hiç şüphesi yoktu. En azından kendi standartlarına göre. manipüle etmiş, ikna etmişti. Ve o da bunu kabul etmişti, Korktuğu ve emin olmadığı zamanlarda bile. Kendini çok aptal hissediyordu. Gerçekten de aptaldı, tıpkı annesinin söylediği gibi.

Ama bir şeyi biliyordu. John'un istediği şeyi yapamazdı. Onun kızlarından biri olamazdı.

Sadece nasıl kaçacağını ya da kaçtıktan sonra nereye gideceğini bilmiyordu.

BÖLÜM 31

Zachary

Uzun bir iş gününün ardından boynum ve omuzlarım gerginlikten düğümlenmişti. Tilikum Hardware projesi oldukça basitti, ancak tavan armatürleri ve kablo tesisatı üzerinde çalışırken kollarımı başımın üzerinde tutmamı gerektiriyordu. Ve itiraf etmeliyim ki, bir merdivenin üzerinde olmak ve bir şeyleri yeniden kablolamak hala biraz endişe vericiydi. Çok dikkatliydim -her şeyi iki kez ve üç kez kontrol ediyordum- ama şok olma hissini çok iyi hatırlıyordum. Bunu tekrar yaşamak istemiyordum.

Kamyonetime doğru yürürken omuzlarımı yuvarladım. Sıcak bir duş kulağa hoş geliyordu. Belki de Marigold'u kuaförden aldıktan sonra bunu yapmalıyım.

Marigold ile sıcak bir duş kulağa daha da iyi geliyordu.

Onu düşünmek yüzüme bir gülümseme yerleştirdi. Birkaç damla yağmur yağmaya başlarken aletlerimi yükledim. Hava acınacak kadar soğuktu ama Mari buna rahat bir hava derdi. Ona en sevdiği içecek olan Londra sisi almak için Buharlı Kupa'ya uğrayacak zamanım olup olmadığını merak ettim. Bunu severdi, özellikle de yağmurlu bir günde.

Bej rengi bir Buick arkamda durarak önümü kesti ve şoför kornaya bastı. Tam sinirlenmek üzereydim ki Louise teyzem olduğunu gördüm.

Yolcu tarafındaki camı indirirken, "Merhaba tatlım," diye seslendi.

"Merhaba Louise Teyze." Ona sııttım. "Ne var ne yok?"

"Buraya gel." Bana el salladı. "Dışarı çıkmak istemiyorum. Yağmur saçımı mahvedecek ve daha yeni yaptırdım."

Yolcu tarafına doğru yürüdüm ve cama doğru eğildim. "İyi görünüyor. Marigold'u gördün mü?"

"Elbette öyle. O en iyisidir. Sevgili Bayan Martin'le aranızda neler duydu? Artık birlikte olduğunuzu söyledi."

"O benim kızım."

"Kimin aklına gelirdi ki? Seni bir yuva kurmaya ikna etmek için çok uğraşacağımı düşünmüştüm. Meğer doğru kadın başından beri oradaymış."

"Kesinlikle öyleydi. Sadece bir süreliğine bunu göremeyecek kadar aptaldım."

"Kendini toparladığına sevindim, tatlım." Gözlerini kısmıştı. "Marigold tatlı bir kız, biliyorsun. Sakın onun kalbini kırayım deme."

"Öyle bir şey olmayacak, Louise Teyze. Peki bu benim bekârlar hiyerarşisindeki konumumu ne yapacak?"

"Louise Teyzen bahsi kazansın diye onunla evlen demiyorum ama sıradaki kişinin sen olacağına dair param var."

"Seni yakaladım." Göz kırptım.

Güldü ve yolcu koltuğundan yuvarlak bir kutu aldı. "Senin için kurabiyelerim var. Bu sabah pişirdim."

Elimi uzattım ve kutuyu ondan aldım. "Bugün beni göreceğini nereden biliyordun?"

Şakağına vurdu. "Louise Teyzen bir şeyler biliyor, tatlım. Bu yüzden bahsi kazanacağım."

Güldüm. Çok tuhaftı. Bayıldım. Ve harika kurabiyeler yapardı. Mari'nin Londra sisiyle mükemmel olurlardı. "Teşekkürler, Louise Teyze." "Sonra görüşürüz, tatlım."

Arabayı sürerken doğruldum ve el salladım. Yağmur şiddetini artırıyordu, bu yüzden aceleyle kamyonetime dönüp bindim ve saate baktım. Mari'nin işi bitmeden önce kısa bir mola vermek için yeterli zamanım vardı.

Steaming Mug meşgul değildi ve hemen girip çıktım. Salona gittim ve ön tarafa park ettim. Muhtemelen yağmurdan korunmak isteyen üç sincap yanımdan geçti.

İçeri girdim ve kızım karşımdaydı, her zamanki gibi güzel görünüyordu. Beni görünce gülümsedi ve ben de içkisini uzattım.

"Sana bir şey getirdim."

Aldı ve içine çekti. "Londra sisi mi? Yağmurlu bir gün için mükemmel."

"Kesinlikle." Ona hızlı bir öpücük verdim. "Temizlenmene yardım edeyim ve eve gidebilirim."

"Teşekkür ederim."

O ve Stacey işin çoğunu zaten yapmışlardı ama ben de elimden geleni yaptım. Ayrıldığımızda yağmur çok şiddetliydi, ben de onu montumla yağmurdan , sonra da eve götürdüm. İkimiz de

Yemek için özellikle açtık - ikimiz de geç öğle yemeği yemiştik - bu yüzden iş kıyafetlerimizi değiştirdikten sonra Louise Teyze'den gelen kurabiyelerle kanepeye yerleştik.

Bir süre günlerimiz hakkında sohbet ettik. Elektrikler bir kez yanıp söndü ve elektriklerin kesilip kesilmeyeceğini merak ederek durakladık. Dışarıda rüzgar şiddetini , bu yüzden kesilmesi şaşırtıcı olmazdı. Ama ışıklar açık kaldı.

"Akşam yemeği ister misin?" Ben sordum.

"Aslında dolapları yeniden düzenlemeyi bitirmek istiyorum. Kıyafet kampanyasına bağışlamak için hâlâ bir sürü kıyafet almam gerekiyor."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Gülümsedi. "Elbette."

Yatak odası oldukça düzenliydi, eşyalarım için bolca yer vardı ama bu, evin diğer odaları pahasına olmuştu. Misafir yatağı henüz ayırmadığı kıyafetlerle doluydu ve kütüphanedeki dolap hâlâ doluydu.

Misafir odası dolabıyla başladık. Eşyaları teker teker çıkardı, hızlıca bir gözden geçirdi ve sakla ya da bağışla diyerek bana verdi. Çoğu bağıştı ama özel olduğunu söylediği ya da sadece özel günlerde bile olsa tekrar giyebileceğini düşündüğü birkaç şey vardı. Bu konuda güçlü bir fikrim yoktu. Her şeyin içinde muhteşem görünüyordu.

-Ya da hiçbir şey. Yani benim için hepsi aynıydı. Onu ne mutlu ederse.

Ayrıca, onunla birlikte olmak hoşuma gidiyordu. Tek yaptığımız kıyafetleri ayırmak ve dolapları temizlemek olsa bile.

Dolabın sonuna geldik ve eski nedime elbiselerinin yanında duran yığını asmasına yardım ettim. Yani ona kıyafetlerini verdim ve sonra her fırsatta kışını avuçladım.

Çünkü, lanet olsun, o kış.

"Bence geri kalanları buraya getirip ayırmalıyız," dedi ve elleri kalçalarında dolaba baktı. "Her şeyin buraya sığacağı eşya vermek istiyorum."

"Boşaldıktan sonra diğer dolabı ne yapmak istiyorsun?"

Gülümsedi. "Muhtemelen onu kitaplarla dolduracağım."

Yaklaştım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Seni ne mutlu edecekse, bebeğim."

Kütüphanesindeki dolapta, daha fazla palto ve kışlık giysinin yanı sıra giysi torbalarında çok sayıda elbise vardı. Benim kızımın kesinlikle

Paltolar. Hepsini misafir odasına taşıdık, böylece saklamak istediklerini ayırabilecekti.

"Bunlar zor," dedi giysi torbalarından birini açarken. Bana *Gurur ve Önyargı* müzikalini hatırlatan bir elbise tuttu. "Bir süredir dönem kostümlerine çok meraklıyım. Çok güzeller ama onları giymek için neredeyse hiçbir nedenim yok."

Omuz silktim. "Sana kalmış."

"Ayrıca bunlar giysi başışına götüreceğiniz türden şeyler değil. Bir kostüm yığını yapacağım ve sonra oradan devam edeceğim."

"Belki kütüphane kitaplar ve kostümler olabilir," dedim.

"İşler biraz kontrolden çıkmadan önce bu benim fikrimdi. Yemin ederim, alışveriş bağımlılığım yok. Sadece hiçbir şeyden kurtulamıyorum."

Elbiseyi aldım ve onun için tekrar giysi çantasına koydum. "Bunu üzerinde görmek istiyorum. Eminim çok seksidir."

"Dikkatli ol, skandal çıkarıp ayak bileğimi gösterebilirim."

Elimi arka tarafına kaydırdım ve sıktım. "Benim kötü kızım."

Kıkırdadı. "Eskiden nasıl giyindiklerini seviyorum, özellikle de Regency döneminde. İmparatorluk belleri ve uzun elbiseler. Çok güzel ve gurur vericiydiler."

"O müzikaldeki kostümler onların giydiği türden şeyler miydi?"

"Oldukça doğrudular, evet."

"İçindeydim. Erkekler bile. Sert görünüyorlardı."

"Öyleydiler. Çok centilmendiler."

Başka bir giysi çantasını açtı ve durakladı.

"O da ne?" İçinden görünen pembe kumaşa bakarak sordum. "Başka bir kostüm mü?"

"Hayır." Fermuarını tekrar . "Bu benim balo elbisem olacaktı." Oh, kahretsin.

Onu bir kenara koydu. "Hâlâ bende olduğunu hatırlamıyordum."

Bir şeyler söylemem gerekiyordu. Kıyafetlerin bazılarının yerini değiştirdi, böylece onları ayırmaya devam edebilecekti ama vücut dilinden üzgün olduğunu anlayabiliyordum. Odadaki hava değişmişti, ben bile bunu fark edemeyecek kadar cahil değildim.

Ama ne söylemem gerekiyordu ki? Görmezden gelmeye geri dönmek, hiç olmamış gibi davranmak istedim. Ama olmuştu ve belli ki bu onu hâlâ rahatsız ediyordu.

"Hey. İy misin?" Elimi kolunda gezdirdim, onu kendime çekip her şeyi öpebileceğimi umuyordum ama elimden kurtuldu.

"Ben iyiyim. Çok uzun zaman önceydi, beni hala rahatsız etmesi için bir neden yok. Bu çok saçma."

Yumruklarımı birkaç kez açıp kapadım, neredeyse korkudan inliyordum. *İyi olduğumu* söyleyip konuyu değiştirebilirdim ama içgüdülerim görmezden gelemeyeceğim tehlike sinyalleri veriyordu. Uzun zaman geçmiş olması önemli değildi. Yıllardır süren ilişkimizin seyrini değiştirmişti.

Ve bu benim hatamdı.

Genç ve aptalken yaptığım bir şeyin şu anda sahip olduğumuz şeyin önüne geçmesini istemiyordum. Onu uzun süre görmezden geldiğim gibi bunu da görmezden gelemezdim.

"Mari, bunun hakkında konuşabilir miyiz?" "Ne hakkında konuşacağız?"

"Bebeğim, biliyorsun." Elini tuttum ve onu kendime doğru çevirdim. "Uzun zaman önceydi ama bu yaşanmadığı anlamına gelmez. Seni incittim ve çok üzgünüm."

Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti. Göğsüme bir buz kıracağı saplanmış gibi hissettim.

Gözyaşlarını sildi. "Bu çok aptalca. Şimdi bunun için ağlamamalıyım."

Başka ne diyeceğimi bilemedim. Bırak ağlasın mı? Sarılayım mı? Tekrar özür dilemek mi?

"Bunu neden yaptın?" diye sordu, sesi birden fısıltıya dönüştü. "Neden bana böyle bir şaka yaptın?"

"Bu bir şaka değildi."

Ağlamaklı gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. "Bunun sadece bir lise balosu olduğunu biliyorum ama o zamanlar o dans benim için her şey demekti. Arkadaşlarımın hepsinin sevgilisi vardı ama ben Marigold'dum, erkeklerle konuşmaktan bile korkan sessiz kitap kurdudum. Bu yüzden tabii ki kimse bana teklif etmedi. Sonra birdenbire karşıma sen çıktın. Sana öyle aşkıttım ki, sen etraftayken zar zor konuşabiliyordum. Ve sen, hayallerimin çocuğu, en iyi arkadaşımın ağabeyi, yıldızlar kadar ulaşılmaz görünen sen, beni baloya davet ediyordun. Öldüğümü ve cennete gittiğimi sanmıştım."

Durakladı ve gözyaşlarını tekrar sildi. Bunun nasıl biteceğini biliyordum ve bunu duymak istemiyordum.

"Çok heyecanlıydım. Annem o elbiseyi almam için beni alışverişe götürdü ve hatta ona uygun ayakkabılar almama bile izin verdi. Belki de benden gerçekten hoşlanıyordur diye umutlanmışım. Belki de ailenizin evinde geçirdiğimiz onca yıl boyunca gizliden gizliye bana karşı bir şeyler hissediyordunuz. Tıpkı benim sana aşık olduğum gibi. Ve sonra Annika bana gerçeği söyledi. Bu sadece bir şakaydı. Biri beni baloya davet etmen için sana para vermiş. Hiç de gerçek değildi."

"Bu değil..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü yarıda kestim. Kendimi nasıl açıklayabilirdim ki? Ona yaptığım çok kötü bir şeydi, öyle demek istememiş olsam bile. "Bu bir şaka değildi."

"O zaman neden?"

Gözlerimi kapatarak uzun bir nefes aldım. O zamanlar bir söz vermiştim ve şimdi bir seçimle karşı karşıyaydım. Sözümü tutmayacaktım ama ona doğruyu söyleyecektim. Ya da ona yine yalan söyleyecektim.

Ona yalan söyleyemezdim.

"Birisi seni dansa davet etmem için bana para verdi. Ama bu bir şaka değildi. Ve sana aşıktım. Sürekli ailemin evinde olman beni deli ediyordu. Sana yakın olmak istiyordum ama sen daha gençtin ve ben ne yaptığımı bilmiyordum. Çok yasak görünüyordun, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum."

"Eğer bu bir şaka değilse, neden biri beni baloya davet etmen için sana para versin? Kim böyle bir şey yapar ki?"

Onun gözleriyle karşılaştım. Ona söylemem gerekiyordu. "Baban."

Ağzı açıldı ve geriye doğru bir adım attı. "Ne?"

"Randevun olmadığı için üzgün olduğunu biliyordu. Bu yüzden bana geldi ve seni götürürsem biletleri, smokin kiralamayı, limuzini, akşam yemeğini ve biraz daha fazlasını ödemeyi teklif etti. Neden benim iyi bir seçim olduğumu düşündü bilmiyorum. Sanırım ailemizi tanıdığı ve senden çok büyük olmadığım için."

"Neden bana söylemedin?"

"Kimseye söylememem gerekiyordu. Baban bana yemin ettirdi. Ama tabii ki çuvalladım. Garrett beni limuzin kiralayıp seni şık bir yemeğe götürecek parayı nereden bulduğum konusunda sorgulamaya başladı ve ben de birinin seni götürmem için bana para verdiğini ağızımdan kaçırđım. Bunun son olduğunu düşünmüştüm ama pislik Annika'ya söylemiş. Sonra sen öğrendin ve her şey patladı."

"Ondan sonra baban beni Quick Stop'un dışındaki otoparkta köşeye sıkıştırdı ve içime Tanrı korkusu saldı. Eğer bu işe karıştığımı birine söylersem beni dışarı çıkarmakla ve bedenimi yok etmekle tehdit etti. Bu yüzden ben de

ağzımı kapattım. Özür dilemek istedim ama sana bir şey söylemekten korktum. Bunu bir sır olarak saklayıp saklayamayacağımı bilmiyordum ve sonra senden kaçtıkça daha da kaçmam gerektiğini hissettim."

Başını yavaşça salladı ve bir adım daha geri çekildi.

Panik göğsümde yükseldi. "Bebeğim, çok özür dilerim. Aptalca ve hatalıydım. Bu tamamen benim hatam."

"Bu sadece senin hatan değil," dedi. "Bu onun da hatası."

Onu kollarıma almak için çaresizce yaklaştım. Bu korkunç his geçene kadar onu kendime sımsıkı sarmak için.

Ama o uzak durdu. "Sadece bunu sindirmem gerekiyor. Ve babamla konuşmam gerek."

Döndü ve odadan çıktı. Bundan nefret ediyordum. Yaptığım bir şeyin onu incitmiş olmasından nefret ediyordum. Eski bir elbiseye bir bakışım yarayı tekrar deşmişti.

Onu ön odaya kadar takip ettim. "Marigold."

Paltolarından birini giydi, çantasını aldı ve bir çift ayakkabının içine adım attı. "Birazdan döneceğim. Onunla yüz yüze konuşmam gerekiyor."

"En azından seni götürmeme izin ver."

"Hayır." Sonunda gözlerimle buluştu. "Bunu kendi başıma yapmalıyım."

Onun gidişini izlerken, kalbim de onunla birlikte kapıdan çıkıp gitmiş gibi hissettim. Kalbim göğsümden sökülüp çıkarılmış ve sıkıca onun eline geçmişti.

Sadece geri getireceğini umuyordum.

BÖLÜM 32

Marigold

BILMELİYDİM.

Ayrıca, hangi genç kız babasının arkasından iş çevirip balo kavalyesi olması için birine para vermesini bekler ki? Bu babam için bile çok fazlaydı.

Ailemin evine doğru arabayı sürerken ve duygularımı anlamlandırmaya çalışırken yağmur ön cama vuruyordu. Balo olayı genç hayatımda biçimlendirici bir deneyim olmuştu. En yüksek seviyelerden en alçak seviyelere düşmüştüm. En kötüsü de bu olaydan duyduğum utançtı. Zaten öz-bilinçli bir gençtim. Bir şakanın hedefi olmak -ya da ben öyle sanıyordum- utanç vericiydi.

Aradan o kadar zaman geçmişti ki, Zachary ile olan ilişkim uzun zaman önce yaşadığım o utanç verici olaydan kopmuştu. Artık ona kızgın değildim. Ya da en azından kızmak istemiyordum. Bu olayı unutmak, hatta belki de hiç olmamış gibi davranmak istiyordum. Ama her şeyin arkasındaki kişinin babam olduğunu duymak beni tam bir felakete sürükledi. Tüm o kaotik, güvensiz duygular kükreyerek yüzeye çıktı.

Nedenini bilmem gerekiyordu. Neden benimle çıkması için birine para ödeyecek kadar ileri gitmişti? Onun ve annemin beni kendi hayatını idare edebilecek yetenekli bir yetişkin olarak görmekte zorlandıklarını zaten biliyordum. Ama ilişkilerim söz konusu olduğunda bile her fırsatta müdahale etmesi gerektiğine inanmış mıydı?

Bunu bir yapmış mıydı? Yıllar boyunca çıktığım erkeklerden herhangi biri babamın emriyle bana çıkma teklif etmiş miydi?

Ailemin evinin önüne park ettim ve bir çift yüksek topuklu ayakkabı giydiğimi fark ettim. Pek akıllıca bir seçim sayılmazdı ama yakınlardaydı. En azından bilekten bantları vardı. Arabadan inmeden önce onları bağladım ve yağmurun altında ön kapıya doğru ilerledim. Paltomun kapüşonu yoktu ama fırtınalı havanın saçlarıma ne yaptığı umurumda değildi. Kapıyı çaldım ve içeri girdim.

"Anne? Baba? Evde misin?"

Kapıyı arkamdan dışarıda gök gürlüyordu. "Buraya gel," diye seslendi annem.

Onları annemin atölyesinde buldum. Babam uzun zaman önce resim yaparken annemi rahatsız etmemek için köşeye bir koltuk kurmuş, kulaklıkla kitap okuyor ya da spor izliyordu. Annem son resmini incelerken babam telefonunu kaldırmış oturuyordu. Elinde küçük bir fırça ve yanında duran bir palet vardı.

Babam telefonunu yan masaya koydu ve kulaklıklarını çıkardı. "Selam, çiçeğim. Bir sorun mu var?"

Muhtemelen dağınık nemli saçlarım ve düğmeleri açık ceketimle tuhaf bir şekilde dağınık görünüyordum.

"Seninle konuşmam gerek."

"Tabii, oluyor?"

"Beni baloya götürmesi için Zachary Haven'a para mı verdin?"

Tereddüt etti ve bunu nasıl çevireceğini bulmaya çalıştığını . "Bu uzun zaman önceydi."

"Evet, öyleydi ama eminim hatırlıyorsunuzdur. mı?" "Çiçek-"

"Baba, lütfen sadece soruma cevap ver."

"O dans senin için dünyalara bedeldi. Hakkında konuşabildiğin tek şey oydu. Dergilerden kestiğin balo elbisesi resimleriyle dolu bir panon vardı. Buna birinci sınıftayken başlamıştın."

Bu doğrudu, bunu yapmıştım. "Hatırlıyorum."

"Önce Isabelle'in bir randevusu vardı. Sonra Annika. Ve sen balo hayallerinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak ediyordun. Eve gelip sonunda birinin teklif ettiğini söyleyeceğini umuyordum. Ve inan bana, ergen bir aptalın kızını dansa davet etmesini isteyen bir baba çok nadirdir. Evde bizimle güvende olabilmen için gitmeni istemiyordum ve çok istediğin için gitmeni istiyordum. Bu yüzden devreye girmeye ve geceni geçirdiğinden emin olmaya karar verdim."

Annemin gözleri şok içinde açıldı. Muhtemelen bunu ondan da saklamıştı. "Ama neden Zachary? Eğer benim bir kızla çıkmamdan endişelendiysen

"Oğlum, neden onu seçtin?"

"Paul ve Marlene seni en az bizim kadar seviyor. Oğullarından birinin sana kötü davranmasına asla izin vermeyeceklerini biliyordum. Ve dürüst olalım, o zamanlar bile gözün sadece Zachary'deydi."

"Yani ona rüşvet verdin."

"Bu bir rüşvet değildi. Dans masraflarını karşılaması için gereken parayı verdim."

"Bu nasıl rüşvet olmaz?"

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Benimle çıkması için birine para ödemek işe yaramadı. Öğrendiğimde ne kadar utandığımı biliyor musun?"

"Bu onun hatası." Kollarını kavuşturdu. "Gizlilik yemini etmişti." "Ama de bu. Bunu saklamasını nasıl bekleyebilirdiniz ki?"

Sır mı? Ya o dansa gitseydik ve o kadar iyi vakit geçirseydik ki bana tekrar çıkma teklif etseydi ve çıkmaya başlasaydık? Eninde sonunda itiraf etmek zorunda kalacaktı. Ne düşünmem gerekirdi?"

"Sadece bir baloydu," dedi babam.

"Anlamadığınız şey, bunun beni bir insan olarak nasıl gördüğünüz hakkında ne söylediği. Sanki kendi başıma bir şeyler yapabileceğimi düşünmüyorsun."

"Bu doğru değil."

"Belki öyle demek istemedin ama bunu başka nasıl anlayabilirim ki? Bir şeyler yolunda gitmediği ya da hayal kırıklığına uğrama tehlikesiyle karşı karşıya olduğum için hayatıma kaç kez müdahale ettin? Zor şeylerle yüzleşebileceğimi, kendi kararlarımı verebileceğimi ve hatta aşkı kendi başıma bulabileceğimi düşünmüyormuşsun gibi hissettiriyor."

"Sadece senin mutlu olmanı istiyorum."

"Sevdiğini biliyorum. Ama birinin Zachary'ye bana çıkma teklif etmesi için para verdiğini öğrenmek canımı yaktı. Utanmış ve mahcup olmuştum. Her şeyin büyük bir şaka olduğunu ve herkesin arkamdan güldüğünü düşündüm. Yine de baloyu kaçırdım. Ve bu beni incitmese de, Zachary'nin yıllarca bana kötü bir şaka yaptığını düşünmek incitti."

Yüz ifadesi düştü. "Çiçek, seni incitmek istemedim."

"Keşke bana söyleseydin. Hayır, öncelikle keşke yapmasaydın. Ama madem yaptın, keşke bana gerçeği söyleseydin. Zachary'nin bu yüzden benden nefret ettiğini düşünerek çok uzun yıllar geçirdim."

Yavaşça başını salladı.

"Yardım etmek istemeni takdir etmediğimi düşünmeni istemiyorum. Sen ve annem benim için çok şey yapıyorsunuz. Ama bana sormadan devreye girdiğinde, ister bana bir balo randevusu ayarla, ister evimdeki aletleri değiştir ya da ikisinin arasında bir şey yap, bu bana benim yetenekli bir insan olmadığımı düşünüyormuşsun gibi hissettiriyor. Varsaymak yerine en azından yardıma ihtiyacım olup olmadığını sor. Ben yetişkin bir kadıyım."

bir evim ve bir işim var. Kendi başımın çaresine bakıyorum ve keşke bunu görebilseydiniz."

"Biliyoruz," dedi annem. "Seninle gurur duymaktan başka bir şey yapmıyoruz."

"Hayır, o haklı." Babam başını salladı. "Her zaman senin için yolu düzeltmeye çalışıyorum. Sen benim küçük kızımsın, seni mücadele ederken görmek çok zor."

"Biliyorum baba. Ama mücadele hayatın bir parçası."

"Bilmiyor muyum?" Derin bir nefes aldı. "Biraz zorba davrandıysam özür dilerim. Balo için de özür dilerim. O bir hataydı ve bunu o zaman da biliyordum. Sadece herkesin unutacağını ve hayatımıza devam edebileceğimizi ummuştum."

İçeri girdim ve ona sarıldım. "Teşekkürler, baba."

"Bu konuda Zachary'nin üzerine fazla gitme," dedi annem. "O da neredeyse çocuk sayılırdı."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu olaydaki rolü için üzgün ve özrünü kabul edebilirim. Tüm bu olanlar bir sürü büyük duyguyu harekete geçirdi." Gözlerimin kenarındaki yaşları sildim.

"Oh, çiçeğim, korkarım bu büyük duyguları benden alıyorsun," dedi annem. "Bu yüzden resim yapıyorum. Onları saklayacak başka bir yerim yok."

Anneme sarıldım, ıslak boya fırçasının yolundan uzak durmaya dikkat ettim.

"Zachary'den bahsetmişken, aniden ayrıldım. Geri dönmeliyim."

"İyi miyiz?" Babam sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Bir gecede değişebilir miyim bilmiyorum ama çok fazla burnumu sokmamaya çalışacağım."

"Evet, iyiyiz," dedim. "Ve bu iyi bir başlangıç."

Annem, "Zachary'yi yakında akşam yemeğine getir," dedi. "Babanın onu kızıyla ilgili niyeti konusunda sorgulamasına izin vermeliyiz."

Güldüm. Bu konuşma beni zerre kadar korkutmamıştı. Zachary'nin niyetini biliyordum ve babama karşı dürüst olacağından hiç şüphem yoktu.

Aslında, Zachary'nin aileme beni bir Haven yapmayı planladığını söylemesini dört gözle bekliyordum. Bu, herhangi bir dansın olabileceğinden daha iyiydi.

Bir kez daha kucaklaştıktan sonra, uzun zamandır hissetmediğim kadar özgür hissederek ailemle vedalaştım. Omuzlarımdan bir yük kalkmış ve Zachary ile aramdaki görünmez ama çok gerçek bir sınır ortadan kalkmıştı. Artık gerçek ortaya çıktığına göre, geçmişin acılarından kurtulmuştuk ve geleceğimize devam etmekte özgürdük.

Dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Ön kapıdan dışarı adımımı atar atmaz saçlarımı yüzüme savurdu. Yağmur üzerime yağarken aceleyle arabama doğru koştum. Tam bir fırtına olacaktı.

Eve, Zachary'nin yanına dönmek için sabırsızlanarak bindim ve çıktım. Islak kıyafetlerimi değiştirmek ve onun kollarına atılmak istiyordum. O beni güvende ve sıcak tutacaktı.

Ön cam silecekleri zorlukla yetişıyordu. Görmek zordu, ben de yavaşladım. Başka bir araba yanımdan geçti, ters yönde gidiyordufarları tüm suyu yansıtıyordu.

İleride bir araba yolda durmuş, sarı dörtlü flaşörleri yanıp sönüyordu. Acaba yola bir şey mi uçmuştu, yoksa bir ağaç mı devrilmişti? Bazen rüzgâr ağaçları devirecek kadar sert esiyordu.

Kim olduğunu anlayabilmek için yaklaştım. Yapabileceğim pek bir şey yoktu -özellikle de kapıdan çıkarken düşüncesizce topuklu ayakkabı giydiğim için- ama en azından ihtiyaçları varsa yardım çağırabilirdim.

Arkalarından yavaşlayarak durdum. Yeterince emindim, yolun karşısında bir ağaç vardı.

Bir adam indi ve arabama doğru koşarken kaputunu kaldırdı. Camı indirdim.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet, iyi," dedi. "Zaten düşmüştü. Haber verdim." "Güzel, sadece emin olmak istedim."

"Minnettarım." Geldiğim yolu işaret etti. "Korkarım başka bir yol bulman gerekecek."

"değil. Dikkatli ol." "Sen de."

Camımı açıp rüzgârı ve yağmuru dışarıda bıraktım. Etrafımı kontrol ettim, temiz olduğundan emin oldum, sonra geri dönebilmek için manevra yaptım. Sola dönüp bir yan sokağa girdim. Bu rota beni yolumdan biraz saptıracaktı ama çok uzun sürmeyecekti.

Geçtiğim evlerde hiç ışık yanmıyordu. Ağaç elektriği kesmiş olmalı. Umarım çok uzun sürmezdi. Yine de mum ışığında Zachary'ye sokulup fırtınayı dinleme düşüncesi kulağa hiç de kötü gelmiyordu - çok rahat ve romantik.

Bir anda önümde karanlık bir şekil yere çakıldı. Ona çarpmamak için frene bastım, lastiklerim ıslak zeminde patinaj yaptı.

Yol. Ağaç dalları ön camıma sürtünüyor, çam iğneleri her yere uçuşuyordu.

Adrenalin damarlarıma hücum etti ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Yolun karşısına bir ağaç devrilmişti.

Bir saniye sonra orada olsaydım, beni ezebilirdi.

Arabayı park ettim, sonra bir an için gözlerimi kapattım ve kendimi dengelemek için derin nefesler aldım. İyiydim. Ona çarpmamıştım. Sadece yaklaşmıştım.

Gözlerimi açtığımda tepemde şimşekler çaktı ve bir an için etrafımdaki her şeyi görebildim.

Arabamın yanında biri duruyordu.

El yordamıyla kilidi açmaya çalıştım ama o çoktan kapıyı açmıştı. Beni tuttuğu gibi soğuk rüzgâr etrafımızı sardı, emniyet kemerimi çözmek için uzandı ve beni arabadan dışarı sürükledi. Çığlık atmaya başladım ama kollarıyla beni sıkıca sardı ve bir eliyle ağzımı kapattı. Boynuma bir şey battı. Başım dönüyor, kollarım ve bacaklarım vücudumdan tamamen ayrılmış gibi hissediyordum. Onları hareket ettiremiyordum. Karşı koyamadım.

Çığlık bile atamadım.

Beni arkamdan geldiğini görmediğim arabaya doğru sürüklerken tek yapabildiğim Preston'ın beni neden bagaja koyduğunu merak etmektir.

BÖLÜM 33

Zachary

Evin içinde dolaşırken her yirmi saniyede bir telefonumu kontrol ediyordum. Sanki zilim açık ve telefonum elimdeyken bir şekilde aramasını kaçıracaktım gibi. Gideli o kadar uzun zaman olmamıştı. Sadece bir saatten biraz fazla. Ailesi şehrin öbür ucunda, buradan on beş dakika uzaktaydı. Bu da oraya gidip gelmek için yarım saat, artı onlarla konuşmak için harcadığı süre demekti. Henüz evde olmadığı için telaşlanmasını gerektirecek gerçek bir neden yoktu.

Ama yerimde duramadım.

İçten içe, gerçeğin eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum. Hayatımızın geri kalanını o aptal balo olayından hiç bahsetmeden geçiremezdik. Ve tabii ki üzülecekti. Bunun için onu suçlamadım. Sadece tüm bunların bitmesini istiyordum.

Eve gelmesini istedim, böylece yapması gerekeni yapabilecek, söylemesi gerekeni söyleyebilecekti. Bana bağırsın, ağlasın, yardımcı olacaksa beni yumruklasın. Hepsini kabul ederdim. Ve sonra gecenin geri kalanını özür dileyerek, her şeyi yoluna koyarak geçirirdim.

Onu çok seviyordum, böylece ona ciddi olduğumu gösterebilecektim. Onu sevdiğimi ve onu bir daha asla böyle incitmeyeceğimi.

Fırtına beni daha iyi hissettirmiyordu. Yetenekli bir kadındı, sağanak yağmurda araba kullanamayacak değildi ya. Ama her şimşek çakması ve gök gürültüsü sırtımı gerginlikle dalgalandırıyordu.

Sadece onu kollarımda istedim.

Gözlerim mutfağın dışındaki duvarda asılı saate takılıp duruyordu. Ses çıkarmıyordu ama tik taklarını duyduğuma yemin edebilirim. Her saniyenin yavaşlığıyla benimle alay ediyordu. Sanki yaz tatilinden önceki son okul gününün son yarım saati gibiydi. Her dakika bir saat sürmüş gibiydi.

Aramadığını bilmeme rağmen telefonumu tekrar kontrol ettim, sonra cebime attım. Gitmesine izin vererek doğru şeyi yaptığımı kendime sürekli söylemek zorunda kaldım. Biraz zaman istemişti ve ben de bunu ona veriyordum.

Babasıyla olan durumu kendi başına halletmesi için. İhtiyacı olan şey buydu.

Ama hoşuma .

Oturdum ve telefonumdaki akılsız bir oyunla dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Pek işe yaramadı ama en azından volta atarken yerde bir oyuk açmıyordum.

Zaman geçtikçe huzursuzluğum arttı. Hâlâ ailesinin yanında mıydı? Bunu babasıyla konuşması ne kadar sürerdi? Akşam yemeğine mi kalacaktı? Bu her şeyi açıklayabilirdi ama muhtemelen en azından bana mesaj atıp haber verirdi.

Neredeydi o?

İçimi kemiren bir his vardı. Sanki defalarca sırtımdan dürtülmüş gibiydim. Bir şeyler yanılttı.

Sadece paranoyakça davranıyordum. Endişeliydim çünkü beni üzgün bir şekilde terk etmişti ve bu hoşuma gitmiyordu. Hepsi buydu.

Ama kendime ne kadar iyi olması gerektiğini söylesem de buna inanmadım.

Bir şeyler kesinlikle yanılttı.

"Siktir et."

Kalktım, ayakkabılarımı ve ceketimi giydim. Ailesinin evinin önünden geçecektim. İzinsiz girmeyecektim, sadece arabasının orada olduğunu teyit edecek ve geri dönüp onu bekleyecektim.

Hava berbattı. Buz gibi soğuk yağmur her şeyi ıslatıyor ve rüzgâr dağların tepelerinden aşağı doğru uğulduyordu.

İyi olduğundan emin olmak için bir sebep daha.

Daha garaj yolundan geri geri çıkmadan ön camım buğulanmıştı. Öne eğildim ve görebilmek için kolumla sildim.

Dışarıda pek fazla insan yoktu. Bir arabanın yanından geçtim ama görünüşe göre kasabanın çoğu fırtına için saklanmıştı.

Yolda yanıp sönen ışıklara rastladığımda ailesinin evinden çok uzakta değildim. Bir polis arabası yolu kapatıyordu ve daha ileride dörtlüleri yanan başka bir araba daha görünüyordu. Durdum ve yağmurlu karanlığa baktım.

Yolun karşısında bir ağaç vardı. Birkaç adam onu temizlemeye çalışıyordu.

Penceremi açtım ve dışarı eğildim. "Hey, yardıma ihtiyacın var mı?" Bir adam kafasını kaldırıp el salladı.

"Biz hallederiz. Ama teşekkürler." "Dikkatli olun," diye seslendim.

Camı açtım ve alınımdaki yağmuru sildim. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu.

Evlerine bu şekilde ulaşamayacağım için yan sokağa girdim ve bir mahallenin içinden geçtim. Ailesinin evinin verandasının ışığı yanıyordu ama arabası garaj yolunda değildi.

Lanet olsun.

Telefonumu çıkardım ve onu aradım. Muhtemelen ağacın etrafından dolaşmak için farklı bir yoldan gitmişti ve birbirimizi kaçırmıştık.

Cevap vermesini ve garaj yoluna girdiğini söylemesini bekliyordum ama telesekretere düşene kadar çaldı.

Bu garipti.

Sadece garip değildi. Koşullar göz önüne alındığında, endişe vericiydi.

Önce ailesine sormaya karar verdim. Bakalım ne kadar zaman önce gitmiş. Dışarıya park ettim ve kapılarına gittim.

Babası cevap verdi ve kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Zachary. Burada ne işin var? Her şey yolunda mı?"

"Marigold burada mı?"

"Hayır, bir süre önce ayrıldı. Evde değil mi?"

"Belki şimdi öyledir ama ben ayrıldığımda öyle değildi. Az önce onu aradım ve telesekretere düştü."

Cebinden telefonunu çıkardı. "Onu deneyeceğim."

Craig kızını aramaya çalışırken ben de bekledim. İlk birkaç çalmada rahatlamış görünüyordu, sanki kızının cevap vereceğine inanmış gibiydi. Belki de kavga ettiğimizi ve kızın aramamı duymazdan geldiğini düşünmüştü.

Yüzü düştü ve aramayı sonlandırmak için telefonuna dokundu. "Sesli mesaj."

Omzumun üzerinden fırtınalı karanlığa baktım. "En az bir ağaç devrilmişti. Etrafından dolaşmak zorunda kaldım."

Kollarını paltosunun içine sokmaya başlamıştı bile. "Hadi ayrılalım. Sen doğuya git, ben batıya gideceğim. Evine giden muhtemel rotaları takip edin ve ondan bir iz görürseniz beni arayın."

"Tamamdır."

Numarası bende yoktu, ben de aldım ve ona mesaj attım, böylece benim numaram onda olacaktı.

Alyssa'ya biraz dışarı çıkması gerektiğini söylerken ben oradan ayrıldım.

Dışarı çıkarken midemde bir korku düğümlendi. Gördüğüm devrilmiş ağaç yola yayılmıştı ama kimseye çarpmış gibi görünmüyordu. Gördüğüm tek araba polis arabası ve onu temizleyen adamlardı. Yolda kaçabileceği bir yer de yoktu, en azından orada.

Geldiğinde o ağaç çoktan devrilmiş olabilirdi, bu yüzden etrafından dolanmış olabilirdi. Benim geldiğim yol da dahil olmak üzere birkaç seçenek vardı. Yolda arabasını görmemiştim, ama bir hendeğe falan girmiş olsaydı gözden kaçırabilirdim. Şiddetli yağmurda bir şey görmek zordu.

Başka bir yola sapmaya karar verdim, aşağı yukarı onun evine doğru giden başka bir yoldan dolandım. O tarafa gitmiş olabilir.

Adrenalin damarlarımda pompalanıyordu. Yavaşça sürdüm, fırtınanın içinden dışarı baktım, bir şey kaçırmadığımı umuyordum. Bir yamaçtan aşağı mı yuvarlanmıştı? Ya da birine yardım etmek için mi durmuştu?

Neredeydi o?

Bir köşeyi döndüm ve kalbim boğazıma fırlayacakmış gibi oldu.

Marigold'un arabası, önünde devrilmiş başka bir ağaçla birlikte yolda duruyordu. Frene bastım, kamyonetimden fırladım ve sürücü tarafına koştum.

"Marigold?"

Boştu. Ve arabası hala çalışıyordu.

Sanki bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi kapıyı açtım. Çantası yolcu koltuğunda, telefonu orta konsolda duruyordu.

"Marigold!"

Seslendim.

Cevap yok.

"Lanet olsun." Telefonumu elime aldım ve etrafa bakmaya başladım. Arabası neden orada duruyordu? Hangi cehennemdeydi? Arabasının etrafında bir daire çizdim ve ondan bir iz bulabilmek için telefonumu el feneri olarak kullandım. Ama hiçbir şey göremiyordum. Ağaç yolu kısmen kapatıyordu ama ona çarpmamıştı.

Sonunda durdum ve babasını aradım.

"Onu buldun mu?" diye cevap verdi.

"Sadece arabası. Devrilmiş bir ağaç var ama ona çarpmış gibi görünmüyor. Ama o burada değil."

"Neredesin?"

Ona sokağı söyledim.

"Polisi ara. Hemen ." "Tamamdır."

Telefonu kapattım ve doğruca Garrett'in numarasını aradım.

"Evet?" diye cevap verdi.

"Marigold kayıp."

"Ne?"

"Sadece dinle. Ailesinden ayrıldı ama eve gelmedi. Arabasını Stonybrook Lane'de buldum. Yolda bir ağaç var ama ona çarpmamış. O burada değil, Garrett. Arabası burada boş bir şekilde duruyor. Çantasını ve her şeyini bırakmış."

"Karşı cadde ne tarafta?"

"Bilmiyorum. Çam, sanırım."

"Tamam, oraya sadece beş dakika uzaklıktayım. Aramaya devam et. Ben ararım."

"Sağ ol dostum."

Yağmur yağıyor, saçlarımı ve paltomu ıslatıyordu ama soğuğu hissetmiyordum. Sadece göğsümde yükselen paniği hissettim. Neredeydi? Arabası neden buradaydı? Ona ne olmuştu?

Yolun her iki tarafını da kontrol ettim, el fenerimi karanlığa tutarak ona seslendim. Yolda bir ağaç olsa bile arabasını bu şekilde bırakmazdı.

Ve sonra aklıma geldi. Preston.

O piç kurusu orospu çocuğu. Onu götürmüştü. "Siktir!"

Farlar kamyonetimin arkasındaki yolu aydınlatıyordu. Babası yanıma park etti ve benim kadar hızlı bir şekilde arabasından indi.

"Nerede o? Ne oldu? Ağaca mı çarptı?"

"Hayır." Ne tarafa gittiklerini merak ederek etrafıma bakındım. Onu nereye götürdüğünü. "Kaçırıldı."

"Şimdi çılgınca konuşuyorsun. Kim benim tatlı Marigold'umu kaçıırır ki?" "Preston Bradford."

"Nerede o? Onu öldüreceğim."

Babasının sesindeki ciddiyet, içimde patlamaya hazır bir öfkeyle konuşuyordu. Ama bunu yapan ben olmak istiyordum.

Eğer ona dokunursa-

"Bilmiyorum." Sesim garip bir şekilde sakindi. "Garrett yolda."

Bir süre sonra Garrett geldi, devrilmiş ağacın diğer tarafından mavi ve kırmızı ışıkları yanıp sönen aracıyla yaklaşıyordu. Araçtan inip el fenerini kadının arabasına tuttu, sonra da ağacın üzerine çıktı.

"Preston onu aldı." Bir saniyesini bile boşa harcamasını istemedim. "Baktım, ondan hiçbir iz yok. Arabası hâlâ çalışır durumda ve çantası da içinde."

"Kahretsin," diye mırıldandı Garrett. El fenerini kullanarak arabanın etrafında dolaştı ve içini kontrol etti. Yağmur üzerimize yağarken yolun ağaçları aydınlattı. "Fırtınada öylece çekip gitmez."

"Evet, hiç de ."

"Kızımı bulman gerek," dedi Craig, sesi neredeyse kesiliyordu. Garrett başını salladı ve radyosuyla konuşarak arabasına doğru yürüdü.

Kendi derimi yırtacakmışım gibi hissettim. Craig'e baktım. "Eğer bana polisler işlerini yaparken beklememiz gerektiğini söylersen, suratına bir yumruk atabilirim."

"Siktir et evlat. Takviye çağırıyorum." "Kimi?"

"SPS. Hadi gidelim."

Sincap Koruma Timi mi? Ona aklını kaçırmış gibi baktım ama o çoktan telefona sarılmış ve arabasına doğru gidiyordu.

Ya yağmurun altında durup Garrett'ın bu işi hallederken bana yoldan çekilmemi söylemesini bekleyecektim ya da Craig'i takip edecektim.

Kamyonetime bindim ve takip ettim.

BÖLÜM 34

Marigold

Başım dönüyordu, midem bulanıyordu ve ağzım çok kuruydu. Gözlerimi zorla açtım, olanları anlamaya çalışıyordum. Neden bu kadar kötü hissediyordum? Ve ben neredeydim?

Anılar gözümün önüne gelmeye başladı. Fırtınada eve dönerken. Devrilmiş bir ağaç. Birinin beni arabamdan sürüklemesi. Sonra her şey karardı.

Panik göğsümü daralttı. Kaçırılmışım. Bir ara sokakta arabamdan indirilmiş ve bir şeyle bayıltılmışım.

Preston mıydı? Doğru mu hatırlıyorum?

Gözlerimin tekrar kapandığını fark ettim. Beni bayıltmak için ne kullandıysa belli ki hâlâ vücudumdaydı ve muhtemelen kusacak gibi hissetmeme neden oluyordu.

Derin nefes al, Marigold. Derin nefes al.

Yavaşça nefes almaya çalıştım ama korku ciğerlerimi sıkıştırarak hava ile doldurmamı zorlaştırdı. Sonunda gözlerimi açabildim ama görüşüm bulanıktı. Gözlerimi kırıştırarak başımı kaldırdım ve etrafımı anlamaya çalıştım.

Bir yatak. Bir yatakta sırtüstü yatıyordum ama odadaki hiçbir şey tanıdık değildi. Pek bir şey göremeyecek kadar karanlıktı, sadece küçük bir lambanın ışığı etrafı aydınlatıyordu. Ama eğimli tavanı olan bir çatı katına benziyordu. Kıyafetlerim, ceketim ve ayakkabılarım hâlâ üzerimdeydi.

Beni gerçekten bir bagaja mı koymuştu? Öyle görünüyordu ama emin olmak zordu. Zihnim çok bulanıktı.

Başımı yastığa bıraktım ve gözlerimi ovuşturdum. Böyle hissetmekten nefret ediyordum, sanki uzuvlarım vücuduma tam olarak bağlı değilmiş ve kafam pamuk doluymuş gibi. En azından mide bulantısı yavaş yavaş azalıyordu.

Birdenbire izlendiğimi hissetmem donup kalmama neden oldu. Yavaşça gözlerimi açtım, ellerimi yukarıda tuttum, sanki bir kedi yavrusu kadar zayıf değilmişim ve gerekirse kendimi gerçekten savunma şansım varmış gibi.

Ama Preston değildi. Bir erkek bile değildi.

Genç bir kadın yatağın yanında duruyordu, üzerinde bir sweatshirt ve kot pantolon vardı. Uzun sarı saçları dökülmüş ve sanki yeni uyanmış gibi hafifçe dağılmıştı. Loş ışıkta bile gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyordum ve bana perili bir ifadeyle bakıyordu.

Bekle. Bu yüzü tanıyordum. Onu nereden tanıyordum?

"Uyanmışsın." Sesi çok genç geliyordu.

Beni kaçıran o olamazdı. Bir erkek götürmüş olmalı. "Neredeyim ben?"

"John'un kulübesi."

"John?" Kim olduğunu bilmem mi gerekiyordu?

"Onun kız arkadaşı olduğunu sanıyordum."

"Bilmiyorum John. Beni buraya getirmeye yardım ettin mi?"

"Hayır. Beni bir burada bıraktı, sonra seninle geri geldi." "O burada mı?"

Başını iki yana salladı. "Çok uzun süreliğine gitmeyeceğini söyledi. İğne kullandı mı?"

"Sanırım öyle."

Anlamış gibi başını salladı. "Sana biraz su getireyim. İlk uyandığında iyi gelir."

Kız döndü ve bir dizi merdivenden aşağı inerek gözden kayboldu.

Doğrudum ve midem itiraz etti. Birkaç derin nefes aldım ve mide bulantısı en azından şimdilik azaldı. Başım ağrıyordu ama en azından görüşüm geri geliyordu.

Bir iğne. İçime beni bayıltan bir şey enjekte etmişti. Ne oluyordu?

Kız elinde bir bardak suyla döndü. Bana uzattı ve ben de dikkatli bir yudum aldım.

"Teşekkür ederim."

"Bir değil."

Bardağı yan masanın üzerine koydum. Kız bana tuhaf bir ifadeyle baktı, kaşları hafifçe çatılmış ve dudakları birbirine yapışmıştı.

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Brielle."

Ona bakakaldım. "Brielle Thayer? Tilikum'dan mı?" Başını salladı.

"Buraya mı geldin?" Sanki bu bana neden kayıp bir gençle bir çatı katında oturduğuma dair bir şeyler söyleyecekmiş gibi etrafıma bakındım.

"Çoğunlukla. Beni John getirdi."

"John seni de beni götürdüğü gibi götürdü mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Beni . İşleri yoluna koyana kadar bir süre burada kalabileceğimi söyledi."

Neden bahsettiğini anlamak isterdim ama düşüncelerimi tam olarak bir araya getiremiyordum.

"Onun iyi biri olduğunu sanıyordum ama artık öyle olduğunu sanmıyorum," dedi sesi fısıltıya dönüşerek. "Seni neden istediğini bilmiyorum ama beni neden istediğini biliyorum. Bu iyi bir şey değil. Ama nasıl kaçacağımı bilmiyorum."

Korku yine göğsümü sıktı ve boğazımı kuruttu. John kimdi? Beni kim kaçırmıştı? Preston olduğunu mu hayal etmiştim?

Neler oluyordu?

"Buradan çıkacağız." Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama kendi ağzımdan duymak zorundaydım. "Buradan gideceğiz. Tamam mı?"

Başını salladı. Karanlıkta bunu söylemek zordu ama gözlerinde yaş varmış gibi görünüyordu.

Zavallı şey.

Yatağın kenarına doğru kaydım ve bacaklarımı salladım. "Ne zamandır buradayım?"

"Birkaç saat."

Midem yine itiraz ve nefes almak için duraklamak zorunda kaldım. Birkaç saat. Bu Zachary'nin çoktan beni aradığı anlamına geliyordu.

Eğer Zachary'yi tanıyorsam, bu kasabanın yarısının beni aradığı anlamına geliyordu. "Tamam," dedim. "Nerede biliyor musun? Tilikum'a göre?" "Emin değilim ama uzak olduğunu biliyorum."

"Bir yolunu ." "Hayır."

Yukarı baktım. "Neden?"

"Bizi içeri kilitledi."

Kilitlendik. İçeride kilitli kaldık da ne demek? Emin olmak için kapıları ve pencereleri kendim denemek zorundaydım. Bu kıza gerçekten güvenebilir miydim bilmiyordum. John her kimse, anlaşılan onu bir süredir bu kulübede tutuyordu. Korkmuş görünüyordu ama rol yapıyor olabilirdi.

"John ne zaman döneceğini söylemedi mi?"

"Sadece yakında dedi."

Kendimi sabitlemek için bir nefes aldım, sonra ayakta durmayı denedim. Bacaklarım güçsüzdü ama dik durabiliyordum. Ve kusmadım. Bu iyi bir şeydi.

Alt kattan bir ses geldi ve Brielle'in gözleri büyüdü. Tek kelime etmeden merdivenlerden aşağı koştu.

Kapı açıldı ve dışarıdaki fırtınanın sesi içeri doldu. Hiç bu kadar korkmamıştım. Zorlukla nefes alabiliyordum. Vücudum çok zayıftı ve sıkışmıştım; gidecek hiçbir yer yoktu.

Bir adamın sesi çatı katına doğru süzüldü. Alçak sesle konuşuyordu, ne dediğini duyamayacağım kadar sessizdi.

Bir an sonra, ayak sesleri. Ayaklarımın üzerinde sallandım. Gidecek hiçbir yerim olmadığından yatağın kenarına oturmaya karar verdim. Bu bana bilinçli kalmak için daha iyi bir şans verebilirdi.

Aman Tanrım. Preston'dı.

"Güzel, uyanmışsın."

Dudaklarımı ayırarak ona baktım. Ne söyleyeceğimi, nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Yaklaştı ve elini uzatıp yüzümdeki saçları geriye doğru taramaya çalıştı ama ben irkilerek uzaklaştım.

"Sorun değil güzelim," dedi, sesi yatıştırıcıydı. "Yakında kendini daha iyi hissedeceksin."

"Neredeyim ben?"

"Sahip olduğum küçük bir kulübe. En etkileyici mülküm değil, kabul ediyorum, ama işe yarıyor."

"Beni kaçırdın."

"Şu anda öyle görünüyor. Ama zamanla her şeyi benim gibi görmeye başlayacaksın."

"Beni kaçırmışsın *gibi görünmüyor*. Sen kaçırdın. Bana ilaç verdin."

"Bunun için üzgünüm. Rahatsız edici olduğunu biliyorum. Ama senin için daha iyiydi. sen."

Bu adam hayal görüyordu.

Yatağa yanıma oturdu ve elimi tutmaya çalıştı ama ben geri çektim. "Marigold, anlamak zorundasın, ben bir şey istediğimde, onu elde ederim. Ne olursa olsun, bedeli ne olursa olsun. Hayatta bulunduğum yere hayır cevabını kabul etmediğim için geldim. Asla. Ve şimdi istediğim şey sensin."

Başımı yavaşça salladım. "Birbirimizi pek tanımıyoruz. Sadece birkaç kez çıktık."

"Fark etmez." Elimi , bu sefer o kadar sıkı tutuyordu ki çekemedim. "Seni ilk gördüğümde benim olduğuna karar verdim. Ve

hiçbir şey ve hiç kimse seni benden alamayacak."

"Seni bir daha görmek istemediğimi söylemiştim."

Koyu renk gözleri çelik gibi sertti. "Beni isteyeceksin. Bundan emin olacağım."

"Bunu yapamazsınız. Beni burada tutamazsın."

Elimi sıkıca kavradı. "Tabii ki yapabilirim."

"Bu çılgınlık. Ne olacağını sanıyorsun? Beni bir kulübede kilitli tutacaksın ve sonunda sana aşık mı olacağım?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "İnanın bana, sorun olmayacak."

"Hayal görüyorsun."

"Hayır, sen sadece benim kararlılığımı hafife alıyorsun. Sana anlatmaya çalıştım Marigold, seni yücelteceğim. Şu anda sadece haberlerini okuduğun insanlarla, dünyanın en güçlü insanlarından bazılarıyla ilişki kuracaksın. Ve benimle olduğun için herkesin gıpta ettiği biri olacaksın."

"Asla seninle olamayacağım."

"Yapacaksın." Başka tarafa bakamayayım diye çenemi tuttu. "Çok enerjiksın. Sende sevdiğim şeylerden biri de bu. Bu yüzden acele etmemem gerekecek. Seni çok çabuk kırmak zorunda kalmak istemiyorum. Ama güven bana, sorun olmayacak. Ben çok sabırlı bir adamım."

Brielle merdivenlerin başında belirdi. Büyük bir tava kaldırıp onu onunla bayıltacağını umdum. Ama öyle olmadı. İlgi çekmek isteyen ama büyükleri kızdırmaktan korkan küçük bir kız gibi çatı katına doğru ilerledi.

"Onu da mı kaçırdın?" Ben sordum.

Preston ona baktı. "Hayır. Onu ben kurtardım. Değil mi, kedicik?" Başını salladı ama dudaklarını kapalı tuttu.

"Çok iyi bir kız oldun," dedi ona. "Korkutucu olduğunu biliyorum ama eve dönmek güzel değil mi?"

Tekrar başını salladı.

"Sana her şeyin gireceğini söylemiştim. Çok cesur davrandın."

Yüzü neredeyse aydınlanıyordu ve çok kısa süre önce ondan gelen bu tür bir övgünün onu zevkle parlatacağını söyleyebilirdim. Şimdi ise kararsız ve korkmuş görünüyordu.

Kaşları çatıldı ve telefonunu çıkardı. Bana ya da Brielle'e tek kelime etmeden ayağa kalktı ve merdivenlerden inmeye başladı.

"Evet," diye cevap verdi.

Brielle merdivenlerin başında durmuş onu izliyordu. Bekledim, ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Dışarısı karanlıktı, muhtemelen gece geç saatlerdi. Ya da belki sabahın erken saatleriydi. Nerede olduğumuz ya da buraya gelmek için ne kadar araba kullandığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kapıdan çıkmayı başarabilsem bile, öylece gidemezdim.

"Merak etme," dedi Preston, sesi sertti. "Çünkü her şey kontrolüm altında."

Durakladı ve Brielle ne olup bittiğini anlamadığını söylercesine bana baktı.

"Sen ne sikimsin. Drew, ben ne zaman yanıldım ki?" Sesi daha da kızgınlıktı. "Seni milyoner yaptım ve şimdi beni mi sorguluyorsun?" Bir duraklama daha. "Bunun farkındayım ama riskler buna değer." Tekrar durakladı. "Yapma. Drew, onun hakkında konuşma. O bu tartışmanın bir parçası değil."

Benden mi bahsediyorlardı? Brielle mi? Başka birinden mi? Bilmiyordum. "... Hayır, yapmayacaklar. Sana söyledim, her şey kontrolüm altında.

Bu yüzden bu işe karışma."

Tekrar sessizleşti ve aramayı sonlandırıp sonlandırmadığını merak ettim. Ama bir an sonra konuştu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Kahretsin, Drew. Tamam. Hayır, buraya gelme. Olduğun yerde kal. Ben yoldayım."

Yukarı çıktı ve telefonunu cebine koydu. Yüzü sert ve öfkeliydi. Brielle sanki onu inciteceğinden korkuyormuş gibi geri çekildi.

Korkusu kesinlikle haklıydı.

"Mücadele etmeden iyi bir şey gelmez," dedi. "Kedicik, benim için iyi bir kız olmaya devam etmeni istiyorum. Bu Marigold. O da senin gibi özel biri. Bu gece ona iyi bakmanı istiyorum. Sabah geri geleceğim."

"Seninle gelemeyim mi?" diye sordu.

"Hayır. Bu sana verdiğim büyük bir sorumluluk. Marigold'la iyi bir iş çıkarırsan, sana güvenebileceğimi göstereceksin."

"Tamam," dedi.

"Burada kalırsan güvende olursun. Dışarıda fırtına var. Kızlarımın zarar görmesini istemem." Bana döndü. "Endişelenme güzelim. Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum. Olayların bu şekilde gelişmesini istemezdim ama son zamanlarda pek çok ayarlama yapmak zorunda kaldım. Bunu birlikte atlatacağız."

O kesinlikle deliydi. Ama bunu söylemenin bana bir faydası olmayacaktı. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Merdivenlerden geri indi ve kapıdan çıktı. Kapana kısıldığımızı anlamak için kilidi duymama gerek yoktu.

BÖLÜM 35

Zachary

HALA ONDAN BİR İZ YOK.

Son bilmem kaç saattir bu kelimeleri o kadar çok duymuştum ki. Beynimin içinde dönüp duruyor, başımı ağrıtıyorlardı.

Önümdeki masada duran ılık sade kahve fincanına baktım. Copper Kettle'da hareketlilik vardı. Gecenin bir vakti burası gayri resmi Marigold arama karargâhı haline gelmişti. Şerif Jack ve adamları karakolda işlerini yapıyorlardı ama kasabanın geri kalanı Sincap Koruma Ekibi'nin yönetiminde harekete geçmişti.

Neyse ki kolluk kuvvetleri bunu bir kaza ya da yanlış anlaşılma gibi değerlendirerek vakit kaybetmiyordu. Herkesi kontrol ettik. Isabelle, Audrey, Annika, Stacey. Marigold'un arkadaşlarından hiçbiri onu görmemiş ya da ondan haber almamıştı. Arabasında bir şey yoktu. Arabayı bırakması için bir sebep yoktu. Ve kimse onu bırakmamıştı.

Resmi olarak kayıptı.

SPS hala dışarıdaydı ve vardiyalı olarak onu arıyorlardı. Şerif komşu kasabalardaki polisleri ve eyalet devriyesini alarma geçirmişti. Ama geçen her saat içimdeki korkuyu daha da arttırıyordu.

Neredeydi o?

Onu karanlıkta, bu sezon şimdiye kadar yaşadığımız en kötü fırtınanın ortasında götürmüştü. Kimse bir şey görmemişti, kimsenin kamerası yakalayamamıştı. Bırakın gerçek bir ipucu bulmayı, aramaya nereden başlayacağımız hakkında bile hiçbir fikrimiz yoktu.

Garrett elini omzuma koydu. Sokak kıyafetlerini giymişti ve gözlerinin altındaki halkalar uykusuzluğunu ele veriyordu. Vardiyası bir gece önce bitmiş olmalıydı ama yatağa gitmemişti. İkimiz de bütün gece ayaktaydık.

"Birkaç saatliğine yatmalısın," dedi. "Öyle bir şey olmayacak."

Sanki bunu söyleyeceğimi biliyormuş gibi omuz silkti. "Güneş doğuyor. Bu onu aramayı kolaylaştıracaktır."

Başımı salladım. "Kasabada dolaşmıyor. Şimdiye kadar her yerde olabiliirdi."

"Biliyorum."

"Nasıl olur da bir adam kasabaya gelir, bir kadını arabasından alır ve tekrar ortadan kaybolur? Bir şeyler olmalı."

"Seattle Polisi oradaki bilinen ikametgahını kontrol etti," dedi. "Olağandışı bir şey yok ama gözlerini dört açacaklar."

"Onu şehirdeki evine götürmeyecek. O aptal değil. Onu aradığımızı anlayacaktır."

"Evet, ama bir yerden başlamalıyız."

"Telefonunu falan takip edemez misiniz?"

"Bilinen numarası hareket etmiyor. Eğer üzerinde bir telefon varsa, ya kullan attırmıştır ya da bizde olmayan bir numaradır."

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Elimizde hiçbir şey yok. Hiçbir şeyimiz yok."

Çenesi gerildi. "Biliyorum."

En azından benimle dalga geçmiyordu. Ve polislerin ellerinden geleni yaptıklarını biliyordum. Sadece bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordum. Burada, aptal bir lokantada olmak istemiyordum. Dışarıda olmak, onu bulmak istiyordum.

Kapı açıldı ve bir grup SPS üyesi ıslak ve üstü başı perişan bir halde içeri girdi.

"Rapor edilecek yeni bir şey yok," dedi içlerinden biri, sesi kasvetliydi. Elbette yoktu. O burada değildi.

"Kredi kartlarını takip edemez miyiz?" Ben sordum. "Yaya olmalarına imkan yok. Eninde sonunda benzin almak için durmayacak mı?"

Garrett, "Bunun üzerinde çalışıyoruz, ancak banka kayıtları çok daha fazla evrak işi gerektiriyor" dedi.

"Mahkeme kararları, arama emirleri ve tüm bu saçmalıklar için vaktimiz yok."

"Tüm bu saçmalıklar kanun, Z. geldiğinde çabuk alacağız."

"Yeterince çabuk değil."

Rob Landon elinde taze bir fincan kahveyle geldi. SPS tişörtünün üzerine yansıtıcı bir ceket giymişti. "Onu bulacağız, Zachary. Dışarıda aramayan çok fazla insan var."

"Şehirde değil," dedim. "Eğer o pislik onu kaçırdıysa, ki kaçırdığını hepimiz biliyoruz, saatlerdir yoklar. Kim bilir ne kadar uzağa gitmişlerdir."

"Otoyollarda her yöne giden insanlarımız var. Her yere soracaklar. Lokantalar, benzin istasyonları, oteller."

Garrett, "Eyalet devriyesi de bu işin peşinde," dedi.

"Ne yazık ki ne kullandığını bilmiyoruz," dedi Rob ve ardından kahvesinden bir yudum aldı. "Ne aradığımızı bilseydik yardımı olurdu. Arabası ortaya çıktı mı?"

Garrett, "Seattle'da, onun binasında park halinde," dedi. "Her ne kullanıyorsa, onun değil."

"Bu adam nasıl bu kadar zor yakalanıyor?" diye sordum. "Marigold'a saldırdığından beri hakkında tutuklama emri var. Nasıl oluyor da dışarıda bir şeyler yapıyor ve kimse onu bulamıyor?"

Rob'un kaşları çatıldı. "... "Ne?" Ben sordum.

"Üzgünüm, hafızam eskisi gibi değil. Ama sizce takma bir isim kullanıyor olabilir mi?"

"Olabilir," dedi Garrett. "Ama bunun senin hafızanla ne ilgisi var?"

"Buraya birkaç kez geldi. Bütün kasaba onun hakkında konuşuyordu, onu fark etmemek zordu. Bir keresinde farklı bir isme sahip bir kredi kartı kullandığına yemin edebilirim. Bu beni şaşırttı çünkü Preston Bradford buralarda duyabileceğiniz bir isim değil. Şehirli bir havası var. Ama o sefer, üzerinde John falan yazan bir kart kullanmıştı. O zaman bunu pek düşünmemiştim."

Rob'un konuşmasını bitirmesine izin vermek için tek yapabildiğim buydu. "John ne? Hangi soyadını kullanıyordu?"

"Keşke hatırlayabilseydim."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. "Faturalarınız var mı? Onu bulabilir miyiz?" "Bu samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olur, özellikle de tarih ya da soyadı olmadan."

"Ben yaparım. Elimizde ipucuna en yakın şey bu." Kardeşime baktım. Tedirgin görünüyordu. "Sadece uzaklaş. Restoran fişlerini incelemekte yasadışı bir şey varsa, bilmek istemiyorum ve ne yaptığımı bilmene gerek yok."

Başını salladı ve diğer bazı SPS üyelerinin toplandığı yere doğru yürüdü. Rob'a, "Bana yolu göster," dedim.

Onu, iki erkek kardeşimle paylaştığım çocukluk odamla kıyaslandığında düzenli görünen bir arka ofise kadar takip ettim. Evrak yığınları iki masayı kaplıyordu ve çeşitli boyutlardaki ayakkabı kutuları, mutfakta olması gerektiği şüphesiz olan rastgele mutfak eşyaları ile birlikte raflara doldurulmuştu.

"Şuraya bir bakalım." Parmağını bir sıra kutu boyunca gezdirdi. Üzerlerine siyah kalemle ay ve yıl yazılmıştı. "Tarihlerden emin olsaydık işimiz daha kolay olurdu ama bu bize başlangıç sağlar."

Bana birkaç kutu uzattı ve daha fazlasını indirdi. Onları kahvaltı barına getirdik ve ben de oturdum. İlk kutuyu açtım ve bir yığın makbuz ve evrak buldum.

Rob barda bir kahve uzattı. "Tüm bunlar için üzgünüm. Düzenli kalma konusunda pek iyi değilimdir. Ama makbuzlar orada ve tarihe göre doğru kutuda olmalılar. Umarım."

"Sorun değil," dedim. "Zaten muhtemelen organizasyonunuzu bozardım."

Kahvemden bir yudum aldım ve işe koyuldum. Rob kahvaltı barının kendi tarafında bana yardım etti. Sabahın erken saatlerinde güneş pencerelerden içeri süzülüyor ve insanlar etrafımdan gelip geçiyordu. Kafein ve adrenalini çalışıyordum, saf kararlılık beni tetikte tutuyordu.

"İşte bir John," dedi Rob. "Hayır, bu John Miller. Evergreen'de yaşıyor."

Çok hızlı karıştırmamaya çalışarak makbuzları sıraladım. Başka bir John Miller'a gelene kadar isimler bulanıklaşmaya başladı. Yine de her ihtimale karşı makbuzunu bir kenara koydum.

Sonraki birkaç yığından bir şey çıkmadı. Bir tane daha çıkardım ve ortasına doğru nihayet bir şey buldum.

"Bu o." Preston Bradford'a ait bir makbuzu gösterdim. "Gerçek adı bu ama en azından üzerinde imzası var."

"Bu da bir şeydir," dedi Rob.

Üzerinde Preston'ın adı yazan en az bir fiş bulmak bana yeni bir enerji patlaması yaşattı. Başka bir John Miller buldum.

-Ama kutuyu bir takma isim üzerinde hiçbir potansiyel ipucu olmadan bitirmiş olmama rağmen

Preston için, aramaya devam etmeye kararlıyım. Buradaki tüm eski makbuzları incelemem gerekse bile.

Bir sonraki kutuda birkaç John vardı, ancak bunların gerçekten Preston olduğundan şüpheliydim. Birinin üzerindeki el yazısı tamamen farklıydı. Diğerinin üzerine bir şey dökülmüştü ve soyadı gizlenmişti, bu yüzden bir faydası olmazdı. Üçüncüsü ise yine sadece John Miller'dı.

Copper Kettle'da çalışan yerel bir kız olan Heidi tezgâhın arkasına geldi. "Günaydın Rob."

"Merhaba Heidi," dedi. "Neler olup bittiği konusunda bilgilendirildin mi? ne oldu?"

"Evet. Vardiyam için yeni geldim. Bu korkunç bir şey." Saçını çekti arkaya attı ve düşük bir at kuyruğu şeklinde bağladı. "Bunlarla ne yapıyorsun? Yardım edebilir miyim?"

"Elbette. Marigold'u kaçırdığını düşündüğümüz adam Preston Bradford. Buraya düzenli olarak gelmeye başladı ve en az bir kez farklı bir isimle kredi kartı kullandığına yemin edebilirim. Görünüşe göre John gibi bir şeydi."

"Boktan bahşişçi mi kastediyorsun?" Yukarı baktım. "Ne?"

"Zengin bir adamdı, değil mi? Her zaman güzel giyinirdi. Çok parası varmış gibi görünürdü ama bahşişleri berbattı."

"Anlaşıyor," dedim. "Başka bir isim kullandığını hatırlıyor musun?" "Hayır."

"Vay be. Aslında bu bize bir ipucu daha veriyor. Bok gibi bahşiş veren John adında bir adam."

"Bütün makbuzları mı inceliyorsun?" Heidi bir kutuyu kendisine doğru çekerek sordu.

"Evet. Polisler daha iyi bir ipucu bulursa harika olur," dedim. " zamana kadar, elimden geldiğince o pisliğin izini süreceğim."

Yapmak zorundaydım. Marigold'u bulmalıyım. Belki makbuzları karıştırmak işe yaramazdı ama onu hangi yöne götürdüğünü bilmeden otoyollarda bir aşağı bir yukarı gitmek de öyle. Başka ne yapmamız gerekiyordu?

Bir şeyler işe yarayana kadar aptalca şeyler yapmaya devam et.

Rob daha fazla kutu getirdi. Heidi bir Preston makbuzu buldu ve birkaç John daha bulduk ama hiçbirisi Preston'ın takma adı olabilecek gibi görünmüyordu. Rob'un doğru hatırlayıp hatırlamadığını merak etmeye başladım. Ya kredi kartındaki isim başka bir şey olsaydı? James ya da Josh.

ya da Jake. Kesinlikle John muydu? Aradığımız kutulardan birinde onu çoktan kaçırmış mıydık?

Öyle bir ritim içindeydim ki alıyordum, ismini kontrol ediyordum, bir kenara koyuyordum- neredeyse kaçıırıyordum. John Saladin adında bir makbuz.

Dikkatimi çeken sadece berbat ucu değildi. İmzaydı. Makbuzdaki isim John Saladin'di ama imzada Preston Bradford yazıyordu.

Bir hata yapmıştı. Yanlış kartı kullanmış. Yanlış ismi imzalamış. "Ben hallederim." Tabureden atladım ve makbuzu aldım.

Garrett'a uzattı. "Şuna bir bak. Bunda John Saladin yazıyor ama bu onun imzası."

"Vay anasını," diye mırıldandı Garrett. "Haklısın."

"Onun hakkında ne bulabiliriz? Bir şeyler olmalı."

Telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. "Hey. John Saladin ismini araştırabilir misin? Bulabileceğin bir şey var mı?" Telefonu hareket ettirdi ve benimle konuştu. "Brenna karakolda. O bir araştırma dehası."

Başımı salladım. Kollarımı kavuşturmuş bir şekilde ayakta dururken, vücudum beklentiyle uğuldarken hareketsiz kalmaya çalıştım.

"Şaka yapıyorsun," dedi Garrett. "Evet, bunun önemli olduğunu söyleyebilirim." "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Emlak kayıtlarına göre buradan yaklaşık iki saat kuzeyde John Saladin'e ait bir arazi var. Ormanın oldukça derinlerinde ama üzerinde bir kulübe var gibi görünüyor."

"Hadi gidelim."

"Z, bu tam bir çıkmaz sokak olabilir."

"Kulübeyle ilgili bir şeyler söyledi. Ya da arkadaşı söyledi. Kulak misafiri oldum."

Telefonuyla tekrar konuştu. "Bana adresi gönderebilir misin?"

"Bana mesaj at." Çoktan kapıdan çıkmaya başlamıştım.

Garrett bana yetişmek için koşarken, "Z, bekle," diye seslendi.

"Geliyor musun?"

"Yalnız gitmeyeceğin kesin."

Kamyonetimin şoför kapısını . "O zaman bin."

BÖLÜM 36

Marigold

PRESTON GİDER GİTMEZ, kapıları ve pencereleri kontrol ettim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kapılar dışarıdan kilitliydi ve pencerelerin hiçbiri açılmıyordu. Camları kırmayı zaten düşünmüştüm ama zemin kattaki pencereler camdı ve camların arasındaki yapıyı kırıp kıramayacağımdan emin değildim. Çatı katındaki tek pencere yerden o kadar yüksekti ki, kırıp açsak bile aşağıya nasıl ineceğimizi bilmiyordum.

Çarşaf, belki? Bu gerçekten işe yarayan bir numara mıydı?

Brielle'in beni durdurmaya çalışıp çalışmayacağını da düşünmek zorundaydım.

Onun da kaçmasına yardım edeceğime onu ikna edebilir miydim? Yoksa Preston'dan denemeyecek kadar korkuyor muydu? Şimdiye kadar sadece beni izledi. Ama gözleri açılıyor gibiydi, bu da ona da ilaç verip vermediğini merak etmeme neden oldu. Bu onun camsı ifadesini ve itaatini açıklıyor olabilirdi.

Dışarıdan kilitlenen kapılar dışında, kulübe rahatsız edici derecede sıradandı. Bir kanep ve televizyon, yakındaki bir rafta birkaç kitap ve oyunun yanı sıra eski DVD koleksiyonu vardı. Mutfak açıkça kullanılmıştı. Çöpün yarısı doluydu ve lavaboda birkaç tabak vardı. Duvardaki dekoratif bir tabelada Kabin Hayatı En İyi Hayattır yazıyordu ve yumuşak yastıklar ve battaniyeler odaya rahat bir hava veriyordu.

"Ee, Brielle," dedim, onu konuşturmayı umarak. Yardım mı edecek yoksa köstek mi olacak anlamam gerekiyordu. "Seni buraya John'un getirdiğini söylemiştin. O zamandan beri burada mı yaşıyorsun?"

"Çoğunlukla," dedi. "Bir süreliğine ayrılmak zorunda kaldık ama çoğunlukla buradaydım."

"Burada sizinle mi yaşıyordu?" diye sordum. Ona neden John dediğini hâlâ anlayamıyordum ama belki de ona verdiği isim . Tek bildiğim, onun gerçek adının bu olduğuydu. Preston uydurulmuş olabilirdi.

"Hayır, burada hiç kalmadı. Çok gelip gitti." "Seni bu şekilde kilitledi mi? Yoksa sen mi kalmak istedin?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Sanırım ikisi de. Sanırım ilk başta içeride kilitliydim, kapının sıkıştığını söylemesine rağmen. Bir kere çıktım ama kilitlemeyi mi unuttu yoksa beni mi test ediyordu bilmiyorum." Durakladı. "Benimle ilgileneceğini sanmıştım."

"Sana böyle mi söyledi?"

"Çok aptalım." Sesi kısıldı. "Bana kaçan bir kız kardeşi olduğunu ve bu yüzden bana yardım etmek istediğini söyledi. Kız kardeşi olup olmadığını bile bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Önemli değil. Bunu anlamalıydım ama kendime onun gerçekten iyi bir adam olduğunu söyleyip durdum. Buraya bir arkadaşını getirdiğinde bile. Bana bir şey verdi, bu yüzden kafam oldukça iyiydi ama bana ne yaptırdığını bilmiyorum. John sadece izledi."

Bana detayları anlatmasına gerek yoktu. Ne demek istediğini anladım ve bu kalbimi kırdı. "Oh, Brielle. Bu çok yanlış."

"Bana yardım etmek istemedi, sadece kızlarından biri olmamı istedi."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Bu tam olarak ne anlama geliyor? Onun kızlarından biri mi?"

"Bir süreliğine ayrılmak zorunda kaldığımızda onlardan biriyle tanıştım. Onlar fahişe. O kelimeyi sevmediklerini söyledi. Lüks yoldaşlar diyorlar. Ama aynı şey. Müşterilerin ne kadar zengin olduğu önemli değil, yine de vücudunuzu satıyorsunuz."

Elimi ağzıma götürdüm, tekrar midemin bulandığını hissettim. "Oh, Brielle." "Kulübe bunun için var," diye devam etti.

Sadece her şeyi ihtiyacım vardı. "Diğer kız, Desi, kulübe konusunda çok heyecanlıydı. En iyi kızların orada yaşayacağını söyledi. Zengin insanlarla büyük partilere gidecekler ve müşterilerine otel yerine orada hizmet vereceklermiş."

"Aman Tanrım, bu yüzden mi o malikaneyi inşa ediyor?"

Başını salladı. "Ama Desi bana söyleneni yoksa beni göndereceğini söyledi. Uzaklara gönderilen kızların geri gelmediğini söyledi. Satılıyorlarmış."

"Satıldı mı?" Sesimdeki şoku engelleyemedim. "Kime?"

"Bilmiyorum. Ama iyi bir şey olmadığını biliyorum."

"Hayır, bu kesinlikle iyi değil." Geri dönen mide bulantısını hafifletmeyi umarak derin bir nefes aldım.

Preston Bradford bir seks taciriydi. Ve beni kulübesine kilitlemişti.

Bu o kadar gerçeküstüydü ki, korkumun derinliğini kabul etmek zordu. Bu gerçekten oluyor muydu?

"Ne yapacağız?" Brielle sesi titreyerek sordu. "Geri döndüğünde bana ne yapacağını bilmiyorum."

Yaklaştım ve onu kollarının üstünden tuttum. "O hiçbir şey yapmayacak. Beni duyuyor musun? Biz kaçacağız ve onun hiç şansı olmayacak."

Başını salladı.

"Ama bu işte birlikte olmalıyız. Ondan korktuğun için beni sabote etmeye çalışırsan sana yardım edemem."

"Gitmeyeceğim. Uzaklaşmak istiyorum. Gittiğimde nereye gideceğimi bilmiyorum ama onunla kalamam."

"Yapmayacağız. Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağız."

Nasıl olduğu başka bir hikayeydi. Özgür kaldığımızda ne yapacağımız da öyle. Nerede olduğumuzu bilmeme imkân yoktu. Buraya gelişimiz hafızamda bir kara delik gibiydi. Yönüm yoktu, zaman dilimim yoktu, hiçbir şey yoktu. En azından güneş doğuyordu. Işıқта yolumuzu bulmak daha kolay olacaktı.

Gözlerimi kapattım ve Zachary'nin beni arıyor olması için sessizce dua ettim. Kalbimin derinliklerinde öyle olduğunu biliyordum. Beni bulana kadar hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini de. Eğer dışarı çıkabilirsek, eninde sonunda biri bizi bulacaktı. Hiçliğin ortasında, Tilikum'dan saatler uzakta olsak bile, bizi arayan birileri olmalıydı. Dışarı çıkabilirsek kurtarılacağımıza inanmak zorundaydım.

"Her şey sırayla," dedim. "Bir pencere ya da başka bir şey kırmamız gerek." "Bunların hiçbirinden çıkabileceğimizi sanmıyorum."

"Peki ya üst kat? Yatak çarşaflarından bir ip yapıp kendimizi aşağıya indirebiliriz."

"Bu işe yarar mı?"

"Sadece denersek öğrenebiliriz."

Mutfağa gittim ve bir kızartma tavası buldum. Sağlam ve sertti. Camı kırarak kadar güçlü olmasını umuyordum.

Brielle beni yukarı kadar takip etti ve yatağı soymaya başladı. Ben pencereye bir darbe indirirken ona geride durmasını söyledim.

Tavayı sallayabildiğim kadar sert salladım ve cama çarptım. Derin bir çukur oluştu ve ortasından çatlaklar çıktı ama kırılmadı. Keskin camın bana geri gelmemesini umarak birkaç kez daha vurdum. Sonunda kırdım, cam dışa doğru paramparça oldu.

Kalan parçaları dışarı itmek için tavayı kullanırken soğuk hava içeri girdi. Pencere büyük değildi, bu yüzden camın mümkün olduğunca çoğunun gittiğinden emin olmam gerekiyordu, aksi takdirde dışarı çıkarken kendimizi parçalara ayıracaktık. Sorunlar listemize kanayan kesikler eklememize gerek yoktu. Özellikle de sonbaharın sonlarında nerede olduğumuzu ya da güvenli bir yere nasıl ulaşacağımızı bilmeden vahşi doğaya doğru çıkmak üzereyken.

Her seferinde bir sorun, Marigold.

"Bunun yeterince uzun süreceğini sanmıyorum," dedi Brielle.

Çarşafı birbirine bağlamıştı ama sabitlemek için sağlam bir şeye bağlamamız gerekiyordu. Ve haklıydı, çok uzağa ulaşamayacaktı.

Ama belki de yeterince uzaktır. Sadece kemik kırmadan aşağı inmemiz gerekiyordu.

Dışarı çıkmak için duyduğum aciliyet kalbimi hızlandırdı. Preston her an dönebilirdi. İpimizi uzatabilmek için birkaç saniye daha çarşaf aradım ama çekmecedeki sadece eski bir yorgan vardı. Aşağı inmemize yardımcı olacak başka bir şey yoktu.

Eski yorganı aldım ve açtım, sonra Brielle'den onu pencereden atmama yardım etmesini istedim. Düşmemizi engellemeyecekti ama en azından cam kırıklarının bir kısmını örtebilirdi. Sonra çarşafın ipini karyola çerçevesine bağladık ve yatağı pencereye yaklaştırdık.

"Hazır mısın?" Brielle'e sordum.

"Çıktıktan sonra nereye gideceğiz? Yolun aşağısına mı? Otoyolla bir yerde buluşuyor olmalı."

"Hayır, Preston'ın geri gelip bizi yakalama riski çok fazla. Yolu rehber olarak kullanmalı ama ormanda saklanmalıyız" demek üzereydim ki dışarıdan bir arabanın belirgin sesi geldi.

Brielle'in gözleri dehşet içinde açıldı.

İpi pencereden dışarı attım. "Önce sen git."

Yatağa tırmandı ve pencereden dışarı fırladı. Onu izlerken kalbim küt küt atıyor, gerekirse onu yakalayabilmek için eğiliyordum. Ayaklarını kulübenin kenarına dayadı ve kendini indirebildiği kadar aşağı indirdi. Sonra yukarı baktı.

"Aşağı atla," dedim sesimi alçak tutmaya çalışarak. "Yere düştüğünde yuvarlan."

Bir an için gözlerini kapadı, sonra bıraktı. Düşüş çok uzak değildi. Yere çarptı ve yuvarlandı, sonra ayağa kalktı.

"Ben iyiyim," dedi. "Aşağı gel."

Preston'ın içeride olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden bile bakmadım. Kulaklarımda kan uğultusuyla pencereden dışarı, çıkıntının üzerine tırmandım ve canımı kurtarmak için tutundum.

Aptal topuklu ayakkabılarımla kendimi kulübeye yaslamak zordu ama bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. Dışarı çıktığımda yalınayak olmak istemiyordum. Aşağı inerken harcadığım efordan dolayı kollarım yandı. İçeriden gelen bir ses kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu ve yere düştüğümde bacağımı kırmamayı umarak kendimi

Ayaklarımı tutmaya bile çalışmadım. Düşüşün beni almasına izin verdim ve çarpmanın etkisiyle yuvarlandım. Theo Haven'ın salıncaktan düştüğümde nasıl yuvarlanacağımı öğrettiği komik bir anı aklıma geldi. Hayatım tehlikedeyken aklıma gelmesi garip bir ama vücudumun bu manevrayı hatırlıyor gibi görünmesine minnettardım.

Brielle kalkmama yardım etmek için ellerimden tuttu ve birlikte kulübeden uzaklaştık.

Arkamızda, bir adamın öfkeyle karışık sert sesini duydum. Preston mıydı? Biz pencereden kaçarken çatı katına mı çıkmıştı?

Sesi ona benzemiyordu. Gerçi bu benim korkudan sırlısklam olmuş hayal gücüm de olabilirdi.

Topuklarım ıslak zemine batıyor, bu da hızlanmamı zorlaştırıyordu. Başımı tutmaya çalıştım, kendimi kulübeye ve uzanan yola yönlendirdim ama her şey çok hızlı oluyordu.

Ormanın içinde açık bir iz bıraktığımızı fark ettiğimde midem bulandı. Çamurlu zeminde ayak izi bırakmaktan kaçınmanın hiçbir yolu yoktu. Preston'ın -ya da her kimse- bizi bulması birkaç dakika alacaktı.

"Devam et," dedim, yarı nefes nefese.

Arkamızdan bir ses gelince sırtım gerildi. Birisi alıların arasından geçiyordu.

Boku yemiştik.

Omzumun üzerinden bakma riskini göze aldım. Bir adamın bizi ormana doğru takip ettiğinden emindim. Siyah yn bir palto giymişti ama beni etkileyen giysileri değildi.

O Preston değildi. Arkadaşıydı, Drew.

Arkamızda bir el silah sesi duyuldu ve Brielle beni tutmak için uzandı. Durduk ve onu kendime doğru çektim, bir kolumu ona doladım.

Yavaş arkamı döndüm. Drew kısa bir mesafe arkamızda duruyordu, kolunu kaldırmıştı. Bir silah sesi. Az önce havaya bir el ateş etmişti.

Kolu silahı bize doğrultacak şekilde hareket etti. "Sizi vurmamayı tercih ederim ama kaçarsanız vururum."

Ona inandım. Sıradan ses tonu blöf olamayacak kadar dürüst ve gerçekçiydi.

"Geri gelin kızlar," dedi silahıyla işaret ederek.

Brielle bana sarıldı, vücudu titriyordu. Cesaretimi toplamak için bir nefes aldım ve onu kulübeye doğru götürdüm.

Drew ilgisiz bir ifadeyle bizi izledi. "Hadi gidelim. Bütün gün bekleyemem. Preston geri gelmeden önce buradan gitmeliyiz."

Bekle, ne? Preston orada değil miydi?

Drew bizi kurtarmak için orada olamaz, değil mi? Eğer yardım etmek için orada olsaydı, neden kaçarsak bizi vurmakla tehdit etsin ki?

Bunların hiçbirisi mantıklı gelmiyordu. Ama Drew'in silahlı olduğunu düşününce, soru sormaya başlamakta isteksizdim.

Önünde yürümemizi işaret etti. Silah hâlâ elindeydi ve onu geçerken sırtım gerildi. Ölümüne yürüyormuşum gibi hissediyordum. Her an arkamdan bir kurşun vücudumu delip geçebilirdi.

Zachary beni bulabilecek miydi? Bana ne olduğunu bilecek miydi?

Ben mi?

Korkunun beni geçirmesine izin vermemek çok zordu. Ama şimdi pes edemezdim.

Tuttum

Drew bizi kulübenin önüne götürüp bir arabanın arka koltuğuna oturturken Brielle'in üzerine atladı. Arabaya binerken tek kelime etmedi. Sadece silahı kucağına koydu ve arabayı döndürdü.

Bizi nereye götürdüğünü bilmiyordum ama bizi kulübede vurmamış olmasından cesaret alıyordum. Eğer bizi öldürmek için orada olsaydı, bunu kolayca yapabilirdi. Bizi hareket ettirmesi de iyiye işaret değildi ama en azından hâlâ bir çıkış yolu bulma şansım olduğu anlamına geliyordu.

Hala kaçabilirim. Bir şekilde.

37. BÖLÜM

Zachary

Kulübeye giden yol bana sonsuzluk gibi geldi. Hız sınırına hiç saygı duymuyordum ve Garrett'ın hakkını yemeyelim, tek kelime etmedi. Dağların arasından kıvrıla kıvrıla geçen ıslak otoyolda kuzeye doğru ilerledik. Neyse ki fırtına dinmişti ama çelik grisi gökyüzü daha fazla yağmur tehdidinde bulunuyordu.

Konuşmadık. Ne bulacağımız hakkında spekülasyon yapmadık ya da bunun bir çıkmaz sokak olması ihtimaline karşı bir B planı oluşturmaya çalışmadık. Sadece sessizce sürdük, onu bulmak için acımasız bir kararlılıkla birleştik.

Mülkün koordinatlarından başka bir adresi yoktu ve Google haritalar kesinlikle burayı tanıımıyordu. Garrett'ın elinden geldiğince yol göstereceğine güvenmek zorundaydım. Bizi hiçliğin ortasındaki otoyoldan çıkardı, süspansiyonumu kırmaya yetecek kadar çukuru olan uzun bir yola soktu. Birden fazla kez direksiyonu kırmak zorunda kaldım, lastiklerim ıslak kaldırımında patinaj yaptı.

"Sola dön," dedi .

Uzaktan yola benzeyen bir şey görmedim. Sadece ağaçlar vardı. "Nerede?"

"İşte!"

Dönüşü yapabilecek kadar yavaşlamak için frene bastım ve virajda uçtuk, lastikler bakımsız çakıllı yolun çamuruna saplandı.

Çukurlar derindi ve ağaç dalları kamyonun kenarlarına sürtünüyordu. Dişlerimi sıkmayı bırakmak zorundaydım yoksa tümsekler yüzünden azı dişimi kıracaktım. Tüm vücudum adrenalinle doluydu, uykusuz bir gecenin yorgunluğundan eser yoktu.

O . Onu bulacaktık.

Dayan, Marigold. Neredeyse geldim.

Sonunda uzakta bir yapı belirdi. Küçük bir kulübe -muhtemelen bir çatı katı ile tek katlı- bir açıklığın ortasında oturuyor, dışarıdan tuhaf bir şekilde rahat ve masum görünüyordu. Bacasından çıkan duman kıvrımlarını görmeyi bekliyordum.

Garrett ve ben dışarı çıktık ve kapıya yaklaşmadan önce beklememi işaret etti. Her ne kadar içeri girmek istesem de haklı olduğunu biliyordum. Görebildiğim kadarıyla hiç araç yoktu ama bu onun burada olmadığı anlamına gelmiyordu.

Belki de şansımız yaver gitti ve Preston onu terk etti.
Sola.

Tek kelime etmeden ön kapıya doğru süründük. Orada bir kilitli kapı mandalı - kapıyı dışarıdan kilitlemenin bir yolu.

Ama kapı çerçevesinden sarkıyordu. Birisi onu sökmüş.

Garrett omuz silkti. Bunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyordum. Başını sallayarak içeri girmeye hazır olduğunu belirtti ve silahını çekti, ben de önden gitmesine izin verdim ve onu takip ettim.

Kimse dışarı fırlamadı ya da bize silah doğrultmadı, yani bu iyi bir ilk adımdı.

İlk fark ettiğim şey soğuktu. İçerisi dışarıdan daha sıcak değildi. Zemin katta yavaş adımlarla dolaştık, mutfak ve banyoyu kontrol ettik.

Bir kez daha, ondan iz yok.

Çatı katından bir esinti geliyor gibiydi. Merdivenlere doğru başımı salladım ve çıkmaya başladım.

Zemin kattan bir şey söylemek zor olsa da, çatı katı başka bir hikâyeydi. Belli ki bir şey düşmüştü. Yatak tuhaf bir açıyla, penceresi olan tek duvara doğru itilmişti. Cam neredeyse tamamen kırılmıştı ve içeriye soğuk hava giriyordu. Yatağa bağlı, pencereden dışarı sarkan bir çarşaf olduğunu görünce gözlerim açıldı.

Kaçmıştı. Benim belalı kadını pencereden kaçmıştı. "Dışarı," dedim, Garrett'ın yanından hızla geçip merdivenlerden aşağı uçarak.

O da peşinden gitti ve binanın etrafında koşuşturduk. Pencerenin altında yerde bir yorgan vardı ve güneş kara bulutların ardına gizlenmiş olsa bile kırık cam parçaları parıltıyordu.

Garrett yeri göstererek, "Bu taraftan," dedi.

Yolu açıldı, ıslak zemindeki ayak izleri ağaçlara doğru gidiyordu. Ona seslenebilmek için derin bir nefes aldım ama Garrett beni durdurdu.

"Bekle," diye tısladı. "Burada kimin olduğunu bilmiyoruz."

Ağaçların arasındaki izleri takip ettik. Uzman değildim ama ormanda koşarak büyümüşüm ve bana birden fazla ayak izi varmış gibi geldi. Bazı yerlerde üst üste birden fazla iz vardı.

Onu takip eden biri mi vardı? Yakalanmış mıydı? Sonra ayak izleri durdu.

Garrett biraz daha ilerledi ama başını sallayarak geri döndü. "Burada durdular. Geri dönmüş olmalı."

"Takip edildi mi?" Spor ayakkabı izine benzeyen bir şeyi işaret ederek sordum. "Bu onun ayakkabılarına benzemiyor."

Garrett başını eğerek yere baktı. "Bu çok büyük değil. Ya bir kadın ayakkabısı ya da gerçekten küçük ayakları olan bir adam."

Etrafıma bakındım, kalbim midemin çukuruna batıyordu. O neredeydi?

Kulübenin önüne doğru uzanan bir dizi ayak izi daha olabilirdi. "Onları ben de görüyorum," dedi Garrett. "Sanırım pencereden çıktı ve biri onu burada yakaladı, sonra da bir araçla gitti. Ama Preston'ın onu buraya kadar getirdikten sonra neden bu kadar kısa sürede tekrar götürdüğünü anlamıyorum."

"Camı kırıp kaçtığı gerçeği dışında mı?" "Doğru."

"Şimdi ne bok yiyeceğiz?"

Silahını bir kenara bıraktı ve telefonunu çıkardı. "Sinyal alabileceğim bir yere geri dönmem gerek, böylece bu konumu arayabilirim. Hâlâ yaya olma ihtimaline karşı arama kurtarma ekibini buraya getirin. Ve eyalet devriyesinin bu kadar kuzeyde tetikte olması gerektiğini bildiğinden emin olun."

İçimde bir öfke kömürü kaynıyordu. Umutsuzluğa kapılmayacaktım. O burada değildi, ama buradaydı. Bundan emindim. Bu doğru yolda olduğumuz anlamına geliyordu. Onu bulacaktık.

Garrett, biz aceleyle kamyonetime giderken bir telefon görüşmesi yapmaya çalışıyordu. Bir şey kaçırmadığımızdan emin olmak için kulübeye geri döndüm. Belki arkasında bir ipucu bırakmıştır. Ama görebildiğim hiçbir şey yoktu ve Garrett'ın Tilikum'daki polislerle temasa geçebilmesi için medeniyete yaklaşmamız gerekiyordu.

Dışarı çıktım ve bir sesle durakladım. Bu bir araç mıydı? Garrett telaşla yukarı baktı. O da duymuştu.

İçeri ya da dışarı giden tek bir yol vardı, en azından benim görebildiğim kadarıyla. Eğer biri o yoldan geliyorsa, kapana kısılmıştık.

Siyah, tam boy bir sedan görünmeden önce bir plan düşünecek zamanımız olmadı. Sürücü aniden durdu ve kapı açıldı.

Preston Bradford arabadan indi.

"Nerede lan bu kız?" Onu parçalara ayırmaya hazır bir şekilde ona doğru yürümeye başladım ama Garrett daha fazla uzaklaşmadan beni yakaladı. "Ona ne yaptın?"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Soruları ben soruyorum. Nerede o?"

Ve sonra çok garip bir şey oldu. Gözlerini kırıştırdı ve yüz hatlarında bir endişe belirdi. Yanımızdan geçip açık kabin kapısına baktı, gözleri büyüdü. "Oh, lanet olsun."

Garrett gitmeme izin verdi ve ben hala o pisliği öldürmek istesem de, ona saldıramayacak kadar kafam karıştı. Henüz. "Ne?"

Preston bizi görmezden gelerek koşarak geçti ve ön kapıya yöneldi. Sökülmüş kapı mandalına dokundu, sonra da hızla içeri girdi.

Garrett peşinden gitti, ben de onun peşinden. Preston'ın kulübeyi yırtıp geçmesini izledik, nefesinin altında küfrediyordu.

Sesimi alçalttım. "Ne oluyor lan?"

"Bilmiyorum," dedi Garrett. "Ama polis olduğumu bildiğini sanmıyorum." "Bu şekilde devam edelim."

"O bok parçası." Preston'ın sesi hışımla dışarı çıkarken yükseldi. "Ona asla güvenmemeliydim."

"Kim? Marigold nerede?"

Garrett ve ben onu dışarı kadar takip ettik. Durdu ve arkasını döndüğünde neredeyse irkilerek kaçacaktım. Yüzü kıpkırmızıydı ve yüz ifadesi beni biraz korkutmadı desem yalan olur. Yarım beyni olan her erkeği korkuturdu. Sadece kızgın değildi, aklını kaçırmıştı.

"Lanet olası Drew." Preston neredeyse kelimeleri tükürüyordu. "Kız onun elinde." "Drew da kim?"

"Ortağım. Buranın varlığından haberdar olan tek kişi o."

"Marigold'u kaçırdığını ve sonra da lanet ortağının onu senden kaçırdığını mı söylüyorsun?"

"Onu ben kaçırmadım," diye tersledi Preston. "Onu eve ben getirdim." "Harika, adam kafayı yemiş," diye mırıldandım. "Bu eğlenceli olacak."

"Dikkatli ol," dedi Garrett, sesi alçaktı. "Silahlı olup olmadığını bilmiyoruz." Bu noktada, silahlı olup olmaması umurumda bile değildi, Gerçi muhtemelen yapmalıydım. "Drew onu nereye götürür?"

Bir nefes verdi ve başını yavaşça salladı. "Bu adamdan kurtulmaya çalışıyor. onu."

Korkunun darbesi neredeyse beni . "Onu öldürecek mi?"

"Hayır. Çok dağınık. İçinde para da yok. Onu kaçakçılarımızdan birine bırakacak. Kırk sekiz saat içinde Moskova'da olacak. Belki Bogata'da, bilmiyorum. Hangi konteynırda olacağına bağlı."

"Onu satacak mı?" Az önce söylediklerime tam olarak inanamayarak bağırdım.

"Deneyecektir. Mantıklı. Onu tutmak için çok büyük bir risk olduğunu düşünüyor. Onu asla burada bırakmamalıydım. Lanet olsun."

"Siktir doğru, seni psikopat bok parçası." Garrett beni durdurmaya çalıştı ama ben daha bitirmemiştim. "Bizi onlara götüreceksin. Şimdi."

Tereddüt etti, gözleri üzerimdeydi. Bu, şantiyeden hatırladığım Preston değildi. O adam sıkı kontrollüydü ve tamamen kontrol altındaydı. Bu adamın gözlerinde bir vahşilik vardı, sanki yanlış bir adım atsa kendini kaybedecek gibiydi.

Bu görünümü biliyordum. Birçok kez takmıştım. Genellikle aptalca bir şey yapmadan hemen önce, polis kardeşimin önünde bir adamın suratına yumruk atmak gibi.

Böyle bir adam -kontrolü kaybetmek üzere- tehlikeliydi. Ama manipüle de edilebilirdi. Sadece durumu tersine çevirmeli ve sakın kalan taraf olmalıydım.

En iyi yeteneğim olmadığını kabul ediyorum ama Marigold'u kurtaracaksa her şeyi yapabiliirdim.

Onunla ilgili bir önsezim vardı ve umarım haklıydım. Sesimin şiddetini azalttım. "Bir seçeneğin var. Onu nereye götürdüğünü bize göster. Ya da kızın onda kalmasına izin ver. Bu da kaybettiğiniz anlamına gelir."

Yüz hatlarında dalgalanan öfke parıltısı bana onu yakaladığımı söyledi. Bu adam kaybetmeye dayanamıyordu. Sadece kazandığından emin olmak için bile olsa Marigold'u kurtarmamıza yardım edecekti.

Ondan sonra ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belli ki Marigold'u eve götürmemize izin vermeyecekti. Ama her seferinde bir şey. Özellikle de ortağının onu *satmaya* götürdüğünü söylediğinden beri.

Preston'ın seçeneklerini tarttığını görebiliyordum. Biz iki kişiydik, o bir kişiydi. Bahse girerim silahlı değildi, yoksa çoktan silahına davranmış olurdu. Bizi şimdi mi yoksa Marigold'u yakaladıktan sonra mı öldürmek istediğine karar vermeye çalışıyordu.

"Peki." Ceketini düzeltti ama bu hareket gözlerindeki vahşeti yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Aksine, düğmeli dış görünüşü onu daha da deli gösteriyordu. O gözler o surata hiç yakışmıyordu. "Beni takip edin."

"Nereye gidiyoruz?" Garrett sordu.

"Pasco'ya," dedi ve arabasına bindi.

"Pasco'da ne var?" Garrett kamyonetime bindiğimizde sordu.

Mideme hastalıklı bir his yayıldı. "Bir liman. Columbia'nın hemen üzerinde."

"Buradan beş saat kadar uzakta olmalı."

Arkamı döndüm ve Preston'ı takip ederek yola koyuldum. "Muhtemelen."

"Gerçekten bizi ona götüreceğini mi düşünüyorsun?"

"Düzgün düşünemiyor. Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. O yüzden evet, bizi ona götüreceğini düşünüyorum."

Kardeşıme baktım. Polis Garrett gibi davranmıyordu. O adam Preston'ın arabasına binmesine izin vermezdi, bizi kaçırılan kız arkadaşşıma götüreceğini umarak psikopatı beş saat güneğe kadar takip etmeyi kabul etmek şöyle dursun.

"Bunun için kovulacak mısın?" "Belki."

"O zaman neden onu orada tutuklamadınız?"

"Çünkü, Tanrı yardımcım olsun, bence haklısın. Çok geç olmadan Marigold'u bulmak için tek şansımız o." Bana bakmak için döndü. "Eğer onu geri almak için gereken buysa, kitaptaki tüm lanet kuralları çiğnerim."

Lanet olsun. Belki de kardeşim bir robot değildi.

Başımı salladım. O da başını salladı. Ve hayatımızda bir kez olsun birbirimizi anlamıştık.

Preston'ın ortağı onu bir nakliye konteynerine koyacaktı. Eğer bunu başırırsa, onu bulmak imkansız hale gelecekti. Ve eğer Preston haklıysa, birkaç gün içinde çoktan gitmiş olacaktı.

Garrett ve ben bir kez daha sessizce arabayı sürdük. Marigold'u bulduktan sonra Preston'la ne yapacağımızı düşünmeye çalışmadık.

Her seferinde bir şey. Onu bul. Sonra gerisini düşün.

Sadece Marigold önemliydi.

BÖLÜM 38

Marigold

Saatlerdir arabadaydık ve hala nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Drew tam olarak hız sınırına göre sürdü, otoyolun geçtiği her kasabada yavaşladı ve hatta bir kez benzin almak için durdu. Doğal olarak, bir şey denersek bizi öldürmekle tehdit etti ve hiçbir yerin ortasındaki boş benzin istasyonu zaten bize pek iyi gelmeyecekti.

Brielle'i kendime yakın tuttum ve onu biraz olsun rahatlatmak için elimden geleni yaptım. Vücudu dehşetten kaskatı kesilmişti ama neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Eğer ağlanacak gözyaşları varsa, onlar daha sonra gelecekti. Eğer bu durumdan kurtulabilirsek zavallı kızın çok fazla terapiye ihtiyacı olacağını hissediyordum.

Kilometreler geçtikçe gözlerim ağırlaştı. Bilincimi kaybetmiştim ama bu uykudan sayılmazdı. Ağzım susuzluktan kurumuştı ve en son ne zaman yemek yediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Midemdeki düğümlerin korkudan mı, açlıktan mı, yoksa her ikisinden de mi kaynaklandığını söylemek zordu.

Ama daha çok korku.

Kalçamdaki baskıyı hafifletmek için yer değiştirdim ve Brielle'e doladığım kolumu yeniden ayarladım. Drew'un gözleri dikiz aynasından bana kaydı.

Kulübeden beri ilk kez konuştum. "Nereye götürüyorsun Bize mi?"

Bir beni izledi, bakışları aynadan sonra tekrar geri döndü. "Sizi ortaklarımızdan birine götürüyorum." "Bizimle ne yapacak?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Başımı salladım.

"Senin hakkında ne düşündüğüne bağlı. Ve halkının yakın gelecekte nereye gideceğine. Bu," dedi gözleri Brielle'e kayarak, "bana iyi para kazandıracak. Ya sen? Genelde uğraştığımızdan daha yaşlısın ve istediğimden çok daha alıngansın. Ama biraz para hiç olmamasından iyidir. Ve tüm operasyonumuzu mahvetmenden kesinlikle daha iyidir."

Söylediklerinin gerçekliği ciğerlerimdeki havayı emmekle tehdit ediyordu ama kendimi konuşmaya zorladım. Onu konuşturmaya devam etmek istedim. "Operasyonunuz hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Nasıl mahvedebilirim ki?"

"Preston'ın tuhaflıkları var. Çoğu zaman onları görmezden gelmeye hazırım. Ama sen onun asla almaması gereken bir risksin. Aslında seni kulübede tutabileceğini düşündü. Onu görebiliyorum. Kafalarına nasıl gireceğini biliyor. Birkaç ay daha kalsaydı, ona bir tabaktan süt içirir ve bunun için teşekkür ederdi. Ama sen? İmkânı yok. Seni yıllarca kulübesinde tutsa da umurumda değil, ilk fırsatta kaçardın. Ve sonra hepimiz mahvolurduk."

Bu konuda haklıydı. Kaçmaya çalışmaktan asla vazgeçmezdim.

Şimdi de durmayacaktım. Ne yazık ki, Drew bunu biliyordu.

"Karınızın tüm bunlardan haberi var mı?" Ben sordum.

Kıkırdadı. "Bilmek istemiyor. Para bitmediği sürece görmezden gelmekten memnun."

Tess için üzülüp üzülmediğime karar veremedim. Bu kabus gibi adamla evli olmak mı? Korkunçtu. Ama bilerek mi cahildi, yoksa gerçekten bilmiyor muydu? Bunu söylemek zordu.

"Birlikte mi tutulacağız?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Paramı aldıktan sonra artık benim sorunum değilsin. Seninle ne isterse yapabilir."

Brielle'in kolları bana sıkıca sarıldı. Ben de onu sıktım.

Sonunda küçük bir şehre geldik. Tabelalarda Pasco yazıyordu. Adını duymuştum ama oraya hiç gitmemiştim. Otoyoldan çıktı ve rotaya aşına olduğu belli olan kasabaya doğru ilerledi. Birkaç yağmur damlası ön cama sıçradı ve ben belli belirsiz bir fırtınanın lehimize çalışıp çalışmayacağını merak ettim.

Ya da işleri daha da kötüleştirir.

Depoların bulunduğu büyük bir otoparka döndü. Kompleksin etrafı zincirli bir çitle çevriliydi ama kapı açıktı ve her yer terk edilmiş görünüyordu. Beton binalar grafitilerle doluydu ve duvarlara gelişigüzel yığılmış kasalar ve kutular vardı. Yolun görüş alanının dışında kalan binalardan birinin etrafından dolandı ve park etti. Sonra bize bakmak için koltuğunda döndü.

"Bizi duyabilecek mesafede olan herkes benim için çalışır. Çıgıllıklarını duyacak kimse yok. Sana yardım edecek kimse yok. Ve eğer kaçmaya çalışırsan, seni öldürür ve bu işi bitiririm. Anladın mı?"

Brielle ve ben
başımızı salladık.

"Aferin kızlar."

Silahını aldı ve arabadan indi, ardından kapıları kilitlemek için anahtarlığını kullandı. Bize baktı ve silahını havaya kaldırarak ne demek istediğini açıkça belirtti. Sonra depo binalarından birine doğru yürüdü ve köşede kayboldu.

"Bizi satacak," dedi Brielle. "Desi'nin dediği gibi. Ellerin de tutmak istemedikleri kızları satıyorlar."

"Kimse satılmayacak." Sesimi bu kadar kararlı çıkarmak için derinlere inmem gerekiyordu ama bunun olmasına imkân yoktu. "Bir keresinde neredeyse kaçıyorduk. Temelli kaçacağız."

Kapıyı denedim ama tabii ki açılmadı. Çocuk kilidi. Ama sürücü tarafında çocuk kilidi olmazdı. Tereddüt ettim. Kapıyı açıp çıkabilseydik arabayı görmeden gitmezdi, değil mi?

Deponun çatılarına yerleştirilmiş keskin nişancıları hayal etmeye başladım. Ama bu aptalcaydı, değil mi? Arabadan kaçarsak kimse bizi yakalayamazdı. Yine de, kapıyı içeriden açmak alarmı çalıştırabilir miydi?

Bu almam gereken bir riskti. Belki Drew köşeden döner ve beni vururdu. Ama burada oturup beni bir insan kaçakçısına satmasını bekleyemezdim.

Ön koltukların arasına girdim ve sürücü tarafındaki kapıyı denedim. Kilitliydi.

"Bu nasıl kilitli?" Kolu birkaç kez salladım, sonra kilit açma düğmesine defalarca bastım, ama sanki hiç gücü yokmuş gibiydi.

Yolcu tarafındaki kapıya uzandım. O da kilitliydi. Kapıdaki kilit açma düğmesini tekrar denedim ama hiçbir şey olmadı.

"Bu normal değil," dedim.

"Uzaktan kumanda olmadan kilitli kalması için arabaya bir şey yapmış olabilir mi?"

"Öyle olmalı." Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Belli ki bu arabada, bu amaçla taşıdığı ilk kadınlar biz değildik.

Torpedo gözünü kontrol ettim ama boştu. İçinde servis kayıtları bile yoktu. Orta konsol da aynı şekilde.

Babamın bana izlettiği bir güvenlik videosundan, bir kazadan sonra arabanızda sıkışırsanız ön camların içeriden kırılacağını biliyordum. Ama kırmak için kullanabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Sonra ayakkabılarıma baktım. Babamla yüzleşmek için aceleyle giydiğim aptal topuklu ayakkabılarıma.

Bu düşünce neredeyse gözlerimi yaşartacaktı. Çok uzun zaman önceydi. Gerçekten sadece bir gün mü geçmişti? Ve lisede olan bir şey için gerçekten bu kadar endişelenmiş miydim? Şimdi her şey çok saçma geliyordu.

Çıkmak zorundaydım.

Kalbim hızlı atıyordu ama onun dışında garip bir şekilde sakinim. "Koşmaya hazır ol."

Yolcu koltuğuna tırmandım, böylece daha fazla yerim oldu, ayaklarımı yukarı kaldırdım, dizlerimi büktüm ve tekmeledim.

Topuklarım ön cama saplandı ve etraflarında çatlaklar oluştu. O küçük bilek kayışına minnettar olarak geri çektim, onları yerinden çıkardım ve tekrar tekmeledim.

Ön cam kırıldı. "Hadi gidelim."

Neyse ki güvenlik camı bizi kesmedi de enkazdan yeterince kurtulduk ve dışarı çıkabildik. Önce ben çıktım, sonra Brielle'e yardım ettim. Paniğin beni ele geçirmeye çalıştığını hissedebiliyordum -Drew her an o köşeden geri gelebilirdi- ama kendimi sakın kalmaya zorladım.

Gözden kaybolmamız gerekiyordu. Drew'un gittiği yerin ters yönünde başka bir bina vardı. Brielle'in elini tuttum ve oraya doğru yola çıktık. Her nefes alışımında bir kurşunun etkisini hissetmekten korkuyordum. Drew bizi durdurmaya mı çalışacaktı, yoksa tek kelime etmeden bizi biçecek miydi?

Bir şekilde binaya ulaştık ve bir tarafa siper aldık. İşleri daha da kötüleştirmediğimizi umarak sırtımı duvara yasladım.

Daha ne yapacağıma karar veremeden -hâlâ çitlerin içindeydik ve bulunmamız çok kolaydı- kıyamet koptu.

Drew küfürler savurmaya başladı ama araç motorlarının sesiyle kesildi. Başka biri daha gelmişti.

Dondum kaldım, umut bir alevin sıcaklığı gibi içimde dalgalanıyordu. Nasıl bildiğimi, nasıl emin olabileceğimi bilmiyordum. Ama öyleydin.

Zachary'ydi.

BÖLÜM 39

Zachary

PRESTON nehir kıyısında terk edilmiş bir depo kompleksine benzeyen bir yere girdi. Zincirlerle çevrili bir kapı açtı ve biz de içeri girdik.

İki şey hemen dikkatimi çekti. Birincisi, ileride park etmiş yalnız bir araba. Kırık ön camı görebileceğim kadar eğikti. Ve ikincisi, rıhtıma bağlı tekne.

Marigold'u batıya götürecek ve onu ülke dışına kaçırarak olan tekne bu olmalıydı. Çoktan binmiş miydi?

Seçeneklerimizi düşünecek ya da bir plan yapacak zamanım olmadı.

Preston arabasından inip başka bir adamla konuşmaya başladı ve adam çok kızgındı. "Tek yapmamız gereken yerel kolluk kuvvetleri gelene kadar zaman kazanmak."

Garrett dedi ki. "Aptalca bir şey yapmayın." "Eğer o teknedeyse, gitmesine izin veremeyiz." "Biliyorum."

Dışarı çıktık ve Garrett'ın silahını çekmeye hazır olduğunu görebiliyordum. Çekmemesini umarak elimi kaldırdım. Henüz değil.

"Drew," dedi Preston, diğer adama birkaç adım daha yaklaşarak. "Neredeler?"

"Kim lan bunlar?" Drew bana ve Garrett'a doğru eliyle işaret ederek sordu.

"Onlar için endişelenmeyin," dedi Preston.

Rıhtıma daha yakın, geride duran üçüncü bir adam gördüm. Kahretsin. Daha kötü ihtimallerle bar kavgalarına girmiştim ve kazanmıştım ama bu adamların silahlı olduğunu varsaymak zorundaydım. Bu tamamen farklı bir durumdu.

"Onlar için endişeleneceğim," dedi Drew. "Kendini kaybediyorsun, Preston."

"Bana sadece kızları ver." *Kızları mı?* Garrett mırıldandı. Omuz silktim.

Drew başını salladı. "Çok küstahlaştın dostum. Her şeyin yanına kâr kalacağını sanıyorsun."

"Geçmişim her şeyi açıklıyor."

"Daha önce hiç böyle risk almamıştın. İkimiz de onun artık bir sorumluluk olduğunu biliyoruz."

Biraz uzaktan bile Preston'ın çenesinin kasıldığını ve yüz hatlarında öfkenin parladığını görebiliyordum. "O benim. Beni duyuyor musun? O benim ve onu bana vereceksin."

Üçüncü adam yavaşça rıhtıma doğru geri çekildi. Marigold'un nerede olduğunu merak ederek etrafıma bakındım. O teknede olmalıydı. Ve görünüşe bakılırsa, diğer adam oradan çıkmak istiyordu.

"Bunu yapamam," dedi Drew. "Tüm operasyonumuzu riske atıyorsun. Kendine bir bak. Aklını kaçıırıyorsun."

"Nerede o?" Preston sıkılmış dişlerinin arasından sordu.

"Bu işi berbat ediyorsunuz." Drew'un gözleri bize kaydı. "Ve şimdi ben temizlemek zorundayım."

Drew ceketinin altına uzandı ve üçüncü adam tekneye doğru fırladı.

"Yere yat." Garrett silahını çekmeye başlamıştı bile.

Tehlikeye aldırmadan rıhtıma doğru koşmaya başladım. Kadının gemideyken o pisliğin gitmesine izin veremezdim.

"Silahını bırak!" Garrett söyledi.

Ben durmadım.

"Bırak onu!"

Bir el ateş edildi. Üçüncü adam dönüp bana silah doğrultana kadar devam ettim. Kayarak durdum ve yere düştüm.

Art arda ateş edildi. Drew'in yere düştüğünü görmek için tam zamanında arkama baktım. Garrett üçüncü adama nişan aldı ve adam iskeleye yığılana kadar ateş etti.

"Lanet olsun," dedim, neredeyse nefesim kesilmişti. "İyi misin, Z?" Garrett aradı.

"Evet."

Preston hâlâ ayaktaydı. Sanki teslim olmayı düşünüyormuş gibi ellerini hafifçe kaldırmıştı. Sonra yüz hatları değişti, soğukkanlı güveni eriyerek kötü niyete dönüştü. Drew'un silahına davrandı ve silahı kaldırıp Garrett'a -ayakta kalan tek silahlı adam- değil de bana doğrultmasını dehşet içinde izledim.

Kardeşim için bağırmaya başlamıştım ki bir motor devri ve lastik gıcirtısı duyuldu. Preston'ın arabası kükreyerek ona doğru geliyordu. Ona kafa üstü çarptı ve mide bulandırıcı bir çıtırtıyla onu geriye, betonun üzerine fırlattı.

Sürücü kapısı açıldı ve Marigold dışarı çıktı.

Bir anlığına hareket edemedim. Arkasındaki bulutlar dağıldı ve bir ışık huzmesi onu arkadan aydınlattı. Kuaför salonunda şok olduğum o günkü gibiydi. Bir melek gibiydi, güzelliğiyle parlıyordu.

"Zachary!"

O bana doğru koşarken ben de ayağa fırladım. Kollarıma düştü ve ona sıkıca sarıldım. Rahatlama dalgaları üzerime çökerken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

O buradaydı. Onu bulmuştuk. Buradaydı.

"İyi misin?" Saçlarını öptüm. "Bebeğim, iyi misin?" "İyiyim."

Sesi biraz soluk soluğaydı. "Sen iyi misin?" "şimdi iyiyim."

Mavi ve kırmızı ışıkları yanıp sönen birkaç polis arabası hızla olay yerine geldi. Garrett'in gözlerini yakaladım ve ona başımı salladım. Bugün Marigold için yaptıklarının karşılığını ona asla ödeyemeyecektim. Bir daha asla beni tutuklamak zorunda kalabileceği kadar aptalca bir şey yapmamaya karar verdim. Muhtemelen yeterli değildi ama bu da bir başlangıçtı.

Silahımı yere bıraktı ve ellerini havaya kaldırarak kolluk kuvveti olduğunu haykırdı. Marigold'u kucağıma alırken işin bu kısmını ona bıraktım. Onu bırakmak istemedim.

Sonunda geri çekildi ve Preston'a doğru dönmeye başladı. Yüzüne dokundum ve onu kendime çevirdim. "Bakmak zorunda değilsin."

"Aman Tanrım, Brielle."

"Brielle mi?"

Etrafında döndü. "Brielle? İyi misin? Dışarı çıkmak güvenli." "Bekle, Tilikum'daki kayıp kızın adı Brielle değil miydi?" Marigold başını salladı. "Preston onu yakalamıştı."

Bir yığın tahta sandığın arkasından sarışın bir kadın çıktı. Gözlerinden yaşlar akarak Marigold'a doğru koştu.

Marigold kollarını ona doladı. "Her şey yolunda. Güvendeyiz. Artık her şey bitti."

Hayretler içinde kızıma baktım. Olanların ayrıntılarını bilmiyordum ama içimden bir ses bunu çözebileceğimi söylüyordu. Drew onları buraya insan tacirlerine satmak için getirmişti. Marigold da

kendi başına kaçma yolunda ilerliyordu. Drew'un arabasının ön camını kırmış olmalı. Ve önemli olduğunda, yapması gerekeni yapmıştı.

Hayatımı kurtarmıştı. Ve Preston bir daha kimseye zarar veremezdi.

Brielle'i bıraktı ve ben de onu yakalayıp kendime çektim. Nefes alışını hissetmem gerekiyordu. Vücudunun sıcaklığını yanımda hissetmeliydim.

"Seni seviyorum." Alnından öptüm. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Bizi nasıl buldun?"

"Bu uzun bir hikaye."

Gülümsedi. ". Beni aradığını biliyordum." "Bebeğim, seni bulmak için dünyanın öbür ucuna bile giderdim."

Eğildim ve onu öptüm, dudaklarının yumuşaklığının tadını çıkardım. O yaşıyordu. Ve onu asla ama asla bırakmayacaktım.

BÖLÜM 40

Marigold

Tilikum'a vardığımızda güneş batmıştı. Yol boyunca Zachary'nin yanına, Garrett'in da diğer yanıma sokulmuştum. Uyuyup kalmıştım, vücudum yaşadığım her şeyin gerginliğini hissediyordu. Gözlerim her açıldığında, yanımdaki Zachary'nin sıcaklığıyla karşılaşıyordum.

Güvendeydim.

Kolluk kuvvetleri Pasco'daki olay yerine ulaştığında, sağlık görevlileri bizi kontrol etti. Neyse ki hepimiz büyük bir yara almadan kurtulmuştuk. Ben biraz hırpalanmıştım, muhtemelen kabin penceresinden atladığım için.

İfadelerimizi almak için bizi yerel polis karakoluna götürdüler ve bizim fail değil kurban olduğumuza inandıkları açıktı. Neyse ki sempatik ve merhametliydiler. Birisi bize yemek getirdi ve tüm hikayeyi öğrendikten sonra eve gitmemize izin verdiler.

Brielle'in ciddi yaraları olmamasına rağmen, onun için en iyisinin geceyi geçireceği Tilikum'daki hastaneye gitmesi olduğuna karar verildi. Kolluk kuvvetleri onu oraya götürecekti.

O zaman ona ne olacağını bilmiyordum. Eve gitmek istemediğini açıkça belirtmişti. Ve ailesini gördüğüm kadarıyla onu suçlamıyordum. O bir yetişkindi, yani bunu yapmak zorunda değildi. Ama diğer seçeneklerinin ne olduğundan emin değildim.

Başka bir günün sorunu. Şimdilik sadece eve gitmek istiyordum.

Garrett'ı evine bıraktıktan sonra Zachary arabayı evin önüne çekti. Güvende olduğumu ve zarar görmediğimi bildirmek için ailemi çoktan aramıştım ama arabalarını evin önünde görmek beni şaşırtmadı. Zachary'nin kamyonetinden iner inmez arabadan atlayıp yanıma koştular ve beni sıkıca kucakladılar. Şaşırtıcı bir şekilde ağlamadım. Muhtemelen çok yorgundum. Ama onları tekrar görmenin rahatlığı içinde dinlendim.

Babam uzaklaştığında gözlerinde yaşlar vardı. "Güvende olduğun için çok mutluyum."

"Ben de," dedim.

Annem beni yanağımdan öptü. "Çok korkmuştuk. Geri dönmen çok güzel."

Babam Zachary'nin gözleriyle karşılaştı ve tek kelime etmeden ona sarılmak için adım attı çok.

"Teşekkür ," dedi, sesi kırılarak. "Onu getirdiğin için teşekkür ederim ev."

Zachary de ona sarıldı. "Onsuz geri dönmeyecektim."

"Çok yorulmuş olmalısın," dedi annem saçlarımı yüzümden geriye doğru tarayarak. "Gitmene izin vereceğiz. Sadece seni görmemiz gerekiyordu."

"Burada olmana sevindim," dedim.

"Biraz dinlen," dedi babam. "Olanlar hakkında bize daha fazla bilgi vermek istersen, bunu daha sonra yapabiliriz."

"Brielle bu gece nerede?" Annem sordu.

"Onu kasabadaki hastaneye götürüyorlar."

"Güzel." Annem babama baktı ve bakışının ne anlama geldiğinden emin değildim. "Zavallı şey."

"Çok şey yaşadı," dedim. "Ve kesinlikle yardıma ihtiyacı olacak."

"En azından artık güvende," dedi babam. Boğazını temizledi. "Pekala, çiçek. Biraz dinlen. Eminim buna ihtiyacın vardır."

Vedalaştık ve onlarla eve gitmem ya da benim evimde kalmam için ısrar etmemelerine biraz şaşırdım. Ama içeri girmek istemediler bile. Aslında yorgun olduğumu ve yatmaya ihtiyacım olduğunu anlamışlardı.

Ve belki de sonunda Zachary'ye ihtiyacım olduğunda benimle ilgilenmesi için güvenmişlerdir.

Beni içeri götürdü ve içimi bir rahatlama kapladı. Evde olmak çok iyi hissettiriyordu. Sadece evde değil, onunla birlikte evde olmak. Olmam gereken yerdeydim, güvendedim ve seviliyordum.

Önceki yirmi dört saatin dehşetini üzerimizden atmak için doğruca duşa girdik. Sonra da yatağa girdik. Yorgunluğuma rağmen bir süre uykunun eşiğinde sürüklendim. Zachary'nin kollarında sıcak ve rahatlamıştım.

Hastane koridorunda yürürken Zachary elimi tuttu. Beni bulduğundan beri fiziksel teması neredeyse hiç kesmemiştik, sadece biyolojik gerekliliklerle ilgilenmek için ayrılmıştık. Sadece ellerimiz birbirine kenetlenmiş olsa bile dokunmak ikimizi daha iyi hissettiriyordu.

Garrett ilk iş olarak bizi aradı ve Preston'ın seks kaçakçılığı operasyonunu araştırmak üzere FBI' çağrıldığını bildirdi. Drew da dahil olmak üzere bazı ortaklarının peşinde oldukları ortaya çıktı. Ancak Preston'ın bu işin merkezinde olduğunu keşfetmek, soruşturmayı tamamen açığa çıkarma potansiyeline sahipti. Garrett'a daha fazla ayrıntı vermemişlerdi, ancak mümkün olduğunca çok sayıda kişiyi yakalayabilmek için tüm kanıt izlerini takip etmeye çalışıyorlardı.

Brielle'in odasının önünde durduk. Artık özgür olduğumuza göre, ona yardım etmek için daha fazla ne yapabileceğimden emin değildim. Ama en azından onu görmem, her şeyi gözden geçirirken yanında olduğumu bilmesini sağlamam gerekiyordu.

Yataktaki kız neredeyse başka birine benziyordu. Sarı saçları temiz ve parlak, yanakları sağlıklı bir pembeydi. İçeri girdiğimde bana verdiği parlak gülümseme kalbimi ısıttı.

Preston onu kırmamıştı. İyileşmesi için yapması gereken çok şey vardı ve bunun için profesyonel yardıma ihtiyacı olacaktı ama gözlerindeki yaşamı görebiliyordum. Bunu başaracaktı.

"Şu haline bak, güzelim," dedim yatağın kenarına gelip oturarak. "Bugün çok daha iyi görünüyorsun."

"Kendimi daha iyi hissediyorum," dedi. "Duş çok yardımcı oldu ve hemşirelerden biri bana bir saç kurutma makinesi getirdi."

"Bu fönü sen mi yaptın?" Saçlarına hafifçe dokundum. "Harika görünüyor." Başını salladı. "Banyo çok küçük ama idare ettim."

"Bugün nasıl hissediyorsun?"

Derin bir nefes aldı. "Daha iyiyim. Birçoğu hâlâ bulanık gibi geliyor, anlıyor musun? Neredeyse bir rüya gibi. Olanlara inanamıyorum."

"Ve polise her şeyi anlattınız mı?"

"Hatırlayabildiğim her şey." Gözleri Zachary'ye kaydı. "Bizi kurtardığın için teşekkür ederim."

O sırtıttı. "Sen iki vardı yapıyora güzel iyi iş kendinizi kurtarmak. Ama yardım etmek için orada olduğuma memnunum."

"Marigold, hayatımı kurtardın. John'un, yani Preston'ın seni o şekilde kaçırmamasının iyi bir şey olmadığını biliyorum. Ama eğer sen orada olmasaydın.

bana ne olacağını biliyorum. Aslında biliyorum ve bu iyi bir şey değil."

"Seni çok sevindim. Bütün kasaba seni arıyordu. Bunu biliyor muydun?"

"Benim ailem değildi."

Zachary'ye baktım. Bu konuda yanılmıyordu ve bu kalbimi kırdı.
"Görünüşe göre ailenizde çok fazla kırık var."

"Evde hayat berbattı. Taşınmıştım ve erkek arkadaşım la yaşıyordum ama onun beni aldattığını öğrendim. Bu yüzden şehri terk ettim. Ortadan kaybolmak ve yeni bir hayata başlamak istedim. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum ama ailemle yaşayamam."

Zachary beni dürttü. "Bir saniye koridorda görüşebilir miyiz?"

"Elbette." Brielle'in elini tuttum ve sıktım. "Hemen döneceğim."

Onu dışarı kadar takip ettim. Eğildi ve sesini alçalttı.

"Acaba onun kalabileceği bir yer bulabilir miyiz?"

Gözlerim büyüdü. "Acaba ailem onu kabul eder mi?"

"Bu kötü bir fikir değil. Bir süreliğine aşırı koruma altında tutacakları bir çocuk daha işlerine yarayabilir gibi görünüyor."

"Aynen öyle. Onlarla konuşmadan teklif etmek istemiyorum ama bu herkes için iyi olabilir. Babamı arayacağım. Annem kesinlikle evet der ama muhtemelen on dakika içinde unuttur."

"Gidip onunla oturacağım. Ona eşlik ederim."

Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim. "Çok iyisin."

O odaya geri dönerken ben telefonumu çıkardım ve

Baba.

"Selam, çiçek. Bu sabah her şey yolunda mı?"

"Evet, iyiyim. İyi bir gece uykusundan sonra çok daha iyiyim."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Aslında şu anda hastanede Brielle'i ziyaret ediyoruz. İyi görünüyor.
Şimdiden çok daha sağlıklı."

"Bekle, annene söyleyeceğim." Haberi iletirken sesi .

"Sizinle konuşmak istediğim önemli bir konu var. Beni hoparlöre alabilir misin?"

"Tabii, oluyor?" "Merhaba

çiçek," dedi annem.

"Merhaba anne. Dinle, bunun çok şey istemek gibi gelebileceğini biliyorum, bu yüzden etme ve düşün. Ama Brielle'in pek fazla iyi seçeneği yok. Ailesi..."

"Berbat," dedi annem.

"Temel olarak. Düşünüyordum da, bir süre sizinle kalsa nasıl olur? Çok şey istediğimi biliyorum. O çok ciddi bir travma geçirmiş genç bir kadın. Ama-"

"Evet," dedi babam.

Annem neredeyse aynı anda, "Tabii ki onu içeri alacağız," dedi. "Bu çok fazla. Bu kadar hızlı karar vermek zorunda değilsiniz."

"Bunun biliyordum," dedi annem. "Zaten içimde bir his vardı o."

"O haklı," dedi babam. "Dün gece bana söyledi."

"Siz bunu zaten konuştunuz mu? Şaka yapıyorsunuz."

"Medyum olduğumu söyleyemem," dedi annem, "ama güçlü sezgilerim var." "Ziyaretçi kabul ediyor mu?" Babam sordu.

"Onunla konuşup sana haber vereceğim. Aman Tanrım, siz ikiniz çok Harika. Teşekkür ederim. Bu ona çok yardımcı olacak."

"Onu yardım edeceğiz," dedi annem. "Biz ve iyi bir terapi ekibi."

Aileme veda ettim, kalbim onlara karşı sevgiyle doluydu. Mücadelelerimiz ve zorluklarımız olmuştu ama onlar gerçekten iyi insanlardı. Benim için her zaman en iyisini istemişlerdi, aşırıya kaçtıkları zamanlarda bile. Her zaman tek çocuk olmamamı dilediklerini biliyordum. Belki de Brielle onlara bolca sahip oldukları ebeveyn sevgisini kanalize etmenin bir yolunu verecekti.

Zachary, Brielle'in yatağının yanındaki sandalyede oturuyordu. Gerçek bir centilmen gibi Brielle'e yer açıyor, onu rahatsız edecek kadar yaklaşmıyordu. Belli ki az önce ona bir fıkra anlatmış ya da onu güldüren bir şey söylemişti. Ben kapıdan girerken biraz daha kıkırdadı. Onu gülerken görmek harikaydı.

Yatağının kenarına geri döndüm ve oturdum. "Bir fikrim var ve tabii ki bu tamamen sana bağlı, ama ailem onlarla kalmanı çok ister. Kısa bir süreliğine bile olsa. Gerçekten yardım etmek istiyorlar. Eğer istersen bugün bir ara gelebilirler, böylece onlarla tanışabilirsin."

"Annen ve baban mı?"

"Evet. İkisi de çok güzel. Size inmeniz için güvenli bir yer verirler. Baskı yok elbette. Bu tamamen size bağılı."

Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bütün sabah bundan sonra olacakları düşünmemeye çalıştım. Ama belli ki burada kalamam."

"Onlarla tanışmaya ne dersin?" dedim. "Eğer bu konuda kendini iyi , bir deneyebilirsin. Seni uyarmalıyım, annem çok tatlıdır ama bazı şeyleri çok unuttur. Babam da iyi bir adam ama biraz aşırı korumacı olabiliyor."

"Onlarla tanışmayı çok isterim." "Güzel. Onlara haber veririm."

Brielle'i ziyaret ettik ve sonunda ailem geldi. Annem kızının ne kadar cesur olduğunu anlatırken babam da onu resmen yanlarında kalmaya davet etti. Kızını bırakma konusunda iyi olmadığını ama ona elinden geldiğince bir yetişkin gibi davranmaya çalışacağını utanarak itiraf etti. Annesi, eğer ilgilenirse ona nasıl resim yapılacağını öğreteceğine söz verdi.

Ama bence olayı perçinleyen şey, babamın Brielle'in ailesi konusuna değinmesiydi.

"Genelde yargılayan biri değilimdir," dedi, "ama sen kayıpken ne yaptıklarını anlayamıyorum. Eğer benim kızım olsaydın, seni sağ salım geri alana kadar rahat etmezdim."

"Biz senin ailen değiliz ve olmaya da çalışmayacağız," diye ekledi annem. "Ama iyileşmek için bir yere ihtiyacın varsa, bunu sana sağlayabiliriz."

Brielle bana baktı. "Gerçek olamayacak iyi olmadıklarına emin misin?"

"Kendi evine taşınıncaya ve o da bozuk olmayan aletleri değiştirmek için ortaya çıkıncaya kadar bekle." Ona göz kırptım.

Brielle o günün ilerleyen saatlerinde taburcu edilecekti, bu yüzden annem ve babam onun için bir şeyler hazırlamak üzere eve gittiler. Orada birkaç hafta mı, birkaç ay mı yoksa daha uzun süre mi kalacağını bilmiyordum. Ama emin ellerde olacağını biliyordum.

Zachary ve ben eve birlikte gittik. Önceki günlerin kaosu karşı en iyi panzehir oydu. Yavaş ve şefkatli bir şekilde seviştik, sonra yine birbirimizin kollarında uyuyakaldık.

BÖLÜM 41

Zachary

Kasabanın Marigold'un dönüşü üzerine yaptığı yaygaraya bakılırsa, onun bir gündür değil, yıllardır kayıp olduğunu düşünebilirdiniz. Tabii ki onu uzun süredir kayıp olan Brielle ile aynı kefeye koyuyorlardı. Tilikum kızları eve döndüğü için çok mutluydu ve ellerinden gelen her şeyi yaptılar.

Ana Cadde boyunca onları evlerinde karşılayan bir pankart asılmış ve şehir merkezindeki vitrinleri süslemek için kamyonlar dolusu kadife çiçeği getirilmişti. Birileri Brielle'in de bir çiçeğe ihtiyacı olduğuna karar vermiş ve begonyaları seçmişlerdi. Sanırım B harfiyle başladıkları için... Soğukta uzun süre dayanmadılar ama en azından birkaç günlüğüne kasaba renk cümbüşü içindeydi.

Çoğunun arkasında Sincap Koruma Ekibi'nin olduğuna dair bir his vardı içimde.

Döndüğümüzden beri annem beni ve Marigold'u görmek için birkaç kez kasabaya gelmişti. Annem onun için bir şeyler örmeye ve unlu mamuller getirmeye devam etti. Kesinlikle aldırmadım. Özellikle de Büyükanne Bailey'nin meşhur balkabağı turtalarından birini bıraktığında. Görünüşe göre aynı şeyi Craig ve Alyssa'nın evine yerleşmekte olan Brielle için de yapıyorlardı. Battaniye ve yiyeceklerin ona ne kadar yardımcı olacağından emin değildim ama Marigold bunun ona sevildiğini hissettirmekle ilgili olduğunu söyledi. Bu çok mantıklıydı. Ve bana erkeklerin, özellikle de benim gibi erkeklerin neden iyi bir kadına ihtiyaç duyduğunu hatırlattı.

Marigold her şeyi mantıklı hale getirdi.

Kurtarma operasyonundan sonraki Cumartesi günü bulutlar dağılmıştı. Hava tam olarak sıcak değildi ama Kasım güneşi dağların üzerinde parlıyordu ve hava soğuktan ziyade canlıydı. Görünüşe göre Tilikum'da bu, Lumberjack Park'ta doğaçlama bir parti anlamına geliyordu.

Masalar yiyeceklerle donatılmıştı ve Tilikum'un yerleşik taco kamyonu uzun bir kuyruk oluşturmuştu. Bazı üniversite öğrencileri bir grup kurmuşlardı ve folk rock ezgileri çalıyorlardı. Fena değillerdi. Küçük çocuklu aileler, gençler ve olmak üzere kasabanın çoğu katılım göstermiş görünüyordu. Onlar

Etrafta dolanıp yemek yediler, konuştular ve hatta bir avuç insan dans etmeye başladı.

Marigold'la dolaştım, onun eli benim elimdeydi ve kızarmış bir hindi budu yedim. Ailem oradaydı. Annemle babamı parkın karşısında görmüştüm ama bazı arkadaşlarıyla konuşmakla meşguldüler. Josiah ve Audrey köpeklerini getirmişlerdi ve Garrett' yanında da Owen vardı. Çocuk gittikçe uzuyordu.

-Babasına benziyordu. Theo ve Luke sokakta liseli çocuklarla top oynuyor, araba gelince hareket ediyor, Annika ve Levi de çocuklarını oyalıyordu.

"Nasılsın?" Marigold'u biraz daha yaklaştırmak için sordum. "Yeterince sıcak mı? Aç mısın?"

"Ben iyiyim, sadece Brielle burada mı diye merak ettim."

"Onu henüz görmedim ama aileni de görmedim." "Annem muhtemelen unutmuştur."

Güldüm. "Baban gelmeyecek. Eminim yakında burada olurlar."

Sandra ve Rocco kol kola bize doğru yürüdüler. Belli ki kavga ettikten sonra barışmışlardı. Yaptıracak kadar aptal olduğum meme ucu piercingini hatırlayınca irkildim. Oldukça hızlı iyileşmişti ama o acı kısa sürede unutacağım bir şey değildi.

Rocco'nun kolunu bıraktı ve Marigold'a sarılmak için koştu. "Ah tatlım. Ne çetin bir sınavdan geçtin. Eve döndüğün için çok mutluyuz."

"Teşekkür ederim."

"Bu," dedi Sandra, benimle Marigold'un arasını işaret ederek, "hayatımda gördüğüm en şirin şey."

Marigold kolunu benimkinin içine soktu. "Uzun zamandır bekliyordum." "Sanırım öyle. Ve kahraman olmanın yolu, Z. Aferin."

Rocco başıyla onayladı. "Etkileyici."

"Yardım aldım," dedim omuz silkerek.

"Biraz alçakgönüllülük sana çok yakışıyor." Sandra sırıttı, sonra dudaklarını biraz büzdü. "Bu arada, nasıl..." Gözleri göğsüme kaydı. "İyileşiyor musun?"

İstemedenden de olsa, sanki göğsümü korumak zorundaymışım gibi omuzlarımı kamburlaştırdım. "İyiyim. Gitti ve iyi."

"Sende kalmadı mı? Bu çok kötü." Bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Rocco'nun onlardan nefret edeceğini düşünmüştüm. Görünüşe göre yanılmışım. Sonu iyi biten her şey iyidir."

ve elimi havaya kaldırmak için kaldırdım. "Sen tam bir baş belasısın Sandra."

Elimi tokatladı. "Sen de o kadar kötü değilsin evlat. Ona iyi bak. O özel biri."

Kolumu Marigold'un beline ve onu kendime çektim. "Bunu bilmiyor muyum?"

Rocco'nun koluna girdi ve parkın içlerine doğru ilerlemeden önce vedalaştılar.

"Bu da neydi şimdi?" Marigold sordu. "Neyin iyileştirilmesi gerekiyordu?"

İnledim. Bu hiç de gurur verici bir hikâye değildi. "Sana anlatmak istemiyorum." "Şimdi gerçekten bilmem gerekiyor."

"İyiym. Benim için fazla iyi olduğunu düşündüğüm için kendimi özellikle boktan hissettiğim bir gece Sandra'ya rastladım. Rocco'yla kavga ettikten sonra içki içiyordu. Ben de ona katıldım ve çok fazla içtikten sonra kendimizi dövme dükkanında bulduk. Poposuna piercing yaptırmak istiyordu, ben de bunun harika bir fikir olduğunu düşündüm ve kendiminkini de yaptırdım."

Gözlerini kocaman açarak geri çekildi. "Meme uçlarını mı deldirdin?"

"Sadece bir tane ve onu da hemen çıkardım." Gözlerimi devirdim. "Aslında anneme çıkarttırmak zorunda kaldım çünkü kendime yaptıramadım. Artık konuyu değiştirebilir miyiz? Bu hikâye beni erkeksi göstermiyor."

Güldü ve ellerini nazıkçe göğsümde gezdirdi. "Merak etme. Seni çok erkeksi buluyorum. Ayrıca onu çıkardığın için de mutluyum."

"Evet, bana değil."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Grace Bailey'nin ağabeylerinden birinin kaburgalarına tek boynuzlu at dövmesi yaptırdığını duydum. Görünüşe göre yaptırdığını hatırlamıyormuş."

"Bu Cooper Miles olmalı. Onunla bir kez karşılaştım ve bana dövmesini gösterdi. Bununla oldukça gurur duyuyordu."

Güldü. "Bu çok komik."

Sırf yapabildiğim için onu öpmek için kendime çektim. Ben onu öperken gülümsemeye devam etti ve ben de kendimi tutamayıp bu lanet şehirdeki en şanslı adam olduğumu düşündüm.

Marigold'un arkadaşı Isabelle, kocası Elias ve iki çocuğuyla birlikte geldi. Isabelle ona uzun uzun sarıldı.

"Nasıl hissediyorsun? İyi misin?" diye sordu. "Evet, iyiym. Söz veriyorum."

Garrett yaklaştı ve başıyla yan tarafa işaret etti. Mari'nin Isabelle'le konuşmasına izin vererek geri çekildim ve kardeşimin yanında durdum.

Sesini alçalttı. "Çok fazla şey söylememem gerekiyor ama Preston'ın ağından geriye kalanlar çözülmeye başladı bile. Kayıp olan en az yarım düzine kız buldular, bazıları reşit değildi."

Ürperdim. "O piç kurusu."

"Yok artık. Birkaç tutuklama yapmışlar ama görünüşe göre operasyonu oldukça zayıf tutmuş. Kızları gezdiren, onları takip eden birkaç adam falan varmış. Ama küçük kalarak radarın altından uçmuşlar."

"Bu yüzden mi Pasco'daki rıhtımda sadece bir kişi daha vardı?"

"Muhtemelen. Pasco'daki sadece bir aracıydı. O alırdı

Onları o tekneyle bir limana götürmüş, oradan da kim bilir nereye giden daha büyük bir gemiye bindirmiş. Görünüşe göre Preston, kendisi için çalışmaya zorladığı kızların çoğunu elinde tutmaktan hoşlanıyordu. Ama uslu durmazlarsa, satılmak onların cezasıymış."

"Lanet olası iğrenç."

"Marigold nasıl? Unutma, bir adamı dışarı çıkardı. Koşullar ne olursa olsun bununla yaşamak zor olabilir."

"O iyi. Kesinlikle çok fazla ve sanırım hâlâ şeyi sindirmeye çalışıyor." Ona baktım. "O benim hayatımı kurtardı, dostum."

"Evet, öyle yaptı."

"?" diye sordum. "Bunun için eğitildin ama o gün iki adamı düşürmek zorunda kaldın."

"Silahımı çekmek zorunda kalmayı hiç istemem. Ama bazen bu işin bir parçası. Ve bu durumda hiç pişmanlık duymuyorum."

"Teşekkür . Sen de benim hayatımı

kurtardın." "Ne zaman istersen, kardeşim."

Kucaklaştık ve Garrett'in beni tutuklamasına neden olacak aptalca bir şey yapmama kararımı zihinsel olarak yeniledim.

Neyse ki artık Marigold beni ayakta tutacaktı. Sözümü tutmakta fazla zorlanacağımı sanmıyordum.

Isabelle'e tekrar sarıldı, sonra yanıma geldi. "Haber var mı?" "Garrett federallerin işlerini yaptığını söyledi. Bazı tutuklamalar yapmışlar. ve yarım düzine kızı kurtardık."

"Çok sevindim. Umarım o zavallı kızların evlerine dönebilecekleri aileleri vardır." Yüzü aydınlandı. "Bahsetmişken, işte oradalar."

Anne ve babası Brielle'le birlikte çimlerin üzerinde yürüyorlardı. İyi görünüyordu - onu Pasco'da kurtardığımız zamankinden çok daha iyi. Yüzüne renk gelmişti ama en büyük fark gözlerindeydi. Hâlâ biraz periliydiler -ve kim onu suçlayabilirdi ki- ama daha parlaktılar. Ve belli bir seviyede neyin değiştiğini anladım. Umudu vardı.

Onun yaşadıklarını yaşamamıştım ama bunun nasıl bir his olduğunu az çok biliyordum.

Her yerde kucaklaşmalar vardı. Craig'le aramızdaki garipliğin geçmişte kaldığını hissetmek güzeldi.

Özellikle de kızıyla evlenmeye niyetli olduğum için.

"Çok güzel değil mi?" Alyssa dedi ki. "Bende begonya resmi yapma isteği uyandırıyor."

"Bu harika," dedi Marigold ve sonra Brielle'e döndü. "Tüm bu ilgi hakkında ne hissediyorsun?"

"Buna inanmak biraz zor."

"Aileni hiç gördün mü?"

Brielle başını salladı. "Sadece bir kez. Pek iyi gitmedi ama bunu bekliyordum. Annen ve baban yanımdaydı, bu da çok yardımcı oldu."

"Ve şuna bak. Eve döndüğün için heyecanlanan koca bir kasaba var."

Brielle'in yanakları kızardı. "Biraz utanç verici ama kötü anlamda değil. Bilmiyorum bu mantıklı mı?"

"Tamamen anlıyorum," dedi Marigold.

"Sana danışmak istediğim bir fikrim var," dedi Brielle. "Terapistim acele etmememi söylüyor ama sanırım bundan sonra ne yapmak istediğimi biliyorum."

"O da ne?"

Biraz cesarete ihtiyacı varmış gibi nefes aldı. "Güzellik okuluna gitmek istiyorum."

Marigold'un gülümsemesi güneş gibiydi; büyük ve ışıltılıydı. "Gerçekten mi? Bu harika bir fikir."

"Öyle mi düşünüyorsun? Senin kadar iyi olup olamayacağımı bilmiyorum ama bunun benim için iyi bir sonraki adım olacağını düşündüm."

"Harika olacaksın. Okulu bitirir bitirmez salonumda benim yanımda çıraklık yapmaya başlayabilirsin."

Marigold'un ellerini tuttu. "Aman Tanrım, cidden mi? Bu bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu."

"Kesinlikle. Zaten yardıma ihtiyacım var. Güzellik okulunda öğrenmediğiniz tüm ipuçlarını ve püf noktalarını size öğretebilirim."

Craig bir kolunu Alyssa'ya doladı ve onu kendine yakın tuttu. İkisi de Brielle'e gülümsedi, onunla gurur duydukları belliydi. Her şey kadar ki neredeyse gözlerim yaşaracaktı.

Neredeyse.

"Gidip taco kuyruğuna girmeliyiz," dedi Craig. "Onlar tükenmeden önce öğle yemeği yediğimizden emin olmak istiyorum. Aç mısın, çiçek?"

"Hayır, ben zaten yedim."

"Peki ya sen, Zachary?"

"Normalde sokak tacosuna hayır demezdim ama az önce kızarmış hindi budu yedim. Şimdilik böyle iyiyim."

Craig uzandı ve elimi sıktı. İfadesinde dile getirilmemiş bir teşekkür vardı.

Öğle yemeği yiyebilmeleri için vedalaştık ve aralarında Brielle ile birlikte uzaklaştılar.

Daha fazla insan Marigold'a sarılmak için geldi ve ona iyi olduğu için ne kadar mutlu olduklarını söyledi. Bazılarının Marigold'un başına gelenlerle ilgili soruları vardı. Tilikum dedikodu hattı tüm hızıyla devam ediyordu ve şaşırtıcı bir şekilde, kasabada dolaşan hikayelerin çoğu korkutucu bir şekilde gerçeğe yakındı. Müşterileri onsuz yaşayamayacaklarını söylüyorlardı.

Bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyordum.

Omzuma vurulan bir şaplak dikkatimi çekti ve arkamı döndüm. Babamdı. Annem de yanında durmuş, elinde bir tabak yemek tutuyordu.

"Hey, baba."

Hemen bir şey söylemedi. Sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi yavaşça başını salladı. Sonunda boğazını temizledi, yaklaştı ve beni sıkıca kucakladı.

Şaşırmıştım. Babam bana daha önce hiç sarılmamış değildi. Sarılmıştı. Ama bu farklıydı. Bana uzun bir süre sıkıca sarıldı, büyük kolları neredeyse beni eziyordu.

Kollarını indirip geri adım attığında gözlerimle buluştu. "Seninle gurur duyuyorum oğlum."

Göğsüm duygularla sıkıştı ve boğazımda bir yumru oluştu. Bir an için konuşmadım. Bu sözleri bana hiç söylememişti. Bir kere bile. Ve o ana kadar, onları duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Teşekkürler baba," dedim sonunda boğuk bir sesle.

Tekrar başını salladı, çenesini hızlıca kaldırdı. Neden gurur duyduğu ya da tüm bunların ne anlama geldiği hakkında uzun bir konuşma yapmadı. Bu onun tarzı değildi. Paul Haven her zaman az konuşan bir adam olmuştu ve bir şekilde bu, söylediği sözleri daha da güçlü kılıyordu.

Annem gözlüklerini çıkardı ve gözlerinin altını sildi. Annika ve Levi Marigold'un yanına gitmişlerdi ve yeğenlerim Marigold'un üzerine atlıyorlardı. Thomas hariç. O ağabeylik görevini çok ciddiye alıyor ve Will'in Mari'nin elbisesini kirletmemesini sağlıyordu.

Etrafındaki çocuklardan bir "Mari Teyze" korusu yükseldi.

Sadece bekleyin, dostlarım. Yakında sizin gerçek teyzeniz olacak.

İlk kez değil, spontane çizgim devreye girdi. Orada dizlerimin üzerine çöküp evlenme teklif etmek için neredeyse kontrol edilemez bir istek duydum.

Bir erkeğin zamanlaması daha kötü olabilirdi. Kardeşim Josiah'ın Audrey'i takip eden adamın elinden kurtardıktan hemen sonra ona evlenme teklif ettiği . Bunu duyduğumda onun deli olduğunu düşünmüştüm. Kim bir ölüm kalım krizinin hemen ardından evliliği düşünürdü ki?

Şimdi .

Pasco'daki rıhtımda neredeyse başarıyordum. Tüm adrenalini ve onu kaybetme korkusu doruğa ulaşmıştı ve rahatlamamın ortasında anlaşmayı imzalamak için çılgınca bir dürtü duymuştum. Sonsuza kadar benim olacağından emin olmak için her şeyi kilitlemek.

Ama mümkün olan en kısa sürede benimle evlenmesini istediğimi ağzımdan kaçırma dürtüsüne direnmişim. Bu doğru bir karardı. Evlilik Marigold için çok şey ifade ediyordu. Kız kardeşimden, çocukluklarından beri bir düğün tuttuğunu biliyordum, bu yüzden işleri doğru yapacaktım. Ona hak ettiği her şeyi verecektim. Güzel kızıma layık bir evlenme teklifi de dahil.

Bu yüzden bir kez daha dürtüye direndim. Bir planın başlangıcını yapmıştım ve beklediğime degecekti.

BÖLÜM 42

Marigold

Yıllardır bir doğum günü partisi için bu kadar heyecanlanmamıştım.

Naiplik kostümüm hâlâ üzerime oturuyordu, şükürler olsun. Yan tarafa döndüm, soluk mavi imparatorluk bel elbisemi düzelttim ve boy aynasındaki yansımamı kontrol ettim. Yüksek bel kısmındaki ipin silüete kattığı büzgü etkisini çok sevmiştim.

Annika, Audrey ve Isabelle bana doğum günüm için bir kostüm partisi fikriyle gelmişlerdi. Nedenini bilmiyordum -sıradan bir doğum günüydü- ama kostümlü elbisemi tekrar giymek için bir neden olsa bile bu fikir beni çok heyecanlandırmıştı.

Grand Peak Otel'de düzenleniyordu ve son derece gösterişli görünüyordu. Ama Annika, sezon dışı olduğu için onlara çok iyi bir fiyat verildiğini söylemişti.

Gerçek bir balo olacaktı, tıpkı en sevdiğim kitaplardaki gibi.

Saçımı kontrol ettim, sıkıca tutturduğumdan emin oldum. Arkadan topladım ve yüzümün etrafına bukleler yaptım. Tamamen gerçekçi değildi ama yakındı. Telefonum çaldı, ben de cevap vermek için aceleyle yatak odasına gittim. Arayan Zachary'ydi.

"Alo?"

"Selam, bebeğim. Planlarda ufak bir değişiklik oldu. Partiye biraz geç kalacağım. Gerçekten üzgünüm, işle ilgili bir durum. İşleri olduğu gibi bırakırsam tehlikeli olur. Bitirmek zorundayım. Ama en kısa zamanda orada buluşuruz."

O sabah müşterilerinden birinin işyerindeki acil bir elektrik sorunu için çağırılmıştı. Geç kalacağı için biraz hayal kırıklığına uğramıştım ama elbette tehlikeli olabilecek bir sorunu bırakamazdı.

"Hiç değil."

"Emin misin? Bugün senin günün, üzülmeni istemiyorum."

"Üzgün değilim. Söz veriyorum. Sadece seni gördüğüm için çok daha heyecanlı olacağım."

"Sen en iyisisin. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Orada görüşürüz." "Kulağa hoş geliyor, bebeğim."

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve ben de elbiseme uygun bir çift bale tarzı terlik giyerek hazırlanmayı bitirdim. Şaşırtıcı derecede rahatlardı ve o dönemin kıyafetlerini sevmemin nedenlerinden biriydi. Trendler bağlayıcı korseler ve sert ayakkabılardan, dökümlü, kadınsı elbiseler ve giyilebilir terliklere doğru değişmişti.

Dışarıda hava soğuktu ama henüz kar yağmamıştı. Hafta başında birkaç tanecik yağmıştı, bu da dağların beyaz örtüyle kaplanmasının uzun sürmeyeceği anlamına geliyordu. Kostümümde düzgün bir palto yoktu ama içerisi soğuk olmazdı. Aceleyle arabama bindim ve Grand Peak Otel'e doğru yola çıktım.

Park ettim ve lobiden içeri girdim, soğuktan kurtulduğum için mutluydum. Güzel bir kara tahta tabela partimin yapılacağı odaya giden yolu gösteriyordu.

İçeri girmek zamanda geri adım atmak gibiydi. Arka planda yaylı çalgılar topluluğu müziği çalıyordu ve hayretle gördüm ki herkes kostüm giymişti. Sadece arkadaşlarımın ve benim giyineceğimizi sanmıştım. Ama kadınların hepsi kısa kollu ve belden oturtmalı elbiseler giymişlerdi ve erkekler de kuyruklu ve pantolonlu takım elbiseler giymişlerdi. Çok büyük bir topluluk değildi ama bu etki beni neredeyse gözyaşlarına boğacaktı.

Annika ve Isabelle beni karşılamaya koştular. Çok güzel görünüyorlardı; Annika çizgili yeşil bir elbise, Isabelle ise yakası dantelli krem rengi bir elbise giymişti. Kocaları kısa bir mesafe ötede durmuş, ellerinde içkileriyle konuşuyorlardı. Onlar da benzer şekilde kısa kuyruklu ceketler, beyaz gömlekler ve siyah pantolonlar giymişlerdi.

"Şu haline bak," dedi Annika ellerimi tutarak. "Hayal gibisin."

"Herkes kostümleri nereden aldı?" Ben sordum.

"Tilikum Koleji tiyatrosu," dedi Annika. "Audrey birkaç ay önce gazetedeki Hometown Spotlight için yönetmenle röportaj yaptı. Tabii ki arkadaş oldular ve ödünç alabileceğimiz bir şeyleri olup olmadığını sordu. Meğer sandıklar dolusu eşyaları varmış."

"Herkes çok güzel görünüyor," dedim. "Bu harika. Sadece benim doğum günüm için çok fazla."

"Saçmalama," dedi Isabelle. "Doğum günün kostümlü bir parti için harika bir neden."

"Zachary nerede?" Annika sordu.

"Geç kalıyor. İş meselesi."

Isabelle'le hızlı bir bakış paylaştı. "Oh, tamam. Eminim yakında burada olur."

Beni odanın derinliklerine götürdüler, böylece diğer konuklarla merhabalaşmaya başlayabilecektim. Birkaç müşterim gelmişti ve tabii ki ailem de oradaydı. Brielle lavanta rengi elbisesinin içinde rüya gibi görünüyordu. Yılbaşından sonra güzellik okuluna başlayacaktı ama salonda beni gölge gibi izliyordu. Gerçekten yetenekliydi.

Haven'lar da oradaydı. Paul kıyafeti içinde çok rahatsız görünüyordu, onun için üzüldüm. Marlene ıslık ıslık görünüyordu ve Brielle'in onun için saçını nasıl yaptığını anlatıyordu. Uçlarında küçük inciler olan tokalar takmıştı ve yüzünü çerçeveleyen lüleler vardı.

Zachary'nin kardeşleri harika görünüyordu. Garrett ve Luke sanki her zaman böyle giyiniyorlarmış gibi kendinden emin bir şekilde odada dolaşıyorlardı. Theo ve Josiah babalarının rahatsızlığını yansıtıyordu, ancak ikisi de takım elbiselerini iyi giymişlerdi. Bana kardeşçe sarıldılar ve mutlu yıllar dilediler.

Küçük kalabalığın içinden bir mırıltı geçti ve girişe doğru döndüğümde neredeyse gözlerime inanamayacaktım.

Sanki koreografisi yapılmış gibi, konuklar odanın ortasında bir koridor oluşturmak için iki yana doğru hareket ederek ayrıldılar. Zachary kısa siyah bir frak, uzun yakalı beyaz bir gömlek, taba rengi bir pantolon ve binici çizimleri giymiş olarak kapının hemen içinde duruyordu. Paltosunun kuyruğunu geriye doğru kıvrırdı ve bana doğru yürüdü.

Buranın sahibi gibi görünüyordu. Kesinlikle bana sahipti.

Gösterişli beyefendimi karşılamak için dışarı çıktım. Sırıttı ve gördükleri hoşuna gitmiş gibi gözlerini aşağı yukarı gezdirdi. Önümde durdu, elimi tuttu ve parmak eklemlerime nazik bir öpücük kondurdu.

"Bayan Martin. Benimle dans etme şerefine nail olur musunuz?" "O şeref bana ait Bay Haven."

Kalabalıktaki başka birine baktı ve başını salladı. Yeni bir şarkı başladı. Geri çekildi ve eğildi. Ben de reverans yaptım. Yaklaştı, bir elini sırtımın alt kısmına koydu ve diğer elimi tuttu.

"Aslında doğru dans türünü nasıl yapacağımı bilmiyorum. Araştırmayı denedim ama şaşırtıcı derecede kafa karıştırıcıydı."

"Sorun değil," dedim vals tarzı müziğe ayak uydururken. "Bu çok güzel."

Beni nazik, geniş daireler çizerek yönlendirdi. Etrafımızdaki birkaç kişi de eğlenceye katıldı. Bir kraliyet balosunun koordineli kotilyonu ya da İskoç makarası gibi değildi ama yine de başımı döndürdü. Zachary çok yakışıklı, çok gösterişli, tam bir beyefendiydi.

Gerçekten de hayallerimin erkeği.

"İyi bir doğum günü geçiriyor musun?" diye sordu başka bir şarkı başlarken. Dans etmeye devam ettik.

"Şimdiye
kadarkilerin en
iyisi."

Gülümsedi. "Güzel. Bunu seveceğini düşünmüştüm."

"Sen mi?" Gözlerimi kıstım. "Bunun Annika ya da Audrey'nin fikri olduğunu sanıyordum. Ama onlar değildi, değil mi? Sizdiniz."

"Suçlu."

"Seni haydut."

"Orada suçluyum. Benim de küçük bir itirafım var."

"Partimin gizlice arkasında olmanın yanı sıra mı?"

Başını salladı. "Bu aslında bir doğum günü partisi değil." "O zaman ne?"

Şarkının tam ortasında dans etmeyi bıraktı. Yavaşça tek dizinin üzerine çökerken gözleri benimkilerden ayrılmadı.

Zachary iç cebinden bir yüzük çıkardığında etrafımdaki misafirler kayboldu. Ne olduğunu anladığımda gözlerim büyüdü ve nefesim kesildi.

"Marigold, seni her şeyden çok seviyorum. Sen tanıdığım en nazik, en güzel, en şefkatli, en muhteşem kadınsın. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmekten başka bir şey istemiyorum. Benimle evlenir misin?"

Başımı salladım, boğazımdaki yumrunun etrafından kelimeyi çıkarmaya çalışıyordum. "Evet. Evet, seninle evleneceğim."

O beyin eriten, seksi sırtışıyla ayağa kalktı ve elimi tuttu. Yüzüğü parmağıma geçirirken kalabalıktan alkış tufanı koptu. Sonra beni kendine çekti, çenemin altına bir parmak eklemi yerleştirerek yüzümü kendine doğru kaldırdı ve beni öptü.

Kollarında eridim. Beni ayaklarımdan kaldırdı ve etrafımda döndürdü. Gülüyor muydum yoksa ağlıyor muydum bilemiyordum. Muhtemelen ikisinden de biraz.

Sonunda beni yere bıraktı ve tekrar öptü.

"Bütün bunları evlenme teklif edebilmek için mi planladın?" Ben sordum.

"Doğum günün iyi bir bahaneydi. Seni şüphelendirmeden bir kraliyet kostüm partisini başka nasıl başaracağımdan emin değildim."

Elimi uzattım ve pembe altın bir bant içine yerleştirilmiş zümrüt kesim bir pırlanta ile göz kamaştırıcı vintage tarzı haleye hayranlıkla baktım. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Seninle evleneceğimi söylemiştim."

Onun gözleriyle karşılaştım. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Onu çok sevmiştim. onca şeyden sonra, hep o olmuştu. Bayan Zachary Haven olacaktım. Ve bundan daha iyi bir sonsuza dek mutlu yaşam hayal edemezdim.

Sonsöz

MARIGOLD

Düğünümün olduğu gün, günlerce süren bahar yağmurunun ardından açık ve berrak bir şekilde doğdu. Gökyüzünde birkaç kabarık bulut vardı ve hava taze kokuyordu. Tam anlamıyla mükemmeldi.

Zachary mümkün olan en kısa sürede evlenmek ve benim de güzel bir düğün hayalimi gerçekleştirmeme izin vermek istiyordu. Audrey ve Josiah'ın Ocak ayındaki düğünlerini çalmamak ve günümüzü planlamak için yeterli zamanım olması için bahara kadar beklemeye karar vermiştik.

Sonunda gelmişti. Buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Audrey ve Josiah'nın düğünü muhteşem olmuştu. Audrey beyazlar içinde bir hayal gibiydi ve Josiah da çok iyi temizlenmişti. İnsanlar hâlâ resepsiyonun ne kadar eğlenceli olduğundan bahsediyordu. Özellikle de dışarıda ay ışığında yapılan kartopu savaşıyla doruğa ulaştığı için.

Kendi düğünümü planlamak için bilindik adımlardan geçerken - sakladığım tüm fikirlere, kestiğim resimlere, yaptığım planlara danışırken - bir şeyin farkına vardım. Gerçekten önemli olan renkler, çiçekler ya da gelinlik değildi. Bunlar güzel şeylerdi ve bunları planlamanın her dakikasından zevk alıyordum. Ama aslında istediğim şey, mükemmel bir günden çok, Zachary'nin karısı olmaktı.

Bu da detaylar üzerindeki baskıyı büyük ölçüde azalttı.

Bu yüzden orta süsler tam olarak doğru olmadığında ve Audrey'nin nedime elbisesinin paçaları çok uzun olduğunda ve pasta geciktiğinde ve gelip gelmeyeceğini bilmediğimde, her şeyi oluruna bıraktım.

Çünkü Bayan Zachary Haven oluyordum.

En sevdiğim düğün mekânı olan Salishan Cellars Şaraphanesi'ndeydik, etrafımız tozlu mavi ve altın sarısı süslemelerle çevriliydi - abartısız, yumuşak ve romantik. Nedimelerim Isabelle, Audrey ve Brielle gibi baş nedimem ve en eski arkadaşım Annika da mavi elbisesiyle çok güzel görünüyordu.

Zachary'nin kardeşleri düğün partimizi tamamlıyordu. Garrett'tan sağdıçı olmasını istemişti ki bu beni biraz şaşırtmıştı. Her zaman iyi geçinememişlerdi. Görünüşe göre Pasco'daki kurtarma operasyonu aralarındaki bağa yardımcı olmuş. Birbirlerini daha iyi anlıyor gibiydiler.

Ne olduğunu anlamadan odanın arka tarafında gelinliğimin içinde, elimde bir buket, babamın koluna girmeye hazır bir şekilde duruyordum. Gelinliğim v yakalı, omuzları dantelli, geniş a-line etekli ve kuyruklu zarif bir gelinlikti. Brielle saçımı yüzümün etrafında romantik dallarla süpürme şeklinde yapmıştı ve beyaz duvağım inci bir tokayla tutturulmuştu.

Babam gözlerinde yaşlarla bana döndü. Siyah smokinin içinde çok yakışıklıydı. "Ah, çiçeğim. Şu haline bak."

Ağlamayacağımı umarak gülümsedim. Henüz ağlamadım. "Sağ ol baba."

"Bir baba kızının düğün gününü hem iple çeker hem de korkar. Ama senin için daha mutlu olamazdım." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Salishan'ın etkinlik sorumlusu Zoe Miles beni ve babamı öne doğru yönlendirdi. Düğün ekibi çiftler halinde koridorda yürümeye başladığında, karnım heyecan ve beklentiyle çırpınıyordu.

"Hazır mısın?" Zoe fısıldadı. Duvağımda hızlı bir ayarlama yaptı.

"Hazırım."

Babam ve ben kapıdan içeri girdik ve misafirlerimiz ayağa kalktı. Her şey oluyordu.

Muhtemelen müzik vardı. Ama ben duymadım. Babam beni koridorda yürütürken muhtemelen gülümsemeler ve belki de birkaç damla gözyaşı vardı. Ama ben onları görmedim. Var olan tek şey, smokiniyle ön tarafta beni bekleyen ve beni karısı yapmaya hazır olan Zachary Haven'dı.

Ben yaklaşırken sırtı ve o gülümseme neredeyse beni çözüyordu. Mutluluk gözyaşlarıma karşı koydum ve ona gülümsedim.

Tören bir bulanıklık içinde geçti. Yeminlerimizi ederken Zachary'ye baktım, ölüm bizi ayırana kadar kalplerimizi ve hayatlarımızı birbirimize adadık. Yüzüklerimizi taktık ve nikâh memuru bizi karı koca ilan ederken gözyaşları sel oldu.

Zachary beni kendine doğru çekti ve kendine özgü muzip sırıtışıyla ağzıma bir öpücük kondurdu.

Tam olarak bir düğün öpücüğü değildi ama umurumda değildi. Kollarımı boynuna doladım ve ben de onu öptüm.

O benim kocamdı. Benim kocamdı.

Hayalim. Hayatımın en güzel anıydı.

El ele, tezahüratlar, ısıklar ve alkışlar eşliğinde koridorda yürüdük. Zachary sonunda durdu, arkasını döndü ve yumruğunu havaya kaldırdı. Güldüm, başım dönmüştü. Sanki evlilik mutluluğu bulutunun üzerinde yüzüyormuşum gibi hissettim.

Resepsiyon kucaklaşmalar, selamlaşmalar, tebrikler ve şampanya ile başladı. O kadar çok gülümsemekten yüzümün acıyacağını hissediyordum. Ama aldırmadım. İstesem de duramazdım.

Biz gezinirken ve konuklarla sohbet ederken, Zachary bana ordövrler yedirdi. Bu iyiydi çünkü şampanyamın her zaman dolu olduğundan da emin oldu. Sonunda masamızdaki yerlerimizi aldık ve akşam yemeği servis edildi.

Yemeğin ortalarına doğru Zoe'nin yanında başka bir kadınla geldiğini fark ettim. Muhteşem sarı saçları olan güzel bir kadındı. Mavi bir elbisenin üzerine un kaplı bir önlük giydiği için dikkatimi çekmişti.

Pasta.

Bir yan masanın üzerine koyduklarında daha yakından bakabilmek için ayağa kalktım. Açık mavi kreması vardı, bir tarafında büyük allık pembe çiçekler uzanıyordu ve her şey bir miktar altınla çevrelenmişti.

"Pasta felaketi önlendi," dedi Zoe.

"Çok özür dilerim," dedi diğer kadın. "Ben Harper Tilburn, Doris'in yeğeniyim. Teyzem son zamanlarda sağlık sorunları yaşıyordu ama kimseye söylemedi. Sonunda bu sabah anneme itiraf etti, ben de ona yardım etmek için hemen buraya geldim."

"Hiç değil. Doris kendini iyi hissetmediği için üzgünüm."

"Marigold'un üzülmeceğini söylemiştim," dedi Zoe. "O şimdiye kadar çalıştığım en iyi gelinlerden biri."

"Tebrikler," dedi Harper. "Bu arada göz kamaştırıcısın." "Çok teşekkür ederim."

"Umarım pasta istediğin gibidir. Elimden geleni yaptım." "Kesinlikle çok güzel."

"Güzel. Çok sevindim."

Zachary elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Pasta zamanı mı?" "Pek değil," dedim. "Ama çok güzel değil mi?"

"Harika görünüyor."

Harper ve Zoe'ye tekrar teşekkür ettim ve Zachary ile masamıza geri döndük.

Garrett ayağa kalktı ve konukların dikkatini çekmek için elindeki çatalı bardağına vurdu.

"Herkes merhaba," dedi oda sessizleştğinde. "Ben Garrett Haven, Zachary'nin kardeşiyim. Ve nedense onun sağdıciyım."

Alkışlar havayı doldurdu ve biri onun adını haykırdı.

"Teşekkürler," dedi. "Z'nin kardeşlerimden bir sonraki evlenecek kişi olacağını tahmin edemeyecek tek kişi olduğumu sanmıyorum. Ve bunun nedeni onun harika bir adam olmaması değil. Öyle. Sadece hepimizden biraz daha uzun süre vahşi kaldı."

Bu misafirlerden bir kahkaha aldı. Ve benden de.

"Ama bazen bir erkeğin ihtiyacı olan şey ailesi ya da etrafındaki insanların ona ne yapacağını ya da nasıl yaşayacağını söylemesi değildir. Gerçekten ihtiyacı olan şey bir nedendir. Bir görev. Bir amaca ihtiyacı vardır. İşinden, kariyerinden, hobilerinden ya da ilgi alanlarından daha büyük bir şeye. Kendinden daha büyük bir şeye. Ve Zachary amacını bulacak kadar şanslı, görevini bulmuş. Görünüşe göre, o başından beri oradaymış. Bunu anlaması için neredeyse elektrik çarpması gerekti."

Zachary başını salladı ve gülerek elimi sıktı.

"Zachary, senin adına gerçekten çok mutluyum. Daha iyi bir eş seçemezdin. Marigold, sen ve Annika küçüklüğünüzden beri kardeşimiz gibisiniz. O yüzden Haven ailesine hoş geldiniz diyen ilk kişi olmama izin verin. Sizi seviyoruz çocuklar. Şeref."

Kadehlerimizi kaldırırken gözlerimin kenarındaki yaşları silmeye zahmet etmedim. Su geçirmez maskara bu yüzden icat edilmişti.

Ve bunun için şükürler olsun.

Yemekten sonra pastayı kestik. Zachary burnuma biraz krema sürüp öptü. Sunucular konuklarımız için pasta keserken, Zachary beni ilk dansımız için dans pistine götürdü. Beni kollarına aldı ve müzik eşliğinde hareket ederken gözlerinin içine baktım.

"Çok iyi görünüyorsun, seni istiyorum," dedi.

Gülümsedim. "Daha yeni pasta yedin."

"Sen pastadan çok daha iyisin."

"Bu bir erkeğin karısına yapabileceği en iyi iltifatlardan biri olabilir."

Sırıttı. "Benim karım. Dostum, bunu duymak hoşuma gidiyor."

"Benimle evlendiğin için teşekkür ederim, Zachary

Haven." "Karım olduğun için teşekkür ederim,

Marigold Haven."

Adımı onunkiyle birlikte duymak beni zevkten titretti. Bu bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Onu çok uzun zamandır seviyordum ve bunun bir hata olduğunu düşünüyordum. Onun asla aynı şekilde hissedemeyeceğini. Garrett gözlerinin önündeki şeyi görmesi için neredeyse elektrik çarpması gerektiği konusunda haklı olabilirdi ama bir şekilde mantıklı geliyordu. Bu Zachary Haven'dı. Elbette patlayıcı olacaktı.

Artık o benimdi, ben de onun. Hayalimdeki adam. Benim kocam. Benim aşkım. Sonsuza kadar.

Daha fazla Zachary ve Marigold ister misiniz? Bu [bonus sonsöz](#) ile sonsuza dek mutlu [olmalarına bir göz atın!](#)

[BONUS SONSÖZ İÇİN BURAYA DOKUNUN](#)

Peki ya Haven'ın diğer çocukları? Onlar da mutlu sonlarını bulabilecekler mi? Josiah'ın hikayesini [Saplantı Şelaleleri'nde okuyabilirsiniz](#). Haven kardeşlerin geri kalanı yakında geliyor!

Daha iç açıcı, küçük kasaba romantizmine ihtiyacınız varsa, eski Tilikum kan davasının diğer tarafındaki aileye, Bailey Kardeşlere aşık olun.

Birinci kitap [Protecting You'nun](#) önizlemesi [için okumaya devam edin](#).

Sizi Koruyorum: Bölüm 1

ASHER

11 YAŞ

Büyüklerin bağırışlarının keskin sesiyle irkildim. Elimdeki sopayı derenin şırlıl şırlıl akan suyuna bırakarak etrafıma bakındım ama etrafta sadece kardeşlerim vardı. Evan bir ağacın tepesindeydi, muhtemelen ikizlerden kaçmaya çalışıyordu. Levi ve Logan, tepeden tırnağa çamura bulanmış Gavin'le birlikte benden aşağıya doğru su sıçratıyorlardı.

Biri yine bağırdı - bir erkek sesi, yüksek ve gürültülü - ve midem bulandı. Nedenini bilmiyordum ama bana bağırıyor olsalar bile, yetişkinlerin kavgası sesleri her zaman karnımı ağrıtmıştır.

Büyükanne ve büyükbaba asla bağırılmazdı, özellikle de birbirlerine. Bu da Grace'in annesi Bayan Naomi ve babası Bay Miles'in olması gerektiği anlamına geliyordu.

Grace'in babası bazı babalar gibi onlarla birlikte yaşamıyordu ama bazen ziyarete geliyordu. Gelmesinden nefret ederdim. Grace'in meşgul olacağı ve benimle dışarı çıkamayacağı anlamına geldiği için değil, gerçi bundan da nefret ederdim. O benim en iyi arkadaşım ve babasının ziyareti dışında birbirimizi her gün görüyorduk.

Sorun şu ki, Bay Miles buradayken herkes üzülüyordu. Bir keresinde büyükanne'nin onun arkasında hep pislik bıraktığını söylediğini duymuştum. Bulaşıklarını temizlemediğini kastettiğini düşünürdüm ama şimdi farklı türde bir dağınıklığı mı kastettiğini merak ediyordum. Yetişkin pisliliği.

Bağırışmalar durmadı, yüksek sesler dereye kadar taşındı. Sığ suyun üzerinden atladım ve yamaçtan yukarı, Grace'in evine doğru koştum. Eğer bu durum karnımı ağrıتیorsa, muhtemelen gerçekten üzgündü.

Onu bulmam gerekiyordu.

Ailesi dışarıdaymış gibi geldi, ben de çimlerin üzerinden koştum. Büyükanne bahçede çalışıyordu ama ben koşarken bana seslenmedi ve

iki ev arasındaki boşluğa doğru yöneldi.

Grace arka bahçesinde değildi ve bahçenin bizim eve bakan tarafında da onu göremedim. Yavaşça yürüdüm ve dikkatlice ön tarafa doğru süzıldüm. Ön verandalarına göz attım ama onu orada da göremedim.

Sonra kendimi aptal gibi hissettim. Tabii ki anne babası birbirlerine bağırırken verandada oturmuyordu.

Saklanıyor olacaktı.

Bir sürü iyi saklanma yerimiz vardı. En iyilerini Gavin buldu, ama aynı zamanda en küçüğümüzdü ve denese muhtemelen bir yılan deliğine sığabilirdi. En sevdiğimiz yerlerin çoğu evlerimizin yakınında değildi. Büyükbabam ve büyükbabamın arazisinde, bahçelerin ötesindeydi.

Grace'in tepeden aşağı koşup dereden atlamış olmasını umuyordum. Belki de bir ağacın altında bekliyordu ya da peri bahçesi dediği, anne babasının kavgasını duyamayacağı bir yere gitmişti.

Ama sabahattan beri derede oynuyordum - onsuz sıkılmışım - ve onu görmemiştim. Eğer üzgün olsaydı ve orada saklanmak isteseydi, önce beni almaya gelirdi.

Bu da onun buralarda saklandığı anlamına geliyordu. İzliyordu. Kavgalarını dinliyordu.

Karnımı daha çok ağrıttı.

Bir çalının arkasından Bay Miles'a ters ters baktım. Neden bu kadar çok bağırarak zorundaydı? İri bir adamdı, uzun boyluydu ve her zaman televizyon dizilerindeki yetişkinler gibi giyinirdi. Gömlekleri dedemin giydiği gibi pazen değildi ama düğmeliydi ve bazen kravat takardı.

Ondan nefret ediyordum. Yüksek sesinden ve süslü arabasından nefret ediyordum. Ama en çok da her ziyarete gelişinde Grace'i ağlatan bir şey olmasından nefret ediyordum.

Beni görmemeleri için evin önünden kaçarak arkadan dolandım. Grace çalılarla evinin arasında değildi. Arka merdivenlerin altındaki boşluğa sıkışmamıştı.

Evin diğer tarafında saklanacak bir yer yoktu. Baktım ama onu orada da göremedim. Bu da muhtemelen içeride olduğu anlamına geliyordu.

Bağrıışmalar devam etti ve tüm pencereler kapalı olsa bile içeriden duyulabileceğini düşündüm. Evin diğer tarafına koştum ve birkaç çakıl taşı aradım. Grace'in yatak odasının penceresine bakarak küçük taşlardan birini cama fırlattım.

Vurduğunda tıkladı ve ben bekledim. Ama gelmedi. Tekrar denedim ama hiçbir şey olmadı. Belki de odasında değildi.

Son çakıl taşını da bırakıp arka kapıya koştum. Her zamanki gibi kilitli değildi, ben de içeri girdim. Televizyon izlemiyordu ya da mutfakta bir şeyler atıştırmıyordu. Merdivenleri hızla çıktım, karnımın ağrısı her saniye daha da artıyordu.

Yatak odasının kapısı açıktı, ben de içeri baktım. "Grace?"

Yorganının altındaki büyük bir yumru hareket etti.

"Ayıcık Gracie, ne yapıyorsun?" İçeri girdim ve altını görebilmek için yorganın kenarını kaldırdım.

Kollarıyla dizlerini kavrayarak kıvrılmıştı. Gözleri kızarmış, yanakları yaşlarla dolmuştu.

Bu bende bir şeyleri yumruklama isteği uyandırdı. "Battaniye kalene gelebilir miyim?"

Burnunu çekti. "Bu iyi bir kale değil."

"Daha iyi bir tane inşa etmek ister misin?" Başını salladı.

Üzgün görünmesi beni çok kızdırıyordu.

Yorganını kaldırdım ve içeri girdim. Battaniye üstümüze yerleşirken o da yer açmak için yana kaydı. Buranın havası sıcaktı ama güzel kokuyordu. Çamaşır sabunu gibi.

"Annem babama kızgın," dedi sesi kısık bir şekilde.

"Evet. Nedenini biliyor musun?"

"Büyük hayvanat bahçesine gitmem için beni Seattle'a götürmesi gerekiyordu. Şimdi götüremeyeceğini söylüyor." Burnunu çekti. "Sen hiç o hayvanat bahçesine gittin mi?"

"Hayır."

"Ben de öyle. Annem zebralar, zürafalar ve goriller olduğunu söyledi. Ve penguenleri havuzda yüzerken izleyebilirsin."

Bir an düşündüm. "Eğer baban seni götüremezse, ben götürürüm. Araba kullanabilmeme sadece beş yıl var. Eminim büyükbabam kamyoneti ödünç almama izin verir ve gideriz, sadece sen ve ben."

Biraz gülümsedi. Bu beni daha iyi hissettirdi. Ve onu daha çok gülümsetmek istememe neden oldu.

Atıştırmalık bir şeyler almak için Sugar Shack'e yaptığımız son geziden kalan bir şey olup olmadığını merak ederek cebimi karıştırdım. Parmaklarım birkaç boş ambalaj buldu ama hâlâ bir sakızım vardı.

"Al." Ona uzattım. "Bu benim son parçam. misin?"

Tekrar gülümsedi ve aldı. "Teşekkürler. Hadi bölüşelim."

Cevap vermemi beklemeden sakızı açtı ve pembe şeridi ikiye böldü. Bir tarafını bana uzattı ve diğer tarafını da

Ağız.

Sakız birçok şeyi düzeltebilir.

Yorganın altındaki hava, altında ikimiz varken sıcak ve boğucu olmaya başlamıştı. Yorganı bir kenara attım ve yataktan zıpladım.

". Gidelim."

Doğrulup gözlerini sildi. "Nereye?" "Dışarıda."

Elini uzattım ve yataktan kaymasına yardım ettim. Sakızlarımızı şapırdatarak aşağıya koştuk ve arka kapıdan çıktık.

Babasının sesi ön tarafta gürledi ve o irkildi. İlk aklıma gelen onu tartışmadan uzaklaştırmak oldu ama beni çok kızdırmıştı. Onu hayvanat bahçesine götürmesi gerekiyordu ama onun yerine ağlatmıştı. Tam bir aptaldı.

Elini tuttum ve onu evin yanından dolaştırarak ön tarafa doğru götürdüm.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı. "Bir fikrim var."

Verandanın yanında durduk ve bizi görmemeleri için çömeldik. Bayan Naomi ellerini kalçalarına dayamıştı ve kızgın görünüyordu. Korkunç kızgın. Grace'in annesinin o suratı yapması iyi bir şey değildi. Başının büyük belada olduğu anlamına gelirdi.

Babasının sırtı bize dönüktü ve kolları çaprazdı. Ama daha da önemlisi, arabası yakınıımıza park etmişti.

Ağızımdaki sakızı çıkardım ve elimi uzattım. "Sakızını bana ver."

"Ama hala tadı var."

Sırıttım. "Güven bana. Bir fikrim var."

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi -ki bazen okuyabildiğini anlıyordum- bana gülümsedi ve çiğnenmiş sakızını uzattı. "Yap şunu."

İki parça sakızımızı birbirine karıştırdım ve Bayan Naomi'yi izledim. Kaçmam ve beni görmemesini ummam gerekiyordu.

"Sakın yakalanma," diye fısıldadı Grace.

"Yapmayacağım. Ama eğer yaparsam, sadece kaç. Onlara burada olduğunu söylemem."

Alçakta durarak arabaya doğru fırladım. Yetişkinler tartışmaya devam ediyordu. Yapışkan sakız tomarını daha fazla alanı kaplayacak şekilde uzattım ve sürücü tarafındaki kapı koluna, tam onun yakalayacağı yere yapıştırdım.

Ben ona doğru koşarken Grace yüksek sesle kıkırdamamak için elini ağzına kapattı.

"Hadi gidelim."

Birbirimizin ellerini tutarak dereye doğru koşmaya başladık. Suya atladığımızda Grace artık ağlamıyordu. Sarı saçları arkasından akıyordu ve kocaman gülümsüyordu.

Bunu yaptığında kendimi biraz komik hissettim.

Anne ve babasının kavga sesleri arkamızda kaybolana kadar yürümeye devam ettik. Bahçelerimizde yetişen çimlerin ve bahçelerin yerini dar çam ağaçları almış, iğneleri toprağı kaplamıştı. Çok uzağı gitmemeye dikkat etmemiz gerekse de burası hâlâ bizim bölgemizdi. Tepelerde ayılar, çakallar ve kim bilir daha neler vardı. Bir çakalın Grace'e zarar vermesini engelleyebileceğimden oldukça emindim ama bir ayıyla yüz yüze gelmek istemiyordum.

Ayrıca, büyükannemin bizi yemeğı çağırıldığını duyamazsak başımız belaya girerdi. Zaten Bay Miles'ın arabasındaki sakız için alacaktım ama umurumda değildi. Buna değerdı.

Uzun bir akçaağaca geldiğimizde durduk. Harika bir tırmanma ağacıydı. Önce Grace çıktı, alçak dallara çevik bir şekilde tırmandı. Tilikum'daki en iyi ağaca tırmanan oydu. Çok yükseğı çıkmaktan korkmuyordu. En iyi arkadaşım olmasının ana nedeni bu değildi ama nedenlerinden biriydi.

Onu takip ettim ve yanına oturmak için kalın bir dalın üzerine çıktım. Bacağımda muhtemelen ağaç kabuğundan kaynaklanan taze bir sıyrık vardı ama kanamıyordu ve sadece biraz acıyordu, bu yüzden görmezden geldim.

Bacaklarımız yerden yüksekte sallanıyordu. Sanki hiçbir şey bizi buraya çıkaramazmış gibi hissediyorduk. Hiçbir şey bize zarar veremezdi. Ben ve Grace dünyaya karşıydık.

Hiçbir şey söylemeden başını omzuma yasladı ve elimi tuttu. Ben de başımı onunkinin üzerine koydum. Bunu yapması hoşuma gidiyordu. Karnımda tuhaf bir his uyandırıyordu, tıpkı kocaman gülümsediğinde olduğu gibi, ama bu iyi bir histi, kötü değil.

Ona verecek daha fazla sakızım olmasını isterdim ama yoktu. Bu yüzden onunla birlikte oturdum, bacaklarımı salladım ve elini tuttum.

Sizi Koruyorum: Bölüm 2

ASHER

YAŞ 21

Sahibini yeni görmüş bir köpek yavrusu gibi üst kattaki pencereden dışarı bakıyordum. Görmek için boynumu büktüm, yüzüm cama yakındı. Yukarı çıkarken ellerimi pencerenin çerçevesine dayayıp komşumun evini daha iyi görebilmek için eğilmek gibi bir niyetim yoktu. Gerçi şimdi yukarıdayken neden geldiğimi de hatırlayamıyordum.

Grace yaz için evdeydi.

Eski püskü Toyota Corolla'sından inişini izlerken dudağım neredeyse gülümseyerek seğirdi. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, bol bir tişört ve kısa bir pantolon giymiş, ayağında da bir çift parmak arası terlik vardı. Arabasının önünde durdu, elleri açık kapının üzerindeydi ve her şeyi içine çekiyormuş gibi etrafına bakındı.

Evlerimiz özel bir yolun sonunda yer alıyordu, dar yol çukurlarla doluydu. Annesinin evi bizimkinden daha yeniydi ama ona bakarak bunu anlayamazdınız. Ön sundurma, kardeşlerim ve benim onu desteklemek için kullandığımız geri kazanılmış ahşaptan bir yamalı bohçaydı ve her şeyin yeni bir kat boyaya ihtiyacı vardı. Bahçe düzenliydi, çünkü büyükannem ona bahçelerinin bir uzantısı gibi davranıyordu. Pencere önlerindeki kutularda çiçekler açıyor, kardeşlerim ve ben çimleri biçiyorduk. Ama her yer hala yorgun ve yıpranmış görünüyordu.

Grace orada ne düşünüyordu? Evde olduğu için mutlu muydu? Yoksa üniversiteye gideceği Pullman'da kalmayı mı diliyordu? Belki de geri dönmek zorunda kalmamak için yaz boyunca oradaki işine devam etmeyi diliyordu. Böylece erkek arkadaşını hala görebilecekti.

Dudaklarımdaki gülümseme belirtisi kaşlarımı çatmama neden oldu. Grace okulda bok kafalı biriyle çıkıyordu. Aslında, bok kafalı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. O da

onu hiç eve getirmedi, bu yüzden onunla tanışmadım.

Gözlerim arabasının yolcu koltuğuna kaydı, korkunç bir düşünce beni bir kamyon gibi çarptı. Onu da yanında mı getirmişti?

Pencere pervazını sıkıca kavradım. Yazı Grace'i üniversiteli erkek arkadaşıyla izleyerek geçirme düşüncesi, yumruğumu cama vurma isteği uyandırdı.

Biriyle çıktığı için kızmaya hakkım olduğundan değil.

Grace Miles tam anlamıyla komşu kızıydı. Tatlı, güzel, zeki ve yaşadığımız dağlar kadar sarsılmaz bir inatçı çizgiye sahipti. Birlikte büyümüştük. İki evimizi çevreleyen arazinin tüm dünyamız olmasının üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemişti. Hayatımızın büyük bölümünde arkadaştık ama hiç çıkmamıştık. Ve şimdi de kesinlikle çıkmıyorduk.

Pencere çerçevesindeki tutuşumu bıraktım. Yolcu koltuğu boştu. Erkek arkadaşı yoktu, bok kafalı ya da başka türlü.

Doğrusu, adamın bok kafalı olmasını istemiyordum. Harika biri olmasını istiyordum çünkü her şeyden çok Grace'in mutlu olmasını istiyordum. Harika bir adamla çıkmalıydı, ona bir hazine gibi davranmalıydı. Hak ettiği şey buydu.

"Bardağı yalamayı bırak."

Arkamı döndüm ve Logan'a ters bir bakış attım. Buradaki katlar gıcırdayıyordu, yani ya kardeşim bana gizlice yaklaşmaya çalışıyordu ya da ben onu duyamayacak kadar dalgındım. Muhtemelen ikincisiydi.

"Kıçını tekmelememe ne dersin?"

Bana sırtıttı, kendini beğenmiş küçük pislik. Artık küçük olduğundan değil. On sekiz yaşındaydı ve birkaç yıldır aynı boydaydık. Kardeşlerim ve ben -beş kişiydik- babamızın boyunu miras almıştık. Hiçbirimiz altı-ikinin altında değildik, sadece on altı yaşında olan Gavin bile.

Ama en büyük bendim, bu yüzden hala ağabeylik gücüm vardı.

"Bunu erteleyeceğim. Bu gece dışarı çıkıyorum. Bunu berbat etmek istemem." Logan yüzünü işaret etti. "Morarmış bir göz kızlarla tanışmak için harika bir yol olsa da. Belki de seni kabul etmeliyim."

"Sen bir aptalsın."

Tekrar sırtıttı. "Belki, ama en azından bir sapık değilim."

Pencereden uzaklaştım. "Onu takip etmiyorum." "Elbette takip etmiyorsun."

Belki gözünü morartırdım. "Kapa çeneni, pislik."

"Çocuklar! Konuşun." Büyükanne'nin sesi üst kata taşındı.

Logan ve ben kaşlarımızı çatmıştık. Büyükbabamızın eski kamyonetini çalıştırabilirdik, motoru o kadar gürültülüydü ki camları tıkırdatırdı ve o bunun farkına bile varmazdı. Ama büyükanne'nin evinde fısıltının ötesinde tek bir küfür edersek bizi hâlâ çocukmuşuz gibi azarlardı.

"Üzgünüm büyükanne," diye seslendim.

Logan pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Yine de evde olması güzel."

"Evet."

Yüzüm neredeyse cama değmeden bile onu görebiliyordum. Bagajı açmış ve büyük bir valiz çıkarmıştı. Küçük kardeşi Elijah evden fırladı ve ona doğru koşarak kollarını ona doladı. Eğildi ve başının üstünü öptü.

"Garip davranmayı bırak, ahbap." Logan söyledi.

"Bu Grace." "Grace olduğunu biliyorum ve garip davranmıyorum."

Alnı kırıştı ve bir kaşını kaldırdı. "Bunu görebiliyorum. Tıpkı senin onu takip etmediğin gibi."

O tepki vermeden önce bir kolumu boynuna doladım. Onu aşağıya doğru çekip kafa kilidini açmaya çalıştım ama o benim elimden kurtuldu ve kollarını belime doladı. Sırtım duvara çarpana kadar bacaklarıyla itti.

Ayaklarımı altına aldım ve onu tutuş şeklimi değiştirdim. Ağırlık merkezimi alçaltarak döndüm ve onu omzumun üzerinden çevirdim. Yatağa sertçe indi ve ayağıyla komodinin üzerindeki bir şeyi yere düşürdü. Döndüm, kontrolü sağlamak için göğüs göğüse geldim. Lisede ve şimdi şehirdeki bir MMA salonunda jiu-jitsu eğitimi alıyordum, bu yüzden boğuşma becerilerim hâlâ keskindi.

Bu ailede öyle olmak zorundaydılar.

Onu ağırlığının altında tutarken homurdandı. "Eşyalarımı kırmasan olmaz mı?"

Logan'ın yüzünün ayna görüntüsü kapı aralığından bize bakıyordu. İkizi Levi kollarını kavuşturmuş duruyordu. Bana çok benziyorlardı ama yüz hatları benimkinden daha köşeli, elmacık kemikleri daha sivriydi. Aynı DNA'ya sahip olmalarına rağmen onları birbirinden ayırmakta hiç zorlanmamıştım. Levi çok ciddiye, oysa Logan her zaman bir şeylerin peşindeymiş gibi görünürdü.

"Özür dilerim." Ayağa kalktım ve Logan'ın kalkmasına yardım ettim. Burası paylaştıkları yatak odasıydı ve az önce Logan'ı Levi'nin yatağına yatırmıştım.

Levi homurdandı ve devirdiğimiz lambayı almak için yanımdan geçti. En azından kırılmış gibi görünmüyordu.

"Grace evde," dedi Logan.

"Evet." Levi kardeşine bakmadan cevap verdi.

"Düzgün bir karşılamaya ihtiyacı var. Gidip ona beş ay selamı vermeliyiz." Logan sırtı ve kışını göstermek için pantolonunu indirir gibi yaptı.

"Bunu neden yapalım ki?"

"Çünkü komik olurdu."

Logan'ı ittim. "Onu rahat bırak."

"Siz ikiniz çok sıkıcsınız," dedi içinden, sonra durdu, sanki Gram'ın onu duyup duymadığını görmek ister gibiydi. Azarlama gelmedi ve sırtı. "Gavin benimle yapacak."

Logan'la -ya da belki Levi'yle, sırf bu yüzden- tekrar uğraşmak üzereydim ki mutfaktan çilek kokusu yukarıya yayıldı.

Hepimiz donup kaldık, havayı kokladık, gözlerimiz büyüdü. "Büyükannem pişiriyor mu?"

Ben sordum.

Logan başıyla onayladı. "Sanki-"

"Çilekli ravent gibi kokuyor," diye bitirdi Levi.

Kapıya doğru ilerledim ama Logan omzuyla bana çarptı. Levi ikimizi de iterek geçti ve hepimiz önce mutfığa gitmek için çabaladık.

Ayaklarımız eski ahşap merdivenlerde gümbürdüyordu. Sanki teknik olarak yetişkin olan üç adam değil de bir avuç haylaz çocukmuşuz gibi birbirimizi ite kaka aşağı indik. Baştan çıkarıcı koku büyüdü. Tam Gram fırından bir turta çıkarıp diğerinin yanındaki tel ızgaraya koyarken mutfığa daldık. Buraya koşuştururken çıkardığımız gürültüye rağmen, bize omzunun üzerinden hızlıca bir bakış atmakla yetindi.

Büyükannemin uzun saçlarındaki siyahın yerini gümüş alıyordu. Kendimi bildim bileli saçlarını sırtından aşağıya kalın bir örgü halinde örerd. Yakın zamanda yetmiş yaşına basmış olmasına rağmen, koyu teni yaşını yeni göstermeye başlamıştı ve duruşu hala düzgündü. Kendi çocuklarını büyüttükten yıllar sonra beklenmedik bir şekilde beş asi erkek çocuğu yetiştirmek zorunda kaldığı düşünüldüğünde bu biraz şaşırtıcıydı.

Onu genç tutan şeyin dağ havası, bol miktarda domuz pastırması ve Kızılderili ataları olduğunu iddia ediyordu. Ben onun yaşlanmaya izin vermeyecek kadar inatçı olduğunu düşünmeye meyilliydim.

Yirmi yılı aşkın bir süredir büyükannem, onu tanıyan ya da tanımayan herkes tarafından Gram olarak biliniyordu. Ama büyükbabam Frank Bailey ile evlenmeden önce, hem Chelan hem de Wenatchi kabilelerinin soyundan gelen Emma Luscier'di. Ataları sayısız nesiller boyunca Cascade sıradağlarında yaşamışlardı.

Gavin mutfak masasına oturmuştu bile, büyükbabamızın kalın kalaslardan geniş dikdörtgen bir masaydı bu. Etrafındaki sandalyeler sağlamdı ama yıllarca kullanılmaktan yıpranmıştı. Ahşap zemindeki oluklar, bu evde büyümüş iki kuşak çocuğun geçişini işaret ediyordu.

En küçük kardeşimiz hepimizin bir klonuna benziyordu. Koyu renk saçları, kahverengi gözleri, zeytin rengi teni ve yarı kalıcı bok yiyici bir sırtışı vardı. Saçlarını gözlerinin içine sarkacak kadar uzun tuttuğu bir dönemden geçiyordu ve yuvarlak yanaklarını henüz tam olarak kaybetmemişti. Onu gerçekten kızdırmak istediğimde ona bebek yüzlü derdim.

"Turtanın soğuması gerekiyor," dedi Gram. "Ve bunun için kavga etmeye gerek yok. Bolca yaptım. Hâlâ pişirmem gereken iki tane daha var."

Üçümüz aşıya inmek için birbirimizin üzerine tırmanmaya çalışmamıştık çünkü turtamızın biteceğini düşünmüştük. Evde beş çocuk olduğu için büyükannem her zaman bir orduyu doyuracak kadar yemek yapardı. Bizim için bu sadece alışkanlıktı. Biz kardeşтик; güreş bizim sevgi dilimizdi.

Logan onun arkasından yaklaştı, ellerini omuzlarına koydu ve yanağından öptü. "O kadar güzel kokuyor ki elimizde değil. Ayrıca açlıktan ölüyorum."

"Daha yeni yedin."

"Bu sabah beş mil koştum." Tezgâha yaslandı ve kâsedden bir elma aldı.

"Madalya ister misin?" Levi sordu.

Logan sırtarak elmayı ona doğru fırlattı. Levi onu yakaladı ve geri fırlattı.

"Git Evan'ı bul," dedi Gram.

Logan elmadan bir ısırık aldı. "Hangimiz?"

"Hepiniz."

"Nerede o?" Levi sordu.

Gavin başparmağını arka kapıya doğru salladı. "Woods. Onu daha önce çıkarken gördüm."

Evan çok fazla içine kapanıktı, sık sık evimizin arkasındaki ormanda dolaşırdı. Birkaç gün önce üniversitedeki ikinci yılından eve dönmüştü ama buradayken aynı odayı paylaşmamıza rağmen onu pek görmemiştim.

"Hadi o zaman," dedi büyükannem, fırın eldiveniyle bizi kışkırtarak. "Kardeşinizi geri getirene kadar turta yok, yoksa siz hayvanlar o daha bir şey yiyemeden hepsini yersiniz."

Gavin'in sandalyesinin yere sürtünmesiyle birlikte mutfakta bir inilti korusu .

Kardeşlerim kapıya yönelirken ben geride kaldım. Büyükannem gerçekten dördümüzden de kurtulmak isteseydi beni de kovardı. Ama Evan'ı aramak için ormanda dolaşmak istemiyordum, bu yüzden masanın yanında tereddüt ettim, gitmem için ısrar edip etmeyeceğini görmek için bekledim.

O yapmadı.

Arka kapı çarparak kapandı. Bir sandalye çektim ve o fırına iki turta daha koyarken oturdum.

"Finallerini bitirdin mi?" diye sordu.

"Evet. Eylül'e kadar hepsi bitti." "Nasıl geçti?"

"Her şeyi başardığıma eminim."

Fırını kapattı ve fırın eldivenlerini tezgâhın üzerine koydu. "Tabii ki yaptın."

Grace ve kardeşim Evan'ın aksine ben liseden sonra şehirde kalmış ve Tilikum Koleji'ne kaydolmuştum. İyi bir okuldu ve eyaletteki en iyi yangın bilimleri programlarından birine sahipti. Logan ve Levi sonbaharda oraya başlayacaklardı. Üçümüz de yangın güvenliği bölümüne girmeyi planlıyorduk. Ben liseden mezun olduğumdan beri gönüllü itfaiyeciydim ve planım bu işte kariyer yapmaktı. Sonunda bir yangın müfettişi olmak. Hatta belki bir gün itfaiye şefi.

Ama buradaki üniversite iyi bir okul olmasaydı bile yine de kalırdım. Büyükannemi ya da kardeşlerimi bırakamazdım. Anne ve babamız biz küçükken bir elektrik yangınında ölmüştü - şansımıza biz çocuklar evde değildik - ve büyükannemle büyükbabam bizi yanlarına almıştı.

İşleri onlar için pek de kolaylaştırmamıştık. İster beş çocuklu bir ailenin doğası gereği olsun, ister hepimiz biraz dağınık olduğumuz için

Ebeveynlerimizi kaybettiğimizden beri -muhtemelen ikimiz de- kabadayıydık. Hatta baş belası.

Olgunluk bizi sakinleştiriyordu, en azından biraz. Ben de kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyordum. En büyükleri olarak ailenin erkeği olmak benim sorumluluğumdu, özellikle de büyükbabam birkaç yıl önce vefat ettiğinden beri. Bu konuda her zaman iyi bir iş çıkaramamıştım ama deniyordum.

Ancak, taşınmayı -şehirde bir daire tutmayı- ciddi ciddi düşünüyordum. Yirmi bir yaşındaydım, liseyi bitireli üç yıl olmuştu ve kendi evime çıkmak için can atıyordum.

Yine de, sadece bir ya da iki mil uzakta olsam bile, ayrılmak konusunda endişeliydim.

Büyükannem sıcak bir parça turta kesti ve masaya getirdi. Önüme koydu ve göz kırparak bana bir çatal uzattı.

"Seni rahatsız eden ne,

Ayı?" "Hiçbir şey."

"Hmm." Tezgâhtan çayını aldı ve oturdu. "Grace yaz için eve döndü."

"Evet, biliyorum."

"Yan odaya gidip onu görebilirsin."

Gözlerine bakmadan turtamdan bir ısırık aldım. "Eminim meşguldür.

Onu bir ara göreceğim."

Büyükannem cevap vermedi, sadece yemeğimi

izlemeye devam etti. "Ne?"

"Hiçbir şey." Çayından bir yudum aldı.

"Büyükanne, dur. Ne zaman mola için eve gelse bunu yapıyorsun.

Biz arkadaşız ama hepsi bu."

"Arkadaşlar zaman sonra birbirlerini gördükleri

heyecanlanabilirler." Omuz silktim.

Tekrar konuştuğunda sesi yumuşaktı. "Onu özlemen sorun değil, Ayı."

Onu özlediğini söylemedi çünkü Noel'den beri onu görmemiştim ve bunu biliyordum. Eskiden nasıl olduğumuzu özlemekten bahsediyordu. Sadece yakın değildik, ayrılmazdık da. Çocukken Grace ve ben en iyi arkadaştık. Birbirimize yapıştık.

Artık değil.

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Büyükanmem çayını yudumlarken ben de bir dilim turtayı mideye indirdim. Ekşiyle tatlının mükemmel bir karışımıydı, kabuğu ağzımda eridi.

Son birkaç lokmamı yerken hâlâ Grace'i düşünüyordum. Onu son gördüğümde aramızdaki mesafe bir kanyon gibi gelmişti. Berbattı ama o okula döndükten sonra onu çoğunlukla aklımdan çıkarmıştım. Sürekli meşguldüm, bu da işleri kolaylaştırıyordu. Ama şimdi o evdeydi ve ben bir kez daha gerçeğe yüzleşmek zorundaydım.

Grace'e karşı bir şeyler hissediyordum. Uzun vardı. Ve ona hiç söylemedim. Kimseye söylemedim.

Kendimce sebeplerim vardı ve artık bir önemi yoktu. Başka biriyle çıkıyordu. Birkaç ay içinde okula geri dönecekti. Ve belki de gelecek yaz eve dönmeyeceği yıl olacaktı.

Grace'in olmadığı bir dünyayı düşünmek -onun olmadığı benim dünyamı- beni boktan bir ruh haline sokuyordu. Belki biraz daha turtaya ihtiyacım vardı.

"Bu harikaydı." Boş tabağımı işaret ettim, sonra ayağa kalktım ve turtaların soğumakta olduğu tezgâha götürdüm.

"Bunu aklından bile geçirme, Ayı." Büyükanmem parmağını bana doğru salladı. "Daha fazla istiyorsan, git bana daha fazla çilek topla."

"Fırında iki tane daha var."

"Sanırım yakında bir misafirimiz olacak." Çayını yudumlamak için durakladı. "Aslında, yan kapıya git ve Naomi ile çocuklara kardeş dediğin o vahşi kurt sürüsü geri dönmeden önce gelmelerini söyle."

Gram'a bir bakış attım. Turtanın ilk dilimini bana vermek için gizli bir nedeni olduğunu bilmeliydim.

"Hadi git artık," dedi eliyle beni kışkırtarak. "İkinci kez söyletme bana."

Yumuşak bir kıkırdamayla tabağımı lavaboya bıraktım ve ellerimi teslimiyet jestiyle kaldırdım. "Tamam, tamam, ben gidiyorum."

Büyükanmemin başına bir öpücük kondurduktan sonra Naomi ve Elijah'a -ve Grace'e- turta yediğimizi söylemek için oradan ayrıldım.

[Continue reading Sizi Korumak](#)

Sevgili okuyucu

Bu kitabın geleceğini gördünüz mü bilmiyorum. Ama eğer gördüysen, bu bizden biri demektir.

Ben emin değilim.

Ben bu kitabı yazarken, ancak Zachary ve Marigold'un gerçekten de söz konusu çift olduğu ortaya çıkmadan önce, bir okuyucu sosyal medyada "popüler olmayan bir görüş" paylaştı - Marigold'un Haven'lardan herhangi biriyle birlikte olmamasını umduklarını, çünkü onun hafif, kabarık, tatlı ve endişesiz bir hikayesi olmasını istediklerini söyledi. Çatışma ya da mücadele olmadan sonsuza dek mutlu bir son.

Olmayacaktı.

Ama ne var biliyor musun? Marigold bunu hak etti.

Bu kadar aşağılık biri tarafından manipüle edilmeyi ve kaçırılmayı hak ettiğinden değil. Ama meydan okunmayı hak ediyordu. Kendini geliştirmeyi, her şeyin üstesinden gelebileceğini kendine kanıtlama şansını hak ediyordu.

Ve Zachary Haven. Benim tatlı, tatlı Z'm.

Önce Zachary Haven'ın düşeceğini tahmin etmiş miydin? Ben tahmin etmedim.

Ondan beklediğim tüm kabadayılıkla ve çok fazla yürekle, yapacağını bildiğim gibi sayfaya fırladı. Onun geldiğini gerçekten görememiştim. Tüm bu sevgi ve şefkati içinde biriktirmişti ve hepsini Marigold'a vermek için can atıyordu. Sadece nasıl yapacağını bilmiyordu.

Karakterlerin geçmişini bırakmayı ve dönüştükleri kişiyi kucaklamayı öğrendikleri bir hikaye yazmayı seviyorum. Affedebilen ve büyüeyebilen. Ve bu ikisi bunların hepsini ve daha fazlasını yaptı.

Ve sondaki cosplay'i hakkında konuşabilir miyiz? O sahneyi yazmak içimi ısıttı. Marigold Bay Darcy'sine kavuşamadı, çok daha iyi birine kavuştu. Hayatının gerçek aşkını.

Bu kitabın gerilim tarafı benim için eşsiz bir meydan okumaydı. Brielle'i hikayeye dahil etmek başka bir boyut kattı ve siz okuyucuya perdenin arkasına bir göz atma imkanı verdi. Muhtemelen "John "un görüldüğü gibi biri olmadığını hemen tahmin etmişsinizdir.

O tam bir yırtıcıydı (tüylerimi diken diken etti) ve Brielle çok savunmasızdı. Kendi fırtınasını atlatırken ve geleceğinde umut bulurken onunla birlikte yürüyebilmeyi sevdim.

Umarım Fırtınalar ve Sırlar'ı beğenmişsinizdir! Yazmayı çok sevdim ve bu aileden gelecek daha çok şey var.

Sevgil
er,
Claire

Teşekkür

Bu kitabın gerçeğe dönüşmesine yardımcı olan herkese teşekkür .

Babama, sabah kahvemizi yaptığı için. Hepimiz bunun hayati bir gereklilik olduğunu biliyoruz.

Oğlum Grayson'a, ızgara yaptığıın, kızarttığıın ve tutsülediğın birçok biftek ve diğer lezzetli yiyecekler için. Mutfak keşiflerin sadece lezzetli olmakla kalmadı, bana fazladan yazma zamanı da kazandırdı.

Nikki ve Alex'e, beyin fırtınası, el tutma, beta okuma ve dramatik olmamı dinledikleri için.

Tüm yardımlarınız için yönetici ekibimin geri kalanına. Stacey, Jess, Jessica ve Emily, harikasınız ve sizi takdir ediyorum!

Kurgu becerin ve özellikle bazı teknik detayları çözmeme yardımcı olduğun için Eliza'ya.

Michelle'e, daha fazla düzenleme becerisi, geri bildirim ve nazik teşvik için.

Ve Erma'ya, bir kez daha sinir bozucu yazım hatalarını bulmak için zaman ayırdığı için.

Son olarak, okuyucularıma. Umarım Zachary ve Marigold olmalarını istediğiniz her şey olmuşlardır. Yüzlerinize bayıldım!

Ayrıca Claire Kingsley

Claire Kingsley kitaplarının tam ve güncel listesi için www.clairekingsleybooks.com/books/ adresini

ziyaret edin Kapsamlı okuma sırası için www.clairekingsleybooks.com/reading-order/

Haven Kardeşler

CK'nın kendine özgü sevimli karakterleri ve yürek ısıtan sonsuza dek mutlu sonlarıyla küçük kasaba romantik gerilimi. Tek başına da okunabilir.

[Saplantı Düşüyor](#) (Josiah ve Audrey)

Fırtınalar ve Sırlar (Zachary ve Marigold)

Haven kardeşlerin geri kalanı da kendi sonsuza dek mutlu sonlarına kavuşacak!

[Huysuz Noel'i Nasıl Kurtardı](#) (Elias ve Isabelle) Tek

başına, küçük bir kasabada geçen bir Noel romantizmi.

Bailey Kardeşler

Bir tutam gerilim içeren, ateşli, küçük kasaba aile dizisi. Beş asi kardeş. Destansı şakalar. İlginç, kavgalı bir kasaba. Büyük HEA'lar. En iyi sırayla okunur.

[Seni Korumak](#) (Asher ve Grace 1. Bölüm)

[Bizim İçin Savaşmak](#) (Asher ve Grace 2.

Bölüm) [Onu Çözmek](#) (Evan ve Fiona)

[Rushing In](#) (Gavin ve Skylar) [Chasing](#)
[Her Fire](#) (Logan ve Cara) [Rewriting the](#)
[Stars](#) (Levi ve Annika)

Miles Ailesi

Bir tutam gerilim içeren seksi, tatlı, komik ve samimi bir aile dizisi. Dağınık aile. Destansı bir erkek arkadaşlığı. Süper romantik. En iyi sırayla okunur.

[Broken Miles Miles](#) (Roland ve Zoe)
[Forbidden](#) (Brynn ve Chase) [Reckless](#)
[Miles Hidden Miles](#) (Cooper ve
Amelia) Leo ve Hannah)
[Gaining Miles: Bir Miles Ailesi Romanı](#) (Ben ve Shannon)

Dirty Martini Koşu Kulübü

Kocaman kalpleri olan seksi, eğlenceli, iyi hissettiren romantik komediler. Tek başına da okunabilir.

[Everly Dalton'ın Flört Felaketleri Etmek](#) (Everly, Hazel ve Nora ile ön bölüm)
[Bayan Doğru'yu Taklit](#) (Everly ve Shepherd)
[Düşmanıma Aşık Olmak](#) (Hazel ve Corban)
[Bay Yanlışla Evlenmek](#) (Sophie ve Cox)
[Sonsuza Kadar Flört Etmek](#) (Nora ve Dex)

Bluewater Milyarderleri

Ateşli romantik komediler. Bayan milyarder kankalar ve onları seven belalı kahramanlar. Tek başına da okunabilir.

[Mogul ve Kaslı](#) (Cameron ve Jude)

[Skandalın Bedeli, Vahşi Açık Kalpler ve Seni Sevdiğim İçin Çıldırıyorum](#)

Lucy Score, Kathryn Nolan ve Pippa Grant'tan daha fazla Bluewater Milyarderi ortak dünya romantik komedisi

Bootleg Springs

Claire Kingsley ve Lucy Score tarafından

Bir tutam gizem ve gerilim içeren sıcak ve eğlenceli küçük kasaba romantik komedi serisi. En iyi sırayla okunur.

[Whiskey Chaser](#) (Scarlett ve Devlin) [Sidecar](#)

[Crush](#) (Jameson ve Leah Mae) [Moonshine Kiss](#)

(Bowie ve Cassidy) [Bourbon Bliss](#) (June ve
George)

[Gin Fling](#) (Jonah ve Shelby) [Highball](#)

[Rush](#) (Gibson ve I can't tell you)

Kitap Erkek Arkadaşları

Sizi güldürecek ve bayıltacak sıcak romantik romanlar. Tek başına da okunabilir.

[Kitap Erkek Arkadaşı](#) (Alex ve Mia)

[Ukala Oda Arkadaşı](#) (Weston ve Kendra)

[Ateşli Bekar Baba](#) (Caleb ve Linnea)

[IvyBulmak](#)'yi (William ve Ivy)

Gizem dolu benzersiz bir çağdaş romantizm. Tek başına.

[Onun Kalbi](#) (Sebastian ve Brooke)

Keder, kayıp ve aşkın aşkın gücü hakkında dokunaklı ve duygusal olarak yoğun bir hikaye.
Tek başına.

Daima Serisi

Sigara içen ateşli, kirli konuşan kötü çocuklar ve biraz kızgınlık yoğunluğu. Tek başına da okunabilir.

[Always Have](#) (Braxton ve Kylie) [Always](#)

[Will](#) (Selene ve Ronan)

[Her Zaman Sonsuza Kadar](#) (Braxton ve Kylie)

Jetty Beach Serisi

Seksi kahramanlar, romantik HEA'lar ve çok sayıda büyük his içeren seksi küçük kasaba romantizm serisi. Tek başına da okunabilir.

[Gözlerinin Ardında](#) (Ryan ve Nicole)

[Çılgın Bir Hafta](#) (Melissa ve Jackson)

[Dağınık Mükemmel Aşk](#) (Cody ve Clover)

[Operation Get Her Back](#) (Hunter ve Emma)

[Weekend Fling](#) (Finn ve Juliet)

[Komşunun İyi Kızı](#) (Lucas ve Becca)

[Sana Giden Yol](#) (Gabriel ve Sadie)

Yazar Hakkında

Claire Kingsley, seksi, samimi çağdaş romantizm ve romantik komedilerin 1 numaralı Amazon çoksatan yazarıdır. Şımarık, ilginç kadın kahramanlar, kadınlarını çok seven baygın kahramanlar, romantik sonsuza dek mutlu sonlar ve tüm büyük hisleri yazıyor.

Kahvesiz, Kindle'sız ve hayal dünyasında yaşayan seksi kahramanlarsız bir hayat düşünemiyor. Üç çocuğuyla birlikte Kuzeybatı Pasifik'in iç kesimlerinde yaşıyor.

www.clairekingsleybooks.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

